

การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น
เรื่อง ท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัดสระบุรี
กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

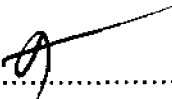
วันดี อุพานิชย์

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน
มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

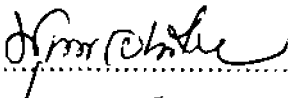
ปีการศึกษา 2551

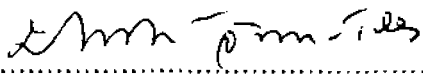
ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี อนุมัติวิทยานิพนธ์ เรื่องการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นเรื่อง
ท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัดสระบุรี กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เสนอโดย นางสาววันดี จูพานิชย์ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

.....รองอธิการบดีฝ่ายวิจัยและบัณฑิตศึกษา
(นายตระกูล จันทสุนทร)
วันที่ 30 เดือน ตุลาคม พ.ศ. 2551

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....ประธานกรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สุเทพ อ่อนใส)

.....กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ปราโมทย์ จันทร์เรือง)

.....กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ วรณวิไล นันทมานพ)

.....กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ
(ดร. แสน สมนึก)

หัวข้อวิทยานิพนธ์	การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น เรื่องท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัดสระบุรี กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ปราโมทย์ จันทร์เรือง ผู้ช่วยศาสตราจารย์ วรณวิไล นันทมานพ
ชื่อนักศึกษา	วันดี จุพานิชย์
สาขาวิชา	หลักสูตรและการสอน
ปีการศึกษา	2551

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีความมุ่งหมายในการวิจัย เพื่อพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น เรื่องท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัดสระบุรี กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีขั้นตอนการพัฒนาหลักสูตร 4 ขั้นตอน คือ 1) การศึกษาข้อมูลพื้นฐาน 2) การพัฒนาหลักสูตร 3) การทดลองใช้หลักสูตร 4) การประเมินผลและปรับปรุงหลักสูตร กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 46 คน โรงเรียนเทศบาลบ้านม่วง อำเภอแก่งคอย จังหวัดสระบุรี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2551 ได้มาโดยการสุ่มแบบง่าย (simple random sampling) เป็นเวลา 16 ชั่วโมง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แบบสอบถาม 2) แบบสัมภาษณ์ 3) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ 4) แผนการจัดการเรียนรู้ 5) แบบสอบถามเจตคติต่อการเรียนรู้หลักสูตร 6) แบบประเมินทักษะการสื่อสารทางภาษา วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าร้อยละ (percentage) ค่าเฉลี่ย (mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard deviation) การทดสอบที (t - test) และวิเคราะห์เนื้อหา (content analysis)

ผลการวิจัยพบว่า

1. การศึกษาข้อมูลพื้นฐาน การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น เรื่องท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัดสระบุรี พบว่า สถานศึกษาและชุมชนในท้องถิ่นมีนโยบายให้เยาวชนในท้องถิ่น มีความรู้ ความเข้าใจเห็นความสำคัญของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว มีความรัก ห่วงแหน และภาคภูมิใจในท้องถิ่นของตนเอง สามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร แนะนำสถานที่ท่องเที่ยวในเมืองแก่งคอยให้กับชาวต่างประเทศ การสำรวจความต้องการในการพัฒนาหลักสูตรพบว่าหลักสูตรท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย มีความเหมาะสมที่จะจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้กับนักเรียน โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้ที่เน้นให้ความรู้พร้อมกับฝึกปฏิบัติจริง

2. การพัฒนาหลักสูตร พบว่า หลักสูตรท้องถิ่น เรื่องท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัดสระบุรี ประกอบด้วย ความสำคัญ หลักการ วิสัยทัศน์ จุดมุ่งหมาย สาระ

มาตรฐานการเรียนรู้ มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง คำอธิบายรายวิชา
ขอบข่ายเนื้อหา โครงสร้างหลักสูตร คุณภาพของผู้เรียน แนวทางการจัดการเรียนการสอน
สื่อการเรียนการสอน แหล่งการเรียนรู้ และการวัดประเมินผล โดยเนื้อหาของหลักสูตร
แบ่งเป็น ภาคทฤษฎี ภาคปฏิบัติ และกิจกรรม ซึ่งมีแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ จำนวน 10
แผน ผู้เชี่ยวชาญประเมินองค์ประกอบของหลักสูตร พบว่า เนื้อหาของหลักสูตรมีความ
สอดคล้องกับจุดประสงค์และมีความเหมาะสมที่จะนำไปใช้ในการเรียนรู้

3. การทดลองใช้หลักสูตร พบว่านักเรียนมีความสนใจในการเรียนรู้หลักสูตร ให้ความ
ร่วมมือในการทำกิจกรรมต่างๆด้วยความสนุกสนาน ใช้ภาษาอังกฤษในการแนะนำสถานที่
ท่องเที่ยวที่สำคัญในอำเภอแก่งคอยให้กับชาวต่างประเทศได้เป็นอย่างดี

4. การประเมินผลและปรับปรุงหลักสูตร พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเกี่ยวกับ
หลักสูตรท้องถิ่น เรื่องท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย หลังใช้หลักสูตรสูงกว่าก่อนใช้หลักสูตร อย่างมี
ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนด้านการประเมินทักษะการสื่อสารทางภาษา พบว่า
นักเรียนมีทักษะการสื่อสารทางภาษาดังนี้ ทักษะการฟังร้อยละ 77.65 ทักษะการพูด ร้อยละ
85.65 ทักษะการอ่าน ร้อยละ 71.56 และทักษะการเขียนร้อยละ 70.61 ซึ่งถือว่าทักษะการ
สื่อสารทางภาษาอยู่ในระดับดี ส่วนด้านเจตคติต่อการเรียนรู้ต่อหลักสูตร พบว่า นักเรียนมีเจตคติ
อยู่ในระดับมาก เนื้อหาสาระในหลักสูตรมีความเหมาะสมกับการจัดการเรียนรู้ ผู้วิจัยกับ
นักเรียนมีความเห็นว่า ควรปรับปรุงระยะเวลาในการเรียนการสอน ให้มีความยืดหยุ่นและ
สอดคล้องกับเนื้อหา

Thesis Title A Development of Local Curriculum Entitled "Tourism in Kaengkhroi, Saraburi Province", for Mathayomsuksa 2 Students, Foreign Language Learning Substance Group

Thesis Advisors Asst. Prof. Dr. Pramote Janrueang
Asst. Prof. Wanwilai Nunthamanop

Name Wandee Jupanich

Concentration Curriculum and Instruction

Academic Year 2008

ABSTRACT

The purposes of this research were to develop a local curriculum entitled "Tourism in Kaengkhroi, Saraburi Province", for Mathayomsuksa 2 students, foreign language learning substance group. The development consisted of 4 stages as follows: 1) a study of fundamental data, 2) a development of the curriculum, 3) a curriculum tryout, and 4) an assessment and improvement of the curriculum. The 46 samples used obtained by simple random sampling were Mathayomsuksa 2 students from Tessaban Banmuang School, Kaengkhroi District, Saraburi Province during the second semester of the 2008 academic year. The experiment time was 16 hours. The research instruments used comprised 1) questionnaires, 2) interview forms, 3) learning achievement test, 4) lesson plans, 5) an attitude test towards the curriculum, and 6) a test of the students' communicative skills. The obtained data were analyzed by percentage, mean (\bar{X}), standard deviation (S.D.), t-test, and content analysis.

The findings indicated that:

1. regarding the fundamental data, it was found that educational institutions and the local community wanted the youth in the locality to have knowledge, and realize the importance of the travel industry, treasure their local community with pride, be able to use English language in communication, introduce tourist attractions in Kaengkhroi to foreigners. The needs assessment for curriculum development revealed that said curriculum was suitable for organizing learning activities for students by using a learning format that emphasized the provision of knowledge as well as practical experiences.

2. in regards to the curriculum development, it was found that the draft curriculum consisted of significance of the course, principles, visions, objectives, learning standards, grade level learning standards, expected learning outcome, course

description, curriculum framework, curriculum structure, learners' quality, guidelines for teaching and learning management, instructional media, learning resources, evaluation and assessment. The curriculum contents were divided into theory, and practical experiences and activities with 10 lesson plans. The educational experts found that the curriculum contents were congruent with the curriculum objectives and were suitable for learning.

3. the curriculum implementation showed that the students were interested in the curriculum and participated well and enjoyed doing various activities. They were able to use English well to introduce important places of interest in Kaengkhoi to foreigners.

4. after the curriculum evaluation and improvement, it was found that the post-achievement of learning about Local Curriculum Entitled "Tourism in Kaengkhoi, Saraburi Province" was higher than before the curriculum implementation at a 0.5 level of statistical significance. Their evaluation in communicative skills were as follows: 77.65 percentage for listening skill, 85.65 percentage for speaking skill, 71.56 percentage for reading skill, and 70.61 percentage for writing skill. These showed that the language communicative skills were at a high level, also the same as the attitude towards the curriculum. The curriculum contents were suitable for learning. The researcher and the students agreed that there should be flexibility in teaching and learning time to suit the curriculum contents.

ประกาศคุณูปการ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี โดยมุ่งศึกษาพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นเรื่อง ท้องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัดสระบุรี กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษประเทศ วิทยานิพนธ์นี้สำเร็จได้ด้วยดี เนื่องจากได้รับความอนุเคราะห์ในการจัดทำวิทยานิพนธ์จาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปราโมทย์ จันทร์เรือง ประธานกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์วรรณวิไล นันทมานพ กรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ที่ได้สละเวลาให้ คำปรึกษาและชี้แนะแนวทางที่เป็นประโยชน์แก่ผู้วิจัย จนกระทั่งวิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จ เรียบร้อย ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณไว้ ณ ที่นี้ด้วยความเคารพอย่างยิ่ง

ขอกราบขอบพระคุณนายชนพงษ์ โพธิ์น้อมแดง นางทัศนยา ยาชมภู และนางปาณิสรา เกิดมรกต ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ประทุม ศรีรักษา ดร.ทรงศรี ดุ่นทอง ในฐานะ ผู้เชี่ยวชาญที่กรุณาตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือในการวิจัย ตลอดจนให้คำแนะนำในการ ปรับปรุงแก้ไข

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณผู้อำนวยการศุภากร เผ่าพงษ์ และคณาจารย์โรงเรียนเทศบาล บ้านม่วง โดยเฉพาะอย่างยิ่งคณาจารย์กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศและเพื่อนๆ ที่ กรุณาให้ความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลและทดลองในการวิจัย และขอขอบใจนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/1 ที่ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีในการทำวิทยานิพนธ์ครั้งนี้จนสำเร็จลุล่วง ไปด้วยดี

คุณค่าและประโยชน์จากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ขอมอบเป็นกตัญญูแก่แต่ บิดา มารดา ครู อาจารย์ พี่ๆ ญาติสนิททุกท่าน พระอาจารย์ไสว สืบปัญหาและผู้มีพระคุณทุกท่าน ที่กรุณาให้ความเมตตาวางรากฐานการศึกษา ให้แก่ผู้วิจัยด้วยดีเสมอมา

วันดี จุพานิชย์

สารบัญ

	หน้า
บทที่ 1 บทนำ	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายในการวิจัย	5
ความสำคัญของการวิจัย.....	5
ขอบเขตของการวิจัย.....	5
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	6
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	7
สมมติฐานการวิจัย.....	9
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	11
แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตร.....	13
ความหมายของหลักสูตร.....	13
องค์ประกอบของหลักสูตร.....	14
ความสำคัญของหลักสูตร.....	16
การพัฒนาหลักสูตร.....	17
การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น.....	29
ความหมายของการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น.....	30
เหตุผลและความจำเป็นในการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น.....	31
ลักษณะการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น.....	33
ขั้นตอนหรือกระบวนการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น.....	35
หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ.....	38
หลักการและแนวคิดที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยว.....	47
ความหมายของการท่องเที่ยวและความสำคัญของการท่องเที่ยว.....	48
ความสำคัญของการท่องเที่ยวต่อเศรษฐกิจของประเทศ.....	48
ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการท่องเที่ยว.....	49
การพัฒนาการท่องเที่ยว.....	50
พัฒนาการท่องเที่ยว รูปแบบและการจัดการ.....	52
ประเภทของการท่องเที่ยว.....	53

บทที่ 2 (ต่อ)

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 (พ.ศ.2550 - 2554) และ นโยบายการท่องเที่ยว.....	54
กรอบนโยบายของคณะกรรมการการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย.....	55
นโยบายและแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยว.....	56
นโยบายด้านการจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยวและสิ่งแวดล้อม.....	58
นโยบายด้านการให้การศึกษาและสร้างจิตสำนึก.....	59
เมืองแก่งคอยจังหวัดสระบุรี.....	60
ประวัติความเป็นมา.....	60
สภาพทางภูมิศาสตร์.....	60
สถานที่ท่องเที่ยวในอำเภอแก่งคอย.....	62
เจตคติต่อการเรียนรู้ตามหลักสูตร.....	68
ความหมายของเจตคติ.....	68
ลักษณะของการวัดเจตคติ.....	69
องค์ประกอบของเจตคติ.....	71
วิธีการวัดเจตคติ.....	72
ประโยชน์ของเจตคติ.....	73
ประเภทของแบบวัดเจตคติ.....	73
ทักษะการสื่อสารทางภาษา.....	75
ทฤษฎีและแนวคิดเกี่ยวกับทักษะการสื่อสารทางภาษา.....	75
แก่นสาระหรือเรื่องหลักของวิชาภาษาอังกฤษ.....	77
การวัดผลและประเมินผลการเรียนรู้.....	78
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	87
งานวิจัยในประเทศ.....	88
งานวิจัยต่างประเทศ.....	93

บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	96
ขั้นตอนที่ 1 การวิจัย (research 1) : การศึกษาข้อมูลพื้นฐาน.....	96
ขั้นตอนที่ 2 การพัฒนา (development 1) : การพัฒนาหลักสูตร.....	103
ขั้นตอนที่ 3 การวิจัย (research 2) : การทดลองการใช้หลักสูตร.....	106
ขั้นตอนที่ 4 การพัฒนา (development 2) : การประเมินผลและปรับปรุง หลักสูตร.....	107

	หน้า
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	116
ขั้นตอนที่ 1 การวิจัย (research) : การศึกษาข้อมูลพื้นฐาน.....	116
ขั้นตอนที่ 2 การพัฒนา (development) : การพัฒนาหลักสูตร.....	130
ขั้นตอนที่ 3 การวิจัย (research) : การทดลองใช้หลักสูตร.....	133
ขั้นตอนที่ 4 การพัฒนา (development) : การประเมินและปรับปรุง หลักสูตร.....	135
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปราย และข้อเสนอแนะ.....	141
วิธีดำเนินการวิจัย.....	141
สรุปผลการวิจัย.....	143
อภิปรายผล.....	145
ข้อเสนอแนะ.....	149
ข้อเสนอแนะในการนำหลักสูตรไปใช้.....	150
ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป.....	150
บรรณานุกรม.....	151
ภาคผนวก.....	160
ภาคผนวก ก หนังสือขอความอนุเคราะห์.....	161
ภาคผนวก ข แบบสัมภาษณ์.....	169
ภาคผนวก ค แบบประเมินค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบสัมภาษณ์.....	174
ภาคผนวก ง แบบสอบถาม.....	177
ภาคผนวก จ แบบประเมินค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบสอบถาม.....	181
ภาคผนวก ฉ หลักสูตรท้องถิ่นเรื่องท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย.....	184
ภาคผนวก ช แผนการจัดการเรียนรู้.....	199
ภาคผนวก ซ แบบประเมินค่าดัชนีความสอดคล้องของหลักสูตรฉบับร่าง....	254
ภาคผนวก ฌ ตารางปรับปรุงหลักสูตร.....	258
ภาคผนวก ฎ แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	260
ภาคผนวก ฏ แบบประเมินค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบวัดความตรงตาม เนื้อหาของแบบทดสอบ.....	266
ภาคผนวก ฐ การวิเคราะห์ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทาง การเรียน.....	270

	หน้า
ภาคผนวก ฐ แบบประเมินทักษะการสื่อสารทางภาษา.....	275
ภาคผนวก ฑ แบบวัดเจตคติต่อการเรียนรู้ตามหลักสูตร.....	283
ภาคผนวก ฒ แบบประเมินค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบวัดเจตคติต่อ การเรียนรู้ตามหลักสูตร.....	287
ภาคผนวก ณ การวิเคราะห์ข้อมูลของแบบวัดเจตคติ.....	290
ภาคผนวก ด รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือและรายชื่อผู้ให้ข้อมูล ในการสร้างหลักสูตร.....	292
ภาคผนวก ต รูปภาพประกอบการพัฒนาหลักสูตร.....	297
ภาคผนวก ถ ผลงานนักเรียน.....	307
ประวัติผู้ทำวิทยานิพนธ์.....	311

สารบัญตาราง

	หน้า
ตาราง 1 โครงสร้างหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544.....	45
ตาราง 2 แบบประเมินทักษะการฟัง.....	83
ตาราง 3 แบบประเมินทักษะการพูด.....	83
ตาราง 4 แบบประเมินทักษะการอ่าน.....	84
ตาราง 5 แบบประเมินทักษะการเขียน.....	84
ตาราง 6 แบบประเมินทักษะการปฏิบัติงาน.....	85
ตาราง 7 แบบประเมินผลงาน.....	85
ตาราง 8 แบบประเมินความกระตือรือร้นในการเรียน.....	87
ตาราง 9 สรุปวิธีดำเนินการวิจัย ขั้นตอนที่ 1 การศึกษาข้อมูลขั้นพื้นฐาน.....	101
ตาราง 10 สรุปวิธีดำเนินการวิจัย ขั้นตอนที่ 2 การพัฒนาหลักสูตร.....	105
ตาราง 11 สรุปวิธีดำเนินการวิจัย ขั้นตอนที่ 3 การทดลองใช้หลักสูตร.....	107
ตาราง 12 สรุปวิธีดำเนินการวิจัย ขั้นตอนที่ 4 การประเมินผลและปรับปรุงหลักสูตร	111
ตาราง 13 แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับสถานภาพและข้อมูลทั่วไปของผู้ให้สัมภาษณ์	120
ตาราง 14 แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับสถานภาพและข้อมูลทั่วไปของนักเรียน.....	125
ตาราง 15 แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับความต้องการรูปแบบการจัดกิจกรรม การเรียนการสอน.....	126
ตาราง 16 แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับความต้องการการจัดเนื้อหา	127
ตาราง 17 แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับความต้องการการจัดกิจกรรม การเรียนการสอน.....	128
ตาราง 18 แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับความสำคัญของหลักสูตรท้องถิ่น เมืองแก่งคอย.....	128
ตาราง 19 แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับประโยชน์ในการเรียน.....	129
ตาราง 20 แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับการวัดผลและประเมินผล.....	129
ตาราง 21 แสดงค่าดัชนีความสอดคล้องที่ได้จากการประเมินหลักสูตรฉบับร่างของ ผู้เชี่ยวชาญ	131
ตาราง 22 แสดงผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนเฉลี่ยวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เกี่ยวกับหลักสูตรท้องถิ่นเรื่องท้องถิ่นเมืองแก่งคอยกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษา ต่างประเทศก่อนและหลังการใช้หลักสูตรของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2....	136

	หน้า
ตาราง 23 แสดงผลคะแนนรวม จาการประเมินภาคปฏิบัติด้วยแบบประเมินทักษะการสื่อสารทางภาษา ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน.....	137
ตาราง 24 ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้ตามหลักสูตรท้องถิ่น เรื่องท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย.....	138

มหาวิทยาลัยราชภัฏวชิราวุธวิทยาลัย

สารบัญภาพ

	หน้า
ภาพ 1 กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัยเพื่อพัฒนาหลักสูตร.....	10
ภาพ 2 รูปแบบการประเมินหลักสูตรของไทเลอร์.....	24
ภาพ 3 รูปแบบการประเมินหลักสูตรของทาบ.....	25
ภาพ 4 รูปแบบการประเมินหลักสูตรของสเดค.....	26

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

สังคมในยุคปัจจุบันนี้นับได้ว่าเป็นยุคแห่งสังคมข่าวสาร ภาษาต่างประเทศมีความจำเป็นอย่างยิ่ง เนื่องจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาหนึ่งทั่วโลกรใช้ในการติดต่อสื่อสารเป็นภาษาสากลที่นานาชาติอารยประเทศใช้เป็นภาษากลางในการสื่อสาร กรมวิชาการ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2545 ก, หน้า 1) การเรียนรู้ภาษาอังกฤษเป็นสิ่งจำเป็น ทั้งนี้เพื่อประโยชน์ในการติดต่อสื่อสาร นับได้ว่าเป็นโลกแห่งข้อมูลข่าวสารหรือโลกาภิวัตน์ (globalization) มนุษย์ต้องใช้ภาษาเป็นเครื่องมือสำคัญในการแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ และการศึกษาต่อในระดับสูงขึ้น รวมทั้งทำให้มีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลก และสามารถถ่ายทอดความคิด วัฒนธรรม ไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์ในขณะเดียวกัน เพื่อสนองนโยบายของประเทศในด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยว ซึ่งเป็นอุตสาหกรรมบริการที่ทำรายได้ให้แก่ประเทศไทยและชาวต่างชาติ ก่อให้เกิดการให้บริการเพื่ออำนวยความสะดวกในการท่องเที่ยว

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พุทธศักราช 2545 กระทรวงศึกษาธิการได้ประกาศให้ใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 มาตรา 27 วรรคแรกแห่งพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 กำหนดให้สถานศึกษาขั้นพื้นฐานนำสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ที่กำหนดไว้ในหลักสูตรไปจัดทำสาระของหลักสูตรในส่วนที่เกี่ยวข้องกับสภาพปัญหาภายในชุมชนและสังคม ภูมิปัญญาท้องถิ่น คุณลักษณะอันพึงประสงค์เพื่อเป็นสมาชิกที่ดีของครอบครัว ชุมชน สังคม และประเทศชาติ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2546, หน้า 1) หลักสูตรดังกล่าวนี้คือหลักสูตรท้องถิ่น ซึ่งเป็นหลักสูตรที่ต้องการให้ท้องถิ่นเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาหลักสูตรรวมทั้งมีการติดตามประเมินผล เพื่อให้การจัดการศึกษามีเนื้อหาที่สอดคล้องกับวิถีชีวิตและการประกอบอาชีพของท้องถิ่น ดำรงไว้ซึ่งศิลป วัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี และสิ่งแวดล้อมของท้องถิ่น ทำให้ผู้เรียนรู้จักและเข้าใจท้องถิ่นของตน ตลอดจนได้มีส่วนร่วมในการอนุรักษ์พัฒนาท้องถิ่น ดังที่ ใจทิพย์ เชื้อรัตนพงษ์ (2539, หน้า 110) กล่าวว่า ทรัพยากรท้องถิ่น โดยเฉพาะภูมิปัญญาท้องถิ่นมีอยู่มากมายและมีค่าบ่งบอกถึงความเจริญมานาน หลักสูตรแม่บทไม่สามารถนำเอาทรัพยากรท้องถิ่นดังกล่าวมาใช้ประโยชน์ได้ แต่หลักสูตรระดับท้องถิ่นสามารถบูรณาการเอาทรัพยากรท้องถิ่นทั้งหลายมาใช้ในการเรียนการสอน ซึ่งมีผลทำให้ผู้เรียนรู้จักท้องถิ่นตน เกิดความรักความผูกพันกับท้องถิ่นของตน สามารถใช้ทรัพยากรท้องถิ่นมาใช้ในการประกอบอาชีพได้ การศึกษาจึงมีส่วนในการสร้างคุณภาพชีวิตและสังคมบูรณาการอย่าง

สมดุลระหว่างปัญญาธรรม คุณธรรม และวัฒนธรรม เป็นการศึกษาตลอดชีวิตเพื่อคนไทยทั้งปวง มุ่งสร้างพื้นฐานที่ดีในวัยเด็ก ปลูกฝังความเป็นสมาชิกที่ดีของสังคมตั้งแต่วัยการศึกษาขั้นพื้นฐาน พัฒนาความรู้ความสามารถเพื่อการทำงานมีคุณภาพ โดยให้สังคมทุกภาคส่วนมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาได้ตรงความต้องการของผู้เรียน และสามารถตรวจสอบได้อย่างมั่นใจว่า การศึกษาเป็นกระบวนการของการพัฒนาชีวิตและสังคม เป็นปัจจัยสำคัญในการพัฒนาประเทศอย่างยั่งยืน สามารถพึ่งตนเองได้ และสามารถแข่งขันได้ในระดับนานาชาติ

จากนโยบายการศึกษาของชาติ ได้สนับสนุนให้โรงเรียนได้พัฒนาหลักสูตรให้สอดคล้องกับสภาพ และความต้องการของท้องถิ่น โดยใช้ทรัพยากรและแหล่งการเรียนรู้ในท้องถิ่น ซึ่งนับเป็นแหล่งเรียนรู้ที่สำคัญมาก และมีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับการดำเนินชีวิตของนักเรียน ให้นักเรียนได้เรียนรู้สิ่งต่างๆ ที่มีอยู่ในท้องถิ่น เพื่อประโยชน์และคุณค่าในการพัฒนาคุณภาพชีวิตของตนเอง และประชาชนในท้องถิ่นของตน ซึ่งสอดคล้องกับการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2550, ตุลาคม, 21)

การจัดการศึกษาจึงต้องคำนึงถึงความสอดคล้อง และให้สนองความต้องการตามนโยบายการศึกษาที่จำเป็น ต้องมีหลักสูตรแม่บทเป็นข้อกำหนดจุดหมายที่จะพัฒนาคนให้มีความเจริญงอกงามในทุกๆด้าน และเป็นไปตามทิศทางการศึกษากำหนดไว้โดยหลักสูตรควรเปิดโอกาสให้ท้องถิ่นมีบทบาทในการจัดการศึกษามากขึ้น ตามสภาพและทรัพยากรในท้องถิ่นนั้นๆ และสามารถนำภูมิปัญญาท้องถิ่นมาช่วยในการจัดการเรียนการสอน สามารถปรับหรือพัฒนาเนื้อหาและกิจกรรมในหลักสูตรให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน ให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ชีวิตจริงของตนเองและของท้องถิ่นในด้านต่างๆ โดยให้เรียนรู้เกี่ยวกับลักษณะทางกายภาพ ประวัติความเป็นมา สภาพเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรมของท้องถิ่น ซึ่งคาดว่าจะทำให้ผู้เรียนรู้จักท้องถิ่นของตนเองมากขึ้น และเกิดความภาคภูมิใจความรักและความผูกพันกับท้องถิ่น มีความรู้ ความสามารถในการคิด การจัดการและแก้ไขปัญหาได้อย่างเป็นระบบ (จิตรา ชุมณี, 2545, หน้า 3)

อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ได้รับการพัฒนา และขยายตัวอย่างรวดเร็วส่งผลให้นักท่องเที่ยวทั้งชาวไทย และชาวต่างประเทศเดินทางกระจายไปในภูมิภาคต่างๆ ของประเทศไทยอย่างกว้างขวาง นักท่องเที่ยวจำนวนมากเดินทางไปจังหวัดต่างๆ ด้วยตนเองหรือเป็นหมู่คณะ โดยไม่ได้ใช้บริการของบริษัทนำเที่ยว นักท่องเที่ยวจำนวนมากต้องการคำแนะนำ ตลอดจนการช่วยเหลือในเรื่องต่างๆ จากผู้คนในท้องถิ่น อำเภอแก่งคอยจึงตอบสนองนโยบายรัฐบาล ในด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยวของอำเภอแก่งคอย ซึ่งเป็นอำเภอที่มีศักยภาพในด้านมรดกทางพระพุทธศาสนา ศิลปวัฒนธรรม สถานที่ท่องเที่ยว และตอบสนองการสร้างอาชีพเสริมสร้างรายได้ให้แก่ประชาชนในชุมชนเมือง ให้เยาวชนในท้องถิ่นมีความรู้ความเข้าใจในความสำคัญของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว รักและหวงแหนในศิลปวัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อม มีความพร้อมที่จะทำหน้าที่เป็นเจ้าบ้านที่ดี ให้การต้อนรับ

นักท่องเที่ยวผู้มาเยือนท้องถิ่นของตนเอง (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย สำนักงานภาคกลาง เขต 6, 2544, หน้า 1)

การเดินทางท่องเที่ยวในจังหวัดสระบุรี ยังคงมีอัตราการเติบโตเพิ่มขึ้นจากปีที่ผ่านมา คิดเป็นร้อยละ 10.10 โดยแบ่งเป็นผู้เยี่ยมเยือนชาวไทยร้อยละ 10.59 และเป็นชาวต่างชาติ ร้อยละ 1.97 จะเห็นได้ว่าชาวไทยมีการเดินทางท่องเที่ยวในจังหวัดสระบุรีมากขึ้น อาจสืบเนื่องมาจากมีแหล่งท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงเป็นที่รู้จัก ไม่ว่าจะเป็นวัดวาอารามต่างๆ ที่มีมากมาย เชื้อนป่าสักชลสิทธิ์ซึ่งมีความสวยงาม และเป็นเอกลักษณ์เฉพาะจังหวัด และอยู่ใกล้ กรุงเทพฯ สามารถที่จะเดินทางเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวได้สะดวกสบาย และเดินทางได้ตลอดทั้งปี จึงส่งผลดีต่ออัตราการเติบโตของนักท่องเที่ยวชาวไทยค่อนข้างมาก ประกอบกับได้มีการจัดงาน ประเพณีตักบาตรดอกไม้และถวายเทียนพรรษา งานเทศกาลทุ่งทานตะวันบานสะพรั่งทั่วทั้ง สระบุรี รวมทั้งมีแหล่งท่องเที่ยวประเภทเชิงเกษตร อาทิ ไร่รุ่งน ฟาร์มนกกระเจือกเทศ เป็นต้น นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่จะนิยมเดินทางโดยรถยนต์ส่วนตัว รถโดยสารประจำทาง และรถไฟ ตามลำดับ

ในการเดินทางแต่ละครั้งนักท่องเที่ยวมีระยะเวลาพำนักเฉลี่ยประมาณ 1.62 วัน ซึ่งมีสัดส่วนการเติบโตเพียงเล็กน้อยจากปีที่ผ่านมา ค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อคนต่อวันในประเทศไทย ประมาณ 872.21 บาท เพิ่มขึ้นร้อยละ 1.74 มีรายได้ที่เกิดจากการท่องเที่ยวรวมทั้งสิ้น 1,276.46 ล้านบาท ส่วนนักทัศนาจรมีค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อคนต่อวันประมาณ 552.91 บาท ก่อให้เกิดรายได้หมุนเวียนในแหล่งท่องเที่ยว รวมเป็นเงิน 864.38 ล้านบาท มีอัตราเพิ่มขึ้นร้อยละ 18.01 ดังนั้น ผู้เยี่ยมเยือนมีค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อคนต่อวันระหว่างอยู่ในจังหวัดสระบุรีประมาณ 707.29 บาท เพิ่มขึ้นร้อยละ 4.30 (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2550, ตุลาคม, 21)

เนื่องจากอำเภอแก่งคอย นับว่าเป็นอำเภอหนึ่งที่มีศักยภาพทางด้านการท่องเที่ยว และมีความหลากหลาย ทั้งด้านศิลปวัฒนธรรม ประเพณีที่เป็นเอกลักษณ์ แหล่งท่องเที่ยว ทางศาสนาที่สำคัญของประเทศ แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ-เชิงเกษตร กิจกรรมท่องเที่ยว รวมทั้งสิ่งอำนวยความสะดวกด้านที่พัก ร้านอาหาร และร้านขายของฝาก สถานที่ท่องเที่ยว ที่สำคัญของอำเภอแก่งคอย ได้แก่ ผาเสด็จ, พระพุทธบาทน้อย, ถ้ำพระธาตุเจริญธรรม หรือ ถ้ำพระธาตุบ่อปลา, ถ้ำพระโพธิสัตว์ และถ้ำธรรมทัศน์, อนุสาวรีย์ผู้ประสภภัยทางอากาศจาก สงครามโลกครั้งที่ 2 และพระบวรราชวังสีทา นอกจากนี้ยังมีความได้เปรียบทางด้านการเดินทางที่สะดวกสบาย ไม่ไกลจากสระบุรีมากนักเป็นประตูสู่ภาคอีสาน สามารถเชื่อมโยงกับแหล่งท่องเที่ยวอื่นๆ ซึ่งในปีที่ผ่านมาการท่องเที่ยวนำรายได้สู่จังหวัดสระบุรีถึง 1,654.41 ล้านบาท (จังหวัดสระบุรี, 2550, ธันวาคม, 14)

การพัฒนาหลักสูตรภาษาอังกฤษ ให้สอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่น จึงมีความสำคัญและความจำเป็นอย่างยิ่ง โดยเฉพาะการปรับหลักสูตรให้สอดคล้องกับชีวิตความเป็นอยู่และสภาพแวดล้อมของผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนนำความรู้ในวิชาภาษาอังกฤษไปใช้

ในการนำนักท่องเที่ยวเยี่ยมชมสถานที่สำคัญในอำเภอแก่งคอย ทำให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษา ในการสนทนาสื่อสารกับชาวต่างชาติ กล่าวพูดกล้าแสดงออก ผู้เรียนได้ทราบคำศัพท์ที่มีใช้ใน ท้องถิ่นและเรื่องราวเกี่ยวกับท้องถิ่นเป็นภาษาอังกฤษ ย่อมจะทำให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อ ผู้เรียนมากขึ้น (สุดสายใจ ชาญณรงค์, 2540, หน้า 5) เป็นการส่งเสริมให้นักเรียนประสบ ความสำเร็จในการเรียนโดยครูและผู้เกี่ยวข้องจะต้องร่วมมือร่วมใจในการพัฒนาหลักสูตร พัฒนา กระบวนการเรียนรู้ตลอดจนการวัดผลอย่างต่อเนื่อง การพัฒนาหลักสูตรท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย จึงเป็นหัวใจสำคัญของการพัฒนาการเรียนรู้อันผู้เรียน ส่งผลให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนภาษาอังกฤษสูงขึ้น สามารถนำไปปรับใช้ในชีวิตและอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

สำหรับสาระภาษาต่างประเทศเป็นส่วนหนึ่งของสาระการเรียนรู้พื้นฐาน สังคม ในยุคปัจจุบันภาษาอังกฤษเป็นสิ่งจำเป็น ใช้ในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหา ข้อมูลเพิ่มเติมและเพื่อการประกอบอาชีพ ตลอดจนสามารถนำประเทศไปสู่การแข่งขันด้าน เศรษฐกิจโลก เข้าใจความแตกต่างทางการเมืองและวัฒนธรรมในฐานะที่เป็นพลเมืองในยุค โลกาภิวัตน์ ช่วยให้ผู้เรียนมีวิสัยทัศน์กว้างไกล สามารถถ่ายทอดวัฒนธรรมเอกลักษณ์ไทยไปสู่ สังคมโลก เสริมสร้างพื้นฐานความเป็นมนุษย์และสร้างศักยภาพในการคิดและการทำงานอย่าง สร้างสรรค์ สามารถติดต่อสื่อสารกับชาวต่างประเทศได้อย่างถูกต้องเหมาะสม

ในปัจจุบันการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในโรงเรียนเทศบาลบ้านม่วง มี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนกลุ่มสาระนี้อยู่ในเกณฑ์ที่ต้องปรับปรุงโดยดูจาก รายงานผลการเรียนของฝ่ายวิชาการในโรงเรียนเทศบาลบ้านม่วง (รายงานผลการเรียน ภาคเรียนที่ 2/ 2547, 2/2548 และ 2/2549) ซึ่งสอดคล้องกับรายงานผลการประเมินคุณภาพ การศึกษานักเรียน (สำนักงานทดสอบการศึกษาสระบุรี เขต 2, 2551 มกราคม 12) พบว่า ค่าเฉลี่ยร้อยละผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จากการทดสอบความรู้ทางภาษาและกระบวนการคิด มีคะแนนเฉลี่ย 26.40 และทักษะการ สื่อสารมีคะแนนเฉลี่ย 28.84 ระดับคะแนนปรับปรุงคะแนนเฉลี่ย 66.67 ระดับพอใช้ 33.33

ดังนั้นการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศในปัจจุบัน จึงได้หันมายึดแนวการสอน ภาษาเพื่อการสื่อสารมากขึ้น มีการจัดกิจกรรมที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญให้ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างมี ความหมาย ได้ฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์ ที่มีโอกาสพบจริงในชีวิตประจำวัน แนวการสอน ภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นแนวการสอน ที่ไม่จำกัดความสามารถของผู้เรียนไว้เพียงแต่ความรู้ ด้านโครงสร้างไวยากรณ์เท่านั้น แต่สนับสนุนให้ผู้เรียนได้มีการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาทุก ทักษะ โดยสัมพันธ์ความสามารถทางไวยากรณ์เข้ากับยุทธศาสตร์การสื่อสาร ด้วยวิธีการที่ ถูกต้องและเหมาะสมกับกาลเทศะในชีวิตจริงผู้เรียนต้องสัมผัสกับการสื่อสารซึ่งเป็นการใช้ภาษา ในรูปแบบต่างๆ มากมาย ดังนั้นการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ควรสอนให้ผู้เรียนคุ้นกับการใช้ ภาษาในชีวิตประจำวัน และนำภาษาที่คุ้นเคยนั้นไปใช้ได้ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2546, หน้า 37)

จากเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยได้ตระหนักในปัญหาและความสำคัญจึงมีความสนใจที่จะ

พัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัดสระบุรี กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ซึ่งเป็นการส่งเสริมทักษะด้านการฟัง พูด อ่าน เขียน ของนักเรียนสามารถนำไปใช้ได้ในชีวิต ชุมชน และสังคมอย่างเป็นรูปธรรม ทำให้ผู้เรียนเกิดความภาคภูมิใจในท้องถิ่นของตน เกิดรายได้และส่งผลให้นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจในวิชาภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้นสามารถแนะนำแหล่งท่องเที่ยวในท้องถิ่นให้กับนักท่องเที่ยวได้ และเพื่อเป็นการเผยแพร่ทรัพยากรที่มีค่าในท้องถิ่นสู่ประชาชนทั่วไป

ความมุ่งหมายในการวิจัย

ความมุ่งหมายในการวิจัย ประกอบด้วย ความมุ่งหมายทั่วไป คือ เพื่อพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นเรื่องท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัดสระบุรี กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และมีความมุ่งหมายเฉพาะดังนี้

1. เพื่อศึกษาข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น เรื่องท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัดสระบุรี กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
2. เพื่อพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นเรื่องท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัดสระบุรี กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
3. เพื่อทดลองใช้หลักสูตรท้องถิ่นเรื่องท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัดสระบุรี กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
4. เพื่อประเมินผลและปรับปรุงหลักสูตรท้องถิ่นเรื่องท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัดสระบุรี กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

ความสำคัญของการวิจัย

1. ได้หลักสูตรท้องถิ่นเรื่องท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัดสระบุรี กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
2. เป็นแนวทางให้ผู้สนใจ ได้นำไปพัฒนาหลักสูตรในรายวิชาอื่นๆ เพื่อให้เหมาะสมกับสภาพความต้องการของท้องถิ่น สังคมและเศรษฐกิจ
3. นักเรียนได้รับความรู้ ความเข้าใจ และมีความสามารถในการปฏิบัติตนเป็นผู้นำการท่องเที่ยว มีความรัก ความภาคภูมิใจ และใช้ทรัพยากรที่มีค่าในท้องถิ่นให้เกิดประโยชน์

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
 - 1.1 ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2551 ของโรงเรียนเทศบาลบ้านม่วง สังกัดเทศบาลเมืองแก่งคอย อำเภอแก่งคอย จังหวัดสระบุรี

จำนวน 92 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2551 ของโรงเรียนเทศบาลบ้านม่วง สังกัดเทศบาลเมืองแก่งคอย อำเภอแก่งคอย จังหวัดสระบุรี โดยการเลือกกลุ่มตัวอย่างด้วยวิธีการสุ่มแบบง่าย (simple random sampling) โดยการจับสลากนักเรียน 1 ห้อง จากนักเรียนทั้งหมด 2 ห้อง จำนวน 46 คน

2. ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

2.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ หลักสูตรท้องถิ่นเรื่องท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัดสระบุรี

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

2.2.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

2.2.2 เจตคติต่อการเรียนรู้ตามหลักสูตร

2.2.3 ทักษะการสื่อสารทางภาษา

3. ระยะเวลาในการใช้หลักสูตร ผู้วิจัยได้จัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรที่พัฒนาขึ้น ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2551 ใช้ระยะเวลาสอน สัปดาห์ละ 2 ชั่วโมง จำนวน 8 สัปดาห์ รวมระยะเวลา 16 ชั่วโมง ตามแผนการจัดการเรียนรู้ 10 แผน

4. เนื้อหา

เป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ประกอบไปด้วย หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2544 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น หลักการและแนวคิดที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัดสระบุรี ทักษะการสื่อสารทางภาษา เจตคติต่อการเรียนรู้ตามหลักสูตร การวัดผลและประเมินผล

นิยามศัพท์เฉพาะ

การพัฒนาหลักสูตร หมายถึง การสร้าง การปรับปรุง การเปลี่ยนแปลง หลักสูตรเดิมที่มีอยู่แล้วให้ดียิ่งขึ้น ในลักษณะการเพิ่มรายละเอียด หรือการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ จัดการเรียนการสอนใหม่เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ ตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้

การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น หมายถึงกิจกรรมหรือมวลประสบการณ์ที่จัดให้แก่ผู้เรียน ที่พัฒนามาจากหลักสูตรแม่บท เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริงสามารถนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนในท้องถิ่นนั้นๆ ส่งเสริมสนับสนุนให้นำทรัพยากรท้องถิ่นมาใช้ให้เกิดประโยชน์มากที่สุด โดยมีครูและบุคคลในท้องถิ่นเข้ามามีส่วนร่วมในการสร้างและประเมินหลักสูตร

หลักสูตรท้องถิ่นท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย หมายถึง หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ของโรงเรียนเทศบาลบ้านม่วง โดยการส่งเสริมให้ผู้เรียนใช้สถานที่ท่องเที่ยวที่สำคัญในเมืองแก่งคอย จังหวัดสระบุรี ซึ่งเป็นสถานที่สำคัญที่มีอยู่ในท้องถิ่นมาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ผลคะแนนความรู้ ความสามารถของนักเรียนที่เกี่ยวกับทักษะการสื่อสารทางภาษาในเรื่องที่เกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย ที่ได้จากแบบสังเกตพฤติกรรมในการใช้ทักษะการสื่อสารและแบบทดสอบวัดความรู้ ความเข้าใจ ก่อนและหลังการใช้หลักสูตร ซึ่งสามารถวัดได้โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ผู้วิจัยจัดทำขึ้น

เจตคติต่อการเรียนรู้ตามหลักสูตร หมายถึง ความรู้สึกหรือพฤติกรรมที่แสดงออกมาทางอารมณ์ ในลักษณะทางบวกหรือทางลบต่อการเรียนรู้ตามหลักสูตรท้องถิ่น เรื่องท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย กลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ ซึ่งวัดจากการตอบแบบวัดเจตคติต่อการเรียนรู้ตามหลักสูตรที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

ทักษะการสื่อสารทางภาษา หมายถึง ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ทั้ง 4 ทักษะ ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน มีความชำนาญต่อกิจกรรมการฝึกใช้หลักสูตรท้องถิ่น ในอำเภอแก่งคอย เพื่อนำเที่ยวเมืองแก่งคอยได้อย่างถูกต้องตามหลักภาษา

นักเรียน หมายถึง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเทศบาลบ้านม่วง จำนวน 46 คน ที่เรียนในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2551

กรอบแนวคิดในการวิจัย

จากสาระสำคัญของทฤษฎี หลักการ แนวคิด พบว่าหลักสูตรเป็นสิ่งสำคัญของการจัดการศึกษา เป็นเครื่องมือ และเป็นตัวกำหนดแนวปฏิบัติ ในการดำเนินการจัดการเรียนการสอน ให้บรรลุจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ หลักสูตรต้องมีการพัฒนา อยู่เสมอทั้งนี้เพื่อให้ทันกับสภาพความเปลี่ยนแปลงของสภาพสังคม เศรษฐกิจที่กำลังเจริญ ก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว ตลอดจนการเมืองการปกครองที่เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พุทธศักราช 2545 หมวด 4 มาตรา 22 การจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่า ผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้และถือว่าผู้เรียนสำคัญที่สุด

กระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มศักยภาพและในมาตรา 27 ซึ่งได้กำหนดว่า ให้สถานศึกษาขั้นพื้นฐานมีหน้าที่จัดทำสาระของหลักสูตรในส่วนที่เกี่ยวกับสภาพปัญหาในชุมชนและสังคม กฎมณเฑียรบาลท้องถิ่น และให้สถานศึกษาร่วมกับชุมชน องค์กรต่าง ๆ ส่งเสริมความเข้มแข็งของชุมชนโดยการจัด

กระบวนการเรียนการสอนภายในชุมชนให้ผู้เรียน โดยใช้กระบวนการในการแสวงหาความรู้ ข้อมูล ข่าวสาร และรู้จักเลือกสรรภูมิปัญญาและวิทยาการต่าง ๆ ในชุมชน ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับ ความหมายความสำคัญขั้นตอนวิธีการในการพัฒนาหลักสูตร แนวทางในการประเมินผลหลักสูตร ตลอดจนการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศและต่างประเทศ เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาหลักสูตรต่อไป

ในการวิจัยเรื่องการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นเรื่องท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัดสระบุรีสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยผู้วิจัยได้ทำการศึกษาค้นคว้าจากแนวคิดและงานวิจัยต่างๆ เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาหลักสูตรและประเมินผลหลักสูตร ซึ่งมีนักการศึกษาและหน่วยงานได้เสนอแนวคิดแสดงขั้นตอนการพัฒนาหลักสูตรดังนี้

การจัดทำหลักสูตรของทาบา (Hilda Taba) ได้ลำดับขั้นตอนการจัดทำหลักสูตรไว้ 7 ขั้นตอนดังนี้ 1) ตรวจสอบความต้องการของหลักสูตรที่จะใช้ในโรงเรียน 2) กำหนดจุดมุ่งหมายที่จะใช้ในการพัฒนาหลักสูตร 3) เลือกเนื้อหาของหลักสูตรที่เหมาะสมกับสภาพการณ์ของโรงเรียน 4) จัดเนื้อหาของหลักสูตรให้เหมาะสมที่จะนำไปใช้ 5) เลือกประสบการณ์การเรียนรู้ให้เหมาะสมกับผู้เรียน 6) จัดประสบการณ์การเรียนรู้ 7) ประเมินผลการเรียนรู้ของนักเรียน ส่วน สุนีย์ ภูพันธ์ (2546, หน้า 162-165) ได้เสนอแนวคิดขั้นตอนการพัฒนาหลักสูตรของไทยเลอร์ (Ralph W. Tyler) ดังนี้ 1) การกำหนดหลักสูตร 2) การเลือกและจัดประสบการณ์ 3) การประเมินผล

กระบวนการพัฒนาหลักสูตรของไวล์, และบอนดี (Wiles and Bondi, 1989, pp. 17-19) ได้ลำดับขั้นตอนกระบวนการพัฒนาหลักสูตรไว้ดังนี้ 1) การวิเคราะห์หลักสูตร 2) การวางแผนหลักสูตร 3) การสร้างเครื่องมือ 4) การวัดผล ซึ่งไวล์ และบอนดี (Wiles and Bondi) ได้กล่าวไว้ว่ากระบวนการพัฒนาหลักสูตรเป็นกระบวนการพื้นฐานสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้ทุกระดับ ทั้งด้านผลสัมฤทธิ์ ด้านความคิดและการสำรวจแผนงาน เพื่อการพัฒนาหลักสูตรต่างๆ ในสถานศึกษาต่อไป

ชูศรี สุวรรณโชติ (2544, หน้า 24) ได้จัดลำดับขั้นตอนการพัฒนาหลักสูตรไว้ดังนี้ 1) ศึกษาข้อมูลพื้นฐานของสังคมและชุมชนที่มีการเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม 2) วิเคราะห์ข้อมูลที่มีความจำเป็นเพื่อนำมาซึ่งการปรับปรุงหลักสูตร 3) สำรวจความต้องการและความจำเป็นของสังคม ชุมชน และผู้เรียน 4) กำหนดวัตถุประสงค์ 5) เลือกเนื้อหาวิชาเรียน 6) เลือกบุคลากรที่มีความชำนาญในเนื้อหาวิชานั้นๆ 7) จัดเรียงเนื้อหาใหม่ 8) สร้างประสบการณ์การเรียนรู้ให้ตรงเนื้อหา 9) กำหนดการประเมินผลให้ตรงกับเนื้อหาวิชา

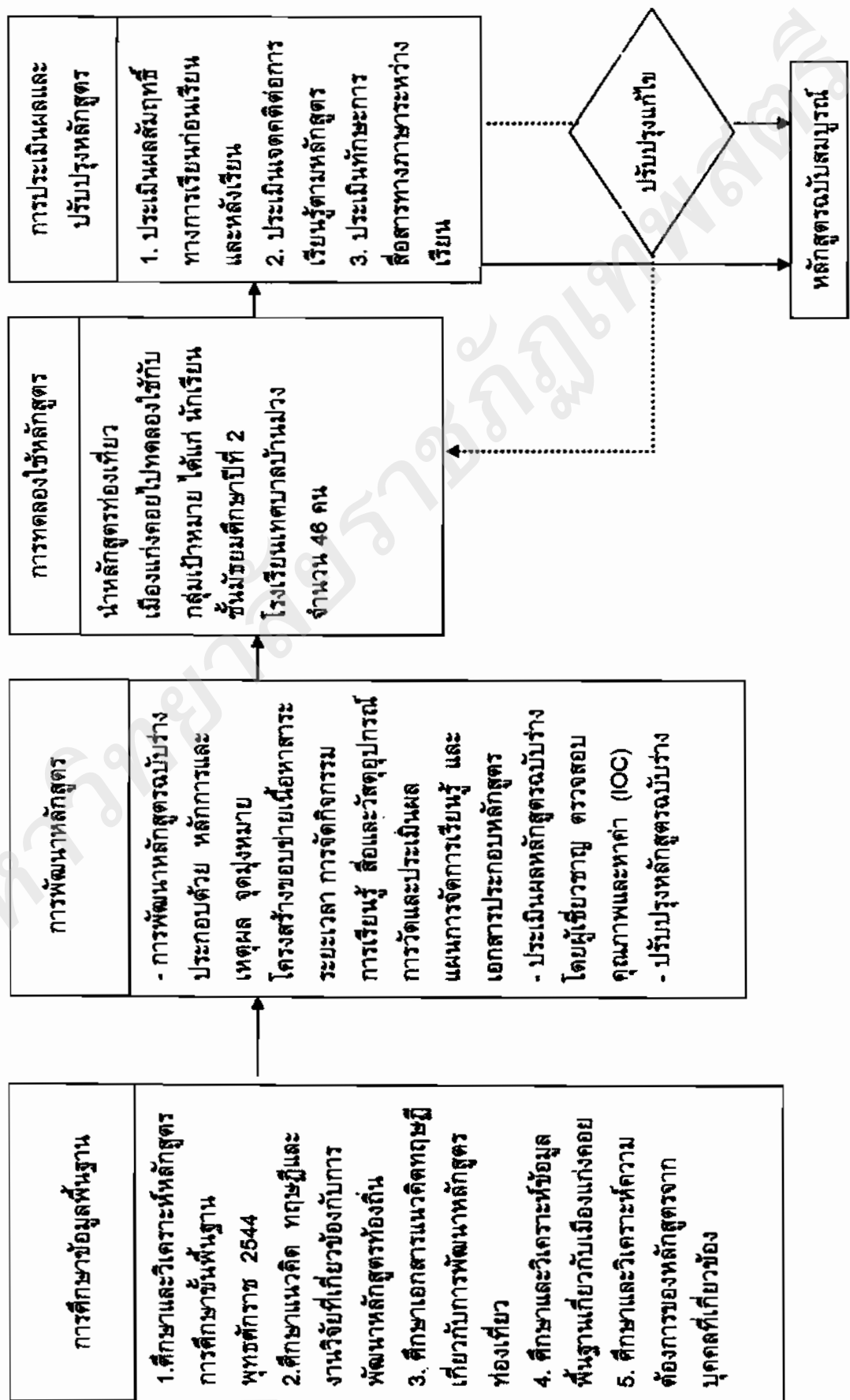
จากกระบวนการพัฒนาหลักสูตรข้างต้นผู้วิจัยได้นำแนวคิดของนักการศึกษาและผู้ที่ทำการศึกษาวิจัยเกี่ยวข้องกับการพัฒนาหลักสูตรดังกล่าวมาสังเคราะห์ขั้นตอนการพัฒนาหลักสูตรเพื่อนำมาเป็นกรอบแนวความคิดในการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น เรื่องท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เพื่อให้ครอบคลุมลำดับการพัฒนาหลักสูตร โดยอาศัย

หลักทฤษฎีวิธีการวิจัย (Research and Development) ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้

- ขั้นตอนที่ 1 วิจัย (Research) : การศึกษาข้อมูลพื้นฐาน
 - ขั้นตอนที่ 2 พัฒนา (Development) : การพัฒนาหลักสูตร
 - ขั้นตอนที่ 3 วิจัย (Research) : การทดลองใช้หลักสูตร
 - ขั้นตอนที่ 4 พัฒนา (Development) : การประเมินและปรับปรุงหลักสูตร
- ซึ่งผู้วิจัยกำหนดเป็นกรอบแนวคิดในการวิจัยดังภาพประกอบ 1

สมมติฐานการวิจัย

การจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรท้องถิ่น เรื่อง ท้องเที่ยวเมืองแก่งคอย ที่พัฒนาขึ้น จะทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังการใช้หลักสูตรสูงกว่าก่อนการใช้หลักสูตร

ภาพ 1 กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัยเพื่อพัฒนาหลักสูตร

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นเรื่องท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัด สระบุรี กลุ่มสาระการเรียนรู้
ภาษาต่างประเทศสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้า เอกสาร ตำรา รวมทั้ง
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องตามหัวข้อดังต่อไปนี้

1. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตร

- 1.1 ความหมายของหลักสูตร
- 1.2 องค์ประกอบของหลักสูตร
- 1.3 ความสำคัญของหลักสูตร
- 1.4 การพัฒนาหลักสูตร
- 1.5 ความหมายของการพัฒนาหลักสูตร
- 1.6 หลักการพัฒนาหลักสูตร
- 1.7 กระบวนการพัฒนาหลักสูตร
- 1.8 การประเมินผลหลักสูตร
- 1.9 รูปแบบการพัฒนาหลักสูตร

2. การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น

- 2.1 ความหมายของการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น
- 2.2 เหตุผลและความจำเป็นในการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น
- 2.3 ลักษณะการพัฒนาหลักสูตรระดับท้องถิ่น
- 2.4 ขั้นตอนหรือกระบวนการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น

3. หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 กลุ่มสาระการเรียนรู้
ภาษาต่างประเทศ

- 3.1 หลักการ
- 3.2 จุดมุ่งหมาย
- 3.3 ความสำคัญ
- 3.4 วิสัยทัศน์
- 3.5 โครงสร้าง
- 3.6 คุณภาพของผู้เรียน / คุณลักษณะอันพึงประสงค์
- 3.7 สาระการเรียนรู้
- 3.8 มาตรฐานการเรียนรู้

4. หลักการและแนวคิดที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยว
 - 4.1 ความหมายและความสำคัญของการท่องเที่ยว
 - 4.2 การพัฒนาการท่องเที่ยว
 - 4.3 การพัฒนาการท่องเที่ยว รูปแบบและการจัดการ
 - 4.4 ประเภทของการท่องเที่ยว
 - 4.5 แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10
 - 4.6 กรอบนโยบายของคณะกรรมการการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย
 - 4.7 นโยบายและแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยว
 - 4.8 นโยบายด้านการจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยวและสิ่งแวดล้อม
 - 4.9 นโยบายด้านการให้การศึกษาและสร้างจิตสำนึก
5. เมืองแก่งคอย จังหวัดสระบุรี
 - 5.1 ประวัติความเป็นมา
 - 5.2 ที่มาของคำว่าแก่งคอย
 - 5.3 สภาพภูมิศาสตร์
 - 5.4 ลักษณะภูมิประเทศ-ภูมิอากาศ
 - 5.5 สถานที่ท่องเที่ยว
6. เจตคติต่อการเรียนรู้ตามหลักสูตร
 - 6.1 ความหมายของเจตคติ
 - 6.2 ลักษณะของการวัดเจตคติ
 - 6.3 องค์ประกอบของเจตคติ
 - 6.4 วิธีการวัดเจตคติ
 - 6.5 ประโยชน์ของเจตคติ
 - 6.6 ประเภทของแบบวัดเจตคติ
7. ทักษะการสื่อสารทางภาษา
 - 7.1 ทฤษฎีและแนวคิดเกี่ยวกับทักษะการสื่อสารทางภาษา
 - 7.2 การวัดผลและประเมินผลการเรียนรู้
 - 7.3 แก่นสาระหรือเรื่องหลักของวิชาภาษาอังกฤษ
 - 7.4 การดำเนินการวัดผลและประเมินผล
 - 7.5 กระบวนการวัดผลและประเมินผล
 - 7.6 วิธีการวัดผลและประเมินผล
 - 7.7 การวัดและประเมินผลทักษะการสื่อสารทางภาษา
8. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 8.1 งานวิจัยในประเทศ

8.2 งานวิจัยต่างประเทศ

แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตร

หลักสูตรเป็นสิ่งสำคัญของการจัดการศึกษา เป็นเครื่องมือ และเป็นตัวกำหนด แนวปฏิบัติในการดำเนินการจัดการเรียนการสอน ให้บรรลุจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ หลักสูตร ต้องมีการพัฒนาอยู่เสมอทั้งนี้ เพื่อให้ทันกับสภาพความเปลี่ยนแปลงของสภาพสังคมเศรษฐกิจ ที่กำลังเจริญก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว ตลอดจนการเมืองการปกครองที่เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ความหมายของหลักสูตร

นักการศึกษาตลอดจนผู้เชี่ยวชาญทางด้านหลักสูตรได้ให้ความหมายของ หลักสูตรไว้อย่างกว้างขวาง แตกต่างกันไปออกไปตามทัศนะและแนวคิดของนักศึกษา แต่ละท่านดังนี้

ทาบ (Taba, 1962, p. 2) กล่าวว่า หลักสูตร หมายถึง มวลประสบการณ์ต่าง ๆ ที่โรงเรียนและครูผู้สอนจัดขึ้น เพื่อให้นักเรียนมีการเปลี่ยนแปลงไปตามลักษณะที่ตั้งจุดมุ่งหมายไว้

กู๊ด (Good, 1973, p. 157) ได้ให้นิยามไว้ว่า หลักสูตร คือ กลุ่มรายวิชาที่จัดไว้อย่าง มีระบบหรือลำดับวิชาที่บังคับสำหรับการจบการศึกษา หรือเพื่อรับประกาศนียบัตรในสาขาวิชา หลักๆ เช่น หลักสูตรสังคมศึกษา และหลักสูตรพลศึกษา

คราวน์ (Crow & Crow, 1980, p. 250) ได้ให้ความหมายของหลักสูตรไว้ว่า หลักสูตร เป็นประสบการณ์ที่นักเรียนได้รับทั้งภายในและภายนอกของโรงเรียน เพื่อให้นักเรียนมี การพัฒนาด้านร่างกาย สังคม ปัญญา และจิตใจ

สำหรับประเทศไทยได้มีนักการศึกษาและนักพัฒนาหลักสูตรได้ให้นิยามและ ความหมายหลักสูตรไว้ดังนี้

วิชัย ดิสสระ (2535, หน้า 10) กล่าวว่า หลักสูตร หมายถึง วิชา เนื้อหาและ มวลประสบการณ์ของการเรียนรู้ กระบวนการเรียนการสอนและการประเมินผล

กรมวิชาการ (2540, หน้า 6) หลักสูตร หมายถึง ข้อกำหนด แผนการเรียน การ สอน เพื่อนำไปสู่ความมุ่งหมายตามแผนการศึกษาแห่งชาติ หลักสูตรประกอบด้วยจุดหมาย หลักการ โครงสร้าง จุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหาของรายวิชา สื่อการเรียน การสอน และ การประเมินผล

กาญจนา คุณารักษ์ (2540, หน้า 14) กล่าวว่า หลักสูตร หมายถึง โครงการหรือ แผนข้อกำหนดอันประกอบด้วยหลักการ จุดหมาย โครงสร้าง กิจกรรม และวัสดุต่าง ๆ ใน การจัดการเรียนการสอนที่จะพัฒนาผู้เรียนให้เกิดความรู้ ความสามารถ โดยส่งเสริมให้เอากัด บุคคลไปสู่ศักยภาพสูงสุดของตนเอง

บรรพต สุวรรณประเสริฐ (2544, หน้า 14) ได้ให้ความหมายของหลักสูตรไว้
4 ประการ คือ

1. หลักสูตร หมายถึง รายวิชาหรือเนื้อหาสาระที่ใช้สอน
2. หลักสูตร หมายถึง มวลประสบการณ์ที่โรงเรียนหรือสถานศึกษาจัดให้แก่ผู้เรียน
3. หลักสูตร หมายถึง กิจกรรมการเรียนการสอน
4. หลักสูตร หมายถึง สิ่งที่สังคมคาดหวังหรือมุ่งหวังจะให้ผู้เรียนได้รับ

จากความหมายของหลักสูตรดังที่ได้กล่าวข้างต้น สามารถสรุปได้ว่า หลักสูตร หมายถึง แผนซึ่งได้ออกแบบจัดทำขึ้นเพื่อแสดงถึงจุดหมาย การจัดเนื้อหาสาระ กิจกรรมและ มวลประสบการณ์ ในแต่ละโปรแกรมการศึกษา เพื่อให้ผู้เรียนมีพัฒนาการในด้านต่างๆ ตาม จุดหมายที่ได้กำหนดไว้

องค์ประกอบของหลักสูตร

ในตัวหลักสูตรจะวางองค์ประกอบของหลักสูตรเป็นหัวข้อสำคัญๆ เพื่อที่จะสามารถ กำหนดแนวทางในการจัดทำหลักสูตรให้สอดคล้องและเป็นลำดับขั้นตอน ซึ่งนักการศึกษา ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของหลักสูตรนับว่าเป็นสิ่งสำคัญที่จะทำให้ความหมายของหลักสูตร สมบูรณ์เป็นแนวทางในการนำหลักสูตรไปใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การวัดผล ประเมินผลและการปรับปรุงพัฒนาหลักสูตร มีนักการศึกษาหลายคนได้กล่าวถึงองค์ประกอบ ของหลักสูตรไว้ดังต่อไปนี้

ทาบา (Taba, 1962, p.14) ได้สรุปว่าหลักสูตรควรประกอบด้วยองค์ประกอบ ดังนี้คือ

1. จุดหมายกับวัตถุประสงค์
2. เนื้อหาวิชากับประสบการณ์เรียนรู้
3. รูปแบบการเรียนการสอน
4. การประเมินผลการเรียนรู้

ซึ่งสัมพันธ์กับ โบแชมพ์ (Beauchamp, 1981, pp.107-109) ได้กล่าวว่างค์ประกอบ สำคัญซึ่งจะต้องเขียนไว้ในเอกสารหลักสูตร 4 ประการคือ

1. เนื้อหาสาระและวิธีการจัด
2. จุดมุ่งหมายทั่วไป
3. แนวการนำหลักสูตรไปใช้สอน
4. การประเมินผล

กาญจนา คุณารักษ์ (2540, หน้า 20-21) กล่าวว่า องค์ประกอบของหลักสูตร ประกอบด้วย

1. จุดประสงค์ (หมายรวมถึงจุดประสงค์ของหลักสูตรและจุดประสงค์ของรายวิชาต่าง ๆ ในหลักสูตร)

2. เนื้อหาวิชา
3. กิจกรรมการเรียนการสอน
4. การประเมินผล

ชำระ บัณฑิต (2532, หน้า 8-9) กล่าวว่า องค์ประกอบที่สำคัญของหลักสูตรมีดังต่อไปนี้

1. เป้าประสงค์และนโยบายการศึกษา
2. จุดหมายของหลักสูตร
3. รูปแบบและโครงสร้างหลักสูตร
4. จุดประสงค์ ของวิชา
5. เนื้อหา
6. จุดประสงค์ของการเรียนรู้
7. ยุทธศาสตร์การเรียนการสอน
8. การประเมินผล
9. วัสดุหลักสูตรและสื่อการเรียนการสอน

กระทรวงศึกษาธิการ (2543 ก, หน้า 20-21) กำหนดให้ หลักสูตรควรมีองค์ประกอบ

12 ประการ คือ

1. แนวคิด
2. หลักการ
3. จุดหมาย
4. มาตรฐานหลักสูตรการศึกษาพื้นฐาน
5. โครงสร้าง
6. หลักเกณฑ์การใช้หลักสูตรพื้นฐาน
7. แนวการจัดการเรียนรู้
8. การพัฒนาและการใช้สื่อการเรียนรู้
9. การวัดผลและประเมินผลการเรียนรู้ และการเทียบโอน
10. การแนะแนวเพื่อพัฒนาคุณภาพการเรียนรู้
11. การกำกับติดตาม ประเมินผลและรายงาน
12. บทบาทผู้เกี่ยวข้องกับการพัฒนาหลักสูตร

สำลี รักสุทธี (2544, หน้า 10) กล่าวว่า หลักสูตรโดยรวมจะมีองค์ประกอบดังนี้

1. หลักการ จุดหมาย โครงสร้าง แนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน รวมทั้งแผนดำเนินการเกี่ยวกับกระบวนการใช้หลักสูตรด้านอื่นๆของกลุ่มวิชา รายวิชาต่างๆ

2. ระเบียบการวัดผลและประเมินผลการเรียน และคู่มือการประเมินผลการเรียน ในแต่ละระดับ

3. สื่อการเรียนการสอน ที่ปรากฏอยู่ในรูปของหนังสือเรียน หนังสืออ่านประกอบ และสื่อในลักษณะอื่นๆ

จากแนวคิดของนักการศึกษาที่กล่าวมาข้างต้น จึงสามารถสรุปได้ว่า องค์ประกอบของหลักสูตรประกอบด้วย หลักการ จุดหมาย โครงสร้าง เนื้อหา แนวการจัดการเรียนรู้ สื่อการเรียนการสอน การวัดผลและประเมินผลการเรียน

ความสำคัญของหลักสูตร

สันต์ ธรรมบำรุง (2527, หน้า 7-8) ได้กล่าวถึงความสำคัญของหลักสูตรไว้ 7 ประการ ได้แก่

1. หลักสูตรเป็นแผนปฏิบัติงานหรือเครื่องชี้แนวทางปฏิบัติงานของครู เพราะหลักสูตรจะกำหนดจุดมุ่งหมาย กำหนดเนื้อหาสาระ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนและการประเมินผลไว้เป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน
2. หลักสูตรเป็นข้อกำหนดแผนการเรียนการสอน อันเป็นส่วนร่วมของประเทศเพื่อนำไปสู่ความมุ่งหมายตามแผนการศึกษาชาติ
3. หลักสูตรเป็นเอกสารของทางราชการ เป็นบัญญัติของรัฐบาลเพื่อให้บุคคลที่ทำการเกี่ยวข้องกับการศึกษาปฏิบัติตาม
4. หลักสูตรเป็นเกณฑ์มาตรฐานการศึกษาเพื่อควบคุมการเรียนการสอนในสถาบันการศึกษาระดับต่างๆ และยังเป็นเกณฑ์มาตรฐานอย่างหนึ่งในการจัดสรรงบประมาณ บุคลากร อาคารสถานที่ วัสดุอุปกรณ์ทางการศึกษาของรัฐให้แก่สถานศึกษาด้วย
5. หลักสูตรเป็นแผนการดำเนินงานของผู้บริหารการศึกษาที่จะอำนวยความสะดวกและควบคุมดูแลติดตามผลให้เป็นไปตามนโยบายการจัดการศึกษาของรัฐบาลด้วย
6. หลักสูตรจะกำหนดแนวทางในการส่งเสริมความเจริญของงานและพัฒนาการของเด็กตามจุดมุ่งหมายของการศึกษา
7. หลักสูตรจะกำหนดลักษณะและรูปร่างของสังคมในอนาคตได้ว่าจะเป็นไปในรูปใด

ธำรง บัวศรี (2532, หน้า 7-8) ได้กล่าวถึง ความสำคัญของหลักสูตรไว้ว่า สิ่งสำคัญในการจัดการศึกษา คือ การกำหนดมาตรฐานการเรียนรู้อย่างไร เพื่อให้แน่ใจว่าเยาวชนแต่ละวัยและแต่ละระดับการศึกษาได้รับการศึกษาที่มีคุณภาพทัดเทียมกัน กล่าวคือ มีแนวทางที่กำหนดไว้ว่าควรเรียนรู้อะไร เนื้อหาสาระอย่างน้อยแค่ไหนควรได้รับการฝึกฝนอบรมให้มีทักษะด้านใด และควรมีพัฒนาการในด้านร่างกาย จิตใจ สังคม และปัญญาอย่างไร เมื่อพิจารณาข้อความที่กล่าวมาแล้ว จะเห็นได้ว่าปัจจัยสำคัญอันดับแรกที่จะให้ความมั่นใจให้เยาวชนรวมทั้งผู้เรียนทั้งหมดจะได้รับการศึกษาตามที่มุ่งหวังไว้ก็คือหลักสูตรนั่นเอง โดยเฉพาะเมื่อมีหลักสูตรระดับ

การศึกษาจะได้รับการศึกษาในแนวเดียวกันและถึงแม้ว่าในการปฏิบัติผู้เรียนจะได้รับประสบการณ์แตกต่างกันไปบ้าง แต่การเรียนการสอนย่อมจะมุ่งสู่จุดหมายเดียวกัน

จากความสำคัญของหลักสูตรดังกล่าวสรุปได้ว่าหลักสูตรมีความสำคัญ ซึ่งเป็นองค์ประกอบของการจัดการศึกษา แสดงแนวทางในการจัดประสบการณ์ให้แก่ผู้เรียนตลอดจนเป็นตัวกำหนดทิศทางการจัดการศึกษาเพื่อให้บรรลุจุดหมาย

การพัฒนาหลักสูตร

การพัฒนาหลักสูตรเป็นภารกิจของสถานศึกษา ที่จะต้องดำเนินการอย่างต่อเนื่อง ดังนั้นสถานศึกษาจึงมีความจำเป็นต้องมีความเข้าใจในความหมายของการพัฒนาหลักสูตร ซึ่งมีผู้ให้ความหมายการพัฒนาหลักสูตรไว้หลายกรณี

1. ความหมายของการพัฒนาหลักสูตร

ทาบา (Hida Taba, 1962, p.454) ได้กล่าวไว้ว่า การพัฒนาหลักสูตร หมายถึง การเปลี่ยนแปลงและปรับปรุงหลักสูตรเดิมให้ได้ผลดียิ่งขึ้นทั้งในด้านการวางจุดหมาย การจัดเนื้อหาวิชาการเรียนการสอน การวัดและการประเมินผลอื่นๆ เพื่อให้บรรลุถึงจุดหมายอันใหม่ที่วางไว้ การเปลี่ยนแปลงหลักสูตรเป็นการเปลี่ยนแปลงทั้งระบบ หรือเปลี่ยนแปลงทั้งหมดตั้งแต่จุดหมายและวิธีการ และการเปลี่ยนแปลงหลักสูตรนี้จะมีผลกระทบทางด้านความคิดและความรู้สึกของผู้ที่เกี่ยวข้องทุกฝ่าย ส่วนการปรับปรุงหลักสูตร หมายถึง การเปลี่ยนแปลงหลักสูตรเพียงบางส่วนโดยไม่เปลี่ยนแปลงแนวความคิดพื้นฐานหรือรูปแบบของหลักสูตร

กู๊ด (Carter V. Good, 1973, pp.157-158) ได้ให้ความเห็นไว้ว่า การพัฒนาหลักสูตรเกิดขึ้นได้ 2 ลักษณะคือ การปรับปรุงและเปลี่ยนแปลงหลักสูตร การปรับปรุงหลักสูตรเป็นวิธีการพัฒนาหลักสูตรอย่างหนึ่ง เพื่อให้เหมาะสมกับโรงเรียนหรือระบบโรงเรียน จุดมุ่งหมายของการสอน วัสดุอุปกรณ์ วิธีสอนรวมทั้งการประเมินผล ส่วนคำว่า การเปลี่ยนแปลงหลักสูตร หมายถึงการแก้ไขหลักสูตรให้แตกต่างไปจากเดิม เป็นการสร้างโอกาสทางการเรียนขึ้นไป

เซย์เลอร์ และอเล็กซานเดอร์ (Saylor & Alexander, 1974, p. 7) ให้คำจำกัดความของการพัฒนาหลักสูตรว่า หมายถึง การจัดทำหลักสูตรเดิมที่มีอยู่แล้วให้ดีขึ้น หรือเป็นการจัดทำหลักสูตรใหม่โดยไม่มีหลักสูตรเดิมอยู่ก่อน การพัฒนาหลักสูตรอาจหมายถึงการสร้างเอกสารอื่นๆสำหรับนักเรียนด้วย

ในการพัฒนาหลักสูตร เซย์เลอร์ และ อเล็กซานเดอร์ (Saylor & Alexander, 1974, pp. 8-9) ชี้ให้เห็นว่าการจัดทำหรือพัฒนาหลักสูตรนั้น มีงานที่ต้องทำสำคัญๆ อยู่ 3 ประการคือ

1. การพิจารณาและการกำหนดเป้าหมายเบื้องต้นที่สำคัญของหลักสูตรที่จัดทำนั้น ว่ามีเป้าหมายเพื่ออะไร ทั้งโดยส่วนรวมและส่วนย่อยของหลักสูตรนั้นๆ อย่างชัดเจน

2. การเลือกกิจกรรมการเรียนการสอนและวัสดุประกอบการเรียนการสอน การเลือกสรรเนื้อหาสาระเพื่อการอ่าน การเขียน การทำแบบฝึกหัด และหัวข้อสำหรับการอภิปราย ตลอดจนกิจกรรมทั้งในและนอกห้องเรียน

3. การกำหนดระบบการจัดวัสดุอุปกรณ์และการจัดการเรียนการสอน ตลอดจนการทดลองที่เป็นประโยชน์ เหมาะสมกับการเรียนการสอนแต่ละวิชา และแต่ละชั้นเรียน

วิชัย วงษ์ใหญ่ (2532, หน้า 10) กล่าวว่า การพัฒนาหลักสูตรคือการพยายามวางโครงการที่จะช่วยให้นักเรียนได้เรียนรู้ตรงตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ หรือการพัฒนาหลักสูตรและการสอนคือระบบโครงสร้างของการจัดโปรแกรมการสอน การกำหนดจุดมุ่งหมาย เนื้อหาสาระ การปรับปรุงตำรา แบบเรียน คู่มือครู และสื่อการเรียนต่างๆ การวัดและการประเมินผลการใช้หลักสูตรการปรับปรุง แก้ไข และการให้การอบรมครูผู้ใช้หลักสูตร ให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการพัฒนาหลักสูตรและการสอน รวมทั้งการบริหารและการบริการหลักสูตร

กาญจนา คุณารักษ์ (2540, หน้า 18) กล่าวว่า การพัฒนาหลักสูตรเป็นกระบวนการวางแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทุกประเภท เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมตามความมุ่งหมายและจุดประสงค์ที่กำหนดไว้

ส่วนกรมวิชาการ (2540 ก, หน้า 31-32) กล่าวว่า การพัฒนาหลักสูตร หมายถึง การปรับกิจกรรมการเรียนการสอน หรือกิจกรรมเสริม การปรับหรือเพิ่มเติม รายละเอียดเนื้อหาวิชา การจัดทำรายละเอียดเนื้อหาวิชาขึ้นใหม่ และการพัฒนาสื่อการเรียนการสอน

สรุปได้ว่า การพัฒนาหลักสูตร คือการสร้างการปรับปรุง การเปลี่ยนแปลงหลักสูตรเดิมที่มีอยู่แล้ว ให้ดียิ่งขึ้น ในลักษณะ การเพิ่มรายละเอียด หรือจัดกิจกรรมการเรียนการสอนใหม่ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ ตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้

2. หลักการพัฒนาหลักสูตร

ปราโมทย์ จันทรเรือง (2548, หน้า 38-39) กล่าวว่า จากความคิดเห็นของนักการศึกษาในเรื่องของความหมายของการพัฒนาหลักสูตรที่กล่าวมาแล้วจะเห็นได้ว่าการพัฒนาหลักสูตรเป็นกระบวนการที่มีขั้นตอนต่างๆอย่างเป็นระบบระเบียบ ดังนั้นการจะพัฒนาหลักสูตรให้สอดคล้องกับความต้องการของบุคคล และสภาพของท้องถิ่น ควรมีหลักการในการพัฒนาหลักสูตร ดังต่อไปนี้

1. การพัฒนาหลักสูตรเป็นงานที่ซับซ้อน จำเป็นต้องใช้ข้อมูลที่ถูกต้องและเชื่อมั่นได้โดยอาศัยวิธีการสำรวจ ศึกษา วิเคราะห์และวิจัย เพื่อให้ได้หลักสูตรที่เหมาะสมกับบุคคลและท้องถิ่น

2. การพัฒนาหลักสูตรจำเป็นต้องมีการดำเนินงานเป็นระเบียบแบบแผนต่อเนื่องกันไปเริ่มตั้งแต่การวางจุดมุ่งหมายในการพัฒนาหลักสูตรนั้น จนถึงการประเมินผล การพัฒนาหลักสูตรในการดำเนินงานจะต้องคำนึงถึงจุดเริ่มต้นในการเปลี่ยนแปลงว่า การพัฒนาหลักสูตรจะเริ่มที่จุดใด จะเป็นการพัฒนาส่วนย่อยหรือการพัฒนาทั้งระบบ และจะดำเนินการอย่างไรในขั้นต่อไป สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่ผู้มีหน้าที่ในการพัฒนาหลักสูตร ไม่ว่าจะเป็นผู้เชี่ยวชาญทางด้านการจัดหลักสูตร ครูผู้สอน หรือนักวิชาการทางด้านการศึกษาและบุคคลต่างๆที่เกี่ยวข้อง จะต้องร่วมมือกันพิจารณาอย่างรอบคอบ และดำเนินการอย่างมีระเบียบแบบแผนทีละขั้นตอน

3. การพัฒนาหลักสูตรควรมีการประสานงานกันอย่างกว้างขวางระหว่างนักพัฒนาหลักสูตร นักบริหาร นักวิชาการแต่ละสาขา ศึกษานิเทศก์ ครูผู้สอน และบุคคลในอาชีพต่างๆ

4. การพัฒนาหลักสูตรต้องจัดสภาพการทำงานให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ โดยยึดหลักการดำเนินงานแบบประชาธิปไตย

5. การพัฒนาหลักสูตรจะต้องรวมถึงผลงานต่างๆ ทางด้านหลักสูตรที่ได้สร้างขึ้นใหม่อย่างมีประสิทธิภาพ ไม่ว่าจะเป็นเอกสารหลักสูตร เนื้อหาวิชา การทำการทดสอบหลักสูตรการนำหลักสูตรไปใช้ หรือการจัดการเรียนการสอน

6. การพัฒนาหลักสูตรมีผลกระทบต่อถึงบุคคลหลายฝ่ายต้องอาศัยการประชาสัมพันธ์การฝึกอบรม เพื่อให้ความรู้ เปลี่ยนความเชื่อ เจตคติ และพฤติกรรมการทำงานแก่ผู้บริหาร ครูและผู้ที่เกี่ยวข้องกับการใช้หลักสูตรก่อนเริ่มใช้หลักสูตร

7. การพัฒนาหลักสูตรที่พัฒนาไปทดลองก่อนนำไปใช้เป็นสิ่งจำเป็นที่พึงควรกระทำอย่างยิ่งเพื่อปรับปรุงหลักสูตรให้เหมาะสม และควรพัฒนาอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอตลอดเวลา เพราะหลักสูตรมีลักษณะเป็นพลวัตร (Dynamics) ย่อมต้องมีการพัฒนาปรับปรุงแม้แต่ในขณะที่กำลังใช้หลักสูตร

8. การพัฒนาหลักสูตรจำเป็นต้องมีผู้นำที่เชี่ยวชาญและมีความสามารถในการพัฒนาหลักสูตรเป็นอย่างดี และต้องคำนึงถึงระยะเวลา บุคลากร งบประมาณ และการจัดการที่เหมาะสม

3. กระบวนการพัฒนาหลักสูตร

การพัฒนาหลักสูตร เป็นกระบวนการที่สำคัญอย่างหนึ่ง หากต้องการให้กระบวนการพัฒนาหลักสูตร เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ผู้ที่พัฒนาหลักสูตรจึงควรศึกษาค้นคว้า การพัฒนาหลักสูตรโดยละเอียด เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาหลักสูตรต่อไป การพัฒนาหลักสูตรจะประกอบด้วยขั้นตอนต่างๆ หลายขั้นตอน ซึ่งมีนักการศึกษาหลายท่านได้เสนอ ขั้นตอนการพัฒนาหลักสูตรไว้และกระบวนการของการพัฒนาหลักสูตร ดังต่อไปนี้

ทาบ (Taba, 1962, p.12) กล่าวถึงขั้นตอนในการพัฒนาหลักสูตรไว้ 7 ข้อ ดังนี้

1. สำรวจปัญหา ความต้องการและความจำเป็นต่างๆ ของสังคม
2. กำหนดจุดมุ่งหมายของการศึกษา
3. คัดเลือกเนื้อหาวิชาที่จะนำมาสอน
4. จัดลำดับเนื้อหาสาระ
5. คัดเลือกประสบการณ์การเรียนรู้
6. จัดลำดับประสบการณ์การเรียนรู้
7. สำรวจ ปัญหา ความต้องการและความจำเป็นต่างๆ ของสังคม

ไทเลอร์ (Tyler, 1950, p. 1) ได้เสนอแนวคิดของการพัฒนาหลักสูตร ไว้ดังนี้

1. มีวัตถุประสงค์ทางการศึกษาอะไรบ้างที่โรงเรียนจะต้องให้เด็กได้รับ
2. มีประสบการณ์ทางการศึกษาอะไรบ้าง ที่จะช่วยให้บรรลุวัตถุประสงค์เหล่านี้
3. จะจัดประสบการณ์ทางการศึกษาเหล่านี้ให้มีประสิทธิภาพได้อย่างไร
4. เราจะทราบได้อย่างไรว่า ได้บรรลุตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้แล้ว

ส่วนนักการศึกษาไทย เช่น ชำรง บัวศรี (2532, หน้า 129) ได้กล่าวถึงการพัฒนาหลักสูตรว่า การจัดทำหลักสูตรแม่บทหรือหลักสูตรระดับชาตินั้น จะต้องจัดทำหลักสูตรต้นแบบเสียก่อน เพื่อนำไปทดลองและแก้ไขจนแน่ใจว่าสามารถนำไปใช้ได้โดยทั่ว ๆ ไป พร้อมทั้งเสนอแนะขั้นตอนในการจัดทำ ดังต่อไปนี้

1. การวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานของหลักสูตร
2. กำหนดจุดมุ่งหมายของหลักสูตร
3. การกำหนดรูปแบบและโครงสร้างของหลักสูตร
4. การกำหนดจุดประสงค์ของวิชา
5. การเลือกเนื้อหาวิชา
6. การจัดทำวัสดุหลักสูตรและสื่อการเรียนการสอน
7. การกำหนดประสบการณ์เรียนรู้
8. การกำหนดยุทธศาสตร์การเรียนการสอน
9. การกำหนดการประเมินผลการเรียนรู้

ซึ่งสอดคล้องกับ สวัสดิ์ อุทรานันท์ (2532, หน้า 38) ได้เสนอขั้นตอนของการพัฒนาหลักสูตรไว้ดังนี้

1. การวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน
2. การกำหนดจุดมุ่งหมาย
3. การคัดเลือกและจัดเนื้อหาสาระ
4. การกำหนดมาตรฐานการวัด และประเมินผล
5. การนำหลักสูตรไปใช้
6. การประเมินผลการใช้หลักสูตร

7. การปรับปรุงแก้ไขหลักสูตร

และ วิชัย วงษ์ใหญ่ (2532 , หน้า 38) เสนอแนวทางการพัฒนาหลักสูตรแบบครบวงจร ซึ่งประกอบด้วยขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ระบบร่างหลักสูตร

1.1 สิ่งกำหนดหลักสูตร คือการเตรียมการศึกษาข้อมูลพื้นฐานด้านต่าง ๆ ที่จะนำมาใช้ในการพัฒนาหลักสูตร

1.2 รูปแบบหลักสูตร หลังการศึกษาข้อมูลพื้นฐานแล้ว ก็เป็นการตัดสินใจเกี่ยวกับรูปแบบหลักสูตร เช่น หลักสูตรแบบรายวิชา หลักสูตรบูรณาการ

1.3 การตรวจสอบคุณภาพหลักสูตร เมื่อร่างหลักสูตรเสร็จแล้วก่อนจะนำไปใช้ ต้องมีการตรวจสอบคุณภาพ หรือให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบการทดลองใช้หลักสูตรนำร่อง เพื่อศึกษาความเป็นไปได้ของหลักสูตรการปรับปรุงแก้ไขหลักสูตร ก่อนนำไปใช้ต้องอาศัย การจัดทำหลักสูตรที่ชัดเจนอย่างมีระบบ และมีประสิทธิภาพ

2. ระบบการใช้หลักสูตร การใช้หลักสูตร มีอยู่ 3 ขั้นตอน ได้แก่

2.1 การขออนุมัติหลักสูตร เป็นการนำหลักสูตรที่ผ่านการปรับแก้แล้วเสนอหน่วยงานบังคับบัญชา เพื่อให้ความเห็นชอบและสั่งการ

2.2 การวางแผนการใช้หลักสูตร เป็นขั้นตอนเตรียมการใช้หลักสูตร ซึ่งจะต้องคำนึงถึงสิ่งต่างๆ ดังนี้

2.2.1 การประชาสัมพันธ์หลักสูตร

2.2.2 การเตรียมงบประมาณ

2.2.3 การเตรียมความพร้อมของบุคลากร

2.2.4 วัสดุหลักสูตร

2.2.5 บริการสนับสนุนอาคารและสถานที่

2.2.6 ระบบบริหารของสถาบันการศึกษา

2.2.7 การฝึกอบรมเชิงปฏิบัติการให้กับผู้สอน

3. คำเนิการใช้หลักสูตรและการบริหารหลักสูตร ขั้นตอนนี้ถือว่าเป็น ขั้นตอนที่สำคัญที่สุด หลักสูตรแม้จะปรับปรุงเปลี่ยนแปลงอย่างไรถ้าผู้สอนไม่เปลี่ยนแปลงพฤติกรรม การเรียนการสอน หลักสูตรใหม่นั้นก็ไม่มี ความหมายและไม่ได้ผลตามที่หลักสูตรคาดหวัง

4. ระบบการประเมินหลักสูตร เป็นระบบสุดท้ายของการพัฒนาหลักสูตรการประเมินหลักสูตรหรือกระบวนการเปรียบเทียบระหว่างผลการใช้หลักสูตรที่วัดได้กับวัตถุประสงค์ของหลักสูตร การประเมินหลักสูตรมีขั้นตอนและกระบวนการดังนี้

4.1 วางแผนประเมินผลหลักสูตร เป็นการพิจารณาว่า หลักสูตรจะประเมินส่วนใดบ้าง เช่น การประเมินเอกสารหลักสูตร ประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

ประเมินการสอนของผู้สอน ประเมินการบริหารหลักสูตรของผู้บริหาร ประเมินติดตามผลสำเร็จการศึกษาเป็นต้น

4.2 การเก็บข้อมูล ได้แก่ การรวบรวมข้อมูลจากแหล่งต่างๆ โดยใช้เครื่องมือและวิธีการที่เหมาะสมกับลักษณะข้อมูลจากแหล่งนั้น

4.2.1 การวิเคราะห์ข้อมูลคือการจัดกระทำกับข้อมูล ที่รวบรวมมาได้ จัดเป็นหมวดหมู่ วิเคราะห์ด้วยวิธีการที่เหมาะสมกับข้อมูล

4.2.2 การรายงานข้อมูล เป็นการนำเสนอข้อมูลที่ผ่านการวิเคราะห์แล้ว โดยใช้การตีความอธิบาย ลงสรุปเกี่ยวกับข้อมูลนั้นๆ เพื่อนำข้อค้นพบจากรายงานข้อมูลไป ปรับปรุงแก้ไขในส่วนต่างๆ ของหลักสูตรต่อไป

นอกจากนี้กรมวิชาการ (2540 ก, หน้า 11) กล่าวว่า การปรับปรุงหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการได้ประกอบด้วยขั้นตอนต่างๆ ดังนี้

1. ศึกษา สำรวจปัญหา สังคม เศรษฐกิจ การเมืองการปกครอง
2. ศึกษา วิเคราะห์ วิจัยหลักสูตร และสภาพการใช้หลักสูตร
3. ศึกษาแนวคิด รูปแบบในการพัฒนาหลักสูตร และกำหนดรูปแบบหลักสูตร
4. ยกร่างหลักการ จุดหมาย โครงสร้าง แนวดำเนินการทดลองจนหลักเกณฑ์การใช้หลักสูตร

5. กำหนดจุดประสงค์ และรายละเอียดของกลุ่มวิชาและรายวิชา

6. กำหนดระเบียบว่าด้วยการวัดและประเมินผล

7. จัดทำเอกสารประกอบการใช้หลักสูตรและสื่อการเรียนการสอน

8. ทดลองและประเมินผลให้นำหลักสูตรไปใช้ ปรับปรุงแก้ไขจากผลการทดลอง

9. ประกาศใช้หลักสูตรทั่วประเทศ

10. ติดตามและประเมินผลการใช้หลักสูตร

จากแนวคิดข้างต้น ขั้นตอนต่างๆ ของการพัฒนาหลักสูตร ในภาพรวมที่กล่าวมานี้สามารถนำไปปรับใช้ให้เหมาะสมกับ การจัดทำรายละเอียดของรายวิชาต่างๆ ในการปรับใหม่นั้น อาจกำหนดขั้นตอนโดยสรุปได้ ดังนี้

ขั้นที่ 1 การสำรวจ และศึกษาข้อมูลพื้นฐานเพื่อกำหนดปัญหา และความต้องการในการพัฒนาหลักสูตร

ขั้นที่ 2 การพัฒนาหลักสูตร โดยการพัฒนาโครงสร้างหลักสูตร ซึ่งประกอบด้วย ความสำคัญ วิสัยทัศน์ โครงสร้าง คุณภาพผู้เรียน สาระ มาตรฐานการเรียนรู้ มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น กระบวนการเรียนรู้ การวัดและประเมินผล และแหล่งการเรียนรู้แล้ว ประเมินโครงสร้างหลักสูตร และปรับปรุงโครงสร้างหลักสูตร

ขั้นที่ 3 การทดลองใช้หลักสูตรที่ปรับปรุงแล้ว

ขั้นที่ 4 การประเมินผลและปรับปรุงหลักสูตร

4. การประเมินผลหลักสูตร

ปัจจัยสำคัญประการหนึ่งของการพัฒนาหลักสูตร คือการประเมินผล ซึ่งการประเมินผลเป็นการพิจารณาเกี่ยวกับคุณค่าของหลักสูตร โดยใช้ผลจากการวัดในแง่มุมมองต่างๆ ของสิ่งที่ประเมิน เพื่อนำมาพัฒนาร่วมกัน เพื่อให้ทราบว่าหลักสูตรที่พัฒนาขึ้นนั้นเป็นหลักสูตรที่ดีหรือมีส่วนใดต้องปรับปรุงแก้ไข ซึ่งมีนักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึง การประเมินผลของการใช้หลักสูตรไว้ดังนี้

ใจทิพย์ เชื้อรัตนพงษ์ (2539, หน้า 195) กล่าวว่า การประเมินผลการใช้หลักสูตร เป็นการตรวจสอบว่าหลักสูตรสามารถนำไปใช้ได้ดีกับสถานการณ์จริงเพียงใด การจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรอย่างไร มีปัญหาอุปสรรคอะไรในการใช้หลักสูตร เพื่อจะได้แก้ไขปรับปรุงให้ดีขึ้นและสามารถใช้หลักสูตร ได้อย่างมีประสิทธิภาพและมีประสิทธิผล วิธีการประเมิน อาจใช้การสังเกต สัมภาษณ์ และส่งแบบสอบถามให้ผู้ใช่ คือ ผู้บริหาร ผู้เรียน ผู้ปกครอง เป็นต้น

กาญจนา คุณารักษ์ (2540, หน้า 220) กล่าวว่า การประเมินผลหลักสูตร เป็นการเตรียมข้อสนเทศ เพื่อประโยชน์ในการตัดสินใจในระยะต่างๆ ของการพัฒนาหลักสูตร ข้อสนเทศดังกล่าว อาจจะเกี่ยวกับโปรแกรมที่สมบูรณ์ทั้งหมดหรือองค์ประกอบเพียงบางส่วน

เวอร์เทน และ แซนเดอร์ส (Worthen, & Sanders, 1973, p.19) ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับการประเมินผลหลักสูตรไว้ว่า การประเมินผลมีลักษณะเป็นกระบวนการตัดสินใจคุณค่าของผลผลิต วิธีการ จุดหมาย และประโยชน์ ที่ได้รับจากโครงการโดยเน้นในเรื่องการตัดสินใจคุณค่าของสิ่งดังกล่าว

เกย์ (Gay, 1991, p.3) ได้ให้ความหมายว่า การประเมินผลเป็นกระบวนการเก็บรวบรวมและวิเคราะห์ ข้อมูลอย่างเป็นระบบในขั้นของการตัดสินใจ ก่อนที่จะถึงจุดหมายดังนั้น การประเมินผลหลักสูตร จะเกิดประสิทธิภาพนั้น ขึ้นอยู่กับกระบวนการเก็บรวบรวมและวิเคราะห์ ข้อมูลอย่างเป็นระบบในขั้นตอนของการตัดสินใจ ก่อนที่จะถึงจุดหมาย

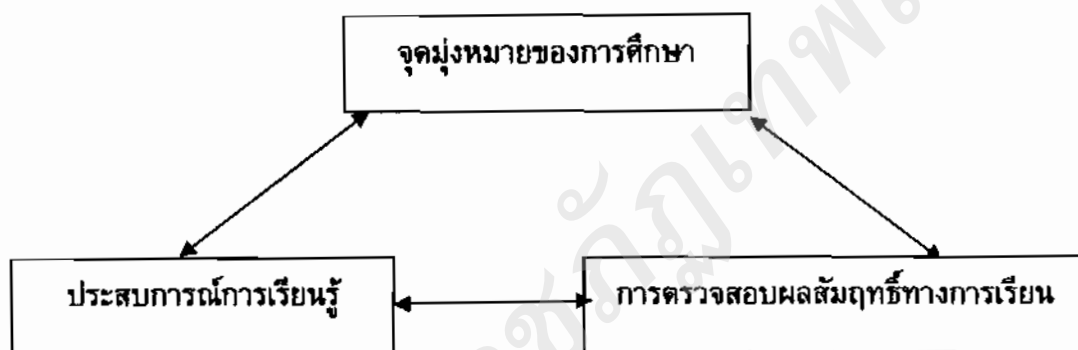
1. แนวคิดเกี่ยวกับการประเมินหลักสูตร

การประเมินหลักสูตร เป็นกระบวนการรวบรวมข้อมูลสารสนเทศ ตลอดจนกิจกรรมต่างๆเกี่ยวกับหลักสูตรเพื่อนำมาตัดสินคุณภาพของหลักสูตร นักการศึกษาทางด้านหลักสูตรได้เสนอแนะรูปแบบการประเมินหลักสูตรหลายรูปแบบด้วยกันดังนี้

2. รูปแบบการประเมินหลักสูตรของไทเลอร์ (Tyler's Model of Evaluation)

ไทเลอร์ (Tyler, 1950, pp.110-125) เป็นผู้ที่ย่างรากฐานการประเมินหลักสูตร โดยเสนอแนะแนวคิดว่าการประเมินหลักสูตรเป็นการเปรียบเทียบว่าพฤติกรรมของผู้เรียนที่เปลี่ยนแปลงไปเป็นไปตามจุดมุ่งหมายที่ได้ตั้งไว้หรือไม่ โดยการศึกษารายละเอียดของ

องค์ประกอบของกระบวนการจัดการศึกษา 3 ส่วนคือ จุดมุ่งหมายทางการศึกษา การจัด
ประสบการณ์การเรียนรู้และการตรวจสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนดังภาพ 2

ภาพ 2 รูปแบบการประเมินหลักสูตรของไทเลอร์
ที่มา : (สุภวรรณ สิงห์ตะ, 2545, หน้า 53)

ไทเลอร์มีความเชื่อว่า จุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้อย่างชัดเจนรัดกุมและจำเพาะเจาะจง
จะเป็นแนวทางในการประเมินผลในภายหลัง บทบาทของการประเมินหลักสูตรจึงอยู่ที่การดู
ผลผลิตของหลักสูตรว่าตรงตาม จุดมุ่งหมายที่กำหนดหรือไม่ แนวคิดของไทเลอร์เกี่ยวกับ
การประเมินหลักสูตรจึงยึดความสำเร็จของจุดมุ่งหมายเป็นหลัก (goal attainment model)

จุดมุ่งหมายของการประเมินหลักสูตรของไทเลอร์ ถือว่า การประเมินผล
หลักสูตรเป็นส่วนหนึ่งของการเรียนการสอนและเป็นส่วนหนึ่งของการพัฒนาหลักสูตรด้วย
ไทเลอร์ได้จัดลำดับขั้นตอนการเรียนการสอนและการประเมินผลดังนี้

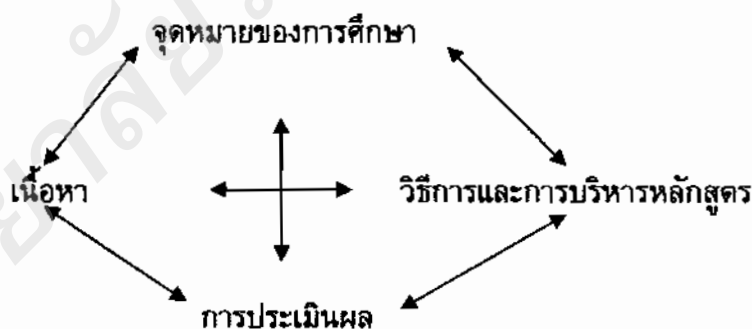
1. กำหนดจุดมุ่งหมายอย่างกว้างๆ โดยการวิเคราะห์ปัจจัยต่างๆ ในการ
กำหนดจุดมุ่งหมาย (goal sources) คือ นักเรียน สังคม และเนื้อหาสาระส่วนปัจจัยที่กำหนด
ขอบเขตของจุดมุ่งหมาย (goal sources) คือ จิตวิทยาการเรียนรู้ และปรัชญาการศึกษา
2. กำหนดจุดมุ่งหมายเฉพาะหรือจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมอย่างชัดเจน ซึ่งจะ
เป็นพฤติกรรมที่ต้องการวัดหลังการจัดประสบการณ์การเรียนรู้
3. กำหนดเนื้อหาหรือประสบการณ์การเรียนรู้เพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมาย
4. เลือกวิธีการสอนที่เหมาะสมที่จะทำให้เนื้อหาหรือประสบการณ์ที่วางไว้
ประสบความสำเร็จ
5. ประเมินผลโดยการตัดสินใจด้วยการวัดผลทางการศึกษา หรือการทดสอบ
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
6. หากหลักสูตรไม่บรรลุตามจุดมุ่งหมายที่วางไว้ ก็จะต้องมีการตัดสินใจที่จะ
ยกเลิกหรือปรับปรุงหลักสูตรนั้น แต่ถ้าบรรลุตามจุดมุ่งหมายก็อาจจะใช้เป็นข้อมูลย้อนกลับเพื่อ

ปรับปรุงการกำหนดจุดมุ่งหมายให้สอดคล้องกับสังคมที่เปลี่ยนแปลง หรือใช้เป็นข้อมูลในการพัฒนาคุณภาพของหลักสูตร

การประเมินหลักสูตรตามแนวคิดของไทเลอร์ เป็นการยึดความสำเร็จของผู้เรียนส่วนใหญ่เป็นเกณฑ์ในการตัดสินใจ โดยอาศัยการวัดพฤติกรรมก่อนและหลังเรียน (pre-post measurement)

3. รูปแบบการประเมินหลักสูตรของทาบา (Taba's Model of Evaluation)

ทาบา (Taba, 1962, pp.413-444) นักพัฒนาหลักสูตรชาวอเมริกันที่มีชื่อเสียงมากที่สุดคนหนึ่งทางด้านการพัฒนาหลักสูตร ได้แสดงรูปแบบการพัฒนาหลักสูตรโดยอธิบายการประเมินผลว่าเป็นการพิจารณาขั้นตอนต่างๆ ของการพัฒนาหลักสูตรว่ามีความสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายการศึกษาที่ตั้งไว้หรือไม่ เช่นเดียวกับไทเลอร์ แต่แยกพิจารณาองค์ประกอบต่างๆ ดังภาพ 3

ภาพ 3 รูปแบบการประเมินหลักสูตรของทาบา

ที่มา : (สุภวรรณ สิงห์คะ, 2545, หน้า 54)

4. รูปแบบการประเมินหลักสูตรของสเทค (The Stake's Congruence Contingency Mode)

สเทค (Stake, 1973, pp.106-128) ได้ให้ความหมายว่าการประเมินหลักสูตรเป็นการบรรยายและตัดสินคุณค่าของหลักสูตร ซึ่งเน้นเรื่องการบรรยายสิ่งที่จะถูกประเมิน โดยอาศัยผู้เชี่ยวชาญหรือผู้ทรงคุณวุฒิในการตัดสินคุณค่า มีจุดมุ่งหมายที่จะประเมินผลหลักสูตรโดยการประเมินส่วนประกอบของการจัดการเรียนการสอนหลายๆ ส่วนโดยไม่เพียงแต่จะพิจารณาเฉพาะผลที่เกิดจากการใช้หลักสูตรเท่านั้น ควรมีการพิจารณาข้อมูลเพื่อประเมินผลหลักสูตร 3 ด้าน คือ

1. ด้านสิ่งที่มาก่อน หรือสภาพก่อนเริ่มโครงการหมายถึงสิ่งต่างๆ ที่เอื้อให้เกิดผลจากหลักสูตรและเป็นสิ่งที่มีอยู่ก่อนการใช้หลักสูตรอยู่แล้ว ประกอบด้วย 7 หัวข้อคือ

บุคลิกและนิสัยของนักเรียน บุคลิกและนิสัยของครู เนื้อหาในหลักสูตร วัสดุอุปกรณ์การเรียน การสอน อาคารสถานที่ การจัดโรงเรียน ลักษณะนิสัยของชุมชน

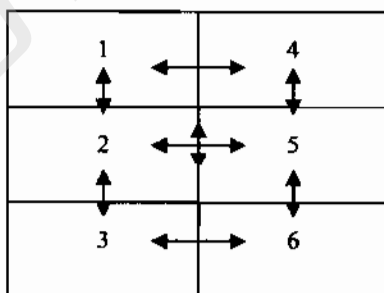
2. ด้านกระบวนการเรียนการสอน หมายถึง ปฏิสัมพันธ์ต่างๆที่เกิดขึ้นจากการใช้หลักสูตรประกอบด้วย 5 หัวข้อคือ การสื่อสาร การจัดแบ่งเวลา การลำดับเหตุการณ์ การให้กำลังใจ และบรรยากาศของสิ่งแวดล้อม

3. ด้านผลผลิต หรือผลที่ได้รับจากโครงการหมายถึงสิ่งที่เกิดขึ้นจากการใช้หลักสูตรประกอบด้วย 5 หัวข้อคือ ผลสัมฤทธิ์ของนักเรียน เจตคติของนักเรียน ทักษะของนักเรียน ผลที่เกิดขึ้นกับครู และผลที่เกิดขึ้นกับสถาบัน

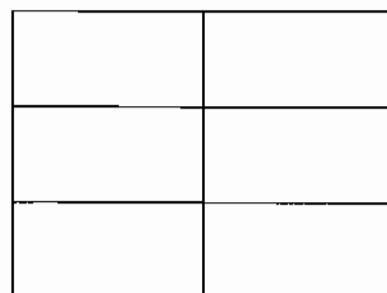
จากข้อมูลที่เก็บข้อมูลรวบรวมมา 3 ชนิด ผู้ประเมินต้องแยกเป็น 4 ประเภท คือผลที่คาดหวังผลที่เกิดขึ้นจริง มาตรฐานที่ใช้ และที่มาของหลักการตัดสินใจ ซึ่งมีรูปแบบการประเมินดังภาพ 4

ผลที่คาดหวัง ผลที่เกิดขึ้นจริง เกณฑ์มาตรฐานที่ใช้ ที่มาในการตัดสินใจ

หลักการ
และเหตุผล

เมตริกการบรรยาย

เมตริกการตัดสินใจ

ภาพ 4 รูปแบบการประเมินหลักสูตรของสศศ

ที่มา : (สุภวรรณ สิงห์คะ, 2545, หน้า 55)

สำหรับวิธีการในการประเมินตามแนวนั้น ผู้ประเมินต้องพิจารณาข้อมูลเพื่อการอธิบายก่อน คือต้องมีการศึกษาตามความสอดคล้องระหว่างผลที่คาดหวัง กับผลที่เกิดขึ้นจริง และหาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยเบื้องต้น กระบวนการและผลผลิต เมื่อได้ผลอย่างไรแล้วจึงเปรียบเทียบกับมาตรฐานที่กำหนดไว้และมาตรฐานที่คาดว่าจะเกิดขึ้นแล้วจึงตัดสินใจ นั่นคือ จากแผนภูมิภาพ 9 ตั้งแต่ช่องที่ 1 – 6 ผู้ประเมินต้องพิจารณาข้อมูลใน 2 แนว คือในแนวตั้ง ได้แก่ ช่อง 1-2-3 และ 5-6-7 ควรมีความสัมพันธ์กัน เพื่อดูว่าปัจจัยเบื้องต้นอำนวยความสะดวกกระบวนการหรือไม่ และในแนวนอนได้แก่ช่อง 1-4, 2-5 และ 3-6 ต้องมีความสอดคล้องกัน

ทั้งนี้เพื่อต้องการตรวจสอบว่าข้อมูลที่ได้จากการปฏิบัติจริงในแต่ละส่วนตามแนวดังนั้นมีความสอดคล้องกับสิ่งที่คาดหวังหรือไม่ประการใด และต้องมีการปรับปรุงในส่วนใดบ้าง

5. รูปแบบการประเมินหลักสูตรแบบชิปปี้ (The CIPP Model of Evaluation)

สตัฟเฟิลบีม (Stufflebeam, 1977, pp.128-150) ได้อธิบายความหมายของการประเมินผลทางการศึกษาเอาไว้ว่าเป็นกระบวนการบรรยายการหาข้อมูล และการให้ข้อมูลเพื่อการตัดสินใจทางเลือก รูปแบบการประเมินผลเพื่อใช้ในการประเมินทางการศึกษา ประกอบด้วย การประเมิน 4 ด้าน คือ

1. การประเมินบริบท (Context evaluation) คือการประเมินสภาพแวดล้อมและความต้องการที่จะก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงหลักสูตร ซึ่งผลที่ได้จากการประเมินจะช่วยตัดสินใจเกี่ยวกับการวางแผนงานนโยบาย เพื่อสอดคล้องกับสภาพแวดล้อมและความต้องการอื่นๆ
2. การประเมินตัวป้อน (Inputs evaluation) คือการประเมินปัจจัยที่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลง หรือปัจจัยที่เป็นตัวทำให้เกิดวิธีการที่จะนำมาใช้ปฏิบัติเพื่อให้บรรลุจุดประสงค์ที่ต้องการการประเมินผลในส่วนนี้เพื่อประโยชน์ในการตัดสินใจว่าระบบโครงสร้างต่างๆ ของหลักสูตร รวมทั้งวิธีการและระบบการบริหารงานของหลักสูตรมีความเหมาะสมหรือไม่ หรือควรจะใช้วิธีการใดที่เหมาะสมกว่า
3. การประเมินกระบวนการ (Process evaluation) คือการประเมินกระบวนการของหลักสูตรในด้านของการพัฒนาการเรียนการสอน และเนื้อหาวิชาภายในและภายนอกห้องเรียน การประเมินในส่วนนี้จะใช้เป็นประโยชน์ในการตัดสินใจดำเนินการปฏิบัติตามวิธีการที่กำหนดไว้แล้ว
4. การประเมินผลผลิต (Products evaluation) คือการประเมินผลที่เกิดจากการใช้หลักสูตรตามวิธีการและแนวดำเนินการสอนตามที่ได้ตัดสินใจแล้ว การประเมินผลส่วนนี้เพื่อช่วยในการตัดสินใจเกี่ยวกับการปรับปรุงข้อบกพร่องของการวางแผนการบริหารหลักสูตร และการนำหลักสูตรไปใช้ว่าจะต้องมีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงอะไรบ้าง และเมื่อดำเนินการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงแล้วจะต้องทำการประเมินกระบวนการเดิมเช่นนี้อีก เพื่อให้ได้หลักสูตรที่มีประสิทธิภาพมากที่สุด

6. ระยะของการประเมินหลักสูตร

การประเมินหลักสูตรควรมีการดำเนินการอย่างเป็นระบบและขั้นตอนที่แน่นอน เนื่องจาก การประเมินผลอาจเกิดการผิดพลาดได้

วิชัย วงษ์ใหญ่ (2532, หน้า 217) ได้กล่าวถึงระยะเวลาในการประเมินผลการใช้หลักสูตร สรุปว่า สามารถทำได้ 3 ระยะ คือ ระยะก่อนการใช้หลักสูตร เป็นการประเมินการนำหลักสูตรไปใช้ และระยะหลังการใช้หลักสูตรเป็นการประเมินหลักสูตรทั้งระบบ

ซึ่งสอดคล้องกับ โจทีย์ เชื้อรัตนพงษ์ (2539, หน้า193-194) กล่าวว่า การประเมินผลหลักสูตร ควรมีการดำเนินเป็นระยะๆ ทั้งนี้เนื่องจากข้อบกพร่องหรือข้อผิดพลาดของหลักสูตร อาจมีสาเหตุมาจากหลายปัจจัยและในระยะต่างกัน การประเมินโดยทั่วไปจะแบ่งเป็น 3 ระยะ คือ

1. การประเมินก่อนนำหลักสูตรไปใช้
2. การประเมินหลักสูตรในระหว่างการดำเนินการใช้หลักสูตร
3. การประเมินหลักสูตรหลังการใช้หลักสูตร

จากขั้นตอนระยะต่างๆ ของการประเมินหลักสูตร ควรมีการประเมินตรวจสอบว่าหลักสูตรสามารถนำไปใช้ได้ดีเพียงใด ควรปรับปรุงในด้านใด จะได้ปรับปรุงแก้ไขได้เหมาะสม เมื่อปรับปรุงและนำไปใช้แล้ว ควรสรุปผลตัดสินอีกครั้งหนึ่งว่า หลักสูตรที่จัดทำขึ้นนั้น ควรจะดำเนินใช้ต่อไป หรือควรปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้น มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น เพื่อนำไปสู่การบรรลุจุดหมายที่ตั้งไว้ หรือควรยกเลิก

7. ขั้นตอนการประเมินหลักสูตร

การประเมินหลักสูตรนั้น ควรมีการยึดรูปแบบของการประเมินที่แน่นอนและหลากหลาย เพื่อให้การประเมินนั้นประสบผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์ ที่กำหนดไว้ดังนี้

จากแนวคิดของการประเมินหลักสูตร สรุปได้ว่า การประเมินหลักสูตรเป็นขั้นตอนสุดท้ายของกระบวนการในการพัฒนาหลักสูตร เป็นขั้นตอนที่ชี้ให้เห็นว่าหลักสูตรที่ได้พัฒนาขึ้นมานั้นประสบความสำเร็จมากน้อยเพียงใด มีข้อดี ข้อบกพร่องอะไรบ้างที่ต้องแก้ไขปรับปรุง

จากการศึกษาแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาหลักสูตร สรุปได้ว่า การพัฒนาหลักสูตรเป็นกระบวนการสำคัญในการพัฒนาการศึกษา การพัฒนาหลักสูตรจะต้องมีการวางแผนเพื่อการพัฒนา นับตั้งแต่การศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน การศึกษาหลักเกณฑ์และขั้นตอน การเลือกรูปแบบที่เหมาะสม กระบวนการพัฒนาหลักสูตรเป็นกระบวนการที่ต่อเนื่องและเกี่ยวข้องกับหลายฝ่ายอย่างกว้างขวางที่สามารถพัฒนาได้ทั้งกระบวนการ นับตั้งแต่การกำหนดจุดมุ่งหมาย การจัดเนื้อหาของหลักสูตร การนำหลักสูตรไปใช้ การประเมินผลหลักสูตร และการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงหลักสูตร

จากรูปแบบการประเมินหลักสูตรที่กล่าวมาข้างต้น สามารถสรุปแนวความคิดในการประเมินหลักสูตรได้ว่า รูปแบบของไทยเลอร์เป็นการประเมินตามจุดมุ่งหมายหรือยึดเอาความสำเร็จของจุดประสงค์เป็นหลัก การประเมินตามรูปแบบของทามาเป็นการประเมินตามจุดมุ่งหมายเช่นเดียวกับไทยเลอร์แต่แยกพิจารณาองค์ประกอบต่างๆ รูปแบบการประเมินของสเตคนั้น เป็นการประเมินความสอดคล้องของสิ่งที่เป็นจริงกับสิ่งที่ควรเป็น และความสัมพันธ์ขององค์ประกอบต่างๆและการประเมินสภาพแวดล้อม สิ่งป้อนเข้า กระบวนการผลิตและผลผลิต

จากแนวคิดรูปแบบการประเมินผลหลักสูตรดังกล่าวสรุปได้ว่า การประเมินผลหลักสูตรจำแนกได้เป็น 2 ขั้นตอนคือ

1. การประเมินก่อนนำหลักสูตรไปใช้ ซึ่งเป็นการประเมินโครงสร้างหลักสูตร โดยให้ผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้ประเมินคุณค่าของหลักสูตร ซึ่งรูปแบบการประเมินนั้นจะยึดหลักเกณฑ์เป็นหลัก เช่น การประเมินจุดมุ่งหมายของหลักสูตรใช้สภาพปัญหาและความจำเป็นมาพิจารณาประเมิน เป็นต้น เป็นการประเมินว่าองค์ประกอบของหลักสูตรมีความเหมาะสมและสอดคล้องกันเพียงใด

2. การประเมินหลังจากนำหลักสูตรไปทดลองใช้แล้ว คือ ภายหลังจากการประเมินก่อนนำหลักสูตรไปใช้และปรับปรุงหลักสูตรบางส่วนที่บกพร่องแล้ว นำหลักสูตรไปทดลองใช้จริงและประเมินดูว่าผู้เรียนนั้นมีการพัฒนาไปตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรหรือไม่ หลักสูตรมีความเหมาะสมกับผู้เรียนเพียงใด ข้อมูลที่ได้มาจากการประเมินจะนำมาตัดสินว่าหลักสูตรมีประสิทธิผลหรือไม่ ซึ่งผู้วิจัยได้นำผลสรุปตามแนวคิดจากรูปแบบการประเมินหลักสูตรมาใช้เป็นรูปแบบการประเมินหลักสูตรที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น

จากแนวคิดดังกล่าวเมื่อพิจารณาถึง องค์ประกอบของหลักสูตร ดังที่นักการศึกษาได้กำหนดไว้ข้างต้นจะเห็นว่าองค์ประกอบของหลักสูตรที่สำคัญคือความสำคัญ วิสัยทัศน์ โครงสร้าง คุณภาพผู้เรียน สาระ มาตรฐานการเรียนรู้ มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น กระบวนการเรียนรู้ การวัดและประเมินผล และแหล่งการเรียนรู้

ซึ่งความรู้เกี่ยวกับองค์ประกอบของหลักสูตร จะเป็นแนวทางในการนำหลักสูตรไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนมีประสิทธิภาพมากขึ้น

การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น

ประเทศไทยมีประชากรที่อาศัยอยู่ในท้องถิ่นตามภูมิภาคต่างๆ เช่น ภาคเหนือ ภาคกลางภาคตะวันออก ภาคตะวันตก ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคใต้ แต่ละท้องถิ่นมีความเป็นอยู่ การประกอบอาชีพ ศิลปหัตถกรรม คติความเชื่อ และการจัดระบบความสัมพันธ์ จนกลายเป็นการดำรงชีพที่แตกต่างกัน ในแต่ละชุมชนจะมีการสร้างองค์ความรู้โดยบุคคลหรือกลุ่มชนในชุมชนท้องถิ่น สัมผัสเป็นประสบการณ์ที่เรียกว่า ภูมิปัญญาท้องถิ่น ที่สังคมไทยปัจจุบันไม่ค่อยเห็นความสำคัญกัน ดังนั้นในการจัดการศึกษา จึงพบปัญหาคือ ผู้ที่เรียนจบการศึกษาแล้วจะไม่มีความรู้เรื่องของท้องถิ่นของตนเอง ซึ่งปัญหานี้ลุกลามไปถึงระดับประเทศ ซึ่งจะเห็นได้จากการที่คนในประเทศเราไม่รู้จักตนเองและชาติจุดยืนของตนเองส่วนใหญ่พอจบการศึกษาแล้วจะละทิ้งท้องถิ่นของคนไปทำมาหากินที่อื่น แต่ปัญหานี้มีที่ท่าจะมีทางออกไปในทิศทางที่ดีกล่าวคือ ได้มีการระบุไว้ในพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 มาตราที่ 27 โดยกำหนดให้สถานศึกษาขั้นพื้นฐานมีหน้าที่จัดทำสาระหลักสูตรตามวัตถุประสงค์ ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับสภาพปัญหาในชุมชนและสังคม ภูมิปัญญาท้องถิ่น คุณลักษณะอันพึงประสงค์เพื่อเป็น

สมาชิกที่ดีของครอบครัว ชุมชน สังคม และประเทศชาติ ซึ่งผู้เขียนเห็นด้วยอย่างยิ่งและเห็นว่าถึงเวลาแล้วที่ผู้มีส่วนร่วมการจัดการศึกษาควรจะพัฒนาหลักสูตรที่เหมาะสมกับท้องถิ่นตนเอง และทำความเข้าใจเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น

ความหมายของการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น

นักการศึกษาหลายคนให้ความหมายของหลักสูตรท้องถิ่นว่า

สุชาติ วงศ์สุวรรณ (2538, หน้า 2) ให้ความหมายของหลักสูตรท้องถิ่นว่า หมายถึง มวลประสบการณ์ที่สถานศึกษาหรือหน่วยงานหรือบุคคลในท้องถิ่นจัดให้แก่ผู้เรียนตามสภาพและความต้องการของท้องถิ่นนั้นๆ

ใจทิพย์ เชื้อรัตนพงษ์ (2539, หน้า 107) ให้ความหมายของหลักสูตรท้องถิ่นว่า หมายถึง มวลประสบการณ์ที่สถานศึกษาหรือหน่วยงานหรือบุคคลในท้องถิ่นจัดให้แก่ผู้เรียนตามสภาพและความต้องการของท้องถิ่นนั้นๆ

กระทรวงศึกษาธิการ (2540, หน้า 9) ให้ความหมายของหลักสูตรท้องถิ่นว่า หมายถึง มวลประสบการณ์ที่จัดขึ้นทั้งในและนอกห้องเรียน เพื่อพัฒนาให้ผู้เรียนมีความรู้ ความสามารถ ทักษะและเจตคติและคุณภาพการดำรงชีวิตโดยใช้ทรัพยากรท้องถิ่น

สำลี รักสุทธี (2544, หน้า 11) ได้ให้ความหมายของหลักสูตรท้องถิ่นว่า หมายถึง มวลประสบการณ์ที่จัดขึ้นทั้งในและนอกห้องเรียน เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้ความสามารถ ทักษะเจตคติและคุณภาพการดำรงชีวิต โดยพยายามใช้ทรัพยากรท้องถิ่น ภูมิปัญญาท้องถิ่น ให้ผู้เรียนได้เรียนรู้บนพื้นฐานของสภาพชีวิต เศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรมของตนเอง ตลอดจนมีส่วนร่วมในการแก้ปัญหาต่างๆของชาติบ้านเมือง

นิยม ชมภูหลง (2546, หน้า 89) ให้ความหมายของหลักสูตรท้องถิ่นว่า หมายถึง ประสบการณ์ทั้งมวลที่โรงเรียนจัดขึ้นทั้งในและนอกห้องเรียน เพื่อพัฒนาให้นักเรียนมีความสมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้ และคุณธรรม มีจริยธรรมและวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข โดยพยายามใช้ทรัพยากรแหล่งเรียนรู้ในท้องถิ่น ภูมิปัญญาท้องถิ่น เพื่อให้นักเรียนได้เรียนรู้บนพื้นฐานของสภาพชีวิต เศรษฐกิจสังคม วัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อมที่แท้จริง ตลอดจนมีส่วนร่วมในการพัฒนาท้องถิ่นของตนเอง

ความหมายของหลักสูตรท้องถิ่นที่กล่าวมาสรุปได้ว่า หลักสูตรท้องถิ่น หมายถึง กิจกรรมหรือมวลประสบการณ์ที่จัดให้แก่ผู้เรียนที่พัฒนามาจากหลักสูตรแม่บท เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริงสามารถนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนในท้องถิ่นนั้นๆส่งเสริมสนับสนุนให้นำทรัพยากรท้องถิ่นมาใช้ให้เกิดประโยชน์มากที่สุดโดยมีครูและบุคคลในท้องถิ่นเข้ามามีส่วนร่วมในการสร้างและประเมินหลักสูตร

เหตุผลและความจำเป็นในการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น

แนวความคิดของนักการศึกษาหลายคนเกี่ยวกับเหตุผลและความจำเป็นในการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นดังนี้

ใจทิพย์ เชื้อรัตนพงษ์ (2539, หน้า 109-110) ได้ให้เหตุผลและความจำเป็นในการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นดังนี้

หลักสูตรแกนกลางหรือหลักสูตรแม่บทได้กำหนดจุดหมาย เนื้อหาสาระ กิจกรรมอย่างกว้างๆ เพื่อให้ทุกคนได้เรียนรู้ได้คล้ายคลึงกัน ทำให้กระบวนการเรียนการสอนมุ่งเนื้อหาสาระและประสบการณ์ ที่จำเป็น หลักการทั่วไปไม่สามารถประมวลรายละเอียดเกี่ยวกับสาระความรู้ตามสภาพแวดล้อมสังคม เศรษฐกิจ ปัญหาและความต้องการของท้องถิ่นได้

1. การเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วทางเศรษฐกิจ การเมือง และด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีมีผลกระทบโดยตรงต่อทักษะและการดำรงชีวิตของคนทั้งในเมืองและชนบทจึงต้องมีหลักสูตรระดับท้องถิ่นเพื่อปรับสภาพของผู้เรียนให้สามารถรับการเปลี่ยนแปลงในด้านต่างๆ

2. การเรียนรู้ที่ดีควรจะเรียนรู้จากสิ่งที่ใกล้ตัวไปยังที่ไกลตัว เพราะเป็นกระบวนการเรียนรู้ที่สามารถดูดซับได้รวดเร็วกว่า ดังนั้นจึงควรมีหลักสูตรระดับท้องถิ่นเพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ตามสภาพ เศรษฐกิจ สังคมของท้องถิ่นตน

ทรัพยากรท้องถิ่น โดยเฉพาะภูมิปัญญาท้องถิ่นในชนบทของไทยมีอยู่มากมายและบ่งบอกความเจริญมาเป็นเวลานาน หลักสูตรแกนกลางหรือหลักสูตรแม่บทไม่สามารถนำเอาทรัพยากรท้องถิ่นดังกล่าวมาใช้ประโยชน์ได้ แต่หลักสูตรระดับท้องถิ่นสามารถบูรณาการเอาทรัพยากรท้องถิ่นทั้งหลายใช้ในการเรียนการสอน ไม่ว่าจะเป็นอาชีพ หัตถกรรม เกษตรกรรม ดนตรี ขนบธรรมเนียมประเพณี ซึ่งมีผลทำให้ผู้เรียนได้รู้จักท้องถิ่นของตน เกิดความรักและผูกพันกับท้องถิ่นของตน และสามารถใช้ทรัพยากรท้องถิ่นในการประกอบอาชีพได้

วิชัย ประสิทธิ์วุฒิเวชช์ (2542, หน้า 135-137) กล่าวว่าความจำเป็นในการพัฒนาหลักสูตรระดับท้องถิ่นมีดังนี้

1. หลักสูตรแกนกลางหรือหลักสูตรแม่บทที่พัฒนาในระดับชาติ กำหนดองค์ประกอบต่าง ๆ ของหลักสูตรได้สอดคล้องกับสภาพปัญหาและสอดคล้องกับสภาพความต้องการของสังคมลักษณะกว้าง ๆ ให้ผู้เรียนได้เรียนรู้คล้ายคลึงกัน เนื้อหาสาระและประสบการณ์บางอย่างไม่สามารถประมวลรายละเอียดตามสภาพเศรษฐกิจ สังคม ปัญหาและความต้องการของท้องถิ่น บางอย่างไม่อาจสนองความต้องการและความสนใจของผู้เรียนได้

2. การเปลี่ยนแปลงทางสังคม เศรษฐกิจ วัฒนธรรมเทคโนโลยี และวิทยาศาสตร์ที่เป็นไปอย่างรวดเร็ว บางอย่างก้าวเร็วกว่าหลักสูตรแกนกลางจะพัฒนาได้ทันสำหรับคนทั่วประเทศบางอย่างมีผลกระทบโดยตรงกับท้องถิ่น ผลทำให้ผู้เรียนเป็นคณัล้าสมัย เรียนรู้บางอย่างที่ไม่สามารถนำไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน ความรู้หรือประสบการณ์บางอย่างพลาดโอกาสที่จะได้เรียนรู้ จึงมีความจำเป็นที่จะต้องพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น อาจทำได้โดย

เขียนคำอธิบายรายวิชาขึ้นใหม่ การจัดทำหนังสือส่งเสริมการอ่าน เช่น หนังสืออ่านเพิ่มเติม หนังสือเสริมประสบการณ์

3. การเรียนรู้ที่ดีควรส่งเสริมให้มีประสบการณ์ตรง ได้พบเห็น ได้สัมผัส ได้มีส่วนร่วม เป็นการเรียนรู้ตามสภาพชีวิตจริง จึงทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ตรง รวดเร็ว และสามารถนำไปใช้ได้จริง การกำหนดเนื้อหาสาระ และประสบการณ์ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนจะต้องกำหนดให้สอดคล้องเหมาะสม ซึ่งหลักสูตรแกนกลางได้พยายามดำเนินการแล้วในระดับหนึ่ง ควรมีการพัฒนาหลักสูตรระดับท้องถิ่นเพิ่มเติม

4. การใช้ทรัพยากรท้องถิ่นอย่างมีคุณค่า เช่น ทรัพยากรธรรมชาติ ทรัพยากรบุคคล ทรัพยากรที่มนุษย์สร้างขึ้น ฯลฯ น่าจะเป็นประโยชน์ต่อการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรแกนกลางไม่สามารถดำเนินการในสิ่งเหล่านี้ได้ จึงควรพิจารณาหลักสูตรระดับท้องถิ่น ในด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การผลิตสื่อการเรียนการสอน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ มีความผูกพันกับท้องถิ่น

5. ความต้องการของประชาชนในท้องถิ่น มีการเปลี่ยนแปลงไปตามภาวะเศรษฐกิจหรือค่านิยม เช่น ต้องการเรียนรู้การตัดเย็บเสื้อผ้า ต่อมามีการส่งเสริมเชิงอุตสาหกรรม จึงเปลี่ยนไปเย็บจักรอุตสาหกรรม พอพบภาวะเศรษฐกิจตกต่ำโรงงานปิด ต้องกลับมาตัดเย็บเสื้อผ้าสร้างงานเอง การเปิดสอนรายวิชาเลือก จำเป็นต้องมีการสำรวจแนวโน้มของสังคม ความต้องการของประชาชน ผู้ปกครอง ผู้เรียน เพื่อเป็นการวางแผนให้สอดคล้องกับสภาพที่แท้จริง

จากความคิดเห็นของนักการศึกษาดังกล่าว พอสรุปได้ว่าเหตุผลและความจำเป็นในการพัฒนาหลักสูตรระดับท้องถิ่นมีดังนี้คือ หลักสูตรแกนกลางได้กำหนดจุดหมายเนื้อหาสาระ กิจกรรมอย่างกว้าง ๆ เพื่อให้ทุกคนได้เรียนรู้คลaysคลึงกันทั้งประเทศ ทำให้กระบวนการเรียนการสอนมุ่งเนื้อหาสาระและประสบการณ์ที่จำเป็นอย่างกว้าง ๆ ไม่สามารถประมวลรายละเอียดเกี่ยวกับสาระความรู้ตามสภาพแวดล้อมสังคม เศรษฐกิจ ปัญหาความต้องการของท้องถิ่นได้ การเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วทางเศรษฐกิจ การเมือง และด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี มีผลกระทบโดยตรงต่อทัศนคติและการดำรงชีวิตของคนทั้งในเมืองและชนบท จึงต้องมีหลักสูตรระดับท้องถิ่นเพื่อปรับสภาพของผู้เรียนให้สามารถรับการเปลี่ยนแปลงในด้านต่าง ๆ การเรียนรู้ที่ดีควรจะเรียนรู้จากสิ่งที่ใกล้ตัวไปยังที่ไกลตัว เพราะเป็นกระบวนการเรียนรู้ที่ผู้เรียนสามารถดูดซับได้รวดเร็วกว่า ดังนั้นจึงควรมีหลักสูตรระดับท้องถิ่นเพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ชีวิตตามสภาพ เศรษฐกิจ สังคมของท้องถิ่นตน ทรัพยากรท้องถิ่น โดยเฉพาะภูมิปัญญาท้องถิ่นในชนบทของไทยมีอยู่อย่างมากมายและบ่งบอกความเจริญมาเป็นเวลานาน หลักสูตรแกนกลางไม่สามารถนำเอาทรัพยากรท้องถิ่นดังกล่าวมาใช้ประโยชน์ได้ แต่หลักสูตรระดับท้องถิ่นสามารถบูรณาการเอาทรัพยากรท้องถิ่นทั้งหลายมาใช้ในการเรียนการสอน ไม่ว่าจะด้านอาชีพ หัตถกรรม เกษตรกรรม ดนตรี

ขนบธรรมเนียมประเพณี ซึ่งมีผลทำให้ผู้เรียนได้รู้จักท้องถิ่นของตน เกิดความรักและผูกพันกับท้องถิ่นของตน และสามารถใช้ทรัพยากรท้องถิ่นในการประกอบอาชีพได้

ลักษณะการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น

นักการศึกษาหลายคนได้กล่าวถึงลักษณะการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นไว้สอดคล้องกัน ดังนี้

ใจทิพย์ เชื้อรัตนพงษ์ (2539 , หน้า 114 – 120) ได้กล่าวถึงลักษณะของการพัฒนาหลักสูตรระดับท้องถิ่นว่าการพัฒนาหลักสูตรให้เหมาะสมกับสภาพความต้องการของท้องถิ่นนั้น กระทรวงศึกษาธิการได้เปิดโอกาสได้ดำเนินการได้ 5 ลักษณะดังนี้

1. ปรับกิจกรรมการเรียนการสอน หรือจัดกิจกรรมเสริม การพัฒนาหลักสูตร ลักษณะนี้ท้องถิ่นสามารถกระทำได้กับทุกกลุ่มประสบการณ์ในหลักสูตรประถมศึกษา และในรายวิชาบังคับและวิชาเลือกเสรีทุกรายวิชา และทุกกลุ่มวิชาในหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย โดยไม่ทำให้จุดประสงค์ เนื้อหาและคาบเวลาเรียนเปลี่ยนแปลงไปจากกำหนดในหลักสูตรแกนกลาง

2. ปรับรายละเอียดของเนื้อหา เป็นการพัฒนาหลักสูตรโดยการปรับลด หรือเพิ่มเติมรายละเอียดของเนื้อหาจากหัวข้อหรือขอบข่ายที่ระบุไว้ในคำอธิบายของทุกกลุ่มประสบการณ์หรือในคำอธิบายให้สอดคล้องกับสภาพท้องถิ่นได้ เนื่องจากเนื้อหาสาระที่ระบุในคำอธิบายรายวิชาที่มีอยู่ในหลักสูตรแกนกลางจะระบุเนื้อหาที่เรียนไว้กว้าง ๆ การปรับรายละเอียดของเนื้อหานี้ท้องถิ่น สามารถทำได้กับทุกกลุ่มประสบการณ์หรือรายวิชาบังคับและวิชาเลือกเสรีทุกรายวิชา หัวข้อหรือขอบข่ายเนื้อหา และคาบเวลาเรียนที่กำหนดไว้ในหลักสูตรแกนกลางเปลี่ยนแปลงไป เช่น ถ้าท้องถิ่นมีปัญหาเกี่ยวกับการตัดไม้ทำลายป่า โรงเรียนอาจจะเพิ่มเนื้อหาเกี่ยวกับสาเหตุของปัญหาการตัดไม้ทำลายป่า

3. จัดคำอธิบายรายวิชาเพิ่มเติมขึ้นใหม่ เป็นการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นด้วยการจัดทำคำอธิบาย หรือทำรายวิชาเพิ่มเติมจากที่มีปรากฏในหลักสูตร ดังนี้คือ ท้องถิ่นสามารถจัดทำคำอธิบายในกลุ่มประสบการณ์ต่าง ๆ เพิ่มเติมขึ้นมาได้ในกรณีที่พบว่า เนื้อหาที่ต้องการให้ผู้เรียนนั้นไม่ปรากฏในหลักสูตร โดยเฉพาะในกลุ่มการงานและพื้นฐานอาชีพ และกลุ่มประสบการณ์พิเศษ ซึ่งการเพิ่มเติมคำอธิบายดังกล่าวนี้ จะต้องไม่ทำให้จุดประสงค์และคาบเวลาเรียนที่กำหนดไว้ในโครงสร้างเปลี่ยนแปลงไป อย่างไรก็ตามเนื่องจากระดับประถมศึกษาเป็นการศึกษามากบังคับ การจัดทำคำอธิบายเพิ่มเติมในหลักสูตรต้องคำนึงถึงเอกลักษณ์และความมั่นคงของชาติ รวมทั้งการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข

4. ปรับปรุงหรือเลือกใช้สื่อการเรียนการสอนให้เหมาะสม การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น ลักษณะนี้เป็นการปรับปรุง เลือกใช้สื่อการสอนต่าง ๆ ที่มีอยู่ให้เหมาะสมสอดคล้องกับ

วัตถุประสงค์เนื้อหาของทุกกลุ่มประสบการณ์ หรือรายวิชาต่าง ๆ และสอดคล้องกับสภาพท้องถิ่น ผลที่ได้มักเป็นการจัดหา รวบรวมสื่อต่าง ๆ ที่มีอยู่สำหรับใช้ประกอบการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ให้ผู้เรียนได้ศึกษาค้นคว้ารวมทั้งสำรวจแหล่งสื่อเพื่อนำมาใช้สำหรับการศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติม ซึ่งท้องถิ่นจะระบุรายละเอียดการใช้และรายชื่อลงในแผนการสอนที่จัดทำขึ้น

5. จัดทำสื่อการเรียนการสอนชิ้นใหม่ เป็นการพัฒนาหลักสูตรโดยการจัดทำหนังสือเรียน คู่มือครู หนังสือเสริมประสบการณ์ แบบฝึกหัดหรือเอกสารประกอบการเรียนการสอนอื่น ๆ ที่นำไปใช้ในการจัดการเรียนการสอน กลุ่มประสบการณ์ต่าง ๆ ขึ้นใหม่ให้เหมาะสมสอดคล้องกับจุดประสงค์ เนื้อหาและสภาพของท้องถิ่น ทั้งนี้สื่อการเรียนการสอนที่ท้องถิ่นจะพัฒนาขึ้นมาใหม่นี้ อาจจะใช้กับคำอธิบายรายวิชาที่มีอยู่แล้ว หรือที่เพิ่มเติมขึ้นมาใหม่ก็ได้

กระทรวงศึกษาธิการ (2540, หน้า 10-12) ได้กำหนดแนวปฏิบัติเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นดังนี้

ในระดับประถมศึกษาจะต้องจัดการเรียนการสอนที่ยึดหยุ่นตามเหตุการณ์และสภาพท้องถิ่น โดยให้ท้องถิ่นพัฒนาหลักสูตรและสื่อการเรียนการสอนในส่วนที่เกี่ยวข้องกับท้องถิ่นตามความเหมาะสมในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในท้องถิ่นปรับรายละเอียดเนื้อหาของรายวิชาให้สอดคล้องกับสภาพความต้องการของท้องถิ่น ส่งเสริมให้ท้องถิ่นจัดทำรายวิชาสนองความต้องการของท้องถิ่น

1. ปรับกิจกรรมการเรียนการสอน หรือกิจกรรมเสริม การพัฒนาหลักสูตร ลักษณะนี้ท้องถิ่นสามารถกระทำได้กับทุกกลุ่มประสบการณ์ในหลักสูตรประถมศึกษา และในรายวิชาบังคับและวิชาเลือกเสรีทุกรายวิชา และทุกกลุ่มวิชาในหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย โดยไม่ทำให้จุดประสงค์ เนื้อหาและคาบเวลาเรียนเปลี่ยนแปลงไปจากกำหนดในหลักสูตรแกนกลาง

2. ปรับรายละเอียดของเนื้อหา เป็นการพัฒนาหลักสูตรโดยการปรับลด หรือเพิ่มเติมรายละเอียดของเนื้อหาจากหัวข้อหรือขอบข่ายที่ระบุไว้ในคำอธิบายของทุกกลุ่มประสบการณ์หรือในคำอธิบายรายวิชาให้สอดคล้องกับสภาพท้องถิ่นได้ เนื่องจากเนื้อหาที่ระบุในคำอธิบายรายวิชาที่มีอยู่ในหลักสูตรแกนกลางจะระบุเนื้อหาที่เรียนไว้กว้าง ๆ การปรับรายละเอียดของเนื้อหาที่ท้องถิ่นสามารถทำได้กับทุกกลุ่มประสบการณ์หรือทุกรายวิชา

3. จัดทำคำอธิบายรายวิชาเพิ่มเติมขึ้นใหม่ เป็นการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นด้วยการจัดทำคำอธิบาย หรือทำรายวิชาเพิ่มเติมจากที่มีปรากฏในหลักสูตร ดังนี้คือ ท้องถิ่นสามารถจัดทำคำอธิบายในกลุ่มประสบการณ์ต่าง ๆ เพิ่มเติมขึ้นมาได้ในกรณีที่พบว่า เนื้อหาที่ต้องการให้ผู้เรียนนั้นไม่ปรากฏในหลักสูตร โดยเฉพาะกลุ่มงานและพื้นฐานอาชีพและกลุ่มประสบการณ์พิเศษ ซึ่งการเพิ่มเติมคำอธิบายดังกล่าวนี้ จะต้องไม่ทำให้จุดประสงค์และคาบเวลาเรียนที่กำหนดไว้ในโครงสร้างเปลี่ยนแปลงไป อย่างไรก็ตามเนื่องจากการศึกษา

ระดับประถมศึกษาเป็นการศึกษาภาคบังคับ การจัดทำคำอธิบายเพิ่มเติมในหลักสูตรต้องคำนึงถึงเอกลักษณ์และความมั่นคงของชาติรวมทั้งการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข

4. ปรับปรุงหรือเลือกใช้สื่อการเรียนการสอนให้เหมาะสม การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นลักษณะนี้เป็นการปรับปรุง เลือกใช้สื่อการเรียนการสอนต่างๆที่มีอยู่ให้เหมาะสมสอดคล้องกับวัตถุประสงค์เนื้อหาของทุกกลุ่มประสบการณ์หรือรายวิชาต่างๆ และสอดคล้องกับสภาพท้องถิ่นผลที่ได้มักเป็นการจัดหา รวบรวมสื่อต่างๆที่มีอยู่สำหรับใช้ประกอบกิจกรรมการเรียนการสอนให้ผู้เรียนได้ศึกษาค้นคว้ารวมทั้งสำรวจแหล่งสื่อเพื่อนำมาใช้สำหรับการศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมซึ่งท้องถิ่นจะระบุรายละเอียดการใช้และรายชื่อสื่อลงในแผนการสอนที่จัดทำขึ้น

ลำลี รัชสุทธิ (2544 ,หน้า 38-39) กล่าวว่าท้องถิ่นสามารถดำเนินการพัฒนาและสร้างหลักสูตรได้ 5 ลักษณะดังนี้

1. ปรับกิจกรรมการเรียนการสอนหรือกิจกรรมส่งเสริมให้สอดคล้องกับสภาพความต้องการของท้องถิ่น โดยไม่ทำให้จุดประสงค์ เนื้อหา คาบเวลาเรียนเปลี่ยนไป
2. ปรับหรือเพิ่มรายละเอียดหัวข้อของเนื้อหา คือการปรับเปลี่ยนเนื้อหาด้วยการเพิ่มลดหรือปรับรายละเอียดของเนื้อหา โดยไม่ทำให้กระทบหลักสูตรแม่บท(เวลา)
3. ปรับปรุงสื่อการเรียนการสอน โดยการเพิ่มเติม คัดทอนสื่อต่างๆ ที่มีอยู่เพื่อความเหมาะสม สอดคล้องกับสภาพท้องถิ่น จุดประสงค์และเนื้อหาที่หลักสูตรกำหนด
4. จัดทำสื่อการเรียนการสอนขึ้นมาใหม่ โดยจัดทำหนังสือเรียน คู่มือครู หนังสือเสริมประสบการณ์ แบบฝึกหัดและเอกสารประกอบการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับจุดประสงค์เนื้อหา และสภาพท้องถิ่น
5. จัดทำคำอธิบายรายวิชาเพิ่มเติมขึ้นมาใหม่ เป็นการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นด้วยการจัดทำคำอธิบายรายวิชาหรือทำรายวิชาเพิ่มเติมจากที่ปรากฏในหลักสูตร

ขั้นตอนหรือกระบวนการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น

ในการพัฒนาหลักสูตร มีนักการศึกษาและนักพัฒนาหลักสูตรดังกล่าวขั้นตอนหรือกระบวนการพัฒนาหลักสูตรดังต่อไปนี้

ไทเลอร์ (Tyler, 1950, p. 1) เสนอรูปแบบการพัฒนาหลักสูตรโดยตั้งเป็นคำถามไว้ 4 ข้อ ดังนี้

1. มีวัตถุประสงค์ทางการศึกษาอะไรบ้าง
2. มีประสบการณ์ทางการศึกษาอะไรบ้างที่จะทำให้บรรลุวัตถุประสงค์เหล่านี้
3. จะจัดประสบการณ์ทางการศึกษาเหล่านี้ให้มีประสิทธิภาพได้อย่างไร
4. จะพิจารณาได้อย่างไรว่าวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้นั้นบรรลุแล้ว

ทาบ (Taba, 1962, p. 12) กล่าวถึงลำดับขั้นตอนการพัฒนาหลักสูตร ดังนี้

ขั้นที่ 1 สำรวจให้ทราบความต้องการความจำเป็นต่างๆของสังคม

ขั้นที่ 2 กำหนดวัตถุประสงค์ ของการศึกษาตามที่สังคมต้องการ

ขั้นที่ 3 คัดเลือกเนื้อหาวิชาความรู้ที่ต้องการนำมาสอน

ขั้นที่ 4 จัดระเบียบ จัดลำดับ แกไขเนื้อหาวิชาความรู้ที่คัดเลือกมาจากขั้นที่ 3

ขั้นที่ 5 คัดเลือกประสบการณ์เพื่อการเรียนรู้ต่างๆ ซึ่งจะเสริมเนื้อหาให้สมบูรณ์

ยิ่งขึ้นและตรงตามวัตถุประสงค์ต่างๆดังกล่าวมาแล้ว

ขั้นที่ 6 จัดระเบียบ จัดลำดับ แกไขปรับปรุงประสบการณ์ต่างๆซึ่งจะเสริมเนื้อหาให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น และตรงตามวัตถุประสงค์ต่างๆดังกล่าวมาแล้ว

ขั้นที่ 7 กำหนดการวัดผลประเมิน คือดูว่าเนื้อหาวิชาประสบการณ์ใดที่จะต้องประเมินผลว่ามีการเรียนรู้ตรงกับวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้หรือไม่

กระทรวงศึกษาธิการ (2543 ข, หน้า 14) ได้เสนอขั้นตอนการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาดังนี้

1. ศึกษาองค์ประกอบของหลักสูตรว่ากำหนดสาระไว้อย่างไร และมีความสอดคล้องสัมพันธ์กันอย่างไร
 2. วิเคราะห์ขอบข่ายสาระการเรียนรู้ที่กำหนดไว้ ทั้งองค์ประกอบด้านความรู้ ทักษะ / กระบวนการ คุณธรรม จริยธรรมค่านิยม
 3. ศึกษาสภาพปัญหาของชุมชนและสังคม ภูมิปัญญาท้องถิ่น ความต้องการของชุมชนและสังคม
 4. ปรับปรุงสาระการเรียนรู้เพิ่มเติมในส่วนที่ต้องการจัดให้สอดคล้องกับสภาพปัญหาและความต้องการของชุมชน
 5. ตรวจสอบความสอดคล้องของสาระการเรียนรู้เพิ่มเติมกับมาตรฐานการเรียนรู้ กลุ่มวิชา และมาตรฐานหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน
 6. วางแผนการจัดการเรียนการสอนตามขอบข่ายสาระการเรียนรู้ มาตรฐานการเรียนรู้สัดส่วน เวลาและหน่วยกิจตามที่หลักสูตรแกนกลางกำหนด
 7. พัฒนาแนวการจัดการเรียนการสอนเพื่อนำไปสู่การจัดการเรียนรู้ในห้องเรียน
- ใจทิพย์ เชื้อรัตนพงษ์ (2539, หน้า 124-129) ได้เสนอขั้นตอนและวิธีการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นไว้ดังนี้
1. การจัดตั้งคณะทำงานเพื่อพัฒนาหลักสูตรระดับท้องถิ่น
 2. การศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน
 3. การกำหนดจุดประสงค์ของหลักสูตรระดับท้องถิ่น
 4. การกำหนดเนื้อหา
 5. การกำหนดกิจกรรม
 6. การกำหนดคาบเวลาเรียน

7. การกำหนดเกณฑ์การวัดประเมินผล
8. การจัดทำเอกสารหลักสูตร
9. การตรวจสอบคุณภาพและการทดลองใช้หลักสูตร
10. การเสนอขออนุมัติใช้หลักสูตร
11. กาน่าหลักสูตรไปใช้
12. การประเมินผลหลักสูตร

ชูศรี สุวรรณโชติ (2544, หน้า 89-90) กล่าวว่า ลำดับขั้นตอนของการพัฒนาหลักสูตรมีดังต่อไปนี้

1. ศึกษาข้อมูลพื้นฐานของสังคมและชุมชนที่มีการเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม
2. วิเคราะห์ข้อมูลที่มีความจำเป็นอันจะนำมาซึ่งการปรับปรุงหลักสูตร
3. สำรวจความต้องการและความจำเป็นของสังคม ชุมชน และผู้เรียน
4. กำหนดวัตถุประสงค์ของการให้การศึกษาให้ตรงกับความต้องการของสังคม
5. เลือกเนื้อหาวิชาที่ต้องการนำมาให้ผู้เรียนได้ศึกษาที่ตรงกับวัตถุประสงค์
6. เลือกบุคลากรที่มีความชำนาญในเนื้อหาวิชานั้น ๆ มารวมจัดทำหลักสูตร
7. จัดเรียงลำดับเนื้อหาความรู้ที่ได้มาจากขั้นที่ 6
8. สร้างประสบการณ์เรียนรู้ให้ตรงกับเนื้อหาวิชาเพื่อการจัดการเรียนการสอน
9. กำหนดการประเมินผลให้ตรงกับวัตถุประสงค์ที่ศึกษา

สำลี รักสุทธี (2544, หน้า 35-36) .กล่าวว่า ไม่ว่าจะเป็นการปรับปรุงหลักสูตรให้สอดคล้องกับสภาพสังคมท้องถิ่น ปัญหาใกล้ตัว หรือการสร้างหลักสูตรขึ้นใหม่เพื่อเสริมหลักสูตรแกนกลาง ซึ่งอาจจะดำเนินการในระดับโรงเรียน อำเภอ จังหวัดและการศึกษาทั้งหมดนั้นจะต้องอยู่ภายใต้ขั้นตอนเดียวกันดังนี้

1. จัดตั้งคณะกรรมการดำเนินงาน
2. ศึกษาวิเคราะห์หลักสูตรแม่บท
3. ศึกษาสภาพปัจจุบันปัญหา
4. กำหนดจุดมุ่งหมาย
5. พิจารณาความเหมาะสมของหลักสูตรแม่บทที่พัฒนาหรือสร้างขึ้นใหม่ ควรดำเนินการเลือกเนื้อหาที่มีอยู่ในหลักสูตรแกนกลางที่มีความสอดคล้องกับสภาพปัญหาและความต้องการของชุมชน
6. กำหนดรูปแบบหรือวิธีการ ควรกำหนดรูปแบบหรือวิธีการให้ชัดเจนในการพัฒนาหรือสร้างหลักสูตร ซึ่งอาจจะปรับใหม่ ทำใหม่ เพื่อเสริมหลักสูตรแม่บทได้
7. จัดทำแผนการสอน ควรสร้างแผนการสอนประกอบหลักสูตรเพื่อจะได้แนว ในการดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอนต่อไป

8. จัดทำคู่มือครู ควรจัดทำคู่มือครูเพื่อจะช่วยให้ครูสามารถนำหลักสูตรไปใช้ได้อย่างถูกต้องและเกิดประสิทธิภาพแก่ผู้เรียนต่อไป
9. จัดทำแบบฝึกหัดหรือแบบประเมิน ควรสร้างแบบฝึกหัดหรือแบบประเมินประกอบหลักสูตรด้วย เพื่อผลจะตกสู่ผู้เรียนอย่างแท้จริง
10. ทดลองและใช้หลักสูตร ควรนำหลักสูตรไปทดลองใช้ให้เกิดประสิทธิผลก่อนเพื่อหาข้อบกพร่องจะได้นำมาปรับปรุงแก้ไข
11. ประเมินผลการใช้ เมื่อทดลองใช้แล้วจะต้องมีการประเมินด้วยว่าหลักสูตรที่ทำขึ้นนั้นมีความเหมาะสมหรือไม่เพียงใด ควรปรับปรุงพัฒนาตรงไหน
12. ปรับปรุงแก้ไข เป็นขั้นตอนที่สำคัญมาก เพราะถือเป็นขั้นตอนสุดท้ายของการพัฒนาและสร้างหลักสูตร หลักสูตรจะดีไม่ดี สมบูรณ์หรือไม่อยู่ที่การปรับปรุงแก้ไขครั้งแล้วครั้งเล่านี้เอง
13. ขออนุญาตใช้ เมื่อจัดทำหลักสูตรสมบูรณ์และมีเอกสารประกอบหลักสูตรครบแล้วต้องขออนุญาตใช้ต่อไป

สรุปได้ว่า หลักสูตรท้องถิ่น คือ การจัดประสบการณ์การเรียนรู้และเนื้อหาสาระให้กับผู้เรียนในท้องถิ่นใดท้องถิ่นหนึ่งโดยเฉพาะ เพื่อให้สอดคล้องกับสภาพชีวิตจริงทางสังคมวัฒนธรรมและตอบสนองความต้องการของผู้เรียนและของท้องถิ่นนั้น ๆ และเป็นหลักสูตรที่ได้คิดค้นประยุกต์ มาจากสภาพแวดล้อม ชุมชน ทรัพยากร รวมทั้งบุคลากรและความสนใจความสามารถของนักเรียน

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

การศึกษามีบทบาทในการพัฒนาเด็ก เยาวชน และประชาชนให้เป็นผู้มีคุณภาพที่สามารถพัฒนาชีวิต เศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรมของตนเอง ครอบครัว และบ้านเมืองได้อย่างมีประสิทธิภาพ การจัดการศึกษาในอดีตที่ผ่านมาเป็นภาระหน้าที่ของชุมชนในการให้การศึกษาแก่ลูกหลานและสมาชิกของชุมชนทั้งด้านวิชาการและอาชีพ โดยมีพ่อแม่ คนเฒ่าคนแก่ และช่างฝีมือเป็นผู้ถ่ายทอดวิชาความรู้ให้เด็ก การจัดการศึกษาในลักษณะนี้จึงมีรูปแบบที่หลากหลายและสอดคล้องกับพื้นฐานหรือวิถีชีวิตของชาวบ้านในชุมชน ความหลากหลายของรูปแบบการศึกษาที่เคยมีในชุมชนได้ลดน้อยลงไปเมื่อรัฐเข้าควบคุมการศึกษาและนำเอาระบบการศึกษาของประเทศทางตะวันตกมาใช้แทนระบบการศึกษาที่เคยมีมาแต่เดิมการจัดการศึกษาถูกกำหนดนโยบายหลักการและแนวปฏิบัติจากหน่วยงานที่อยู่ส่วนกลางมากเกินไป ทำให้หลักสูตรที่นำมาสอนห่างไกลชีวิตจริงของชุมชน ผู้เรียนเรียนรู้จากเรื่องไกลตัวมากกว่าที่จะรู้เรื่องตัวเอง (อังกูล สมคะเนย์, 2535, หน้า 2)

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2544 ได้พัฒนาให้เป็นไปตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ยึดหลักความมีเอกภาพด้านนโยบายและมีความหลากหลายในการปฏิบัติ กล่าวคือ เป็นหลักสูตรสูตรแกนกลางที่มีโครงสร้างหลักสูตรยืดหยุ่น กำหนดจุดมุ่งหมาย ซึ่งถือเป็นมาตรฐานการเรียนรู้ในภาพรวม 12 ปี สาระการเรียนรู้ มาตรฐานการเรียนรู้แต่ละกลุ่ม มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น จัดเฉพาะส่วนที่จำเป็นสำหรับการพัฒนาคุณภาพชีวิตความเป็นไทย ความเป็นพลเมืองดีของชาติ การดำรงชีวิตและการประกอบอาชีพ ตลอดจนเพื่อการศึกษาต่อ ให้สถานศึกษาจัดทำสาระในรายละเอียดเป็นรายปีหรือรายภาคให้สอดคล้องกับสภาพปัญหาในชุมชน สังคม ภูมิปัญญาท้องถิ่น คุณสมบัติอันพึงประสงค์ เพื่อเป็นสมาชิกที่ดีของครอบครัว ชุมชน สังคมและประเทศชาติ รวมถึงจัดให้สอดคล้องกับความสามารถ ความถนัด และความสนใจของผู้เรียน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2546, หน้า 13)

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 มีโครงสร้างหลักสูตรประกอบด้วย 2 ส่วน คือ ส่วนที่เป็นสาระการเรียนรู้และส่วนที่เป็นกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน สำหรับส่วนที่เป็นสาระการเรียนรู้ แบ่งเป็นสาระการเรียนรู้พื้นฐาน (บังคับ) และสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม (เลือก) ซึ่งประกอบด้วย 8 กลุ่มสาระการเรียนรู้ คือ ภาษาไทย คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม สุขศึกษาและพลศึกษา ศิลปะ การงานพื้นฐานอาชีพและเทคโนโลยี และภาษาต่างประเทศ กระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดขอบเขตของสาระการเรียนรู้พื้นฐานให้สถานศึกษานำไปกำหนดรายละเอียดต่อไป สำหรับขอบเขตสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม สถานศึกษาสามารถกำหนดขึ้นได้เอง ตามสภาพความต้องการของผู้เรียน ผู้ปกครอง ชุมชน และท้องถิ่น สำหรับสาระภาษาต่างประเทศในสังคมในยุคปัจจุบันเป็นสิ่งจำเป็น เพื่อประโยชน์ในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาข้อมูลเพิ่มเติมและเพื่อการประกอบอาชีพ ตลอดจนเพื่อให้สามารถนำประเทศไปสู่การแข่งขันด้านเศรษฐกิจ เข้าใจความแตกต่างทาง การเมืองและวัฒนธรรมในฐานะที่เป็นพลเมืองในยุคโลกาภิวัตน์ การเรียนภาษาต่างประเทศจะช่วยให้ผู้เรียนมีวิสัยทัศน์กว้างไกล สามารถติดต่อสื่อสารกับชาวต่างประเทศได้อย่างถูกต้องเหมาะสมและมั่นใจ มีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาและวัฒนธรรมต่างประเทศ นอกจากนี้ยังมีความเข้าใจและภาคภูมิใจในภาษาและวัฒนธรรมไทย และสามารถถ่ายทอดวัฒนธรรมเอกลักษณ์ไทยไปสู่สังคมโลก

การเรียนการสอนในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ เป็นองค์ความรู้และกระบวนการเรียนรู้ที่จะเสริมสร้างพื้นฐานความเป็นมนุษย์และสร้างศักยภาพในการคิดและการทำงานอย่างสร้างสรรค์ เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ตามจุดหมายของหลักสูตรการเรียนภาษาต่างประเทศ จะช่วยให้ผู้เรียนมีวิสัยทัศน์กว้างไกล และเกิดความมั่นใจในการที่จะสื่อสารกับชาวต่างประเทศ รวมทั้งเกิดเจตคติที่ดีต่อภาษาและวัฒนธรรมต่างประเทศ โดยยังคงความภาคภูมิใจ ในภาษาและวัฒนธรรม

การจัดการศึกษามุ่งเน้นความสำคัญทั้งด้านความรู้ ความคิด ความสามารถ คุณธรรมกระบวนการเรียนรู้ และความรับผิดชอบต่อสังคม เพื่อพัฒนาคนให้มีความสมดุล โดยยึดหลักผู้เรียนสำคัญที่สุด ทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ ส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มศักยภาพ ให้ความสำคัญต่อความรู้เกี่ยวกับตนเอง และความสัมพันธ์ของตนเองกับสังคม ได้แก่ ครอบครัว ชุมชน ชาติ และสังคมโลก รวมทั้ง ความรู้เกี่ยวกับประวัติศาสตร์ความเป็นมาของสังคมไทย และระบบการเมืองการปกครองในระบบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ความรู้และทักษะทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ความรู้ความเข้าใจและประสบการณ์เรื่องการจัดการ การบำรุงรักษา และการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างสมดุลยั่งยืน ความรู้เกี่ยวกับศาสนา ศิลปะ วัฒนธรรม การกีฬา ภูมิปัญญาไทย และการประยุกต์ใช้ ภูมิปัญญา ความรู้ และทักษะด้านคณิตศาสตร์และด้านภาษาเน้นการใช้ภาษาไทยอย่างถูกต้อง ความรู้และทักษะในการประกอบอาชีพ การดำรงชีวิตในสังคมอย่างมีความสุข

1. หลักการ

เพื่อให้การจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานเป็นไปตามแนวนโยบายการจัดการศึกษาของประเทศ จึงกำหนดหลักการของหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน ไว้ดังนี้

1. เป็นการศึกษาเพื่อความเป็นเอกภาพของชาติ มุ่งเน้นความเป็นไทยควบคู่กับ ความเป็นสากล
2. เป็นการศึกษาเพื่อปวงชน ที่ประชาชนทุกคนจะได้รับการศึกษาอย่างเสมอภาค และเท่าเทียมกัน โดยสังคมมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา
3. ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้พัฒนาและเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต โดยถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด สามารถพัฒนาตามธรรมชาติ และเต็มตามศักยภาพ
4. เป็นหลักสูตรที่มีโครงสร้างยืดหยุ่นทั้งด้านสาระ เวลา และการจัดการเรียนรู้
5. เป็นหลักสูตรที่จัดการศึกษาได้ทุกรูปแบบ ครอบคลุมทุกกลุ่มเป้าหมาย สามารถเทียบโอนผลการเรียนรู้ และประสบการณ์

2. จุดมุ่งหมาย

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ เป็นคนดี มีปัญญา มีความสุข และมีความเป็นไทย มีศักยภาพในการศึกษาต่อ และประกอบอาชีพ จึงกำหนดจุดมุ่งหมายซึ่งถือเป็นมาตรฐานการเรียนรู้ให้ผู้เรียนเกิดคุณลักษณะอันพึงประสงค์ ดังต่อไปนี้

1. เห็นคุณค่าของตนเอง มีวินัยในตนเอง ปฏิบัติตนตามหลักธรรมของพระพุทธศาสนา หรือศาสนาที่ตนนับถือ มีคุณธรรม จริยธรรมและค่านิยมอันพึงประสงค์
2. มีความคิดสร้างสรรค์ ใฝ่รู้ ใฝ่เรียน รักการอ่าน รักการเขียน และรักการค้นคว้า

3. มีความรู้อันเป็นสากล รู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาการ มีทักษะ และศักยภาพในการจัดการ การสื่อสารและการใช้เทคโนโลยี ปรับวิธีการคิดวิธีการทำงาน ได้เหมาะสมกับสถานการณ์
4. มีทักษะและกระบวนการ โดยเฉพาะทางคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ทักษะการคิด การสร้างปัญญา และทักษะในการดำเนินชีวิต
5. รักการออกกำลังกาย ดูแลตนเองให้มีสุขภาพและบุคลิกภาพที่ดี
6. มีประสิทธิภาพในการผลิตและการบริโภค มีค่านิยมเป็นผู้ผลิตมากกว่าผู้บริโภค
7. เข้าใจในประวัติศาสตร์ของชาติไทย ภูมิใจในความเป็นไทย เป็นพลเมืองดี ยึดมั่นในวิถีชีวิต และการปกครองระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข
8. มีจิตสำนึกในการอนุรักษ์ภาษาไทย ศิลปะ วัฒนธรรม ประเพณี กีฬา ภูมิปัญญาไทย ทรัพยากรธรรมชาติและพัฒนสิ่งแวดล้อม
9. รักประเทศชาติและท้องถิ่น มุ่งทำประโยชน์และสร้างสิ่งที่ดีงามให้สังคม

3. ความสำคัญ

ปัจจุบันภาษาอังกฤษได้เข้ามามีบทบาทต่อชีวิตความเป็นอยู่ของคนไทยมากขึ้น โดยเฉพาะด้านการศึกษา วัฒนธรรม การติดต่อค้าขายและในขณะนี้โลกของเรากำลังเป็นโลกยุคข่าวสารข้อมูลสารสนเทศ ยุคข่าวสารไร้พรมแดน มีการติดต่อสื่อสารกันโดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลาง ดังนั้นการรู้ภาษาอังกฤษก็จะเป็นประโยชน์แก่คนไทยและสังคมไทย

กระทรวงศึกษาธิการได้จัดให้มีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษขึ้นในโรงเรียนตั้งแต่ระดับประถมศึกษาจนถึงระดับอุดมศึกษา อย่างไรก็ตามในช่วงระยะหลายสิบปีที่ผ่านมาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยยังไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร ดังที่ปรุง พวงนัฒดา อ้างถึงในวิทยานิพนธ์ของ จาริณี จันทรศิริ (2544, หน้า 2) ได้กล่าวไว้ว่า “เรื่องการสอนภาษาอังกฤษ สำหรับคนไทยเน้นเรื่องใหญ่มานานแล้ว และเหตุอันน่าประหลาดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนปกติของเรา แต่ไหนแต่ไรมา สรุปได้ว่าได้ผลในระดับหนึ่ง ยังไม่ถึงขั้นเป็นที่น่าพอใจ โดยเฉพาะในแง่ปริมาณของนักเรียนที่ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ”

จากรายงานผลการสอบประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ในปีการศึกษา 2549 พบว่าคะแนนเฉลี่ยร้อยละของผลการสอบประเมินในวิชาภาษาอังกฤษได้คะแนนต่ำ ต้องปรับปรุงร้อยละ 66.67 จึงเห็นได้ว่าการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ คงจะประสบปัญหา เพราะนักเรียนยังคงมีผลสัมฤทธิ์ในระดับต่ำ ซึ่งอาจเกิดจากปัญหาหลายๆด้านด้วยกัน

จากข้อมูลข้างต้นจะพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ยังอยู่ในเกณฑ์ต่ำ ที่จะต้องปรับปรุงแก้ไข นักเรียนส่วนใหญ่ขาดทักษะในเรื่องของการสนทนาสื่อสาร ความรู้ความเข้าใจ เกี่ยวกับวัฒนธรรมการสื่อสารกับเจ้าของภาษา ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน

พุทธศักราช 2544 กลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ ที่กำหนดให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ เข้าใจภาษาและวัฒนธรรม มีทักษะในการสื่อสารทางภาษา เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาและนำไปใช้ได้เหมาะสมกับกาลเทศะ สามารถใช้ภาษาต่างประเทศตามสถานการณ์ต่างๆทั้งในสถานศึกษา ชุมชนและสังคม

การพัฒนาหลักสูตรภาษาอังกฤษ ให้สอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่น จึงมีความสำคัญและความจำเป็นอย่างยิ่ง โดยเฉพาะการปรับหลักสูตรให้สอดคล้องกับชีวิตความเป็นอยู่และสภาพแวดล้อมของผู้เรียน ให้ผู้เรียนได้เรียนรู้สิ่งที่อยู่ใกล้ตัว เพื่อที่จะสามารถนำความรู้ที่ได้จากหลักสูตรที่ปรับให้สอดคล้องกับสภาพแวดล้อม สภาพเศรษฐกิจ สภาพสังคมไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้อย่างแท้จริง เป็นการส่งเสริมให้นักเรียนประสบผลสำเร็จในการเรียนโดยครูและผู้เกี่ยวข้องจะต้องร่วมมือร่วมใจในการพัฒนาหลักสูตร พัฒนาระบบการเรียนรู้อัตโนมัติจนการวัดผลอย่างต่อเนื่อง การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นเกี่ยวเมืองแก่งคอย จึงเป็นหัวใจสำคัญของการพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียน ส่งผลให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น สามารถนำไปปรับใช้ในชีวิตและอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

จากเหตุผลดังกล่าว การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นเกี่ยวเมืองแก่งคอย กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ซึ่งเป็นการส่งเสริมทักษะด้านการฟัง พูด อ่าน เขียน ของนักเรียน สามารถนำไปใช้ได้ในชีวิต ชุมชน และสังคมอย่างเป็นรูปธรรม ทำให้ผู้เรียนเกิดความภาคภูมิใจ ในท้องถิ่นของตน เกิดรายได้และส่งผลให้นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจในวิชาภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้น

4. วิสัยทัศน์

การจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานมีความคาดหวังว่าเมื่อผู้เรียนเรียนภาษาต่างประเทศอย่างต่อเนื่องตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาถึงชั้นมัธยมศึกษา ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ สามารถใช้ภาษาต่างประเทศ สื่อสารในสถานการณ์ต่างๆแสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพและศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลก และสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์

หลักสูตรท้องถิ่นเกี่ยวเมืองแก่งคอย ทำให้ผู้เรียนได้ศึกษาและฝึกความเป็นผู้นำในท้องถิ่นของตนเอง เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ศึกษาประวัติ เรื่องราว ความเป็นมาของท้องถิ่น โบราณสถาน โบราณวัตถุ และสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ ทำให้ผู้เรียนเกิดความรักความภาคภูมิใจ ห่วงแหนรักษาทรัพยากรและใช้ทรัพยากรที่มีในท้องถิ่นให้เกิดประโยชน์มากที่สุด แล้วยังเป็นการฝึกทักษะในการปฏิบัติงานจากสถานที่จริง ๆ ผู้เรียนจะได้เรียนรู้ระบบการทำงาน สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ เรียนรู้วิธีการแก้ปัญหาที่พบจากการทำงานในสถานการณ์จริงและยังทำให้เกิดคุณลักษณะ คือ มีความอดทน มีความรับผิดชอบต่อหน้าที่ มีน้ำใจ รู้จักกาลเทศะ มีความกระตือรือร้น มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี ตรงต่อเวลา มีความซื่อสัตย์

ฯลฯ เป็นต้น ผู้เรียนสามารถฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ทำให้ผู้เรียนกล้าแสดงออก มีความมั่นใจในตนเองในการใช้ภาษาอังกฤษ สามารถนำความรู้และทักษะที่ได้รับจากการเรียน ไปประกอบอาชีพอิสระได้ ส่งผลให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจในวิชาภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้น

5. โครงสร้าง

เพื่อให้การจัดการศึกษาเป็นไปตามหลักการ จุดหมายและมาตรฐานการเรียนรู้ที่กำหนดไว้ให้สถานศึกษาและผู้ที่เกี่ยวข้องมีแนวปฏิบัติในการจัดหลักสูตรสถานศึกษา จึงได้กำหนดโครงสร้างของหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานดังนี้

ระดับช่วงชั้น กำหนดหลักสูตรเป็น 4 ช่วงชั้น ตามระดับพัฒนาการของผู้เรียนดังนี้

1. ช่วงชั้น 1 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3
2. ช่วงชั้น 2 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6
3. ช่วงชั้น 3 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3
4. ช่วงชั้น 4 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6

6. คุณภาพของผู้เรียน/คุณลักษณะอันพึงประสงค์

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน ได้กำหนดให้กลุ่มสาระการเรียนรู้วิชา ภาษาดังประเทศเป็นสาระการเรียนรู้ที่เสริมสร้างพื้นฐาน ความเป็นมนุษย์และสร้างศักยภาพ ในการคิดและการทำงานอย่างสร้างสรรค์ เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ตาม จุดมุ่งหมายของหลักสูตร การเรียนภาษาดังประเทศจะช่วยให้ผู้เรียนมีวิสัยทัศน์ กว้างไกลและ เกิดความมั่นใจในการที่จะสื่อสารกับชาวต่างประเทศมีเจตคติที่ดีต่อภาษาและวัฒนธรรม ต่างประเทศ โดยยังความภาคภูมิใจในภาษาและวัฒนธรรมไทย

7. สาระการเรียนรู้

กำหนดสาระการเรียนรู้ตามหลักสูตร ซึ่งประกอบด้วยองค์ความรู้ ทักษะหรือ กระบวนการเรียนรู้ และคุณลักษณะหรือค่านิยม คุณธรรม จริยธรรมของผู้เรียนเป็น 8 กลุ่ม สาระการเรียนรู้ดังนี้

1. ภาษาไทย
2. คณิตศาสตร์
3. วิทยาศาสตร์
4. สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม
5. สุขศึกษาและพลศึกษา
6. ศิลปะ
7. การงานอาชีพและเทคโนโลยี
8. ภาษาดังประเทศ

8. มาตรฐานการเรียนรู้

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานกำหนดมาตรฐานการเรียนรู้ตามกลุ่มสาระการเรียนรู้ 8 กลุ่ม ที่เป็นข้อกำหนดคุณภาพผู้เรียนด้านความรู้ ทักษะ กระบวนการ คุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมของแต่ละกลุ่ม เพื่อใช้เป็นจุดมุ่งหมายในการพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ ซึ่งกำหนดเป็น 2 ลักษณะ คือ

1. มาตรฐานการเรียนรู้การศึกษาขั้นพื้นฐาน เป็นมาตรฐานการเรียนรู้ในแต่ละกลุ่มสาระการเรียนรู้ เมื่อผู้เรียนเรียนจบการศึกษาขั้นพื้นฐาน

2. มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น เป็นมาตรฐานการเรียนรู้ในแต่ละกลุ่มสาระการเรียนรู้ เมื่อผู้เรียนเรียนจบในแต่ละช่วงชั้นคือ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และประถมศึกษาปีที่ 6 และ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และมัธยมศึกษาปีที่ 6

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2544 นั้น ได้กำหนดให้มีการเรียนภาษาอังกฤษทุกช่วงชั้น โดยมีสาระการเรียนรู้ที่เสริมสร้างความเป็นมนุษย์ และศักยภาพพื้นฐานในการคิดและการทำงาน แบ่งเป็น 4 สาระดังนี้

สาระที่ 1 : ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ค 1.1 : เข้าใจกระบวนการฟังและการอ่าน สามารถตีความเรื่องที่ฟังและอ่าน จากสื่อประเภทต่างๆ และนำความรู้มาใช้อย่างมีวิจารณญาณ

มาตรฐาน ค 1.2 : มีทักษะในการสื่อสารทงภาษาแลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร ความคิดเห็น แสดงความรู้สึกโดยใช้เทคโนโลยี และการจัดการที่เหมาะสมเพื่อการเรียนรู้ตลอดชีวิต

มาตรฐาน ค 1.3 : เข้าใจกระบวนการพูด การเขียน และสื่อสารข้อมูล ความคิดเห็น และความคิดรวบยอดในเรื่องต่างๆ ได้อย่างสร้างสรรค์ มีประสิทธิภาพและมีสุนทรียภาพ

สาระที่ 2 : ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ค 2.1 : เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

มาตรฐาน ค 2.2 : เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างมีวิจารณญาณ

สาระที่ 3 : ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐาน ค 3.1 : ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา และเปิดโลกทัศน์ของตน

สาระที่ 4 : ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ค 4.1 : สามารถใช้ภาษาต่างประเทศ ตามสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชนและสังคม

มาตรฐาน ด 4.2 : สามารถใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ การทำงานการประกอบอาชีพ การสร้างความร่วมมือ และการอยู่ร่วมกันในสังคม

เวลาเรียน

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานกำหนดเวลาในการจัดการเรียนรู้และกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนไว้ดังนี้

ช่วงชั้นที่ 1 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 มีเวลาเรียนประมาณปีละ 800-1,000 ชั่วโมง โดยเฉลี่ยวันละ 4-5 ชั่วโมง

ช่วงชั้นที่ 2 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 มีเวลาเรียนประมาณปีละ 800-1,000 ชั่วโมง โดยเฉลี่ยวันละ 4-5 ชั่วโมง

ช่วงชั้นที่ 3 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 มีเวลาเรียนประมาณปีละ 1,000-1,200 ชั่วโมง โดยเฉลี่ยวันละ 5-6 ชั่วโมง

ช่วงชั้นที่ 4 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 มีเวลาเรียนปีละไม่น้อยกว่า 1,200 ชั่วโมง โดยเฉลี่ยวันละไม่น้อยกว่า 6 ชั่วโมง กระทรวงศึกษาธิการ (2545 ข. หน้า 4-7)

ตาราง 1 โครงสร้างหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544

ช่วงชั้น	การศึกษาขั้นพื้นฐาน			
	ช่วงชั้นที่ 1	ช่วงชั้นที่ 2	ช่วงชั้นที่ 3	ช่วงชั้นที่ 4
กลุ่มสาระการเรียนรู้ 8 กลุ่ม				
ภาษาไทย	●	●	●	●
คณิตศาสตร์	●	●	●	●
วิทยาศาสตร์	●	●	●	●
สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม	●	●	●	●
สุขศึกษาและพลศึกษา	■	■	■	■
ศิลปะ	■	■	■	■
การทำงานพื้นฐานอาชีพและเทคโนโลยี	■	■	■	■
ภาษาต่างประเทศ	■	■	■	■
กิจกรรมพัฒนาผู้เรียน	▲	▲	▲	▲
เวลาเรียน	ประมาณปีละ 800-1,000 ชม.	ประมาณปีละ 800-1,000 ชม.	ประมาณปีละ 1,000-1,200 ชม.	ไม่น้อยกว่าปีละ 1,200 ชม.

- หมายเหตุ
- สาระการเรียนรู้ที่สถานศึกษาต้องใช้เป็นหลักเพื่อสร้างพื้นฐานการคิด การเรียนรู้ และการแก้ปัญหา
 - สาระการเรียนรู้ที่เสริมสร้างความเป็นมนุษย์ และศักยภาพพื้นฐานในการคิด และการทำงาน
 - ▲ กิจกรรมที่เสริมสร้างการเรียนรู้นอกจากสาระการเรียนรู้ 8 กลุ่ม และ การพัฒนาคนตามศักยภาพ กระทรวงศึกษาธิการ (2545 ข, หน้า 8)

การที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดคุณภาพได้ตามความคาดหวังดังกล่าว หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานได้กำหนดองค์ความรู้ กระบวนการเรียนรู้และคุณธรรม จริยธรรม ค่านิยมที่ผู้เรียนพึงมีเมื่อจบการศึกษาขั้นพื้นฐาน 12 ปี ในช่วงชั้นที่ 3 ดังนี้

ช่วงชั้นที่ 3 (จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3)

1. เข้าใจภาษาอ่านและใช้ภาษาต่างประเทศ แลกเปลี่ยน นำเสนอข้อมูล ข่าวสาร สร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล แสดงความรู้สึกนึกคิด และความคิดรวบยอด โดยใช้น้ำเสียง ท่าทางในรูปแบบที่เหมาะสมกับบุคคลและกาลเทศะ
 2. มีทักษะในการใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน ในหัวข้อเรื่องเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล เวลาว่าง และสวัสดิการ การซื้อขาย ลมฟ้าอากาศ การศึกษาและอาชีพ การเดินทางท่องเที่ยว การบริการ สถานที่ ภาษา วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ภายในวงคำศัพท์ ประมาณ 2,100-2,250 คำ (คำศัพท์ที่เป็นนามธรรมมากขึ้น)
 3. ใช้ประโยคผสม(Compound Sentence)และประโยคซับซ้อน (complex sentence) สื่อความหมายตามบริบทต่างๆ ในการสนทนาทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ
 4. อ่าน เขียน ข้อความที่เป็นความเรียงและไม่เป็นความเรียง ทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ ที่มีตัวเชื่อมข้อความ (discourse markers)
 5. มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมทางภาษาและชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษาตามบริบทของข้อความที่พบในแต่ละระดับชั้น
 6. มีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศ สืบค้นข้อมูลความรู้ในกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นๆ ที่เรียนตามความสนใจและตามระดับชั้น
 7. ฝึกฝนการใช้ภาษาต่างประเทศทั้งในและนอกโรงเรียน เพื่อการแสวงหาความรู้เพิ่มเติมอย่างต่อเนื่อง หากความเพลิดเพลिनและเป็นพื้นฐานในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ
- สาระและขอบข่ายกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ**
- สาระของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ หมายถึง องค์ความรู้ที่เป็นสากล สำหรับผู้เรียนภาษาต่างประเทศ ประกอบด้วย สาระด้านภาษาเพื่อการสื่อสาร ภาษาและ

วัฒนธรรม ภาษาด้วยความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และภาษาด้วยความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร (communication)

หมายถึง การใช้ภาษาต่างประเทศ เพื่อทำความเข้าใจ แลกเปลี่ยน นำเสนอข้อมูล ข่าวสาร แสดงความคิดเห็น เจตคติ อารมณ์ และความรู้สึกในเรื่องต่างๆ ทั้งที่เป็นภาษาพูด และภาษาเขียน

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม (cultures)

หมายถึง ความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับชีวิตความเป็นอยู่ พฤติกรรมทางสังคม ค่านิยม และความเชื่อที่แสดงออกทางภาษา

สาระที่ 3 ภาษาด้วยความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น (connections)

หมายถึง ความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศในการแสวงหาความรู้ที่สัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

สาระที่ 4 ภาษาด้วยความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก (communities)

หมายถึง ความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศภายในชุมชน และเป็นพื้นฐานในการประกอบอาชีพและการเรียนรู้ตลอดชีวิต

มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น

มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้นเป็นผลการเรียนรู้ที่ต้องการหรือคาดหวังให้เกิดขึ้นในตัวผู้เรียนหลังจากที่ได้ผ่านกระบวนการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศในแต่ละช่วงชั้น นั่นคือ เมื่อจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานกำหนดไว้เฉพาะมาตรฐานการเรียนรู้ที่จำเป็นสำหรับการพัฒนาคุณภาพผู้เรียนทุกคนเท่านั้น สำหรับมาตรฐานการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับสภาพปัญหาในชุมชนและสังคม ภูมิปัญญาท้องถิ่น คุณลักษณะอันพึงประสงค์เพื่อเป็นสมาชิกที่ดีของครอบครัว ชุมชน สังคมและประเทศชาติ ตลอดจนมาตรฐานการเรียนรู้ที่เข้มข้นตามความสามารถ ความถนัด และความสนใจของผู้เรียน ให้สถานศึกษาเพิ่มเติมได้

หลักการและแนวคิดที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยว

การท่องเที่ยวภายในประเทศไทยได้เจริญรุดหน้าตามลำดับ นับตั้งแต่ได้มีการส่งเสริมการท่องเที่ยวเพื่อเสริมและกระตุ้นการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ เป็นผลให้เกิดรายได้หมุนเวียนมีมูลค่านับแสนล้านบาท ซึ่งส่งผลดีต่อเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศ แต่ในด้านตรงข้ามการเติบโตของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว กลับทำให้สภาพแวดล้อมในแหล่งการท่องเที่ยวลดถอยลง การจัดการการท่องเที่ยวโดยทั่วไปมักประสบปัญหาที่สวนทางกันระหว่างการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติและสังคมกับการพัฒนาอยู่เสมอ

ความหมายของการท่องเที่ยวและความสำคัญของการท่องเที่ยว

การท่องเที่ยวเป็นการนันทนาการรูปแบบหนึ่งที่เกิดขึ้นระหว่างเวลาว่างที่มีการเดินทางเข้ามาเกี่ยวข้อง โดยเป็นการเดินทางจากที่หนึ่งที่มีจุดหมายถึงที่อยู่อาศัย ไปยังอีกที่หนึ่งถือ เป็นแหล่งท่องเที่ยว เพื่อเปลี่ยนบรรยากาศและสิ่งแวดล้อม โดยมีแรงกระตุ้นจากความต้องการ ในด้านกายภาพ ด้านวัฒนธรรม ด้านการปฏิสัมพันธ์ และด้านสถานะหรือเกียรติคุณ (R.W. Mc Intosh, 1972) ในพจนานุกรมเว็บสเตอร์ (Webster Dictionary) ได้ให้ความหมาย ว่า "Tourism (n) 1) The practice of traveling for recreation 2) The guidance or management of tourist 3) a: the promotion or encouragement of touring b: the accommodation of tourists" ซึ่งจะเห็นได้ว่าการท่องเที่ยวเป็นคำที่ครอบคลุมทั่วทั้งกระบวนการท่องเที่ยว

การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (2533, หน้า 19) ได้กล่าวถึงความหมายของการท่องเที่ยวไว้ว่า หมายถึง การเดินทางเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ เพื่อการติดต่อทางธุรกิจ ตลอดจนการเยี่ยมเยียนญาติมิตร

เบญจมาศ อุทกศิริ (2550, ธันวาคม 14) กล่าวถึงความหมายของการท่องเที่ยวว่า หมายถึง การเดินทางของคนจากที่แห่งหนึ่งไปยังอีกแห่งหนึ่ง เป็นการชั่วคราว โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อการพักผ่อน หรือหาความรู้ ซึ่งครอบคลุมถึงการเดินทางเพื่อธุรกิจที่ ผู้เดินทางยังมีได้ตั้งหลักแหล่งถาวร และไม่ได้รับรายได้เพื่อยังชีพจากเจ้าของถิ่นปลายทางโดย การท่องเที่ยว ยังเป็นผลรวมของประสบการณ์พิเศษกับสัมพันธภาพซึ่งเกิดจากการเดินทางและการพักผ่อน ต่างถิ่นเป็นการชั่วคราว โดยมีได้ประกอบอาชีพ

จากการที่นักการศึกษาได้กล่าวมานั้น สรุปได้ว่า การท่องเที่ยว หมายถึง การเดินทางจากที่อยู่อาศัยปกติไปยังที่อื่นเป็นการชั่วคราว เป็นการเดินทางด้วยวัตถุประสงค์ใดๆ ก็ตามที่ไม่ใช่ประกอบอาชีพหรือหารายได้ การเดินทางมาเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ เพื่อเยี่ยมญาติมิตรเพื่อเล่นกีฬา เพื่อการประชุมสัมมนาและตลอดจนเพื่อติดต่อธุรกิจ

ความสำคัญของการท่องเที่ยวต่อเศรษฐกิจของประเทศ (วัดพระพุทธราย, 2550, ธันวาคม, 14)

1. ก่อให้เกิดรายได้เป็นเงินตราต่างประเทศเข้าประเทศเป็นจำนวนมาก
2. รายได้จากการท่องเที่ยวจะมีผลทวีคูณ ในการสร้างรายได้หมุนเวียนในระบบเศรษฐกิจเพิ่มขึ้น
3. การท่องเที่ยวก่อให้เกิดการหมุนเวียนและการกระจายรายได้ไปสู่ภูมิภาค
4. การท่องเที่ยวกระตุ้นให้เกิดผลดีในรูปการผลิตสินค้าพื้นเมือง สินค้าของที่ระลึก ตลอดจนบริการในท้องถิ่น

5. การท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมที่ไม่สิ้นเปลืองวัตถุดิบ ผลผลิตขายได้ตลอดเวลา การท่องเที่ยวก่อให้เกิดการสร้างงาน สร้างอาชีพทั้งทางตรงและทางอ้อม ลดการว่างงาน ประชากรมีรายได้เพิ่มขึ้น

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการท่องเที่ยว (วัดพระพุทธฉาย, 2550, ธันวาคม, 14)

ปัจจัยภายใน

1. ทรัพยากรการท่องเที่ยว

ประเทศไทยอุดมสมบูรณ์ด้วยทรัพยากรการท่องเที่ยวซึ่งหมายถึงสถานที่ท่องเที่ยว กิจกรรม และวัฒนธรรม ประเพณี ที่สะท้อนให้เห็นถึงอารยธรรมท้องถิ่นที่มีลักษณะเด่น 3 ประการ คือ

1.1 ประเภทธรรมชาติ มีความสวยงามตามธรรมชาติ เช่น ภูเขา น้ำตก ถ้ำ เขตรักษาพันธุ์สัตว์อุทยานแห่งชาติ

1.2 ประเภทประวัติศาสตร์ โบราณวัตถุสถาน และศาสนา ได้แก่ โบราณสถาน พิพิธภัณฑสถาน ศาสนาสถาน

1.3 ประเภทศิลปวัฒนธรรม ประเพณี และกิจกรรม รูปแบบในลักษณะพิธี งานประเพณี ความเป็นอยู่ วิถีชีวิต

2. ความปลอดภัย นักท่องเที่ยวจะคำนึงถึงความปลอดภัยต่อชีวิตและทรัพย์สิน เป็นสำคัญ

3. โครงสร้างพื้นฐาน สิ่งอำนวยความสะดวกหลัก เช่น ถนน สะพาน สนามบิน สถานี รถโดยสาร ไฟฟ้า ประปา ระบบสื่อสารที่ทันสมัย

4. สิ่งอำนวยความสะดวก เช่น การคมนาคม พิธีการ เข้าเมืองและบริการข่าวสาร ที่พัก ร้านอาหาร บริการนำเที่ยว

5. สินค้าของที่ระลึก ต้องมีการควบคุมคุณภาพ กำหนดราคา ส่งเสริมการใช้วัสดุพื้นบ้าน การออกแบบที่มีเอกลักษณ์ การบรรจุหีบห่อที่สวยงาม

6. การโฆษณา การเผยแพร่และการประชาสัมพันธ์

7. ภาพลักษณ์ของประเทศ ประเทศไทยอุดมด้วยมรดกทางธรรมชาติ ประวัติศาสตร์ และวัฒนธรรม

ปัจจัยภายนอก

1. สภาวะเศรษฐกิจและการเมืองของโลก สภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ การเดินทางท่องเที่ยวจะย่อนตัวลง

2. ความนิยมในการท่องเที่ยว

การขยายเส้นทางคมนาคม เช่น ท่าอากาศยานเครื่องบิน ส่งผลให้เกิดความสะดวก รวดเร็ว ปลอดภัยและประหยัด

การเปลี่ยนแปลงนโยบายทางการเมือง การท่องเที่ยวจึงมีบทบาทมีความสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม ประเพณี วิถีชีวิตความเป็นอยู่ของพี่น้องประชาชน (วัดพระพุทธราย, 2550, ธันวาคม 14)

การพัฒนาการท่องเที่ยว

1. สำรวจ ค้นหา สถานที่ และค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับทรัพยากรการท่องเที่ยว แหล่งท่องเที่ยวของชุมชน รวบรวมข้อมูล เส้นทาง ประวัติ ความสำคัญ เพื่อเป็นการประชาสัมพันธ์วางแผนพัฒนาปรับปรุงแหล่งท่องเที่ยว สร้างจิตสำนึกทำแผนพัฒนาทุกด้าน การอนุรักษ์ การป้องกันทรัพยากรการท่องเที่ยว และสิ่งแวดล้อม การส่งเสริมด้านนันทนาการ ตามแหล่งท่องเที่ยว และการบริหารพัฒนาบุคลากร

จัดให้มีการดูแลรักษาความปลอดภัยในแหล่งท่องเที่ยว วางระบบในการดูแลรักษา ความปลอดภัยในชีวิต ทรัพย์สินและสุขภาพอนามัย โดยเฉพาะที่พัก อาหาร และเครื่องดื่ม การบริการและการจัดการแหล่งท่องเที่ยว ดูแลบริการสาธารณะทุกด้าน รวมทั้งระบบการเก็บ หรือทำลายขยะ การบำบัดน้ำเสีย การจัดเก็บผลประโยชน์ การจัดทำของที่ระลึกชุมชน การจัด สิ่งอำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยว เช่น อาสาสมัครประจำท้องถิ่น ที่พักที่อาศัยของ นักท่องเที่ยว

การทำประชาสัมพันธ์และการตลาดการท่องเที่ยว เผยแพร่ข้อมูลแหล่งท่องเที่ยว ให้แก่ สาธารณชนผ่านสื่อต่างๆ เช่น โทรทัศน์ วิทยุ หนังสือพิมพ์ นิตยสาร จดหมาย แผ่นพับ ฯลฯ

การท่องเที่ยวเป็นกระบวนการทางสังคมและเศรษฐกิจที่มีองค์ประกอบหลัก 3 ด้าน คือ ทรัพยากรแหล่งท่องเที่ยว (tourism resource) บริการท่องเที่ยว (tourism service) และตลาดการท่องเที่ยว (tourism market or tourism) แต่ละองค์ประกอบมีองค์ประกอบย่อยๆ ที่มีความสัมพันธ์กันเป็นเหตุและผลซึ่งกันและกัน ความแตกต่างของแต่ละรูปแบบ การท่องเที่ยว จึงอยู่ที่ความแตกต่างในองค์ประกอบย่อย และความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นนั่นเอง

ความสัมพันธ์ระหว่างระบบย่อยทั้ง 3 เกิดขึ้นเมื่อนักท่องเที่ยวได้ไปใช้ประโยชน์จาก ทรัพยากรการท่องเที่ยวเพื่อนันทนาการหรือทัศนศึกษา ซึ่งอาจเป็นการใช้ประโยชน์โดยตรง และจากบริการที่เกี่ยวข้อง โดยปกติทรัพยากรการท่องเที่ยวเป็นทรัพยากรที่ใช้ไม่มีวันหมด เพราะรูปแบบการใช้มักเป็นการสัมผัสแต่ภายนอกโดยไม่มีการเคลื่อนย้ายทรัพยากรใด ๆ หรือ อาจมีการชดเชยได้ตลอดเวลา อย่างไรก็ตาม ในการท่องเที่ยวที่เป็นจริงนั้น การใช้ประโยชน์ของทรัพยากรมักมีการแปรรูปทรัพยากรและอาจไม่มีการคำนึงถึงการสูญเสีย หรือ ผลกระทบที่จะเกิดขึ้นกับระบบย่อยต่าง ๆ รวมทั้งผลต่อสิ่งแวดล้อมอื่น ๆ ในทางกลับกัน สิ่งแวดล้อมที่เป็นระบบอื่น ๆ เช่น ระบบชุมชน ระบบอุตสาหกรรม ฯลฯ อาจมีผลกระทบมาสู่

ระบบท่องเที่ยวด้วย ดังนั้น การท่องเที่ยวที่ขาดระบบการจัดการที่ดีเข้ามาเกี่ยวข้อง จึงเป็นการท่องเที่ยวที่ไม่ประสบความสำเร็จได้เลย นอกจากองค์ประกอบภายในระบบแล้ว การท่องเที่ยวยังมีสิ่งแวดล้อมสำคัญที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์กันอีกหลายประการ เช่น สภาพกายภาพและระบบนิเวศ สิ่งแวดล้อม โครงสร้างพื้นฐาน เศรษฐกิจและการลงทุน สังคม และวัฒนธรรม องค์กรและกฎหมาย เป็นต้น

1. แหล่งท่องเที่ยว แหล่งท่องเที่ยวเป็นทรัพยากรที่สำคัญ จัดเป็นอุปทานการท่องเที่ยว (tourism supply)

สำหรับประเทศไทยนั้น การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย โดยบริษัทหรือหน่วยงานที่ปรึกษาต่างๆ มักแบ่งแหล่งท่องเที่ยวออกเป็น 3 ประเภท คือ แหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติ แหล่งท่องเที่ยวประวัติศาสตร์โบราณคดี และแหล่งท่องเที่ยวศิลปวัฒนธรรม ส่วนแหล่งท่องเที่ยวที่ให้ความบันเทิงนั้น จัดเป็นส่วนหนึ่งในสถานบริการนักท่องเที่ยว

2. บริการท่องเที่ยว บริการที่รองรับการท่องเที่ยวเป็นอุปทานประเภทหนึ่ง ซึ่งไม่ได้เป็นจุดหมายปลายทางหลักของนักท่องเที่ยว ซึ่งในบางโอกาสเป็นดั่งดึงดูดใจได้เช่นกัน บริการท่องเที่ยวที่สำคัญได้แก่ ที่พัก อาหาร แหล่งจำหน่ายสินค้า แหล่งบันเทิง แหล่งกิจกรรมและบริการอื่น ๆ ทั้งนี้รวมถึงโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกที่จำเป็นอื่น ๆ ด้วย

3. ตลาดการท่องเที่ยว ตลาดการท่องเที่ยว เป็นการแสดงออกของอุปสงค์ (tourism demand) ซึ่งมีความปรารถนาในการท่องเที่ยวจากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่ง เพื่อเข้าร่วมในกิจกรรมพักผ่อนหย่อนใจ และเพื่อกิจกรรมอื่นๆ (ปกติตลาดการท่องเที่ยวจะเน้นที่นักท่องเที่ยว) ซึ่งในกระบวนการจัดการได้หมายรวมถึงการส่งเสริมและพัฒนาการขาย และการให้บริการแก่นักท่องเที่ยวด้วย ในประเทศไทยโดย การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ได้ให้คำจำกัดความที่เกี่ยวข้องบางส่วน ดังนี้

- ผู้มาเยือน (visitors) ผู้ที่จากถิ่นพำนักของตนเอง เพื่อวัตถุประสงค์อย่างใดอย่างหนึ่ง อาจพักค้างแรมหรือไม่ก็ได้ (เป็นผลรวมของนักท่องเที่ยวและทัศนอาจร)

- นักท่องเที่ยว (tourist) คือผู้เดินทางมายังพื้นที่หนึ่งโดยมีวัตถุประสงค์ต่างๆ ที่ไม่ใช่เป็นการไปทำงานประจำ การศึกษา และไม่ใช่คนท้องถิ่นที่มีภูมิลำเนาหรือทำงานประจำหรือศึกษาอยู่ในพื้นที่นั้น ผู้เดินทางนี้จะต้องพักค้างแรมอย่างน้อย 1 คืน (แต่ไม่เกิน 90 วัน) วัตถุประสงค์ในการเดินทางอาจเพื่อใช้เวลาว่าง (การนันทนาการ การพักผ่อนวันหยุด การรักษาสุขภาพ การศึกษา – เรียนรู้ การศาสนา และการกีฬา) ธุรกิจ เยี่ยมญาติ การปฏิบัติหน้าที่ และการประชุม เป็นต้น

- นักทัศนอาจร (excursionist) คือ ผู้เดินทางโดยไม่ได้พักค้างคืน

- การท่องเที่ยวภายในประเทศ (domestic tourism) คือ การเดินทางของนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ จากจังหวัดหนึ่งไปอีกจังหวัดหนึ่ง โดยมีวัตถุประสงค์ต่างๆ ที่ไม่ใช่การไปทำงานประจำ การศึกษา และต้องไม่ใช่คนท้องถิ่นที่มีภูมิลำเนาหรือทำงานประจำหรือศึกษาอยู่จังหวัดที่เดินทางไป

- ค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยว (tourist consumption expenditures) คือ ค่าใช้จ่ายสำหรับสินค้าและบริการ ที่จ่ายโดยนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ (international tourists) ระหว่างการพำนักอยู่ในประเทศไทย ไม่รวมค่าโดยสารระหว่างประเทศ

- รายได้จากการท่องเที่ยว (tourism revenues) คือ รายได้ที่ประเทศไทยได้รับ ทั้งทางตรงและทางอ้อม ในรูปของเงินตราต่างประเทศ ที่นักท่องเที่ยวจากต่างประเทศจ่ายเป็นสินค้าและบริการ ไม่รวมค่าโดยสารระหว่างประเทศ

การท่องเที่ยวเป็นกิจกรรมที่ขึ้นต่อคุณภาพของมนุษย์ ทรัพยากร และสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติและวัฒนธรรม ซึ่งไม่สามารถแยกตัวออกจากการพัฒนาทางเศรษฐกิจอื่น ๆ กระบวนการการท่องเที่ยวได้พัฒนาจนเกิดเป็นสาขาที่สำคัญสาขาหนึ่งในระบบเศรษฐกิจที่มีผู้ซื้อและผู้ขาย (ให้บริการ) จนขยายตัวเป็นอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว (tourism industry) ที่ก่อให้เกิดรายได้ที่สำคัญของประเทศ ในช่วงที่เกิดวิกฤติการณ์ทางเศรษฐกิจหลายครั้ง อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวแม้ได้รับผลกระทบ แต่มักเป็นอุตสาหกรรมที่ฟื้นตัวได้เร็ว และสามารถทดแทนภาวะชะงักงันทางเศรษฐกิจได้ดี ซึ่งการท่องเที่ยวนั้นมีองค์ประกอบหลักรวม 3 ด้านด้วยกัน คือ แหล่งท่องเที่ยว การบริการท่องเที่ยว และตลาดการท่องเที่ยว ซึ่งมีความสำคัญต่อการพัฒนาหลักสูตรท่องเที่ยวเมืองแก่งคอยเป็นอย่างยิ่ง

การพัฒนากการท่องเที่ยว รูปแบบและการจัดการ

การดำเนินการท่องเที่ยวได้มีการพัฒนาทั้งในด้านของรูปแบบและกระบวนการจัดการท่องเที่ยวมาอย่างต่อเนื่อง ดังที่กล่าวไว้แล้วในข้างต้น ซึ่งการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (2540, หน้า 1-4) ได้ขยายความและให้ความหมายของคำว่า “การพัฒนากการท่องเที่ยว” ไว้ดังนี้ คือ การพัฒนากการท่องเที่ยว หมายถึง การดำเนินงานที่จะให้การท่องเที่ยวเป็นไปในทิศทางที่จะก่อให้เกิดความพึงพอใจของนักท่องเที่ยว รักษาทรัพยากรให้คงอยู่เพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยว และพัฒนาให้เกิดการขยายตัวของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ซึ่งอาจแบ่งได้เป็นการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว การพัฒนาบริการการท่องเที่ยว และการส่งเสริมการท่องเที่ยว

การพัฒนากการท่องเที่ยวโดยทั่วไปในประเทศไทยได้กำหนดวัตถุประสงค์ เพื่อ

1. ช่วยแก้ไขการขาดดุลการชำระเงิน
2. ให้การท่องเที่ยวเป็นฐานเศรษฐกิจในส่วนภูมิภาค ที่จะกระตุ้นให้เกิดการลงทุนในอุตสาหกรรมและพาณิชย์กรรมที่ต่อเนื่อง เป็นแหล่งสร้างงาน กระจายรายได้ และความเจริญไปสู่ส่วนภูมิภาค

3. เพื่ออนุรักษ์และฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม ศิลปวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี โบราณสถานทางประวัติศาสตร์ อันเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาทางสังคม

การดำเนินงานการพัฒนาการท่องเที่ยว มุ่งเน้นไปที่การพัฒนาทรัพยากรท่องเที่ยวควบคู่ไปกับการชกแจง แนะนำ และควบคุมพฤติกรรมนักท่องเที่ยว ให้ประสานกลมกลืนกัน หากในแหล่งท่องเที่ยวใด การพัฒนาขาดความสมดุลระหว่างองค์ประกอบทั้ง 2 ส่วนแล้ว ย่อมก่อให้เกิดผลกระทบต่อการท่องเที่ยวได้

การพัฒนาการท่องเที่ยวอาจดำเนินการโดยอิสระ แบบแก้ปัญหาเฉพาะหน้า แบบมีแผนเฉพาะตัว และแบบมีแผนผสมผสานเชื่อมโยงกันในระดับที่กว้างขึ้นก็ได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับขนาดและความสำคัญของแหล่งท่องเที่ยว ปริมาณและรูปแบบการท่องเที่ยว ลักษณะขององค์กรที่รับผิดชอบและผลกระทบที่เกิดขึ้นต่อระบบสังคม สิ่งสำคัญที่ประกันความสำเร็จของการพัฒนาการท่องเที่ยว และการกระจาย / รวมตัวของผลประโยชน์จากการพัฒนา

การกำหนดนโยบายการท่องเที่ยวเป็นมาตรการหนึ่งของการพัฒนาการท่องเที่ยวและการร่วมมืออนุรักษ์สิ่งแวดล้อมการท่องเที่ยวของประเทศ เป็นการกำหนดแนวทางในการจัดการการท่องเที่ยวภายใต้แผนแม่บทการพัฒนาการท่องเที่ยวของประเทศไทย

ประเทศไทยมีทรัพยากรการท่องเที่ยวที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับรากฐานของวิถีชีวิตของประชาชนเป็นหลัก ได้แก่ ทรัพยากรธรรมชาติ ประวัติศาสตร์ โบราณคดี ขนบธรรมเนียมประเพณี และวัฒนธรรมการจัดการท่องเที่ยวของประเทศไทยที่แท้จริง ได้แบ่งรูปแบบในอดีตถึงปัจจุบันไว้ชัดเจนเป็นการท่องเที่ยวธรรมชาติ และการท่องเที่ยววัฒนธรรม (รวมประวัติศาสตร์และโบราณคดี) ต่อมาในระยะหลัง ไม่มีแนวทางที่ต้องการให้การท่องเที่ยวคำนึงถึงความต้องการในการอนุรักษ์ หรือการรักษาวัฒนธรรมชุมชนให้มากขึ้น

ประเภทของการท่องเที่ยว แบ่งออกเป็น 4 ประเภทคือ

1. การท่องเที่ยวในแหล่งธรรมชาติ เป็นการท่องเที่ยวเพื่อพักผ่อนหย่อนใจ ความสนุกสนาน ความชื่นชมในแหล่งธรรมชาติเป็นหลัก จัดเป็นการท่องเที่ยวธรรมชาติ (natural tourism)
2. การท่องเที่ยวที่มุ่งเน้นเสนอลักษณะทางวัฒนธรรม ประวัติศาสตร์ โบราณคดี และสถานที่ต่างๆ ที่มนุษย์สร้างขึ้นและเกี่ยวเนื่องกับความเป็นอยู่ของสังคม เป็นการท่องเที่ยวในเชิงการให้ความรู้และความภาคภูมิใจ เป็นการท่องเที่ยววัฒนธรรม (cultural tourism)
3. การท่องเที่ยวที่สนองความต้องการของนักท่องเที่ยวและความพึงพอใจในการพักผ่อนสนุกสนาน รื่นเริง บันเทิงใจ ที่มุ่งเน้นการได้รับบริการที่เหมาะสม เป็นการท่องเที่ยวแบบบันเทิงและการกีฬา (sport and entertainment tourism)

4. การเดินทางที่มีวัตถุประสงค์ เพื่อการประชุมสัมมนา การติดต่อทางธุรกิจ ซึ่งอาจมีหรือไม่มีการศึกษาคู่ขนาน และการทัศนศึกษารวมอยู่ด้วยก็ได้ ถูกจัดให้เป็นการท่องเที่ยวประเภทหนึ่งเรียกว่า การท่องเที่ยวเพื่อการประชุมและสัมมนา (business and convention tourism)

การท่องเที่ยวทั้ง 4 ประเภท อาจแบ่งระดับกิจกรรมของการท่องเที่ยวได้ 4 รูปแบบ ที่ต้องการการจัดการแตกต่างกัน คือ

1. การท่องเที่ยวที่มุ่งเน้นการอนุรักษ์รักษาทะพีการให้คงไว้นานที่สุด ครอบคลุมรักษาทะพีการทุกประเภท เช่น ธรรมชาติ ประวัติศาสตร์ โบราณคดี วัฒนธรรม รวมทั้งวิถีชีวิตของมนุษย์ การท่องเที่ยวเหล่านี้ จัดเป็นการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ (conservation tourism) และการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม (historical tourism) ทั้งหมด

2. การท่องเที่ยวที่มุ่งเน้นการศึกษาในแหล่งธรรมชาติเพื่อการรักษาระบบนิเวศ โดยคำนึงถึงการมีส่วนร่วมของท้องถิ่นมากเป็นพิเศษ ทั้งนี้ เป็นส่วนหนึ่งหรือบางส่วนของ การท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติ แหล่งวัฒนธรรมและประวัติศาสตร์ที่ให้ความสำคัญต่อระบบนิเวศของพื้นที่นั้น ๆ จัดเป็นการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (ecotourism)

3. การท่องเที่ยวที่มุ่งเน้นการนันทนาการ การพักผ่อนหย่อนใจ การทัศนศึกษา การประชุมสัมมนา การติดต่อธุรกิจ ที่ให้ความสำคัญในการตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวเป็นหลัก เป็นการท่องเที่ยวนันทนาการ ประชุม และสัมมนา (recreation and convention tourism)

4. การท่องเที่ยวที่ขัดต่อศีลธรรม จริยธรรม และขนบธรรมเนียมประเพณี ซึ่งยังคงมีแอบแฝงอยู่ในทุกส่วนหรือมีการพัฒนาอย่างถูกกฎหมายในบางพื้นที่ เช่น การท่องเที่ยวทางเพศ (sex tour) คาสีโน (casino) และเกมกีฬาบางประเภท เป็นการท่องเที่ยวที่ขัดต่อศีลธรรม (immorality tourism)

การจัดการการท่องเที่ยวทุกประเภท ต้องคำนึงถึงการรักษาสังแวดล้อม การสงวนรักษาทะพีการการท่องเที่ยว และการได้ประโยชน์ตอบแทนอย่างสมดุลและเหมาะสม จึงจะจัดว่าเป็นการท่องเที่ยวอย่างสมบูรณ์

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 (พ.ศ. 2550 – 2554) และนโยบายการท่องเที่ยว (2551, มกราคม 12)

เพื่อให้สอดคล้องกับกระแสการเปลี่ยนแปลงในสังคม ผู้สังคมควมรู้อย่างมีคุณภาพ ส่งเสริมการเรียนรู้คู่คุณธรรม เร่งแก้ไขปัญหายาเสพติดและคนจรูทั่วจังหวัด สนับสนุนอุปกรณ์และเทคโนโลยี พัฒนาการศึกษาให้เกิดความเท่าเทียมกัน จัดให้มีโรงเรียนต้นแบบทางการศึกษา ปฐมวัย ส่งเสริมสนับสนุนให้เด็กและเยาวชน มีความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศในการติดต่อสื่อสาร โดยเน้นฝึกอบรม และเผยแพร่ความรู้ด้านภาษาต่างประเทศที่เยาวชนให้ความ

สนใจโดยเน้นความร่วมมือกับผู้เชี่ยวชาญเจ้าของภาษา ซึ่งในแผนพัฒนา ฉบับที่ 10 นั้นได้มีแนวคิดทางด้านการท่องเที่ยว ดังนี้

1. เน้นการพัฒนาอย่างยั่งยืนภายใต้ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงเพื่อสร้างศักยภาพคนและพัฒนาแบบองค์รวม

2. การบริหารอย่างโปร่งใสและเป็นธรรม
3. กระจายผลประโยชน์และพัฒนาอย่างทั่วถึงและเท่าเทียม
4. จัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน
5. สร้างสมดุล/เสริมขีดความสามารถ และเสถียรภาพให้แก่ประเทศ

จากแนวคิดของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 ทางด้านการท่องเที่ยว สรุปได้ดังนี้ พัฒนาแหล่งท่องเที่ยวใหม่ และฟื้นฟูแหล่งท่องเที่ยวที่เสื่อมโทรมจากแนวคิดดังกล่าวก่อให้เกิดการฟื้นฟู อนุรักษ์ และพัฒนาทรัพยากรการท่องเที่ยวให้คงไว้ซึ่งความมีเอกลักษณ์ทางประวัติศาสตร์ ความเป็นธรรมชาติ ความสะดวก ความปลอดภัย ตลอดจนการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ให้แก่นักท่องเที่ยว อีกทั้งยังพัฒนากำลังคนไทยให้เข้ามาทำงานในอุตสาหกรรมบริการท่องเที่ยวมากขึ้นเพื่อเป็นการกระจายรายได้ในประเทศ ซึ่งการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างเป็นระบบนั้นต้องอาศัยความร่วมมือระหว่างภาครัฐ เอกชนที่ร่วมมือกันอย่างจริงจัง เพื่อขับเคลื่อนนโยบายของรัฐบาลและแผนบริหารราชการแผ่นดินให้บรรลุเป้าหมายอย่างมีประสิทธิภาพ

กรอบนโยบายของคณะกรรมการการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย

1. ส่งเสริมให้การท่องเที่ยวมีบทบาทในการช่วยพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชนทั่วทุกภูมิภาคของไทย และเป็นเครื่องมือสำคัญในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจ ก่อให้เกิดการสร้างงานและเพิ่มรายได้ให้กับประเทศ

2. ส่งเสริมให้การท่องเที่ยวของประเทศไทยเติบโตอย่างยั่งยืน โดยเน้นการขยายฐานตลาดนักท่องเที่ยวคุณภาพ ทั้งในพื้นที่ใหม่และในตลาดเฉพาะกลุ่ม ภายใต้การสร้างความเข้มแข็งของตราสินค้า (brand) ประเทศไทยอย่างต่อเนื่อง

3. ส่งเสริมให้การท่องเที่ยวเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตคนไทย โดยเน้นการประสานงานระหว่างเครือข่ายภาครัฐกับภาคเอกชน กระตุ้นให้เกิดการท่องเที่ยวภายในประเทศที่ก่อให้เกิดการเรียนรู้และการสร้างสรรค์ประโยชน์ทั้งต่อสถาบันครอบครัวและต่อสังคมโดยรวม อันจะนำไปสู่การสร้างและกระตุ้นจิตสำนึกรักษาสิ่งแวดล้อม รวมทั้งให้เกิดความรักและภาคภูมิใจในเอกลักษณ์วัฒนธรรมไทย

4. ส่งเสริมการท่องเที่ยวให้กระจายตัวสู่แหล่งท่องเที่ยวรองมากขึ้น เพื่อสร้างสมดุล ระหว่างพื้นที่ทั้งด้านเศรษฐกิจสังคมและสิ่งแวดล้อม โดยเน้นการท่องเที่ยวเชื่อมโยงระหว่างกลุ่มจังหวัดและข้ามภูมิภาค

5. ส่งเสริมการเดินทางท่องเที่ยวเชื่อมโยงกับประเทศเพื่อนบ้านโดยการทำการตลาดร่วมกัน เพื่อกระตุ้นให้เกิดการเดินทางท่องเที่ยวทั้งภายในภูมิภาคและภายนอกภูมิภาค อันจะนำไปสู่การพัฒนาการท่องเที่ยวที่ได้มาตรฐานร่วมกันอย่างเป็นระบบ และช่วยเพิ่มความสามารถทางการแข่งขันของภูมิภาคนี้ในตลาดท่องเที่ยวโลก

6. มุ่งพัฒนาองค์กร ระบบบริหารจัดการ และเสริมสร้างบุคลากรให้มีทักษะและขีดความสามารถทางการตลาดท่องเที่ยว เพื่อให้เป็นองค์กรแห่งการขับเคลื่อน (driving force) ที่มีประสิทธิภาพในการดำเนินงาน และมีศักยภาพทางการแข่งขันระดับนานาชาติภายใต้หลักธรรมาภิบาล รวมทั้งพัฒนาความเข้มแข็งขององค์กรในบทบาทเชิงวิชาการและองค์ความรู้ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องการค้า

7. พัฒนาระบบเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการท่องเที่ยว (e - tourism) เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ประเทศไทย และเสริมสร้างศักยภาพในการส่งเสริมการตลาดผ่านสื่อสารสนเทศ

8. ส่งเสริมการอำนวยความสะดวกและความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว โดยประสานความร่วมมือและแก้ไขปัญหาก็ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว กับหน่วยงานภาครัฐ และเอกชน

ดังนั้น จึงสรุปนโยบายการท่องเที่ยวและการส่งเสริมการท่องเที่ยวปี 2550 – 2554 ที่คณะกรรมการการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยได้กล่าวไว้ จำนวน 8 ประการ คือ ส่งเสริมให้การท่องเที่ยวมีบทบาทในการช่วยพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชน และเป็นเครื่องมือสำคัญในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจ ก่อให้เกิดการสร้างงานและเพิ่มรายได้ให้กับประเทศ ส่งเสริมให้การท่องเที่ยวของประเทศไทยเติบโตอย่างยั่งยืน โดยเน้นการขยายฐานตลาดนักท่องเที่ยวคุณภาพ ทำให้เกิดความรักและภาคภูมิใจในเอกลักษณ์วัฒนธรรมไทย เน้นการท่องเที่ยวให้กระจายตัวสู่แหล่งท่องเที่ยวรองมากขึ้น การพัฒนาการท่องเที่ยวที่ได้มาตรฐานอย่างเป็นระบบ เพื่อเพิ่มความสามารถทางการแข่งขันของภูมิภาคนี้ในตลาดท่องเที่ยวโลก มุ่งพัฒนาองค์กร ระบบบริหารจัดการ และเสริมสร้างบุคลากรให้มีทักษะและขีดความสามารถทางการตลาดท่องเที่ยว มีการพัฒนาระบบเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการท่องเที่ยว (e - Tourism) เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ประเทศไทย ส่งเสริมการอำนวยความสะดวกและความปลอดภัยให้กับนักท่องเที่ยว (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2551, มกราคม, 20)

นโยบายและแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยว

การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ททท.) เป็นหน่วยงานที่รับผิดชอบด้านการท่องเที่ยวโดยตรง ได้มีการกำหนดนโยบายหลักในการปฏิบัติงานของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยเองไว้อย่างชัดเจนและประกาศอย่างเป็นทางการ ดำเนินนโยบายหลักทั้ง 8 ประการ ของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย มีดังนี้ คือ (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2538, หน้า 8-9)

1. ส่งเสริม ชักจูงให้นักท่องเที่ยวจากต่างประเทศเดินทางมาสู่ประเทศไทยให้ได้มีรายได้เป็นเงินตราต่างประเทศเข้าเพิ่มพูนเศรษฐกิจส่วนรวมโดยริบถ้วน

2. ขยายแหล่งท่องเที่ยวให้กระจายไปในท้องถิ่น เพื่อเป็นการกระจายรายได้จากการท่องเที่ยวให้ถึงประชาชนในทุกภูมิภาค
3. อนุรักษ์และฟื้นฟูสมบัติวัฒนธรรม ทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมเพื่อให้คงความเป็นเอกลักษณ์ของไทยไว้ด้วยดีที่สุด
4. พัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกและบริการด้านการท่องเที่ยวให้มีมาตรฐานที่ดี เพื่อสร้างความประทับใจให้แก่นักท่องเที่ยวที่มาเยือนให้มากขึ้น
5. เพิ่มความปลอดภัยให้แก่นักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศให้สามารถเดินทางไปสู่จุดหมายปลายทางต่างๆ ในประเทศด้วยความมั่นใจในความปลอดภัยของร่างกาย และทรัพย์สินของตนและหมู่คณะ
6. ส่งเสริมการท่องเที่ยวของคนไทยภายในประเทศ โดยเฉพาะกลุ่มผู้มีรายได้น้อย และเยาวชน เพื่อเป็นการเพิ่มสวัสดิการด้านการท่องเที่ยวแก่คนไทย
7. เสริมกำลังคนที่เป็นคนไทยเขาทำงานในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวให้มากที่สุด
8. ส่งเสริมให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมเกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างกว้างขวางยิ่งขึ้น

จากนโยบายทั้ง 8 ประการดังกล่าว จะพบว่าเป็นนโยบายที่มุ่งเน้นให้การท่องเที่ยวมีพัฒนาการที่ยั่งยืน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งนโยบายข้อ 2, 3 และ 8 คือนโยบายที่มุ่งเน้นให้มีการประสานความเจริญทางเศรษฐกิจกับการสงวนรักษาและอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติไว้ โดยยินยอมให้ใช้ประโยชน์แต่พอควร เพื่อรักษาไว้ซึ่งเอกลักษณ์และทรัพยากรเพื่อคนรุ่นต่อไป นั่นก็แสดงว่าการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยได้เน้นเรื่องการท่องเที่ยวที่คำนึงถึงสิ่งแวดล้อมและประชากรท้องถิ่นมานานแล้ว และต่อมาในช่วงปี พ.ศ. 2538 - 2539 จึงได้มีการกำหนดนโยบายเพื่อใช้กำกับทิศทางและวางรูปและการปฏิบัติงานด้านการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ซึ่งเป็นนโยบายเฉพาะกิจขึ้นดังนี้ คือ (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2538, หน้า 19)

1. ส่งเสริมและพัฒนาการท่องเที่ยวทั้งด้านธรรมชาติ แหล่งประวัติศาสตร์ โบราณคดี และวัฒนธรรม โดยมุ่งเน้นให้เกิดคุณภาพ มีระบบการสื่อความหมายที่ดีและคำนึงถึงขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยว
2. ประสานงานให้เกิดความร่วมมือระหว่างทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง มุ่งเน้นที่การสร้าง ความรับผิดชอบต่อระบบนิเวศโดยต้องเป็นการท่องเที่ยวที่ไม่ทำลายหรือไม่ก่อให้เกิดความเสื่อมโทรม
3. สร้างสำนึกด้านการท่องเที่ยวที่มุ่งเน้นให้เกิดวิถีทางแห่งการอนุรักษ์ การคืนประโยชน์สู่ระบบนิเวศ

4. แผนและปรับปรุงกฎระเบียบองค์กร การจัดการด้านการพัฒนาให้มีประสิทธิภาพ เกิดการประสานงานและเกื้อหนุนซึ่งกันและกัน ระหว่างภาครัฐภาคเอกชน และประชาชน ท้องถิ่น

5. ส่งเสริมให้ชุมชนท้องถิ่นได้มีส่วนร่วมและได้รับผลประโยชน์จากการท่องเที่ยว ทั้งทางตรงและทางอ้อม

ต่อมาการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยได้ให้สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์เทคโนโลยี แห่งประเทศไทย (วท.) ดำเนินการศึกษาโครงการการดำเนินการเพื่อกำหนดนโยบาย การท่องเที่ยวเพื่อรักษาระบบนิเวศ สำหรับเป็นกรอบและแนวทางการจัดการการพัฒนาและ การให้บริการแก่องค์กรต่างๆ (สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งประเทศไทย, 2540, หน้า ก.) ซึ่งนโยบายการท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่สถาบันวิจัยและเทคโนโลยีแห่งประเทศไทยศึกษา นั้น เป็นนโยบายเชิงกลยุทธ์ที่มีที่มาจากนโยบาย กฎหมาย และแผนพัฒนาของชาติ ด้านต่างๆ เช่น นโยบายด้านสิ่งแวดล้อมและทรัพยากร นโยบายด้านการจัดการป่าไม้ นโยบายด้านการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน นโยบายพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมที่ยั่งยืน โดยมี แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 เป็นกรอบการพัฒนาในปัจจุบัน นโยบาย การท่องเที่ยวเชิงนิเวศซึ่งถือเป็นนโยบายหลักแห่งชาติดังนี้ (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2551, มกราคม 20)

นโยบายด้านการจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยวและสิ่งแวดล้อม

1. กำหนดกรอบการพัฒนาการจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยว โดยมีมาตรฐาน ที่ชัดเจนให้ยกเลิกการท่องเที่ยวในพื้นที่เปราะบาง สนับสนุนการท่องเที่ยวในพื้นที่ที่มีศักยภาพ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การกำหนดพื้นที่เหมาะสมในเขตอนุรักษ์

2. สนับสนุนการพัฒนาพื้นที่ธรรมชาติและวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับระบบนิเวศนอกเขต อุทยานในเขตพื้นที่ธรรมชาติ พื้นที่เอกชนและเขตชุมชนให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

3. วางแผนการจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยวและสิ่งแวดล้อมให้แหล่งท่องเที่ยว เชิงนิเวศตามขอบของขีดความสามารถที่รองรับได้ โดยการกำหนดเขตพื้นที่ท่องเที่ยว เขตสงวนเพื่อการศึกษาและรักษาสิ่งแวดล้อม เขตกันชน และเขตพื้นที่ฟู

4. สนับสนุนการพัฒนากลุ่มแหล่งท่องเที่ยว และโครงข่ายการท่องเที่ยวให้ท้องถิ่น ระดับกลุ่มพื้นที่ให้มีความเชื่อมโยงและสนับสนุนซึ่งกันและกัน โดยให้มีการกระจายการพัฒนา แหล่งท่องเที่ยวในระดับที่สามารถทดแทนแหล่งท่องเที่ยวที่เกินขีดความสามารถในการรองรับได้

5. สนับสนุนการจัดระบบข้อมูลข่าวสารในการเดินทางเพื่อใช้ในการจัดการควบคุม ปริมาณนักท่องเที่ยวให้สอดคล้องกับความสามารถในการรองรับของแต่ละพื้นที่ และการถ่ายเท นักท่องเที่ยวให้สอดคล้องกับความสามารถในการรองรับของแต่ละพื้นที่ และการถ่ายเท นักท่องเที่ยวไปยังแหล่งท่องเที่ยวใกล้เคียงอย่างเป็นระบบ

6. กำหนดมาตรการการป้องกันและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมในพื้นที่ท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่เข้มงวดมากขึ้น และให้การสนับสนุนการประกอบการที่มีมาตรฐานถูกต้องเหมาะสม อย่างเป็นรูปธรรม

7. สนับสนุนการใช้เทคโนโลยีที่เหมาะสมในการควบคุม คุณภาพ ตรวจสอบและการจัดการมลพิษสิ่งแวดล้อมของแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

8. สนับสนุนการเพิ่มขีดความสามารถของบุคลากรในการวางแผน และจัดการทรัพยากรและสิ่งแวดล้อมของแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

จากนโยบายด้านการจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยวและสิ่งแวดล้อม จะพบว่า ผู้วิจัยได้มุ่งเน้นหลักสูตรท้องถิ่นเรื่องท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย เป็นการจัดการในด้านของทรัพยากรการท่องเที่ยวในด้านของทรัพยากรการท่องเที่ยวและสิ่งแวดล้อม โดยครอบคลุมไปถึงแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศ และแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม โดยมุ่งเน้นสร้างโครงข่ายการท่องเที่ยวระดับท้องถิ่น ซึ่งมุ่งให้คนในท้องถิ่นช่วยกันดูแลและอนุรักษ์แหล่งท่องเที่ยวของตน โดยมีการจัดระบบข้อมูลข่าวสารในการเดินทาง เพื่อใช้ในการจัดการการควบคุมปริมาณนักท่องเที่ยวให้สมดุลกับความสามารถในการรองรับของแต่ละพื้นที่รวมทั้งกำหนดมาตรการการป้องกันและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมในพื้นที่ท่องเที่ยวซึ่งจัดเป็นกลไกสำคัญในการเกิดรูปแบบการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์

นโยบายด้านการให้การศึกษาและสร้างจิตสำนึก (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2551, มกราคม 20)

1. กำกับ ควบคุม ดูแลการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวที่เหมาะสมกับรูปแบบการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในพื้นที่ท่องเที่ยว โดยให้เป็นการศึกษาจากระบบโรงเรียน ที่ถือเอาการปฏิบัติในสนามเป็นบทเรียนของการศึกษา ทั้งนี้ต้องคำนึงถึงผลกระทบของกิจกรรมที่มีต่อทรัพยากรสิ่งแวดล้อม

2. จัดให้มีการศึกษาเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม และทรัพยากรในระบบโรงเรียน และสถาบันการศึกษาวิชาชีพที่เกี่ยวข้อง โดยการมุ่งเน้นให้เกิดความเข้าใจที่ถูกต้องด้วยการท่องเที่ยวและการจัดการท่องเที่ยวในทิศทางที่ยั่งยืน

3. สนับสนุนสื่อสารมวลชนและสื่อข้อมูลข่าวสารอื่นๆ ที่ส่งเสริมการศึกษาธรรมชาติ และวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ สำหรับใช้เป็นข้อมูลคู่มือและอุปกรณ์การเรียนรู้ของนักท่องเที่ยวตลอดจนผู้ที่เกี่ยวข้อง

4. สนับสนุนงบประมาณในการจัดสื่อความหมายธรรมชาติที่มีคุณภาพในแหล่งท่องเที่ยวต่างๆ

5. ให้มีการนำภูมิปัญญาท้องถิ่นของประชาชนในพื้นที่มาสื่อความกับนักท่องเที่ยว รวมทั้งสนับสนุนให้ประชาชนเป็นมัคคุเทศก์เฉพาะหรือมัคคุเทศก์ท้องถิ่น เพื่อให้นักท่องเที่ยวได้รับความรู้อย่างแท้จริง และเป็นการกระจายรายได้ที่เหมาะสม

6. ขยายการให้การศึกษาธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ให้กับบุคลากรที่เกี่ยวข้องทุกฝ่าย เพื่อให้เกิดการถ่ายทอดและเรียนรู้ร่วมกัน ทั้งนี้ในระยะต้นให้มุ่งเน้นการพัฒนาความรู้และจิตสำนึกของบุคลากรในภาครัฐและเอกชน ซึ่งมีศักยภาพสูงและมีบทบาทในกระบวนการท่องเที่ยว

เมืองแก่งคอยจังหวัดสระบุรี

ประวัติความเป็นมา

แก่งคอย เป็นอำเภอหนึ่งของจังหวัดสระบุรี ในสมัยเมื่อยังไม่มีทางรถไฟสายภาคตะวันออกเฉียงเหนือ แก่งคอยเป็นเมืองต้นทางที่จะเดินทางผ่านตงพญาไฟ (ตงพญาเย็น) ไปภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และเป็นปลายทางของการเดินทางมาจากภาคอีสาน

เดิมชื่อตำบลหนองบัว ต่อมาเปลี่ยนเป็นแก่งคอย คำว่าแก่งคอย มาจากคำบอกเล่าสืบต่อๆ กันมาว่า ชื่อนี้่นำมาจากแก่งของแม่น้ำป่าสัก ซึ่งจะเห็นได้จากตอนเหนือวัดแก่งคอย ขึ้นไปเป็นแก่ง การไหลของน้ำผ่านโขดหินน้อยใหญ่และมีร่องน้ำอยู่เพียงเล็กน้อยเท่านั้น เรือสินค้าขึ้นล่องจะผ่านได้เพียงจำนวนลำเดียว จะขึ้นล่องพร้อมกันเกินหนึ่งลำไม่ได้ เพราะร่องน้ำแคบ ฉะนั้นจึงคอยให้เรือขึ้นเรือขี้นเรือขี้นเสียก่อน เรือล่องจึงจะล่องมาได้ เหตุผลอันนี้แหละจึงได้นำมาว่าแก่งคอย (ศูนย์วัฒนธรรมท้องถิ่นจังหวัดสระบุรี, มปป., หน้า 70-73)

ที่มาของคำว่าแก่งคอย

คำว่า "แก่งคอย" นี้เป็นภาษาไทยแท้ซึ่งมีความหมายของคำแยกออกเป็น 2 พยางค์ คือ คำว่า "แก่ง" และคำว่า "คอย"

คำว่า "แก่ง" นั้นได้มาจากสถานที่ที่มีหินขวางน้ำ ขยายความออกไปได้ว่าโขดหินที่ไหลขึ้นขวางกระแสน้ำ ส่วน "คอย" หมายถึง รอหรือคอย ขยายความออกไปได้ว่าอาจจะเป็นการรอหรือคอยมิตรสหาย รอพาหนะเดินทาง รวมความว่า "แก่งคอย" หมายถึง บริเวณโขดหินที่คนมานั่งรอคอยพาหนะที่จะขึ้นหรือล่องต่อไป (จิราพร เกษมรักษ์ และแสงดาว, 2545, หน้า 3)

สภาพทางภูมิศาสตร์ (ตำบลแก่งคอย, 2550, ตุลาคม, 7)

ที่ตั้งของที่ว่าการอำเภอ ตั้งอยู่ที่ถนนพระพัยพ หมู่ที่ - ตำบลแก่งคอย (เทศบาลตำบล) พื้นที่ 823 ตารางกิโลเมตร

อาณาเขต

ทิศเหนือ	ติดต่อกับ	อำเภอพัฒนานิคม	จังหวัด ลพบุรี
ทิศใต้	ติดต่อกับ	อำเภอบ้านนา	จังหวัด นครนายก

ทิศตะวันออก ติดต่อกับ อำเภอแมวกเหล็ก จังหวัด สระบุรี

ทิศตะวันตก ติดต่อกับ อำเภอเมือง จังหวัด สระบุรี

ศูนย์ราชการของอำเภอแก่งคอยตั้งอยู่ในเขตเทศบาลตำบลแก่งคอย มีถนนพระพายัพ และถนนมิตรภาพผ่านหน้าที่ว่าการอำเภอฯ

ลักษณะภูมิประเทศ

อำเภอแก่งคอย ตั้งอยู่ทางทิศตะวันออก ของที่ตั้งศาลากลางจังหวัดสระบุรี ระยะทาง ห่างจากตัวจังหวัดประมาณ 14 กิโลเมตร และอยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือของ กรุงเทพมหานคร ระยะทางห่างจากเมืองหลวงประมาณ 120 กิโลเมตร พื้นที่มีทั้งที่ราบ ที่ราบลุ่ม และภูเขา พื้นที่โดยทั่วไปด้านทิศตะวันตก เป็นที่ราบ ราษฎรใช้พื้นที่ตามไหล่เขาและหุบเขา ประกอบอาชีพทำไร่ข้าวโพด มันสำปะหลัง เฉพาะที่ตั้งที่ว่าการอำเภอ คือในเขตเทศบาล ตำบลแก่งคอย เป็นที่ราบสูงโดยทั่วไปน้ำในฤดูฝนไหลหลากเต็มที ไม่สามารถท่วมถึงมี ลำแม่น้ำแควป่าสักไหลผ่าน มีห้วย หนอง คลอง บึงเล็กๆน้อยๆ หลายแห่ง แต่มักจะแห้งเหือดในฤดูแล้ง ไม่สามารถอำนวยความสะดวกแก่ชาวไร่ชาวนามากนัก พื้นที่ส่วนใหญ่ ยังต้องอาศัยธรรมชาติ คือน้ำฝนเป็นปัจจัยสำคัญ

สภาพดินฟ้าอากาศ

อากาศแยกได้เป็น 2 บริเวณคือ บริเวณที่ราบสูง ฤดูร้อนอากาศค่อนข้างร้อนจัด ฤดูหนาวอากาศค่อนข้างหนาว ฤดูฝนไม่สู้ถูกต้องตามฤดูกาล บริเวณเทือกเขา ฤดูร้อน อากาศค่อนข้างเย็น ฤดูหนาว อากาศหนาวเย็น ฤดูฝน ฝนตกต้องตามฤดูกาล

ลำน้ำที่สำคัญ

มีแม่น้ำป่าสัก ไหลผ่านบางตำบล เช่น ตำบลหินซ้อน ท่าคล้อ ท่าชุม บ้านธาตุ บ้านป่า สองคอน เคาปูน และศาลเตี้ย การคมนาคมปัจจุบันนี้ไม่ค่อยนิยมกัน เพราะไม่มี เรือโดยสารและทางบางตอนเดินเขิน

ห้วย หนอง คลอง บึง อ่างเก็บน้ำ มีเนื้อที่รวมแล้ว ประมาณ 1,277 ตารางกิโลเมตร

ทรัพยากรธรรมชาติ

แร่ธาตุ หินอ่อน หินปูน (ทำปูนซีเมนต์ แร่ไฟโรฟิลไลต์)

ป่าไม้ ไม้ที่มีผู้ทำออกเป็นสินค้า มี ไม้ยาง ไม้เต็ง และไม้ตะเคียน

การคมนาคม

การคมนาคมระหว่างอำเภอ หรือกิ่งอำเภอกับจังหวัด

ทางบก

ถนนบดยาง

ก. ถนนสายมิตรภาพ ระยะทางจากจังหวัดถึงอำเภอ 13 กิโลเมตร

ข. ถนนสายแก่งคอย-บ้านนา ระยะทาง 40 กิโลเมตร

ค. รถไฟ สายตะวันออกเฉียงเหนือผ่านสภาพทาง หรือถนนนั้นไปมาสะดวก
ทางน้ำ มีลำแม่น้ำแควป่าสักไหลผ่าน

การติดต่อกับอำเภอ สามารถติดต่อได้หลายทาง

การคมนาคมภายในอำเภอกับตำบล ทางบก จากตัวอำเภอไปตำบลต่างๆ มีถนน
ดินลูกรังเกือบทุกแห่ง เข้าถึงได้ทุกๆตำบล ทางรถไฟ เริ่มจากชุมทางแก่งคอย ไปถึง
บางตำบลที่มีเส้นทางรถไฟสายแก่งคอย-บัวใหญ่ ผ่าน เช่น ไปตำบลทับกวาง ท่าคล้อ หินช้อน
ส่วนทางน้ำสามารถติดต่อได้เป็นบางตำบลเช่นกัน

การประกอบอาชีพและธุรกิจ

อาชีพหลัก ทำธุรกิจส่วนตัว ค้าขาย

จำนวนประชากรของตำบล

จำนวนประชากรทั้งสิ้น 12,104 คน เป็นชาย 5,947 คน เป็นหญิง 6,157 คน

สถานที่ท่องเที่ยวในอำเภอแก่งคอย

ผาเสด็จ

“ผาเสด็จ” เป็นนามภูเขาเทือกหนึ่ง และยังเป็นชื่อสถานีรถไฟเล็กๆ แห่งหนึ่ง
บนเส้นทางรถไฟสายตะวันออกเฉียงเหนือ (แก่งคอย-นครราชสีมา) อยู่ในท้องที่หมู่ที่ 5
บ้านซับบอน ตำบลทับกวาง อำเภอแก่งคอย จังหวัดสระบุรี เทือกเขาที่ตั้งผาเสด็จนี้
มีทิวทัศน์สวยงามมากในฤดูฝน ซึ่งมองเห็นสุ่มทุ่มไม้ใหญ่น้อยขึ้นเขียวชอุ่ม ร่มรื่น
ขึ้นเย็น นำไปเที่ยวท่องมองดูต้นไม้ขนาดพรรณ แย่งเสียดยอดสอดกิ่งและปลายของมันขึ้นสู่
ท้องฟ้า นับได้ว่า เป็นที่แห่งหนึ่งที่หาเที่ยวได้ไม่ถี่ยัก

นอกจากนั้นยังเป็นผาที่พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 5 และ
สมเด็จพระบรมราชินีนาถเคยเสด็จมาเมื่อคราวสร้าง ทางรถไฟสายกรุงเทพฯ-นครราชสีมา
เมื่อ พ.ศ. 2438 ทั้งสองพระองค์ได้ทรงจารึกพระปรมาภิไธย จปร. ไว้ ณ หน้าผา แห่งนี้ ผา
อยู่ห่างจากตัวจังหวัดสระบุรีประมาณ 30 กิโลเมตร ไปตามถนนมิตรภาพประมาณ 25 กิโลเมตร
แล้วเลี้ยว ซ้ายตรงบริเวณโรงเรียนบ้านซับบอนไปตามถนนลูกรังอีกประมาณ 5 กิโลเมตร

ผาเสด็จมีประวัติความเป็นมาดังต่อไปนี้

เมื่อประมาณปี พ.ศ. 2435 รัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าฯ รัชกาลที่ 5
แห่งกรุงรัตนโกสินทร์ มีพระราชประสงค์จะสร้างทางรถไฟต่อจากสายกรุงเทพฯ-อยุธยา แยกที่
สถานีชุมทางบ้านภาชี ไปทิศตะวันออกเฉียงเหนือ เพื่อต่อไปที่โคราชหรือจังหวัดนครราชสีมา

ในสมัยที่กำลังลงมือสร้างทางรถไฟ ท้องที่ระหว่างแก่งคอยและมวกเหล็กมีสภาพเป็น
ภูเขาและป่าดงดิบ เรียกว่า ดงพญาไฟ ซึ่งเต็มไปด้วยสัตว์ป่านานาชนิด เช่น เสือ ช้าง
หมี เก้ง กวาง ฯลฯ อยู่มากมาย

ภูเขาแห่งนี้มีเงื่อมชะงอกหินยื่นออกมาเป็นก้อนโตมหึมา ความจริงจะตัดหรือระเบิด ล้อมไปทางข้างเดียวก็พอจะทำได้ แต่เส้นทางจะคดเคี้ยวเลี้ยวลด แลดูไม่สวยงาม เรื่องนี้ ทำความหนักใจให้กับบรรดานายช่างเป็นอย่างยิ่ง พอทำการระเบิดต่อไปอีกก็ไม่ประสบความสำเร็จ เกือบจะพากันหมดอาลัยเลิกล้มความตั้งใจเสียแล้ว จึงปรึกษากันว่าเรื่องนี้ควรจะ ทำอย่างไรดี ขณะนั้นมีท่านผู้ใหญ่ว่านหนึ่งแนะนำในทางไสยศาสตร์ว่า ควรจะบัตร์พลี บวงสรวงบนบานศาลกล่าวเจ้าที่เจ้าทาง เพราะเชื่อว่าสถานที่แห่งนี้น่าจะมีผีเจ้าที่เจ้าทาง การ ทำบัตร์พลีเช่นสรวงบนบานศาลกล่าวนี้ เป็นประเพณีนิยมแต่โบราณของไทย ครั้งแรกไม่มีใคร ในบรรดานายช่างเห็นด้วย เพราะเป็นคนหัวสมัยใหม่ แต่จำใจทดลองทำขึ้นดู (อภิณฑิพ จันทรวิกัน, 2549, หน้า 18-19)

เมื่อจัดการทำบัตร์พลีเสียหัวหมูปายศรีตามจารีตประเพณี ชาวบ้านแต่โบราณกาล แล้วปรากฏว่าการระเบิดภูเขาหินยังไม่เป็นผลสำเร็จอยู่ดี จึงมีชาวบ้านที่อยู่ในละแวกนั้น มาชานานแล้วออกมาบอกบรรดานายช่างว่า ภูเขาแห่งนี้เป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ เคยแสดง มหิทธิฤทธิ์ปรากฏให้ชาวบ้าน พรานป่าพบเห็นมาแล้วหลายครั้ง เพียงแต่มีคนไปตัดไม้ ทำลายป่า หรือปัสสาวะรดโคนต้นไม้ใหญ่เท่านั้น ก็มีอันเป็นไปคือ ล้มป่วยเจ็บเนื้อปวดหัว ตัวร้อนเป็นไข้ ชักน้ำลายฟูมปาก ตาเหลือก ต้องหาคนไปทำกระทงบัตร์พลี เช่นสรวง ขอมมาลาโทษตามแบบชาวบ้านธรรมดาจึงหาย ถ้าใครไม่เชื่อไม่ปฏิบัติตาม ปรากฏว่าล้มเจ็บ ถึงตายก็มีมากมาย เห็นกันมาแล้วด้วย บรรดานายช่างเหล่านั้นเกิดความกลัว จึงพากัน งดระเบิดหินเตรียมเลิกล้มตัดเส้นทางสายนี้ไว้ก่อนชั่วคราว

ความทราบถึงพระเนตรพระกรรณของพระพุทธเจ้าหลวง พระองค์จึงโปรดให้นำ ตราแผ่นดินไปตีประทับตรงโคนต้นไม้ขนาดใหญ่บริเวณนั้นเป็นการเอาเคล็ดและทรงรับสั่งฝาก มาให้นายช่างทำการระเบิดหินต่อไป เล่ากันว่ามีนายช่างบางคนซึ่งลาดตาขาวไม่กล้าระเบิดต่อ เนื่องจากมีนายช่างและลูกน้องบางคนเป็นไข้ป่าเจ็บหนักถึงกับเสียชีวิต

รัชกาลที่ 5 จึงโปรดให้สร้างศาลเพียงตาขึ้น ณ ที่ใกล้เงื่อมผา แล้วพระองค์จึงเสด็จ ประพาสต้นมาตามลำน้ำป่าสักและเสด็จบกที่แก่งคอยและเสด็จต่อมาจนถึงสถานที่ดังกล่าว และได้ทรงโปรดให้มีการจารึกพระปรมาภิไธยย่อ "จ.ป.ร." และ "ส.ผ." ดัดไว้บนชะง่อนหิน แห่งนั้น เล่ากันต่อมาว่าพอดันไม้บริเวณนั้น พอถูกตราแผ่นดินพระราชทานตีประทับลงที่โคน แล้วก็ให้มีอันถึงไบบ่เหี่ยวแห้งยืนต้นเฉาตายไป การระเบิดหินทำทางรถไฟก็ผ่านพ้นไป โดยเรียบร้อยเป็นเพราะพระบารมีของพระองค์โดยแท้ทีเดียว ทำให้การสร้างทางรถไฟ กรุงเทพ-นครราชสีมา เป็นผลสำเร็จ เมื่อประชาชนทราบข่าวว่าสมเด็จพระพุทธเจ้าหลวงได้ เสด็จมาถึงที่นั้น ก็พากันออกมาชื่นชมรอยจารึกเงื่อมผาแห่งนี้มากมาย ผู้คนต่างพากันเรียก เงื่อมผาแห่งนี้ในเวลาต่อมาว่า "ผาเสด็จ" ตั้งแต่นั้นมา ปัจจุบันผาเสด็จยังปรากฏก้อนหิน ขนาดใหญ่ยื่นออกมาชิดกับเส้นทางรถไฟ มีความสูงจากพื้นดินประมาณ 3 เมตร เทียวขึ้น ออกจากสถานีแก่งคอยจะผ่านสถานีทับทวง สถานีมาบกระเบาเข้าสู่สถานีเล็กๆ ชื่อผาเสด็จ

เงื่อมผาจะปรากฏเด่นชัดทางซ้ายมือ และสามารถมองเห็นรอยจารึกพระปรมาภิไธยย่อ จปร. และ สผ. ได้ชัดเจนก่อนถึงสถานี (ศูนย์วัฒนธรรมท้องถิ่นจังหวัดสระบุรี, มปป., หน้า 79-81)

พระพุทธบาทน้อย

พระพุทธบาทน้อยอยู่ที่ตำบลสองคอน อำเภอแก่งคอย จากจังหวัดสระบุรีไปทางทิศเหนือถนนสายพหลโยธินประมาณ 15 กิโลเมตร จะมีทางแยกขวามือไปอีก 9 กิโลเมตร บริเวณดังกล่าวเป็นรอยพระพุทธบาทจำลองเบื้องซ้าย รอยพระพุทธบาทลึกลงไปประมาณ 15 เซนติเมตร ยาวประมาณ 155 เซนติเมตร อยู่บนพื้นหินราบ ซึ่งทำเป็นเพิงสังกะสี มุงหลังคาทั้งแดดกันฝนไว้ ตามคำบอกเล่าของคนแถวนั้นเล่าให้ฟังว่า จะสร้างเป็นหลังคาป้องกันแดดป้องกันฝนถาวรไม่ได้ ถ้าหากสร้างขึ้นครั้งใด จะถูกฟ้าผ่าทุกครั้ง เป็นรอยพระพุทธบาทจำลอง ประทับลึกลงไปใต้ดินกว้าง 1 ศอกเศษ ยาว 3 ศอก ตั้งอยู่ในบริเวณวัดพระพุทธบาทน้อย วัดนี้ตั้งอยู่ในหุบเขาหินปูน ซึ่งมีทัศนียภาพที่สวยงามแปลกตา ห่างจากตัวจังหวัดสระบุรี ประมาณ 20 กิโลเมตร ตามทาง หลวงแผ่นดินหมายเลข 2 (ถนนมิตรภาพ) เลี้ยวซ้ายเข้าอำเภอแก่งคอย ข้ามสะพานอติเรกสาร แล้วเลี้ยวซ้ายไปตามถนน อติเรกสาร เลี้ยวขวาไปตามถนนสองคอน-พระพุทธบาท-พุแค ประมาณ 7.5 กิโลเมตร ก็จะถึงวัดพระพุทธบาทน้อย (ศูนย์วัฒนธรรมท้องถิ่นจังหวัดสระบุรี, มปป., หน้า 81-82)

ถ้าพระธาตุเจริณธรรม หรือถ้าพระธาตุบ่อปลา

สภาพในท้องถิ่นที่อำเภอแก่งคอย ซึ่งภูมิประเทศเต็มไปด้วยป่าเขาคงไพรมาแต่ดั้งเดิมมีถ้ำที่มีชื่อตามท้องถิ่นว่า ถ้ำบ่อปลา บริเวณถ้ำมีหินงอกหินย้อย ตามธรรมชาติที่สวยงามมี พระพุทธรูปปางสะดุ้งมาร เป็นศิลปะแบบสมัย รัตนโกสินทร์

ต่อมาเมื่อมีพระภิกษุมารสำรวจพบและบูรณะสร้างสำนักสงฆ์ขึ้นชื่อ พระอาจารย์สมศักดิ์ สุรธัมโม เป็นผู้ค้นพบเมื่อปี 2517 จึงตั้งชื่อถ้ำแห่งนี้ว่า ถ้ำพระธาตุเจริณธรรม จนตราพบเท่าปัจจุบันนี้

จากใจกลางกรุงเทพฯ โดยเดินทางรถยนต์สายถนนพหลโยธินผ่านสี่แยกวังน้อย ตลาดหินกอง อำเภอหนองแค จนถึงอำเภอเมืองสระบุรี ประมาณ 12 กิโลเมตร ที่ป้ายบอกเส้นทางเข้าเขตอำเภอแก่งคอย เลี้ยวซ้ายเข้าตัวอำเภอแก่งคอย แล้วเดินทางมุ่งสู่หมู่ที่ 10 ตำบลสองคอน ประมาณ 6 กิโลเมตร รวมระยะทางในการเดินทางประมาณ 126 กิโลเมตร ก็ถึงถ้ำพระธาตุเจริณธรรม ตั้งอยู่หมู่ที่ 10 ตำบลสองคอน อำเภอแก่งคอย ตลอดเส้นทางจากอำเภอแก่งคอยถึงถ้ำพระธาตุเจริณธรรม สภาพพื้นที่ตามเส้นทางจะได้พบเห็น มีการทำสวนสลัดข้าวโพด ข้าวฟ่าง และถั่วหลายชนิดในท้องที่อำเภอแก่งคอย เบื้องหน้าไม่ไกลนักจะมองเห็น เขาชุย อันเป็นที่ตั้งของถ้ำพระธาตุเจริณธรรม เป็นถ้ำสวยงามมากทิวเขา

ทอดแนวประมาณกิโลเมตรเศษ มียอดเขาเด่นๆหลายยอด บางยอดเป็นหินขาวล้วนๆ หินผาชั้นมีพืชบนยอด และยอดแหลมตามรอยแยกกลีบของผาบนเชิงไหล่เขาสูงราว 15 เมตร เป็นที่ตั้งสำนักสงฆ์และทางเข้าถ้ำพระธาตุเจริญธรรม

ผ่านปากถ้ำก้าวลงบันไดพบคูหาพระ ซึ่งกว้างและใหญ่ราว 100 ตารางเมตร ลักษณะวงกลมค่อนข้างรี หินย้อยช่อใหญ่น้อยตามผนังและจากเพดานสูงราว 30 เมตร หินย้อยเป็นพู่พวง ผนังหินด้านหลังประดิษฐานหลวงพ่พุทธประทานพร สำหรับผู้ที่มาเยี่ยมชมจะได้นมัสการ ส่วนผนังหินย้อยของถ้ำพระธาตุเจริญธรรม จะมีลักษณะสีขาวนวล หากยืนมองจากทางเข้าบันได เห็นคล้ายฉากละคร ผ่านเข้าทางช่องคูหาด้านซ้าย พระพุทธรูปใหญ่ มีแสงไฟฟ้าสว่างเดินสะดวกพื้นเรียบเป็นช่องกว้างๆ แคบๆ สลับระหว่าง 1-2 เมตร ตอนบนเป็นรูปกรวยเขี้ยวสูงกว่า 10 เมตร มีหินย้อยลักษณะแปลกตาเป็นรูปคล้ายดอกเห็ดคู่ กลับเอายอดลงห่างจากพื้นเมตรเศษ

ผนังด้านซ้ายมีช่องทางมุดลอดเข้าภายในคูหาเล็ก หินย้อยผนังและเพดานเตี้ยเรียวยาวเป็นพู่พวงน้อยใหญ่สีขาวนวล รูปประหลาดสะกดตา ยาวลงมาจากเพดานเป็นลำต้นขาวกลมสีขาว รูปคล้ายดอกบัวตูมสีขาว เดินต่อไปจะพบทางแคบเป็นโพรงด้านซ้ายเข้าไปมีหินย้อยเตี้ยๆ เต็มไปหมด ลักษณะชั้นเชิงและแ่งเชิงซ้อนสองสามชั้น ลูกคล้ายกระดองเต่า และหัวเต่าอยู่ตอนปลาย จึงขนานนามว่า หินเต่าเหาะ เพราะลอยตัวติดผาผนังสูงจากพื้นราวสองเมตร

เดินทางต่อเข้าทางช่องแคบช่วงนี้เพดานต่ำและแหลม ต้องเดินก้มๆ มุดๆ เข้าไป ระยะประมาณ 7-8 เมตร พอถึงเพดานสูง ก็ถึงคูหาห้องพระโรง กว้างใหญ่ เพดานสูงประมาณ 40 เมตร ขนาดสามารถจุคนได้หลายร้อยคน พื้นเรียบเดินสะดวก แสงไฟฟ้าสว่างทุกซอกทุกมุมตามกลีบหินย้อยผาผนัง หินย้อยและผนังรูปลักษณะแปลกประหลาดมาก เป็นแ่งซ้อนหลายชั้น เป็นพู่พวงคล้ายพวงโคมใหญ่ บางตอนคล้ายผ้าจีบผืนใหญ่เรียงรายเป็นพุ่มสีขาว บางตอนคล้ายม่านระบายแพรพลิ้วบนขอบเพดานทั้งสูงและต่ำ โพรงเข้าภายในถ้ำเป็นโหนดหินสี่เหลี่ยมก้อนใหญ่แต่มีหินสีขาวเป็นसान้ำตกไหล เรียกชื่อว่า ศิลาวารี

ในรอบคูหาห้องพระโรง ยังมีซอกหินแยกต่างๆ ภายในมีแสงไฟให้ชมความงดงามของถ้ำแห่งนี้ได้อย่างสุดที่จะพรรณนา ว่าหินย้อยตามธรรมชาตินี้มีรูปคล้ายลักษณะอะไรบ้างช่างมากมายเหลือเกินสำหรับผู้นิยมอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ และมีจิตใจรักความสวยงามที่ควรถือเป็นมรดกของชาติอย่างแท้จริง เพื่อคนรุ่นหลังได้เที่ยวชม (ศูนย์วัฒนธรรมท้องถิ่นจังหวัดสระบุรี, มปป., หน้า 86-88)

ถ้ำพระโพธิสัตว์ และถ้ำธรรมทัศน์

ตั้งอยู่บริเวณวัดถ้ำพระโพธิสัตว์ ตำบลทับกวาง อำเภอแก่งคอย ห่างจากตัวจังหวัดประมาณ 32 กม. ถ้ำถ้ำตั้งอยู่ในเขตสำนักสงฆ์ถ้ำนี้ตั้งอยู่ในเขตสำนักสงฆ์ ถ้ำพระโพธิสัตว์

ปากทางเข้าถ้าต้องเดินขึ้นบันไดไปประมาณ 260 ขั้น สิ่งที่น่าสนใจภายในถ้ำคือ ที่ผนังถ้ำมีภาพแกะสลักหรือภาพจำหลักนูนต่ำเป็นรูปพระพุทธเจ้ากำลังแสดงธรรม และภาพเทพเจ้าในศาสนาฮินดู และภายในผนังถ้ำยังมีเจดีย์ทรงลังกา ซึ่งเป็นศิลปะสมัยทวารวดี มีทั้งหมด 7 ภาพ ซึ่งแต่ละภาพมีความหมายที่แตกต่างกันออกไป นอกจากนั้นแล้ว บริเวณวัดถ้ำยังมีหินงอกหินย้อย บริเวณภายนอกถ้ำมีต้นไม้ขนาดใหญ่ นอกจากนั้นยังพบรอยจารึกพระปรมาภิไธยย่อ จปร. เมื่อทรงเสด็จทอดพระเนตรน้ำตก ถ้ำธรรมทัศน์ ถ้ำลุมพินี สวนหิน และถ้ำสังคเจดีย์ การเดินทางใช้เส้นทางหลวงหมายเลข 2 ถนนมิตรภาพ ทางไปจังหวัดนครราชสีมา ประมาณ 15 กิโลเมตร หากไปจากสระบุรีวัดจะอยู่ทางด้านซ้ายมือ มีป้ายบอกไปวัดถ้ำพระโพธิสัตว์อีกประมาณ 11 กิโลเมตร นอกจากนั้นทั่วทัศนียภาพบริเวณถ้ำยังให้ความร่มรื่นมีความเป็นธรรมชาติให้ได้สัมผัสมากมาย (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2549, หน้า 19)

อนุสาวรีย์ผู้ประสบภัยทางอากาศจากสงครามโลกครั้งที่ 2

เมื่อปี พ.ศ. 2488 เป็นปีที่ประชาชนชาวแก่งคอยจำฝังใจในสภาพของท้องถิ่นแห่งนี้ไปอีกนาน อันเนื่องมาจากเมืองแก่งคอยเป็นเส้นทางที่ติดต่อกับภาคอีสานสมัยก่อนยังไม่มิดถนนและรถยนต์ที่ทันสมัยเหมือนในปัจจุบัน ยุทธปัจจัยต้องใช้เส้นทางรถไฟเป็นสำคัญด้วย เหตุนี้เองญี่ปุ่นจึงต้องยึดครองเส้นทางรถไฟไว้แต่ก็เลือกเอาเฉพาะสถานที่สำคัญๆเท่านั้น แก่งคอยจึงตกอยู่ภายใต้การควบคุมโดยกองทัพญี่ปุ่นในขณะนั้น ด้วยเหตุผลที่ว่าการระวังป้องกันเส้นทางรถไฟผสมกับเหตุผลทางยุทธศาสตร์ โดยในขณะนั้นประเทศไทยมีกองกำลังเสรีไทยอยู่ภายนอกประเทศ และต้องการที่จะคุมกองทัพญี่ปุ่นด้วย กองทัพไทยจึงได้จัดส่งกองพันทหารม้าที่ 1 รักษาพระองค์เข้ามารักษาการที่แก่งคอย โดยตั้งค่ายอยู่บริเวณวัดบ้านม่วง ห่างจากตัวอำเภอแก่งคอยและทางรถไฟออกไปประมาณ 2 กิโลเมตร ส่วนทหารญี่ปุ่นก็ลาดตระเวน และตั้งแคมป์อยู่ใกล้ทางรถไฟทางด้านตะวันออกและเชิงไหล่เขาพระ

ในระหว่างสงครามโลกครั้งที่ 2 บ้านเมืองของเราถูกข้าศึกนำเครื่องบินเข้ามาทิ้งระเบิด เป็นผลให้บ้านเรือนราษฎร สถานที่ราชการ ตลาด และวัดวาอารามเสียหายย่อยยับเป็นจำนวนมาก ประมาณค่ามิได้และแก่งคอยก็ตกอยู่ในสภาพเช่นนั้นและในวันอันหิวโหยที่คิบลานเข้ามาหาแก่งคอยก็คือ วันที่ 2 เมษายน 2488 ญี่ปุ่นคงมีเครื่องมือสื่อสารที่ทันสมัยและมีคุณภาพดีกว่าไทยเรามาก กองทัพญี่ปุ่นที่เคยมีอยู่เป็นปกติในแก่งคอยต่างเก็บข้าวของและยุทธปัจจัยย้ายออกไปจากสถานี่แก่งคอยไม่ทราบว่าจะไปที่ใด ที่สถานี่คงเหลือทหารไทยไม่กี่คน ท้องฟ้ามีแต่เมฆครึ้มแต่ไม่มีฝนตกเลย ร้านในตลาดต่างเจียบเหงาวังเวง ผู้คนเคยพลุกพล่านก็เจียบหายไปสักครูใหญ่เหตุร้ายก็ย่างกรายมาถึงขณะนั้นเป็นเวลาประมาณ 15.00 นาฬิกาเศษ เสียงที่ชาวบ้านร้านตลาดแก่งคอยได้ยินเป็นประจำ วันแล้ววันเล่าเป็นเวลาแรมเดือนมาแล้ว จนกลายเป็นเสียงที่ได้ยินเป็นประจำทุกวันเพราะได้ยินกันเป็นเรื่องปกติเพราะสักครูใหญ่ ก็กลายเป็นเสียงสัญญาณบอกความปลอดภัยเป็นเช่นนี้เกือบทุกวัน

จนกระทั่งเวลาเกือบ 16.00 นาฬิกา เมื่อได้ยินเสียงสัญญาณเตือนภัย (ชาวแก่งคอย เรียกว่า สัญญาณเตือนปลอดภัย เพราะเตือนทุกวันแต่ไม่มีอะไรเกิดขึ้นเลย) ต่างออกไป จับจ่ายซื้อของกันตามปกติ แต่ในเย็นวันนี้เครื่องบินบี 24 ผุ่งหนึ่งประมาณ 24-25 ลำ มุ่งหน้ามาจากเมืองสระบุรีตามเส้นทางรถไฟมาเรื่อยๆ บินผ่านมายังสถานีรถไฟอย่างช้าๆ ไม่ปรากฏว่ามีแสง หรือเสียงเปรี้ยงปร้างแต่อย่างใด ผุ่งบินนั้นบินมุ่งหน้าไปยังโคราช แต่ไม่ก็ อืดใจเครื่องบินบี 24 ผุ่งนั้น ก็บินกลับตรงมายังสถานีรถไฟแก่งคอยอีกครั้งหนึ่ง แล้วทิ้งระเบิด ลงมาตังสนั่นหวั่นไหวตรงบริเวณสถานีรถไฟ ตลาดบางส่วนและที่วัดแก่งคอย ควันผสมสะเก็ด เศษไม้และดินปืนบินว่อนมีดฟ้ามีดินปกคลุมไปทั่วตลาดแก่งคอย ลูกระเบิดที่ซัดตึกทั้งลงมาที่ แก่งคอยวันนั้นประมาณ 12 ลูกด้วยกัน ผู้คนล้มตายสังเวกภัยครั้งนี้ประมาณ 100 กว่าคน ตลาดสดแก่งคอยพังพินาศถูกไฟไหม้จนสิ้นซาก สถานีรถไฟกลายเป็นถ้ำถ่าน อุโบสถวัด แก่งคอยของหลวงพ่อลาซยมงคลเจ้าคณะแขวงอำเภอแก่งคอย หายไปทั้งแถบใช้การไม่ได้ กุฎิพระคุณเจ้าหลายหลังพังยับเยิน เพราะ สก๊อตระเบิด นับเป็นการสูญเสียครั้งยิ่งใหญ่ของ พี่น้องชาวแก่งคอย ภายหลังจากนั้นไม่นาน ญี่ปุ่นก็ประกาศยอมแพ้สงครามอย่างไม่มีเงื่อนไข ต่อฝ่ายสัมพันธมิตร (อเมริกา, อังกฤษ และฝรั่งเศส) เมื่อวันที่ 15 สิงหาคม 2488 ชาวแก่งคอยจึงเริ่มต้นชีวิตใหม่อีกครั้งหนึ่ง โดยมีการก่อสร้างตลาดใหม่ เป็นเรือนไม้เป็นแถว เป็นแนว เพื่อเป็นการไว้อาลัยและรำลึกถึงผู้เสียชีวิตจากเหตุการณ์ในครั้งนั้นประชาชน จึงได้พร้อมใจกันสร้างอนุสาวรีย์ผู้ประสบภัยทางอากาศที่วัดแก่งคอยในปัจจุบัน (อภิณฑ พ จันทรวิหิต, 2549, หน้า, 26-28)

พระบวรราชวังสีทา

ในรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ 4 พระอนุชา ในพระองค์คือ พระบาทสมเด็จพระปิ่นเกล้าเจ้าอยู่หัว ได้เสด็จพระราชดำเนินมาหาสถานที่ เพื่อสร้างเมืองหลวงสำรองทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือ ยกกระบัตรโนรีหรือหลวงพลกรมราช ได้เป็นกำลังสำคัญในการนำเสด็จไปสำรวจเขาคอกและบ้านสีทาซึ่งอยู่ในพื้นที่แขวงแก่งคอย

พระบาทสมเด็จพระปิ่นเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงพอพระราชหฤทัยในชัยภูมิที่เป็นธรรมชาติ อันร่มรื่นสองฟากฝั่งของลำน้ำป่าสักประกออบกับชนเชื้อลาวที่อยู่ภายใต้การดูแลของหลวงพล กรมราชต่างมีความเบิกบานที่เจ้านายชั้นสูงเสด็จมาถึงบ้านป่า ซึ่งหลวงพลกรมราชก็ได้รับใช้ ความประสงค์ในทุกเรื่อง พระองค์จึงโปรดเกล้าฯ ให้สร้างวังที่ประทับขึ้นที่บ้านสีทาพร้อมกับ โปรดเกล้าฯ ให้ใช้พื้นที่บริเวณเขาคอก ซึ่งมีชัยภูมิเป็นเทือกเขาล้อมรอบคามธรรมชาติ เป็นที่ ชุมชุมผลราบผลข้าง เพื่อใช้ป้องกันข้าศึก อันเป็นพระราโชบายดังเช่นในสมัยสมเด็จพระนารายณ์มหาราช

สำหรับที่ประทับที่บ้านสีทา พระบาทสมเด็จพระปิ่นเกล้าเจ้าอยู่หัว โปรดเกล้าฯ ให้ใช้นามว่า "พระบวรราชวังสีทา" ปัจจุบันตั้งอยู่ในเขตพื้นที่ หมู่ที่ 7 และ 8 ตำบลสองคอน

ส่วนเขาคอนนั้นปัจจุบันอยู่ในเขตตำบลท่าคล้อ (จिरาพร เกษมรักษ์ และแสงดาว, 2545, หน้า 48)

เจตคติต่อการเรียนรู้ตามหลักสูตร

การวัดผลทางการศึกษามีลักษณะที่สำคัญ 3 ด้าน คือ ด้านการรู้คิด (cognitive domain) ด้านความรู้สึก (affective domain) และด้านการปฏิบัติ (psychomotor domain) ทั้งสามด้านดังกล่าวเป็นสิ่งสำคัญสำหรับการศึกษาคูณลักษณะของคน โดยเฉพาะด้านความรู้สึก เป็นด้านที่วัดได้ยากที่สุด เนื่องจากต้องเกี่ยวข้องกับพฤติกรรม ความคิด ความรู้สึกของคน เป็นสิ่งที่ยากที่จะทำการวัดพฤติกรรมความคิด ความรู้สึกของคนได้ถูกต้องครบถ้วนส่วนหนึ่งของการวัดความรู้สึกคือ เจตคติ หรือ ทศนคติ (attitude) นักการศึกษาและนักจิตวิทยาส่วนใหญ่ เชื่อว่า เจตคติเป็นปัจจัยสำคัญที่เกี่ยวข้องอย่างใกล้ชิดกับพฤติกรรม อาจเป็นสาเหตุของพฤติกรรม การเตรียมพร้อมทางสมองในการกระทำ ที่บ่งชี้ถึงสภาพทางจิตใจหรืออารมณ์อันซับซ้อนก่อนที่บุคคลจะตัดสินใจอย่างใดอย่างหนึ่ง

ความหมายของเจตคติ

คำว่า เจตคติ ตรงกับภาษาอังกฤษว่า Attitude มีรากศัพท์มาจากภาษาละตินว่า Aptus แปลว่า โน้มเอียง เหมาะสม มีผู้ใช้คำอื่นในความหมายเดียวกัน เช่น ทศนคติ หรือ เจตคติ ซึ่งมีนักการศึกษาและนักจิตวิทยาให้นิยาม หรือคำจำกัดความ สรุปได้ดังนี้

Mehrens & Lehmann (1978, p. 375) เจตคติ หมายถึง รูปแบบของความรู้สึก หรือ พฤติกรรม ที่บุคคลมีความโน้มเอียงที่จะตอบสนองต่อวัตถุสังคม

Anastasi (1981, p. 552) เจตคติ หมายถึง ความโน้มเอียงที่จะแสดงในทางที่ชอบหรือไม่ชอบต่อสิ่งเร้า อย่างใดอย่างหนึ่ง เป็นต้นว่า กลุ่มชน ประเพณี หรือ สถาบันต่างๆ

สันติสุข ไชยมงคล (2542, หน้า 14) กล่าวว่า เจตคติ หมายถึง ความรู้สึกและการแสดงการกระทำหรือมีแนวโน้มที่จะแสดงการกระทำออกมาของบุคคลที่มีต่อเฉพาะบุคคล สิ่งของ เฉพาะสถานการณ์ซึ่งมีลักษณะทางบวก (positive) คือ ความพอใจ ยินดีปฏิบัติ กับ ลักษณะทางลบ (negative) คือ ความไม่พอใจ ขัดแย้ง ไม่ร่วมมือ และลักษณะแบบกลางๆ คือ รู้สึกเฉยๆ ไม่มีปฏิกิริยาใดๆ

ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ (2543, หน้า 54) กล่าวว่า เจตคติเป็นความรู้สึก เชื่อ ศรัทธา ต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งจนเกิดความพร้อมที่จะแสดงการกระทำออกมาซึ่งอาจเป็นไปในทางดีหรือไม่ดีก็ได้

จากความหมายของเจตคติดังกล่าว สรุปได้ว่า ผู้ให้ความหมายส่วนใหญ่มีความคิดเห็นสอดคล้องกันในเรื่องของเจตคติที่เป็นพฤติกรรมหรือความรู้สึกทางด้านจิตใจที่มีต่อ

สิ่งเร้าใดสิ่งเร้าหนึ่งที่เราเข้ามากระทบที่มีความรู้สึกโน้มเอียงไปตามในสิ่งที่ตนได้สัมผัสหรือสิ่งที่เข้ามากระทบ ได้แก่ ลักษณะไปในทางบวก คือ ความพอใจ ยินดีปฏิบัติ ลักษณะไปในทางลบ คือ ความไม่พอใจ ขัดแย้ง ไม่ร่วมมือ และลักษณะที่เป็นกลาง คือ รู้สึกเฉยๆ ไม่แสดงกิริยาอาการใดๆ เลย ซึ่งเป็นความรู้สึกที่เกิดจากการเรียนรู้หรือประสบการณ์ที่ตนได้รับหรือสั่งสมมาก่อน

ลักษณะของการวัดเจตคติ

เจตคติเป็นความรู้สึกที่ซับซ้อนลักษณะทางจิตใจ อารมณ์ของบุคคลซึ่งอาจเป็นลักษณะที่ไม่แสดงออกมาภายนอกให้บุคคลอื่นเห็นหรือเข้าใจก็ได้ ซึ่งมีลักษณะทั่วไปที่สำคัญ 5 ประการ ดังนี้ ธีรวุฒิ เอกะกุล (2549, หน้า3-6)

1. เจตคติเป็นเรื่องของอารมณ์ (feeling) อาจเปลี่ยนแปลงไปตามเงื่อนไข หรือสถานการณ์ต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งบุคคลจะมีการกระทำที่เสถียรโดยแสดงออกไม่ให้ตรงกับความรู้สึกของคนเมื่อเขารู้ตัวหรือรู้ว่ามีคนสังเกต
2. เจตคติเป็นเรื่องเฉพาะตัว (typical) ความรู้สึกของบุคคลอาจเหมือนกัน แต่รูปแบบการแสดงออกแตกต่างกันไป หรืออาจมีการแสดงออกที่เหมือนกัน แต่ความรู้สึกแตกต่างกันได้
3. เจตคติดีทิศทาง (direction) การแสดงออกของความรู้สึกสามารถแสดงออกได้ 2 ทิศทาง เช่น ทิศทางบวกเป็นทิศทางที่สังคมปรารถนา และทิศทางลบเป็นทิศทางที่สังคมไม่ปรารถนา ได้แก่ ซื่อสัตย์-คดโกง, รัก-เกลียด, ชอบ-ไม่ชอบ, ขยัน-ขี้เกียจ เป็นต้น
4. เจตคติมีความเข้ม (intensity) ความรู้สึกของบุคคลอาจเหมือนกันในสถานการณ์เดียวกัน แต่อาจแตกต่างกันในเรื่องความเข้มที่บุคคลอาจเหมือนกันในสถานการณ์เดียวกัน แต่อาจแตกต่างกันในเรื่องความเข้มที่บุคคลรู้สึกมากน้อยต่างกัน เช่น รักมาก, รักน้อย, ขยันมาก, ขยันน้อย, เป็นต้น
5. เจตคติต้องมีเป้า (target) ความรู้สึกจะเกิดขึ้นลอยๆ ไม่ได้ เช่น รักพ่อรักแม่ ขยันเข้าเรียน ขี้เกียจทำการบ้าน เป็นต้น

การวัดเจตคตินับว่ามีความยุ่งยากมากพอสมควร เพราะเป็นการวัดคุณลักษณะภายในของบุคคล ซึ่งเกี่ยวข้องกับอารมณ์และความรู้สึก หรือเป็นลักษณะทางจิตใจ คุณลักษณะดังกล่าว มีการแปรเปลี่ยนได้ง่าย ไม่แน่นอน แต่ถึงอย่างไรก็ตาม เจตคติของบุคคลที่มีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดยังสามารถวัดได้ ซึ่งต้องอาศัยหลักสำคัญต่อไปนี้

1. ต้องยอมรับข้อตกลงเบื้องต้น (basic assumption) เกี่ยวกับการวัดเจตคติ ดังนี้
 - 1.1 ความคิดเห็น ความรู้สึก หรือเจตคติของบุคคลนั้น จะมีลักษณะคงที่หรือคงเส้นคงวาอยู่ช่วงเวลาหนึ่งนั่นคือความรู้สึกนึกคิดของคนเรา ไม่ได้เปลี่ยนแปลงหรือผันแปรอยู่ตลอดเวลา อย่างน้อยจะต้องมีช่วงเวลาใดเวลาหนึ่งที่ความรู้สึกของคนเรามีความคงที่ ซึ่งทำให้สามารถวัดได้

1.2 เจตคติของบุคคลไม่สามารถวัดหรือสังเกตเห็นได้โดยตรง การวัดจะเป็นแบบวัดทางอ้อมโดยวัดจากแนวโน้มที่บุคคลจะแสดงออก หรือประพฤติปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอ

1.3 เจตคตินอกจากแสดงออกในรูปทิศทางของความคิด ความรู้สึก เช่น สนับสนุนหรือคัดค้าน ยังมีขนาด หรือปริมาณของความคิดความรู้สึกนั้นด้วย ดังนั้นในการวัดเจตคติ นอกจากจะทำให้ทราบลักษณะหรือทิศทางแล้ว ยังสามารถบอกระดับความมากน้อย หรือความเข้มข้นของเจตคติได้ด้วย

2. การวัดเจตคติด้วยวิธีการใดก็ตาม จะต้องมีส่วนประกอบ 3 อย่าง คือ ตัวบุคคลที่จะถูกวัด มีสิ่งเร้าเช่นการกระทำเรื่องราวที่บุคคลจะแสดงเจตคติตอบสนอง และสุดท้ายต้องมีการตอบสนองซึ่งจะออกมาเป็นระดับสูงต่ำมากน้อย ดังนั้น ในการวัดเจตคติเกี่ยวกับสิ่งใดของบุคคลสามารถวัดได้โดยนำสิ่งเร้า ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นข้อความเกี่ยวกับรายละเอียดในสิ่งนั้น ไปเร้าให้บุคคลได้แสดงท่าทีความรู้สึกต่างๆ ที่มีต่อสิ่งนั้นให้ออกมาเป็นระดับ หรือความเข้มของความรู้สึกลดหลั่นตาม หรือคัดค้าน

3. สิ่งเร้าที่จะนำไปเร้า หรือทำให้บุคคลได้แสดงเจตคติที่มีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดออกมาที่นิยมใช้ คือข้อความวัดเจตคติ (attitude statements) ซึ่งเป็นสิ่งเร้าทางภาษาที่ใช้อธิบายถึงคุณค่า คุณลักษณะของสิ่งนั้น เพื่อให้บุคคลตอบสนองออกมาเป็นระดับความรู้สึก (attitude continuum หรือ scale) เช่น มาก ปานกลาง น้อย เป็นต้น

4. การวัดเจตคติเพื่อทราบทิศทางและระดับความรู้สึกของบุคคลนั้น เป็นการสรุปผลจากการตอบสนองของบุคคลจากรายละเอียด หรือแง่มุมต่างๆ ดังนั้นการวัดเจตคติของบุคคลเกี่ยวกับเรื่องใดสิ่งใดจะต้องพยายามถามคุณค่า และลักษณะในแต่ละด้านของเรื่องนั้นออกมา แล้วนำผลซึ่งเป็นส่วนประกอบหรือรายละเอียดปลีกย่อย มาผสมผสานสรุปรวมเป็นเจตคติของบุคคลนั้น เพราะฉะนั้นจำเป็นอย่างยิ่งที่การวัดนั้นๆ จะต้องครอบคลุมคุณลักษณะต่างๆ ครบถ้วนทุกลักษณะ เพื่อให้การสรุปผลตรงตามความเป็นจริงมากที่สุด

5. การวัดเจตคติ ต้องคำนึงถึงความเที่ยงตรง (validity) ของผลการวัดเป็นพิเศษ กล่าวคือ ต้องพยายามให้ผลการวัดที่ได้ตรงกับสภาพความเป็นจริงของบุคคลนั้นในแง่ทิศทางระดับ หรือช่วงของเจตคติ

จากการศึกษาเกี่ยวกับลักษณะของการวัดเจตคติดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้นพอจะสรุปได้ว่า เจตคติเป็นความรู้สึกที่ซับซ้อนลักษณะทางจิตใจและเป็นเรื่องความรู้สึกทางอารมณ์ซึ่งมีลักษณะการเปลี่ยนแปลงง่าย แต่อย่างไรก็ตาม การวัดเจตคติเป็นการวัดซึ่งต้องอาศัยองค์ประกอบต่างๆ เข้ามาช่วยในการวัดซึ่งสามารถวัดได้โดยต้องอาศัยหลักสำคัญ คือ ความคิดเห็น ความรู้สึก การประพฤติปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอ นอกจากนั้นการวัดยังสามารถบอกระดับของเจตคติได้อีกด้วย

องค์ประกอบของเจตคติ

องค์ประกอบของเจตคติเป็นสิ่งเชื่อมโยงไปยังแง่มุมต่างๆ อีก 2 ด้าน คือด้านแรก เชื่อมโยงไปยังนิยามของเจตคติ อีกด้านหนึ่งเชื่อมโยงไปยังประเด็นความสัมพันธ์ระหว่าง องค์ประกอบ หรือความสัมพันธ์กับตัวแปรอื่นๆ นักจิตวิทยาได้เสนอองค์ประกอบของเจตคติ ไว้ 3 องค์ประกอบ ดังนี้

1. เจตคติดี้องค์ประกอบเดียว คืออารมณ์ ความรู้สึกในทางชอบหรือไม่ชอบที่บุคคล มี ต่อที่หมายของเจตคติ นักจิตวิทยาที่สนับสนุนแนวคิดนี้ได้แก่ เบีม (Bem, 1970) ฟิชไบน์และไอ เซน (Fishbein and Ajzen, 1975) นักจิตวิทยาเหล่านี้ถือเอานิยามองค์ประกอบทางอารมณ์ ความรู้สึกเป็นนิยามเจตคติด้วย

2. เจตคติดี้องค์ประกอบ แนวคิดนี้ระบุว่า เจตคติดี้องค์ประกอบ 2 องค์ประกอบ คือ องค์ประกอบด้านปัญญา และองค์ประกอบความรู้สึกเป็นนิยามเจตคติด้วย

นักจิตวิทยาที่สนับสนุนการแบ่งเจตคติเป็น 2 องค์ประกอบได้แก่ แคทซ์ของโรเซน เบิร์ก องค์ประกอบด้านปัญญา หมายถึงกลุ่มของความเชื่อที่บุคคลมีต่อที่หมายของเจตคติ จะเป็นตัวส่งเสริม หรือขัดขวางการบรรลุถึงค่านิยมต่างๆ เมื่อถูกกระตุ้นโดยที่หมายของเจตคติ จะมีความสัมพันธ์กับความเชื่อที่ว่าที่หมายของเจตคตินั้นสัมพันธ์กับการบรรลุถึงค่านิยม ทางบวก และขัดขวางการบรรลุถึงค่านิยมทางลบของบุคคล ในทางกลับกันอารมณ์ความรู้สึก ทางลบที่บุคคลมีต่อที่หมายของเจตคติ จะมีความสัมพันธ์กับความเชื่อที่ว่า ที่หมายของเจตคตินั้นสัมพันธ์กับการบรรลุถึงค่านิยมทางลบ และขัดขวางการบรรลุถึงค่านิยมทางบวกของบุคคล ส่วนเจตคติทางบวกเล็กน้อย หรือทางลบเล็กน้อยที่บุคคลมีต่อที่หมายของเจตคติจะมีความสัมพันธ์กับความเชื่อที่ว่าที่หมายของเจตคตินั้น มีความสัมพันธ์กับค่านิยมที่มีความสัมพันธ์น้อยสำหรับบุคคล หรือหากสัมพันธ์กับค่านิยมที่สำคัญ บุคคลจะมีความมั่นใจน้อย ถึงความสัมพันธ์ระหว่างที่หมายของเจตคติ กับค่านิยมนั้นๆ

3. เจตคติดี้องค์ประกอบ เจตคติในลักษณะนี้กำหนดไว้ 3 ประการ ซึ่งประกอบด้วย

3.1 องค์ประกอบด้านปัญญา (cognitive component) มีส่วนประกอบย่อย คือ ด้านความเชื่อ ความรู้ ความคิด และความคิดเห็นที่บุคคลมีต่อที่หมายของเจตคติ (attitude objective)

3.2 องค์ประกอบด้านอารมณ์ความรู้สึก (affective component) หมายถึง ความรู้สึกชอบ – ไม่ชอบ หรือทำที่ที่ดี – ไม่ดี ที่บุคคลมีต่อที่หมายของเจตคติ

3.3 องค์ประกอบด้านพฤติกรรม (behavioral component) หมายถึงแนวโน้มหรือ ความพร้อมที่บุคคลจะปฏิบัติต่อที่หมายของเจตคติ

ค่านิยมเจตคติ โดยครอบคลุมองค์ประกอบทั้ง 3 องค์ประกอบอย่างครบถ้วน และ เห็นว่าองค์ประกอบเหล่านี้มีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง ถ้าหากองค์ประกอบทั้งสาม

ไม่สัมพันธ์กัน หรือสัมพันธ์กันในระดับต่ำ แต่ละองค์ประกอบอาจจะเป็นอิสระต่อกัน หรือหากองค์ประกอบทั้งสามมีความสัมพันธ์กันในระดับสูง องค์ประกอบทั้งสามอาจเป็นสิ่งเดียวกัน

วิธีการวัดเจตคติ

เนื่องจากเจตคติเป็นมโนภาพที่วัดได้ยาก เมื่อเทียบกับการวัดด้านอื่น นักจิตวิทยาและนักวัดผลได้พยายามหาวิธีการวัด และสร้างเครื่องมือที่มีคุณภาพที่จะกระตุ้นให้ได้มาซึ่งความรู้สึกที่แท้จริงของผู้ถูกวัด สามารถสรุปวิธีการวัดเจตคติได้ดังนี้ (ธีรวิมล เอกะกุล, 2549, หน้า 19-20)

1. การสัมภาษณ์ (interview) เป็นวิธีที่ง่ายและตรงไปตรงมามากที่สุด การสัมภาษณ์จะต้องเตรียมข้อรายการที่จะซักถามไว้อย่างดี ข้อรายการนั้นต้องเขียนเน้นความรู้สึกที่สามารถวัดเจตคติให้ตรงเป้าหมาย ผู้สัมภาษณ์จะได้ทราบความรู้สึก หรือความคิดเห็นของผู้ตอบที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง แต่มีข้อเสียว่า ผู้ถามอาจจะไม่ได้รับคำตอบที่จริงจากใจผู้ตอบ เพราะผู้ตอบอาจบิดเบือนคำตอบ เนื่องจากอาจเกิดความเกรงกลัวต่อการแสดงความคิดเห็น วิธีแก้ไขคือผู้สัมภาษณ์ต้องสร้างบรรยากาศในการสัมภาษณ์ให้เป็นกันเอง ให้ผู้ตอบรู้สึกสบายใจ ไม่เคร่งเครียดเป็นอิสระ และแน่ใจว่าคำตอบของเขาจะเป็นความลับ
2. การสังเกต (observation) เป็นวิธีการที่ใช้ตรวจสอบบุคคลอื่นโดยการเฝ้ามองและจดบันทึกพฤติกรรมของบุคคลอย่างมีแบบแผน เพื่อจะได้ทราบว่าบุคคลที่เราสังเกตเจตคติ ความเชื่อ อุปนิสัยเป็นอย่างไร ข้อมูลที่ได้จากการสังเกตจะถูกต้องใกล้เคียงกับความจริง หรือเป็นที่เชื่อถือได้เพียงใดนั้น มีข้อควรคำนึงหลายประการ กล่าวคือมีการศึกษาหลายๆ ครั้ง ทั้งนี้เพราะเจตคติของบุคคลมาจากหลายๆ สาเหตุ นอกจากนี้ตัวผู้สังเกตเองจะต้องทำตัวเป็นกลาง ไม่มีความลำเอียง และการสังเกต ควรสังเกตหลายๆ ช่วงเวลา ไม่ใช่สังเกตเฉพาะเวลาใดเวลาหนึ่ง
3. การรายงานตนเอง (self-report) วิธีนี้ต้องการให้ผู้ถูกสอบวัดแสดงความรู้สึกออกมาอย่างตรงไปตรงมา แบบทดสอบหรือมาตราวัดที่เป็นของแนว เทอร์สโตน (Thurstone) กัทท์แมน (Guttaman) ลิเคอร์ท (Likert) และออสกู๊ด (Osgood) นอกจากนี้ที่กล่าวมาแล้วยังมีแบบให้ผู้สอบรายงานตนเองและอื่นๆ อีกมาก แล้วแต่จุดมุ่งหมายของการสร้างและการวัด
4. เทคนิคจินตนาการ (projective techniques) วิธีนี้อาศัยสถานการณ์หลายอย่าง ไปเร้าผู้สอบ เช่น ประโยคไม่สมบูรณ์ ภาพแปลกๆ เรื่องราวแปลกๆ เมื่อผู้สอบเห็นสิ่งเหล่านี้จะจินตนาการออกมาแล้วนำมาตีความหมาย จากการตอบนั้นๆ พอจะรู้ได้ว่ามีเจตคติเป้าเจตคติอย่างไร

5. การวัดทางสรีระภาพ (physiological measurement) การวัดด้านนี้อาศัยเครื่องมือไฟฟ้า แต่สร้างเฉพาะเพื่อจะวัดความรู้สึกอันจะทำให้พลังไฟฟ้าในร่างกายเปลี่ยนแปลง เช่น ถ้าตีใจเข็มจะช็อกอย่างหนึ่ง เสียใจเข็มจะช็อกอย่างหนึ่ง ใช้หลักเดียวกันกับเครื่องจับเท็จ เครื่องมือแบบนี้ยังพัฒนาไม่ดีพอจึงไม่นิยมใช้เท่าใดนัก

สำหรับวิธีการวัดเจตคติที่ได้กล่าวไว้ข้างต้น จะเห็นได้ว่ารูปแบบวิธีการวัดด้วยวิธีการต่างๆ ซึ่งมีความสำคัญเท่าๆ กัน ซึ่งขึ้นอยู่กับสภาพการณ์ของการทำวิจัยในลักษณะที่แตกต่างกัน สำหรับในการทำวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้การวัดเจตคติโดยการสัมภาษณ์ การสังเกตเป็นหลัก

ประโยชน์ของเจตคติ

จากการศึกษาประโยชน์ของเจตคติ ของธีรวุฒิ เอกะกุล (2549, หน้า 20) ซึ่งสรุปได้ดังนี้

1. ช่วยทำให้เข้าใจสิ่งแวดล้อมรอบตัว โดยการจัดรูปหรือจัดระบบสิ่งของต่างๆ ที่อยู่รอบตัวเรา
2. ช่วยให้มีการเข้าข้างตนเอง (self-esteem) โดยช่วยให้บุคคลหลีกเลี่ยงสิ่งที่ไม่ดีหรือปกปิดความจริงบางอย่าง ซึ่งนำความไม่พอใจมาสู่ตัวเขา
3. ช่วยในการปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมที่สลับซับซ้อน ซึ่งมีการปฏิภิกิริยาโต้ตอบหรือการกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งลงไปในนั้นส่วนมากจะทำให้สิ่งทำความพอใจมาก หรือเป็นบำเหน็จรางวัลจากสิ่งแวดล้อม
4. ช่วยให้บุคคลสามารถแสดงออกถึงค่านิยมของตนเอง ซึ่งแสดงว่าเจตคตินั้นนำความพอใจมาให้บุคคลนั้น
5. เตรียมบุคคลเพื่อให้พร้อมต่อการปฏิบัติการ
6. ช่วยให้บุคคลได้คาดคะเนล่วงหน้าว่าจะอะไรจะเกิดขึ้น
7. ทำให้บุคคลได้รับความสำเร็จตามหลักชัยที่วางเอาไว้

ประเภทของแบบวัดเจตคติ (ธีรวุฒิ เอกะกุล, 2549, หน้า 37-104)

1. การวัดเจตคติตามวิธีของเทอร์สโตน สร้างโดยเทอร์สโตนและเซฟ (L.L. Thurstone, & E.J. Chave) แห่งมหาวิทยาลัยชิคาโก ร่วมกันสร้างขึ้น มีวิธีการสร้างคือ สร้างข้อความทางบวก ข้อความเป็นกลาง และข้อความทางลบ ให้ได้มากที่สุดโดยให้แต่ละข้อมีมาตรวัด 11 ช่วง แล้วให้กลุ่มบุคคลจำนวนหนึ่งทำการตัดสินข้อความที่ทุกมาตรวัดทั้ง 11 ช่วง สำหรับการหาคุณภาพแบบวัดเจตคติตามวิธีของเทอร์สโตนหาค่าความเที่ยงตรง ด้วยการให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาข้อความ และการหาค่าดัชนีการจับคู่ระหว่างข้อความ กับลักษณะเฉพาะ

ของกลุ่มพฤติกรรม ส่วนค่าความเชื่อมั่นใช้วิธีแบ่งครึ่งข้อสอบ (split-half method) และปรับความเชื่อมั่นเต็มฉบับด้วยวิธีของสเปียร์แมน บราวน์

2. การวัดเจตคติตามวิธีของลิเคอร์ท สร้างโดยเรนิส ลิเคอร์ท (Renis Likert) โดยมีข้อตกลงเบื้องต้นว่า เจตคติต้องมีการกระจายเป็นแบบโค้งปกติ ซึ่งมีค่าคะแนนแต่ละข้อ มีมาตรวัด 5 ช่วง ให้คะแนนเป็น 5,4,3,2, และ 1 โดยควรที่จะมีข้อความทางบวกและทางลบจำนวนพอๆ กัน วิเคราะห์ข้อคำถามที่สร้างขึ้นด้วยการหาค่าอำนาจจำแนกรายข้อ ด้วยวิธีการทดสอบค่าที (t-test) โดยต้องได้ค่า t ตั้งแต่ 1.75 ขึ้นไป หรือใช้วิธีหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์รายข้อ (item total correlation) ด้วยการทดสอบค่า r ของคะแนนรายข้อกับคะแนนรวม ส่วนการหาค่าความเชื่อมั่น ใช้การหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อัลฟา (alpha-coefficient)

3. การวัดเจตคติตามวิธีของออสกูต สร้างโดย ชาร์ล อี. ออสกูต, จอร์จ เอส. ซูซี และเพอร์ซี ฮี เอส. แทนเนน บาร์ม (Charles E. Osgood, George S. Suci and Percy H. Tannenbaum) โดยใช้คำคุณศัพท์ที่อธิบายคุณลักษณะของสิ่งเร้าในลักษณะเป็นคำตรงกันข้ามเป็นแบบ semantic differential ด้วยมาตรวัด 7 ช่วง คำคุณศัพท์ที่ใช้เป็นองค์ประกอบสำคัญ 3 ลักษณะคือ ด้านประเมินค่า ด้านศักยภาพ และด้านกิจกรรม สำหรับสิ่งที่ทำการศึกษาใช้การเลือก concept ที่มีความหมายเดียว และใช้มาตรวัดคะแนนเป็น 1, 2, 3, 4, 5, 6 และ 7 แล้วใช้การหาค่าเฉลี่ยแต่ละองค์ประกอบ โดยวิเคราะห์คะแนนเปรียบเทียบระหว่างมาตรา ระหว่างมิติ ระหว่าง concept และระหว่างกลุ่ม รวมทั้งการวิเคราะห์ระยะทาง สำหรับตรวจสอบคุณภาพแบบวัดเจตคติในด้านความเที่ยงตรง ใช้การวิเคราะห์องค์ประกอบ ด้านอำนาจจำแนกรายข้อ ใช้การทดสอบค่าที (t-test) การหาค่าความเชื่อมั่น ใช้วิธีการแบ่งครึ่งข้อสอบ (split-half) หรือวิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation)

4. การวัดเจตคติตามวิธีของกัทท์แมน สร้างโดย ลุยส์ กัทท์แมน (Louis Guttman) โดยใช้รูปแบบคำถามที่มีลักษณะต่อเนื่องกันแล้วใช้คำถามนั้นมาสร้างเป็นสเกลต่อเนื่องกัน เรียกว่า สเกลมิติร่วม นั่นคือ ถ้าบุคคลใดเห็นด้วย หรือยอมรับในข้อความใด แสดงว่าต้องผ่านการยอมรับหรือเห็นด้วยในข้อความแรกๆ มาก่อนด้วย โดยใช้การวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์แห่งประสิทธิภาพการถ่ายทอด การหาอัตราความคลาดเคลื่อนเพื่อกำหนดจุดตัด การหาค่าสัมประสิทธิ์แห่งความมีสเกล สำหรับการตรวจสอบคุณภาพแบบวัดเจตคติในด้านความเที่ยงตรง พิจารณาจากค่าสัมประสิทธิ์แห่งประสิทธิภาพการถ่ายทอด ที่ต้องมีค่าตั้งแต่ 0.85 ขึ้นไป จึงจะถือว่ามีความเที่ยงตรง และด้านความเชื่อมั่นใช้การหาค่าสัมประสิทธิ์ สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน

จากรูปแบบการวัดเจตคติของนักการศึกษาข้างต้นพอสรุปได้ว่า การสร้างเครื่องมือวัดแบบวัดเจตคติ คือการสร้างข้อความขึ้นมา เพื่อวัดระดับความรู้สึกด้านต่างๆ ซึ่งได้แก่ ความรู้สึกทางบวก ความรู้สึกกลาง และความรู้สึกทางลบ ซึ่งจะให้ค่าคะแนนช่วงความรู้สึกเป็นแบบสเกล หรือค่าระดับ เช่น เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง สำหรับการท้าวิจัยเรื่องนี้ผู้วิจัยได้เลือกแบบวัดเจตคติของลิเคอร์ท ซึ่งลิเคอร์ทได้ใช้

แบบข้อความเป็นข้อคำถามที่แสดงเจตคติหรือความรู้สึกต่อสิ่งเร้า โดยมีข้อตกลงเบื้องต้นว่า เจตคติมีลักษณะการกระจายเป็นแบบโค้งปกติ (normal curve) และกำหนดการให้คะแนนโดยใช้เกณฑ์ความเบี่ยงเบนมาตรฐานใกล้เคียงกับความรูสึกเท่าๆ กัน เป็น 5 ช่วงแบบต่อเนื่อง เรียกว่า Arbitrary Weighting Method ซึ่งมีข้อความทางบวก และข้อความทางลบ ซึ่งไม่มากนักไม่น้อยจนเกินไป

ทักษะการสื่อสารทางภาษา

ทฤษฎีและแนวคิดเกี่ยวกับทักษะการสื่อสารทางภาษา

นักภาษาศาสตร์ประยุกต์ได้จัดแนวคิดในการสอนภาษาให้สอดคล้องกับลักษณะธรรมชาติของภาษา ตามความเชื่อทางด้านจิตวิทยา ภาษาศาสตร์ มานุษยวิทยา และสังคมวิทยา เป็น 4 แนวคิด ดังนี้ (วิจิตรา การถलग, 2546, ตุลาคม 6, หน้า 37-40)

1. แนวคิดกลุ่มประจักษ์นิยม (Empiricist) หรือกลุ่มพฤติกรรมนิยม (Behaviorism) เป็นกลุ่มที่รับแนวคิดจากทฤษฎีการเรียนรู้แบบพฤติกรรมนิยมที่เน้นการตอบสนองต่อสิ่งเร้า และแนวคิดทฤษฎีกลุ่มโครงสร้างที่เชื่อว่าภาษาเป็นเรื่องของนิสัยและความเคยชิน ประเด็นสำคัญของแนวคิดนี้ คือ

1.1 ภาษา คือ ภาษาพูด มิใช่ภาษาเขียน เพราะการใช้ภาษานั้นเริ่มต้นจากการพูด เด็กจะเรียนรู้ภาษาพูดก่อน โดยการเลียนแบบจากผู้ใหญ่ ในการสอนจึงควรเริ่มสอนจากการฟัง-พูดก่อน

1.2 ภาษาเป็นเรื่องของนิสัยและความเคยชินที่จะต้องมีการฝึกจนสามารถใช้ภาษาได้อย่างอัตโนมัติ ในการสอนจึงควรจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนมีโอกาสฝึกพูดเลียนแบบผู้สอนบ่อยๆ จนจำได้และสามารถนำมาใช้พูดโต้ตอบได้

1.3 ภาษาแต่ละภาษามีโครงสร้างที่แตกต่างกัน ในการสอนจึงควรเตรียมบทเรียนทั้งในด้านการออกเสียง โครงสร้างทางไวยากรณ์ และจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาให้มาก โดยเฉพาะในส่วนที่แตกต่างกัน

2. แนวคิดกลุ่มเหตุผลนิยม (Rationalist) เป็นกลุ่มที่รับแนวคิดจากทฤษฎีการเรียนรู้ที่เน้นการปรับรูปแบบโครงสร้างของความรู้ที่ติดตัวมา และแนวคิดทฤษฎีภาษาศาสตร์กลุ่มไวยากรณ์วิวรรต ที่เชื่อว่าเด็กมีความสามารถที่จะใช้และเข้าใจภาษาได้โดยไม่เคยได้ยินมาก่อน เนื่องจากภายในสมองมีกลไกที่จะวิเคราะห์ข้อมูล และสร้างกฎเกณฑ์การใช้ภาษาขึ้นได้ ประเด็นสำคัญของแนวคิดนี้ คือ

2.1 ภาษาเป็นเรื่องของกฎเกณฑ์ มนุษย์สามารถสร้างประโยคต่างๆ จากกฎเกณฑ์ที่มีอยู่ขึ้นใช้ได้อย่างไม่จำกัด ในการสอนจึงควรสอนให้ผู้เรียนได้เรียนรู้กฎเกณฑ์ของภาษาเพื่อจะได้มีพื้นฐานในการสร้างประโยคด้วยตนเอง

2.2 ไวยากรณ์ของทุกภาษามีลักษณะสากล มีโครงสร้างพื้นฐานคล้ายกัน กล่าวคือประโยคแต่ละประโยคสามารถปรับเปลี่ยนโครงสร้างได้ด้วยกฎการปริวรรต ในการสอนจึงควรสอนให้ผู้เรียนมีความรู้ สามารถวิเคราะห์โครงสร้างของประโยคที่พบเห็น จนได้ความหมายที่แท้จริง

2.3 มนุษย์มีความสามารถที่จะเรียนรู้ได้ ซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะของแต่ละบุคคล ในการสอนจึงควรสอนให้ผู้เรียนได้เข้าใจภาษา มีความรู้ความสามารถเกี่ยวกับภาษาและการสื่อความหมายให้เหมาะสมกับสภาพการณ์ก่อน แล้วจึงเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกแสดงออก

2.4 การเรียนรู้ภาษาเป็นเรื่องของแต่ละบุคคล เป็นพฤติกรรมกรรมการสะสมความรู้ จนสามารถใช้ความรู้ที่แสดงออกทางภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ ในการสอนจึงควรกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความอยากรู้อยากเห็น ชักถามจนเกิดความเข้าใจ สามารถเชื่อมโยงสิ่งที่เรียนกับสิ่งที่รู้แล้วเข้าเป็นพื้นฐานในการเรียนรู้ต่อไป และการเรียนรู้จะมีผลมากขึ้น หากผู้เรียนได้เรียนในสิ่งที่มีความหมายต่อตัวเอง

3. แนวคิดเพื่อการสื่อสาร (Communicative Approach) เป็นแนวคิดที่เน้นความรู้ความสามารถในการติดต่อสื่อสารของบุคคลในสถานการณ์ต่างๆ โดยเชื่อว่าการเรียนรู้ภาษาเป็นลักษณะเฉพาะที่ติดตัวมา เป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นภายในสมอง และเชื่อว่าภาษาเป็นเรื่องของกฎเกณฑ์ มนุษย์จึงต้องมีความรู้ความสามารถทางภาษาก่อนที่จะแสดงพฤติกรรมทางภาษา ประเด็นสำคัญของแนวคิดนี้ คือ

3.1 ความรู้ความสามารถทางภาษา (linguistic competence) เป็นศักยภาพทางภาษาของบุคคลก่อนจะใช้ภาษาในลักษณะที่ต้องการ เช่น ฟัง พูด อ่าน หรือเขียน แบ่งเป็น 2 ระดับ คือ ความรู้เกี่ยวกับภาษา และความสามารถที่จะนำความรู้เกี่ยวกับภาษา ไปใช้สื่อความหมายได้อย่างเหมาะสมกับสถานการณ์

3.2 การแสดงพฤติกรรมทางภาษา (linguistic performance) เป็นการนำความรู้ความสามารถทางภาษาที่บุคคลมีอยู่ มาใช้ให้เหมาะสมกับบุคคลและกาลเทศะ หรือสถานการณ์ที่เกิดขึ้น การแสดงพฤติกรรมทางภาษานี้จะสะท้อนถึงระดับความรู้ความสามารถด้านภาษาของบุคคล

ในการสอนตามแนวคิดการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร เน้นปฏิสัมพันธ์ในการใช้ภาษาระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน และผู้เรียนกับผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนได้มีความรู้เกี่ยวกับการนำภาษาไปใช้ในสถานการณ์ต่างๆ ได้อย่างถูกต้อง เหมาะสม คล่องแคล่ว สามารถสื่อความหมายได้ตามความต้องการ ผู้สอนจึงควรจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้ฝึกการใช้ภาษาในสถานการณ์ต่างๆ ใกล้เคียงกับชีวิตจริง

4. แนวคิดกลุ่มมานุษยนิยม (Humanistic Approach) เป็นกลุ่มที่รับแนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้แบบมานุษยนิยม ที่เน้นความสำคัญของผู้เรียนในแง่อารมณ์ความรู้สึก คือ ผู้เรียนจะเกิดการเรียนรู้ได้ดี ถ้าอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่เป็นอิสระได้เรียนในสิ่งที่ตรงกับความต้องการ

ความสนใจ เกิดความรู้สึกสบายใจ ผู้สอนจะเปลี่ยนบทบาทไปเป็นผู้อำนวยความสะดวกให้คำแนะนำแก่ผู้เรียนจัดสภาพห้องเรียน กิจกรรม และสื่อที่จะช่วยให้ผู้เรียนรู้สึกผ่อนคลายเป็นตัวของตัวเอง ไม่กังวลกับสถานการณ์การเรียน ประเด็นสำคัญของแนวคิดนี้ คือ

4.1 ให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจตนเองยอมรับตนเอง และสามารถสื่อสารกับผู้อื่นๆ ได้อย่างเป็นอิสระ ลดการปกป้องตัวเองลง

4.2 จัดสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ ให้มีบรรยากาศแห่งการยอมรับ ที่ผู้เรียนรู้สึกปลอดภัยจากความล้มเหลว การถูกลงโทษ คำวิจารณ์ การแข่งขัน และร่วมแลกเปลี่ยนความรู้สึก ความสนใจ ความจำ จินตนาการ

4.3 เลือกกิจกรรมและสื่อที่ใช้ในห้องเรียน ให้ผู้เรียนทุกคนได้มีส่วนร่วม เป็นกิจกรรมที่มีความหมายและเป็นประโยชน์ในการสื่อสารระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน และผู้เรียนกับผู้เรียน

4.4 ในการดำเนินกิจกรรม ผู้สอนต้องช่วยให้ผู้เรียนได้แสดงออกด้านภาษาให้มากที่สุด เช่น เลือกกิจกรรมให้เหมาะกับระดับความรู้ด้านภาษาของผู้เรียน กิจกรรมที่สนุกสนาน และผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมที่ได้เรียนรู้

จากแนวคิด และหลักการ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของนักการศึกษา อาจกล่าวโดยสรุปได้ว่า การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษมุ่งให้ผู้เรียนฝึกทักษะการสื่อสารทางภาษา ตลอดจนฝึกฝนการสื่อสารทั้ง 4 ทักษะ คือ ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน เพื่อสื่อความหมายได้อย่างถูกต้องและสัมพันธ์กัน ไม่ว่าจะป็นสถานการณ์จริงหรือสถานการณ์จำลอง และมีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

แก่นสาระหรือเรื่องหลักของวิชาภาษาอังกฤษ

การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ วิชาภาษาอังกฤษ เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ ควรจัดสาระหรือเรื่องหลัก (Theme) ให้ผู้เรียนได้เรียนรู้เกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ได้แก่ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2545 ก, หน้า 165)

1. Personal identification
2. House and home
3. Life at home
4. Education and future
5. Free time, entertainment
6. Travel
7. Relation with other people
8. Health and welfare

9. Shopping
10. Food and drink
11. Service
12. Place
13. Foreign language
14. Weather

การวัดผลและประเมินผลการเรียนรู้

หลักการสำคัญในการประเมินผลที่พึงพิจารณาคือ การประเมินผลควรมีลักษณะกระบวนการพัฒนาคุณภาพผู้เรียน เน้นคุณลักษณะและความสามารถของผู้เรียนเป็นภาพรวม ผลการประเมินต้องชี้ให้เห็นผลการปรับปรุงการสอนของครูผู้สอนและความสำเร็จของผู้เรียน ตามเป้าหมายหลักสูตรบ่งบอกถึงความสามารถที่หลากหลาย ไม่แยกขาดจากการเรียนการสอน เป็นการให้ข้อมูลที่ทำให้ผู้เรียนแต่ละคนรู้จักตนเอง และมองเห็นแนวทางที่จะปรับปรุงตนเอง ให้ดีขึ้น โดยเน้นความร่วมมือของทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องในการให้ข้อมูล ตรวจสอบและทบทวน ซึ่งกันและกัน เน้นการวัดกระบวนการ (process) เท่าๆกับการวัดผลผลิต (product) ของกระบวนการ เน้นการวัดที่สะท้อนให้เห็นถึงการใช้ความคิดพิจารณาใคร่ครวญ รวมทั้งการใช้ เหตุผลและการแก้ปัญหา

ข้อมูลที่น่ามาใช้ประเมินจะต้องได้มาโดยกระบวนการเก็บรวบรวม จากแหล่งข้อมูลที่ หลากหลาย และสอดคล้องกับรูปแบบการประเมินผลตามหลักสูตร โดยใช้เครื่องมือและ วิธีการประเมินที่มีหลายรูปแบบ เลือกนำมาใช้ให้สอดคล้องเหมาะสมกับกระบวนการสอนของ ครูผู้สอน กระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียน เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด บางครั้งอาจต้องปรับ วิธีการดัดแปลงเครื่องมือวัด เพื่อใช้สำหรับผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษ บางกรณีจำเป็นต้อง ใช้เทคนิคการประเมินที่ผสมผสานหรือหลากหลาย เพื่อให้ได้ภาพเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ของ ผู้เรียนที่กว้างและสมบูรณ์ขึ้น

จากกระบวนการจัดการเรียนรู้ที่เปลี่ยนแปลง ภาระงานด้านการประเมินผลการเรียน ระบบการวัดประเมินผลที่สถานศึกษาที่จะต้องดำเนินการจึงต้องเปลี่ยนแปลงด้วย เพื่อให้เกิด ความสอดคล้องกัน การประเมินผลตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน จึงเน้นไปที่การวัดและ การประเมินผลที่จะนำไปสู่การชี้ให้เห็นสภาพที่แท้จริงของผู้เรียนและสภาพจริงของการเรียน การสอน จากพฤติกรรมที่ผู้เรียนได้แสดงออก (student performance) สะท้อนให้เห็น ความสามารถอย่างหลากหลายในการพัฒนาคนที่ชัดเจน สอดคล้องกับสมรรถภาพที่มีในตนเอง และการลงมือปฏิบัติจริง ซึ่งชี้ให้เห็นถึงวิธีการตัดสินใจ และการแก้ปัญหาด้วยตนเอง การใช้ กิจกรรมประเมินตามสภาพจริง (authentic assessment) จะช่วยให้ค้นพบได้ว่า ผู้เรียนเรียนรู้ เรื่องต่างๆมากน้อยเพียงใด นอกจากระบบการวัดผลและประเมินผลจะปรับเปลี่ยนแล้ว ผู้ที่

เกี่ยวข้องกับการประเมินจะต้องปรับเปลี่ยนไปจากเดิม ซึ่งมีเพียงครูผู้สอน เป็นบุคคล หลายกลุ่ม ได้แก่ ครูผู้สอน ผู้เรียน ซึ่งทำหน้าที่ทั้งประเมินตนเองและประเมินเพื่อน (ในกลุ่ม) ผู้ปกครอง เป็นต้น ทั้งนี้ผู้เกี่ยวข้องควรมีส่วนร่วมในการกำหนดเป้าหมายวิธีการและเกณฑ์ต่างๆในการประเมินด้วย

ส่วนลักษณะภาษาที่มีการประเมิน ควรเป็นภาษาที่ใช้ในสถานการณ์สื่อสารตามสภาพจริง คือ เป็นข้อความสมบูรณ์ในตนเอง ควรเป็นภาษาที่ใช้ในสถานการณ์สื่อสารตามสภาพจริง เป็นภาษาที่เจ้าของภาษาใช้ มีความเป็นธรรมชาติอยู่ในบริบท ทั้งนี้ต้องคำนึงถึงความสามารถและประสบการณ์ของผู้เรียนด้วย การประเมินความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ควรประเมินความสามารถในการสื่อความหมายจริงๆ ไม่ควรแยกการใช้ภาษาออกจากสถานการณ์ และควรวัดให้ครอบคลุมองค์ประกอบทางภาษาอันประกอบด้วยความรู้เรื่องเสียง คำศัพท์ โครงสร้าง การใช้ภาษาในสถานการณ์ และกลวิธีในการสื่อสาร แนวทางการประเมินเช่นนี้ช่วยเสริมให้เกิดการเชื่อมโยงระหว่างหลักสูตร การสอนและการประเมิน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2545, หน้า 149-150)

วัตถุประสงค์ของการวัดผลและประเมินผลการเรียนรู้นั้น แมรี ฟินอกเชียโร และ ซิดนีย์ซาโก (Mary finocchiaro & Syney Sako, 1983, pp. 12-14) ได้สรุปไว้เป็นข้อ ๆ ดังนี้

1. เพื่อประเมินวิธีสอนของครูว่าวิธีสอนแบบใดช่วยให้เกิดการเรียนรู้และวิธีสอนแบบใดที่ต้องการการปรับปรุง
2. เพื่อประเมินผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้ของผู้เรียนว่ามีความรู้ ความสามารถตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้เพียงใด
3. เพื่อจำแนกหรือจัดลำดับความสามารถของนักเรียนแต่ละคน เพื่อจัดชั้นเรียนแบ่งกลุ่มนักเรียนตามความสามารถเพื่อให้นักเรียนได้เรียนในกลุ่มที่มีความสามารถเท่าเทียมกัน
4. เพื่อวินิจฉัยข้อบกพร่องและจุดเด่นในการเรียนภาษาของแต่ละบุคคล
5. เพื่อประโยชน์ในการสอนซ่อมเสริมแก่นักเรียนที่เรียนอ่อนหรือล่าช้าหลังเพื่อน
6. เพื่อประเมินประสิทธิภาพในการสอนของครู
7. เพื่อทราบถึงกระบวนการเรียนรู้ภาษาของเด็กในแต่ละระดับอายุ
8. เพื่อทดสอบผลการทดลองเกี่ยวกับการเรียนการสอนในชั้นเรียน

1. การดำเนินการวัดผลและประเมินผล

สามารถจำแนกเป็น 2 ลักษณะ คือ (ไพศาล หวังพานิช, 2526, หน้า 28)

1. การวัดผลแบบอิงเกณฑ์ เป็นการตรวจสอบความสามารถในการเรียนรู้ของผู้เรียนว่ามีพฤติกรรมและคุณลักษณะต่าง ๆ ถึงระดับเป้าหมายที่ต้องการหรือไม่
2. การวัดผลแบบอิงกลุ่ม เป็นการตรวจสอบความสามารถในการเรียนรู้ของผู้เรียนเปรียบเทียบกับนักเรียนส่วนใหญ่ เพื่อที่จะสรุปผลการเรียน

การวัดผลและประเมินผล สามารถดำเนินได้เป็น 3 ระยะ คือ

1. การวัดผลก่อนเรียน เป็นการวัดผลเพื่อสำรวจความพร้อมของผู้เรียนว่ามีพฤติกรรม ความสามารถ ประสบการณ์เดิมอย่างไร
2. การวัดระหว่างสอน เป็นการวัดเพื่อค้นหาข้อบกพร่องหรืออุปสรรคในการเรียนของผู้เรียน เพื่อแก้ไขข้อบกพร่องนั้นๆ
3. การวัดผลหลังสอน เป็นการวัดเพื่อสรุปผลการเรียนว่าบรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้มากน้อยเพียงไร

สำหรับพิตรวัลย์ โกวิทวที (2537, หน้า 39)การประเมินผลนั้นทำได้ 2 ประการ คือ

1. ประเมินผลย่อย มีลักษณะดังนี้ ในขณะที่ครูทำการสอนนั้นย่อมจะมีการทดสอบอยู่ตลอดเวลา เริ่มตั้งแต่การทำข้อสอบก่อนเรียน เมื่อได้คะแนนแล้วครูก็นำมาประเมินค่าดูพื้นฐานความรู้ของนักเรียน เพื่อที่จะเป็นแนวทางในการเตรียมการสอนต่อไป ครูอาจจะแบ่งบทเรียนออกเป็นหน่วยย่อยๆ หลายๆหน่วย หรืออาจจะแบ่งเป็นบทหนึ่งๆ เมื่อจบบทเรียนแล้วก็มีการทดสอบ เพื่อประเมินผลการเรียนรู้อันของนักเรียน

การประเมินผลย่อยนี้ จะกระทำขณะที่ครูกำลังทำการสอนอยู่ และควรจะทำต่อเนื่องกันไปโดยสม่ำเสมอ เมื่อพบข้อบกพร่องคอนใดก็จะแก้ไขได้ทันที มุ่งเพื่อนำผลมาปรับปรุงการเรียนการสอนให้ดีขึ้น ไม่ได้นำผลมาตัดสิน ได้ หรือตก แต่ประการใด

2. การประเมินผลรวม มีลักษณะดังนี้

การประเมินผลรวมเป็นการนำคะแนนมาตัดสิน ได้ หรือ ตก อาจจะประเมินเมื่อจบบทเรียนของแต่ละบท และเก็บคะแนนไว้รวมปลายภาคหรือประเมินเมื่อจบหลักสูตรหรือจบภาคการศึกษา เป็นการประเมินรวมเพื่อตัดสิน ได้ หรือ ตก บางครั้งก็เอาคะแนนท้ายบทรวมกับคะแนนปลายภาค ตัดสิน ได้ หรือ ตก ทั้งนี้แล้วแต่ครูจะเห็นสมควร

2. กระบวนการวัดผลและประเมินผล

กระบวนการวัดและประเมินผลเป็นการวัดความสามารถในการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษด้านการใช้ภาษาเพื่อเข้าสู่สังคมและวัฒนธรรม ภาษากับความสัมพันธ์กับการเรียนรู้วิชาอื่น และภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลกเกี่ยวกับการท่องเที่ยว โดยเน้นให้ผู้เรียนแสดงออกจริง (student performance) ซึ่งสะท้อนให้เห็นความสามารถในการใช้ภาษาได้ตามสภาพจริง (authentic) ผลของการวัดและประเมินแสดงให้เห็นความสามารถของผู้เรียนตามช่วงชั้น ซึ่งเป็นข้อมูลนำไปพัฒนาผู้เรียนและการจัดการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น (กระทรวงศึกษาธิการ, 2544, หน้า 7-8)

ในการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ให้ประเมินผลการเรียนรู้ให้ครอบคลุมทั้ง 3 ด้าน คือ ด้านความรู้ ความสามารถ ด้านทักษะ และด้านเจตคติ (คุณธรรม จริยธรรม และ

คำนิยาม) โดยใช้กระบวนการวัดและประเมินผลตามสภาพจริง (authentic assessment) ซึ่งใช้เครื่องมือต่อไปนี้

1. ข้อทดสอบวัดความรู้และความสามารถ (paper tests) ในการใช้ภาษาที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว ซึ่งผู้จัดการเรียนรู้ สามารถดำเนินการได้ทั้งก่อน ระหว่างและหลังการจัดการเรียนรู้

- ข้อทดสอบมาตรฐาน (standardized tests)
- ข้อทดสอบท้ายหน่วยการเรียนรู้ (end of unit test)
- ข้อทดสอบที่ครูจัดทำขึ้น (teacher designed)

2. การปฏิบัติจริง (performance) ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว โดยใช้การประเมินตามสภาพที่แท้จริง ผู้เรียนเป็นผู้ลงมือปฏิบัติดังนี้

- การประเมินตนเอง (self assessments) เกี่ยวกับการใช้ภาษาเพื่อการท่องเที่ยว

- การสัมภาษณ์ (interview) เกี่ยวกับการท่องเที่ยว
- การพัฒนางานโดยใช้แฟ้มพัฒนางานเกี่ยวกับการท่องเที่ยว (portfolio)
- โครงการ (projects) เกี่ยวกับการท่องเที่ยว
- การวาดภาพ (drawing) เกี่ยวกับการท่องเที่ยว
- วิดีทัศน์/แถบบันทึกเสียง (video/audio tapes) ที่นักเรียนสนทนาหรือแสดงเกี่ยวกับการท่องเที่ยว

- สุนทรพจน์ (speeches) เกี่ยวกับการท่องเที่ยว
- การเขียนรายงาน (written reports) เกี่ยวกับการท่องเที่ยว
- การโต้เถียง (debates) เกี่ยวกับการท่องเที่ยว
- การแสดงละคร (drama) เกี่ยวกับการท่องเที่ยว
- การแสดงบทบาทสมมุติ (role play) เกี่ยวกับการท่องเที่ยว
- แผ่นพับ แผ่นปลิว แผ่นโฆษณา (brochures) เกี่ยวกับการท่องเที่ยว
- หนังสือเล่มเล็ก (small books) เกี่ยวกับการท่องเที่ยว

ในการประเมินผลการปฏิบัติจริง ควรจัดให้มีการวัดและประเมินผล โดย

1. ประเมินโดยตนเอง โดยผู้จัดการเรียนรู้และผู้ปกครอง ซึ่งผู้จัดการเรียนรู้ควรจัดให้มีการประเมินผลงานนักเรียนที่เกิดจากการจัดการเรียนการสอนการท่องเที่ยว เช่น โครงการการท่องเที่ยว ภาพวาดการท่องเที่ยว เรียงความการท่องเที่ยว ฯลฯ

2. ควรสร้างเกณฑ์การประเมินผลงานและการปฏิบัติจริง เช่น การสนทนาของผู้เรียน การแสดงละคร การแสดงบทบาทสมมุติ ฯลฯ

3. การสังเกตและการรับรู้ (observation and perceptions) เกี่ยวกับกิจกรรมการเรียนรู้การท่องเที่ยว

- ปฏิสัมพันธ์ในชั้นเรียนขณะเรียนรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยว (classroom interaction)

- การมีส่วนร่วมของผู้เรียน ขณะปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยว

4. การสื่อสารส่วนบุคคล (personal communication) เกี่ยวกับการใช้ภาษาเพื่อการท่องเที่ยวของผู้เรียนเป็นรายบุคคลที่เกี่ยวกับความรู้และการใช้ภาษาเพื่อการท่องเที่ยวโดยวิธี

- การซักถาม
- การอภิปราย

3. วิธีการวัดผลและประเมินผล

การประเมินผลการเรียนรู้ของนักเรียนตามจุดประสงค์ดังกล่าว ครูผู้สอนควรใช้วิธีการประเมินที่มีความหลากหลาย อาทิ เช่น การสังเกตพฤติกรรมการทำงานของนักเรียน พฤติกรรมเข้าร่วมกิจกรรมตรวจผลงาน การทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยผ่านทักษะต่างๆ ครูผู้สอนจะต้องเลือกใช้เครื่องมือวัดผลให้สอดคล้องกับวิธีการประเมินผล เช่น แบบสังเกตการฟัง-พูด เพื่อประเมินผลความสามารถในการฟัง-พูดตามสถานการณ์ต่างๆ แบบบันทึกการสังเกตในการพูด เพื่อประเมินผลความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารด้วยการพูด แบบบันทึกการตรวจผลงาน เพื่อประเมินผลความสามารถด้านการอ่านและการเขียน แบบสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้ เพื่อประเมินผลด้านเจตคติในการเรียน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2541 ค, หน้า 338-340) ซึ่งมีตัวอย่างเครื่องมือประเมินทางด้านต่างๆ เช่น

4. การวัดผลและประเมินผลทักษะการสื่อสารทางภาษา

4.1 แบบประเมินทักษะการสื่อสารทางภาษา เพื่อประเมินความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารนั้นควรถูกต้องตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้ สอดคล้องกับแนวการจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตร การวัดและประเมินผลควรวัดตามสภาพจริง มีตัวอย่างเครื่องมือประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นการวัดทักษะทางด้านการสื่อสารโดยใช้แบบประเมิน และเกณฑ์การประเมิน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2541 ข, หน้า 65) ดังตาราง 2-7

ตาราง 2 แบบประเมินทักษะการฟัง

ลำดับที่	ชื่อ - สกุล	รู้ความหมายศัพท์		
		3	2	1
1.				
2.				
3.				

ที่มา : (กระทรวงศึกษาธิการ, 2541 ข, หน้า 68)

เกณฑ์การประเมินทักษะการฟัง (กระทรวงศึกษาธิการ, 2541 ข, หน้า 68)

ระดับ 3	หมายถึง	รู้ความหมายทุกคำ
ระดับ 2	หมายถึง	รู้ความหมายบางคำและชัดเจน
ระดับ 1	หมายถึง	รู้ความหมายบางคำแต่ไม่ชัดเจน

ตาราง 3 แบบประเมินทักษะการพูด

ที่	ชื่อ-สกุล	ความถูกต้องในการใช้ภาษา			ความถูกต้องเหมาะสมกับเนื้อหา			ความคล่องแคล่ว			รวมคะแนน		
		3	2	1	3	2	1	3	2	1	3	2	1
1.													
2.													
3.													

ที่มา : (กระทรวงศึกษาธิการ, 2541 ข, หน้า 82)

เกณฑ์การประเมินทักษะการพูด (กระทรวงศึกษาธิการ, 2541 ข, หน้า 82)

ระดับ 3	หมายถึง	ดี
ระดับ 2	หมายถึง	ปานกลาง
ระดับ 1	หมายถึง	ควรปรับปรุง

ตาราง 4 แบบประเมินทักษะการอ่าน

ที่	ชื่อ-สกุล	อ่านออกเสียงประโยคได้ถูกต้อง			การเห็นเสียงหนักเบาในคำ			การออกเสียงสูงต่ำในประโยค			การออกเสียงเชื่อมระหว่างคำ			รวมคะแนน		
		3	2	1	3	2	1	3	2	1	3	2	1	3	2	1
		1.														
2.																
3.																

ที่มา : (กระทรวงศึกษาธิการ, 2541 ข, หน้า 75)

เกณฑ์การประเมินทักษะการอ่าน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2541 ข, หน้า 75)

ระดับ 3	หมายถึง	ดี
ระดับ 2	หมายถึง	ปานกลาง
ระดับ 1	หมายถึง	ควรปรับปรุง

ตาราง 5 แบบประเมินทักษะการเขียน

ที่	ชื่อ-สกุล	โครงสร้างไวยากรณ์ถูกต้อง			เครื่องหมายในประโยคต่าง ๆ ถูกต้อง			สะกดคำศัพท์ถูกต้อง			ขึ้นต้นประโยคด้วยตัวพิมพ์ใหญ่ถูกต้อง			รวมคะแนน		
		3	2	1	3	2	1	3	2	1	3	2	1	3	2	1
		1.														
2.																
3.																

ที่มา : (กระทรวงศึกษาธิการ, 2541 ข, หน้า 89)

เกณฑ์การประเมินทักษะการเขียน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2541 ข, หน้า 89)

ระดับ 3	หมายถึง	ดี
ระดับ 2	หมายถึง	ปานกลาง
ระดับ 1	หมายถึง	ควรปรับปรุง

ตาราง 6 แบบประเมินทักษะการปฏิบัติงาน

ที่	ชื่อ-สกุล	ความถูกต้อง ในการใช้ ภาษา			ความสะอาด			ความสวยงาม			ความคิด สร้างสรรค์			รวมคะแนน		
		3	2	1	3	2	1	3	2	1	3	2	1	3	2	1
		1.														
2.																
3.																

ที่มา : (กระทรวงศึกษาธิการ, 2541 ข, หน้า 78)

เกณฑ์ประเมินทักษะการปฏิบัติงาน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2541 ข, หน้า 78)

ระดับ 3	หมายถึง	ดี
ระดับ 2	หมายถึง	ปานกลาง
ระดับ 1	หมายถึง	ควรปรับปรุง

ตาราง 7 แบบประเมินผลงาน

ชื่อนักเรียน	รายการประเมินผลงาน				
	ครบถ้วน	สวยงาม	แสดงความ คิดเห็น	รวม คะแนน	ร้อยละ
1.					
2.					
3.					

ที่มา : (อุทุมพร จามรมาน, 2545, หน้า 54)

เกณฑ์ประเมินผลงาน (อุทุมพร จามรมาน, 2545, หน้า 54)

ระดับ 3	หมายถึง	ดีมาก
ระดับ 2	หมายถึง	ดี
ระดับ 1	หมายถึง	ปรับปรุง

เกณฑ์การวัดและประเมินผลทักษะการเขียน การวัดและประเมินความสามารถในการเขียนของผู้เรียนที่ดีที่สุด คือการให้ผู้เรียนได้เขียนจริงๆ ตัวอย่างเกณฑ์การให้คะแนนทักษะการเขียนอิสระ (free writing) โดยกำหนดหัวข้อเรื่องให้เท่านั้น นักเรียนต้องคิดเนื้อหาเอง เนื้อหาและคำศัพท์จึงเป็น 2 องค์ประกอบสำคัญในการให้คะแนนนอกเหนือจากการใช้ไวยากรณ์ เครื่องหมายวรรคตอนและการเรียบเรียงเนื้อหา ตัวอย่างเกณฑ์การให้คะแนนทักษะการเขียนอิสระจะแบ่งการให้คะแนนเป็น 4 ระดับ และกำหนดค่าคะแนนไว้ให้ด้วยเช่นกัน แต่การพิจารณาให้คะแนนงานเขียนจะพิจารณาภาพรวม โดยดูองค์ประกอบทั้ง 4 ส่วนไปพร้อมๆ กัน ในแต่ละระดับ คือส่วนเนื้อหา ส่วนคำศัพท์ ส่วนการใช้ไวยากรณ์ เครื่องหมายวรรคตอน และส่วนการเรียบเรียงเนื้อหา เมื่อกำหนดระดับคะแนนได้แล้วก็ตีค่าเป็นคะแนนอีกทีหนึ่ง (กระทรวงศึกษาธิการ, 2541 ก, หน้า 130)

ระดับ 1 หมายถึง เนื้อหาไม่ตรงตามหัวข้อที่กำหนดให้ หรือมีข้อมูลไม่เพียงพอที่จะประเมิน เขียนโครงสร้างประโยค ตัวสะกด ใช้ไวยากรณ์ และเครื่องหมายวรรคตอนไม่ถูกต้อง หรือถูกต้องเพียงเล็กน้อย เรียบเรียงถ้อยคำโดยแปลคำจากภาษาแม่ เรียบเรียงเรื่องสับสนไม่ต่อเนื่อง

ระดับ 2 หมายถึง ใช้วงศัพท์จำกัด เขียนโครงสร้างประโยค ตัวสะกด ใช้ไวยากรณ์ และเครื่องหมายวรรคตอนถูกต้องเพียง ร้อยละ 30-50 เนื้อหาถูกต้องตรงกับหัวข้อเรื่องที่กำหนดให้น้อยมากข้อมูลส่วนใหญ่ไม่สัมพันธ์กับเนื้อเรื่อง และขาดความต่อเนื่อง

ระดับ 3 หมายถึง ใช้วงศัพท์และสำนวนกว้างขึ้น เขียนโครงสร้างประโยค ตัวสะกด ใช้ไวยากรณ์ และเครื่องหมายวรรคตอนถูกต้องประมาณ ร้อยละ 60-80 เนื้อหาส่วนใหญ่สอดคล้องกับหัวข้อเรื่อง จับใจความสำคัญได้ แต่การเขียนเรียบเรียงรายละเอียดยังไม่สมบูรณ์

ระดับ 4 หมายถึง ใช้วงศัพท์และสำนวนได้เหมาะสมดี เขียนโครงสร้างประโยค ตัวสะกดใช้ไวยากรณ์ และเครื่องหมายวรรคตอนถูกต้อง เรียบเรียงเนื้อหาถูกต้องสมบูรณ์ สมเหตุสมผล และสอดคล้องกับหัวข้อเรื่องที่กำหนดให้

4.2 แบบประเมินด้านจิตพิสัย การสร้างเครื่องมือวัดพฤติกรรมด้านจิตพิสัย ในด้านคุณลักษณะมีความกระตือรือร้นที่จะเรียน มีตัวชี้บ่งพฤติกรรมความกระตือรือร้นที่จะเรียน ตัวอย่าง (บังอร พุ่มสะอาด, 2536, หน้า 33-34) เช่น

1. เตรียมอุปกรณ์ให้พร้อมก่อนถึงชั่วโมง/พร้อมเสมอที่จะเรียน
2. เตรียมอ่าน/เปิดหนังสือคูก่อนถึงบทที่จะเรียนในชั่วโมงต่อไป
3. เมื่อครูให้ทำแบบฝึกหัดก็ลงมือทำทันที/พร้อมที่จะทำกิจกรรมทุกอย่างที่

ครูกำหนด

4. ทำเสร็จแล้วอยากรู้คำตอบว่าถูกหรือผิด
5. ทำแบบฝึกหัดไม่ได้ตามผู้อื่นให้ช่วยอธิบาย

6. กระฉับกระเฉงว่องไวในการเรียน
7. ทำแบบฝึกหัดอย่างมีชีวิตชีวาและเต็มใจ
8. มีความคิดที่จะทำงานให้ดียิ่งขึ้น
9. แสดงความสนใจอย่างมากในงานที่ได้รับมอบหมาย

ตาราง 8 แบบประเมินความกระตือรือร้นในการเรียน

เลขที่	อาสา			เตรียม			ทำงาน			พร้อมที่			ร่วม			ร่วมมือ			แก้ปัญหา			ส่งงาน			รวม			
	ทำงาน	พร้อมที่	จะร่วม	จะร่วม	กิจกรรม	กิจกรรม	ทันทีที่	ทันทีที่	ทันทีที่	จะปฏิบัติ	จะปฏิบัติ	จะปฏิบัติ	กิจกรรม	กิจกรรม	กิจกรรม	ทำงาน	ทำงาน	ทำงาน	และข้อ	และข้อ	และข้อ	ทัน	ทัน	ทัน				
	3	2	1	3	2	1	3	2	1	3	2	1	3	2	1	3	2	1	3	2	1	3	2	1	3	2	1	24
1.																												
2.																												
3.																												

ที่มา : (กระทรวงศึกษาธิการ, 2541 ค, หน้า 348)

เกณฑ์การประเมินความกระตือรือร้นในการเรียน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2541 ค, หน้า 348)

ระดับ 3	หมายถึง	มีพฤติกรรมในระดับสูง
ระดับ 2	หมายถึง	มีพฤติกรรมในระดับปานกลาง
ระดับ 1	หมายถึง	มีพฤติกรรมในระดับต่ำ

การวัดผลและประเมินผลเป็นกิจกรรมที่สัมพันธ์กับการเรียนการสอน เป็นกระบวนการที่ได้มาซึ่งข้อมูลที่เป็นประโยชน์ทั้งกับผู้สอนและผู้เรียน เพื่อตรวจสอบดูว่าการจัดการศึกษาหรือการจัดการเรียนการสอน ได้ผลสำเร็จตรงตามจุดประสงค์มากน้อยเพียงใด ใช้การวัดและประเมินผลอย่างหลากหลาย และดำเนินการอย่างต่อเนื่อง และเป็นการวัดผลแบบอิงเกณฑ์ สามารถดำเนินการได้ทั้งก่อนเรียน ระหว่างเรียนและหลังเรียน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นเที่ยวเมืองแก่งคอย กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 นั้น เพื่อให้เกิดความเข้าใจและได้ข้อค้นพบต่าง ๆ ผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ทั้งในและต่างประเทศ ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

งานวิจัยในประเทศ

กฤษณ์ เจริญทอง (2540, บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่อง การนำเที่ยวถ้ำลอดของผู้นำเที่ยวท้องถิ่น ตำบลถ้ำลอด อำเภอบางมะผ้า จังหวัดแม่ฮ่องสอน ผลการวิจัยพบว่า วิธีการนำเที่ยวถ้ำลอด ของผู้นำเที่ยวท้องถิ่นของถ้ำลอดส่วนใหญ่มีวิธีการนำเที่ยวตามหลักการนำเที่ยวและตามหลักการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในระดับสูง โดยผู้นำเที่ยวเห็นถึงประโยชน์ของการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ที่สามารถลดผลกระทบจากการท่องเที่ยวที่จะมีผลต่อสภาพธรรมชาติ เพื่อให้การท่องเที่ยวถ้ำลอด เป็นการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนตลอดไป

สุดสายใจ ชาญณรงค์ (2540 , บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่อง การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น วิชาภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดขอนแก่น มีวิธีดำเนินการวิจัยดังนี้ คือ 1) ดำเนินการตามการพัฒนาหลักสูตร 6 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นที่ 1 ศึกษารวบรวมข้อมูลพื้นฐาน เพื่อสำรวจหาคำศัพท์ท้องถิ่น ขั้นที่ 2 สร้างหลักสูตรโดยนำข้อมูลจากข้อ 1 มาปรับเนื้อหา ขั้นที่ 3 ประเมินความสมบูรณ์ ขั้นที่ 4 ปรับหลักสูตร ขั้นที่ 5 นำหลักสูตรไปใช้ และขั้นที่ 6 ปรับปรุงแก้ไขหลักสูตร 2) ทดลองใช้ 3) ปรับปรุงแก้ไขหลักสูตรการพัฒนาหลักสูตร พบว่า นักเรียนทุกคนมีค่าเฉลี่ยของคะแนนแบบทดสอบประจำบทเรียนผ่านเกณฑ์การประเมินที่ตั้งไว้ คือ ร้อยละ 60 ผลการประเมินความคิดเห็น ด้านความพอใจในกิจกรรมการเรียนการสอนมากที่สุด คิดเป็นค่าเฉลี่ย 2.88 ด้านประโยชน์ในชีวิตประจำวันคิดเป็นค่าเฉลี่ย 2.58 และด้านความยากง่าย นักเรียนเข้าใจในสิ่งที่เรียนคิดเป็นค่าเฉลี่ย 2.54

ลมัยพร แผล่งหล้า (2542, บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่อง การศึกษาการพัฒนาหลักสูตร ภาษาอังกฤษ ให้สอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่น ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า ครูผู้สอนมีการพัฒนาหลักสูตร โดยมีการปรับกิจกรรมการเรียนการสอน ปรับหรือเพิ่มเติมรายละเอียดเนื้อหาวิชา ปรับและเลือกใช้สื่อและพัฒนาสื่อขึ้นมาใหม่ วิธีที่มีการพัฒนามากที่สุด คือ การปรับกิจกรรมการเรียนการสอน โดยมีวิธีการคือ ศึกษาจุดประสงค์ เนื้อหา กิจกรรม คาบเวลาและจัดทำแผนการสอน กิจกรรมการเรียนการสอนที่ใช้ คือ การสนทนาโต้ตอบ เกม เพลง และบทบาทสมมุติ โดยใช้วิธีการสอนเพื่อการสื่อสาร

สุธิดา สังขรัชชาสัตย์ (2543, บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่อง การพัฒนาหลักสูตร มัคคุเทศก์น้อยนำเที่ยวเขตคูลิต ในกลุ่มงานและพื้นฐานอาชีพ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร มีวิธีดำเนินการวิจัยในการพัฒนาหลักสูตร 7 ขั้นตอน ผลการนำหลักสูตรไปใช้ นักเรียนทั้ง 30 คน มีค่าเฉลี่ยของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนผ่านเกณฑ์การประเมินที่กำหนดไว้ คือ ร้อยละ 70 ของคะแนนเต็มทั้ง 3 ภาคความรู้ และความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ธัญภรณ์ วงศ์อกนิษฐ์ (2543, บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่องจิตสำนึกของมัคคุเทศก์ในการนำเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในระบบนิเวศแนวปะการัง พบว่า กิจกรรมที่นำเที่ยว ลักษณะการใช้แหล่งท่องเที่ยว ไม่มีผลต่อความแตกต่างของคะแนนจิตสำนึกต่อการนำเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในระบบนิเวศแนวปะการัง อายุไม่มีความสัมพันธ์กับคะแนนจิตสำนึกในการนำเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในระบบนิเวศแนวปะการัง และพบว่า กลุ่มตัวอย่างเพศชายมีคะแนนจิตสำนึกสูงกว่าเพศหญิง มัคคุเทศก์ที่มีระบบการศึกษาที่ต่างกัน จะมีคะแนนจิตสำนึกในการนำเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในระบบนิเวศแนวปะการังต่างกัน ระยะเวลาการทำงานมีความสัมพันธ์กับจิตสำนึกในการนำเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในระบบนิเวศแนวปะการัง และมัคคุเทศก์ผ่านการอบรมมีคะแนนจิตสำนึกในการนำเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในระบบนิเวศแนวปะการังสูงกว่ามัคคุเทศก์ที่ไม่ผ่านการอบรม

ลำลี ทองธิว (2544, บทคัดย่อ) ได้ศึกษา เรื่อง การพัฒนาหลักสูตรมัคคุเทศก์น้อย งานไม้แกะสลักและงานไม้ สำหรับหมู่บ้านหัตถกรรมไม้และแกะสลักบ้านถวาย:กรณีศึกษา โรงเรียนบ้านต้นแก้ว อำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่ ผลการศึกษากระบวนการพัฒนาหลักสูตรเป็นไปในรูปแบบโรงเรียนเข้าเป็นแนวร่วมกับชุมชน ประกอบด้วยขั้นตอนดังนี้ 1) ขั้นสร้างความเข้าใจระหว่างผู้บริหารโรงเรียนกับครู เพื่อชี้แจงความเป็นมาของหลักสูตรท้องถิ่น เรื่อง มัคคุเทศก์น้อย งานไม้แกะสลักและงานไม้ ซึ่งเป็นความต้องการของชุมชน และนำเสนอแนวคิดเรื่องความเป็น แนวร่วมระหว่างครูกับชาวบ้านเพื่อพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นร่วมกัน พร้อมกันนั้นได้แต่งตั้ง คณะกรรมการขึ้นมา 2 ชุด มีกรรมการที่มาจากผู้บริหารหมู่บ้าน 1 ชุด และกรรมการที่เป็นครู ทำงานประสานกับกรรมการชุดแรกอีก 1ชุด ซึ่งกรรมการทั้ง 2ชุด ทำหน้าที่รับผิดชอบการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นร่วมกัน 2) ขั้นกำหนดโครงสร้างหลักสูตรท้องถิ่น มี 2 ระยะ ดังนี้ ระยะที่ 1 กรรมการดำเนินการสร้างหลักสูตรซึ่งเป็นครูระดับประถมศึกษาปีที่ 6 ร่างเป้าหมายโครงสร้าง เวลาเรียน เนื้อหาสาระ ออกแบบประสบการณ์ กิจกรรมการเรียนการสอน และวิธีวัดและประเมินผล ระยะที่ 2 กรรมการดำเนินการสร้างหลักสูตรนำโครงสร้างหลักสูตรที่ร่างไว้นำเสนอเพื่อขอความเห็นชอบและข้อเสนอแนะจากกรรมการที่เป็นชาวบ้าน 3) ขั้นจัดทำหลักสูตรท้องถิ่นประมวลเนื้อหาและจัดทำแผนการสอน สื่อการสอน มี 3 ระยะ คือ ระยะที่ 1 ครูเป็นกรรมการดำเนินการสร้างหลักสูตรท้องถิ่น จัดทำรายละเอียดของแผนการสอนตามโครงสร้างหลักสูตรที่ ผ่านความเห็นชอบจากชาวบ้าน ระยะที่ 2 ครูศึกษาและประมวลความรู้ทางวิชาการจาก แหล่งข้อมูลภายนอกเพิ่มเติมและระยะที่ 3ครูลงมือสร้างบันทึกการสอน เอกสารประกอบการสอนสื่อการสอนแบบวัดและประเมินผล และทดลองใช้บันทึกการสอนบางส่วน 4) ขั้นวิพากษ์หลักสูตรท้องถิ่นโดยชาวบ้านและผู้เชี่ยวชาญการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น 5) ขั้นปรับปรุงหลักสูตรท้องถิ่นก่อนนำไปใช้

ยุพิน บุญญานาม (2544, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น เรื่อง จังหวัดระยอง กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผลการวิจัยพบว่า 1) ได้หลักสูตรท้องถิ่น เรื่อง จังหวัดระยอง กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต

สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีความเหมาะสมที่นำไปใช้ในการพัฒนาการเรียนการสอนได้ 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการทดลองใช้หลักสูตรท้องถิ่น เรื่อง จังหวัดระยอง สูงกว่าก่อนการทดลองใช้หลักสูตรท้องถิ่น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.01 และนักเรียนส่วนใหญ่มีความพึงพอใจในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน และมีความรัก ความภาคภูมิใจต่อท้องถิ่นของตนเอง

ปรารภนา ศรีสุข (2544, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาหลักสูตรภาษาอังกฤษ สำหรับการท่องเที่ยว สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จังหวัดสมุทรปราการ โดยดำเนินการพัฒนาหลักสูตร 5 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นที่ 1 การสร้างหลักสูตรโดยศึกษาข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนาหลักสูตร ได้แก่ ศึกษาหลักสูตรแม่บทวิชาภาษาอังกฤษ ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2539 ในด้านหลักการและแนวคิด จุดมุ่งหมาย โครงสร้าง เนื้อหาสาระ แนวการจัดการเรียนการสอน สื่อการเรียนการสอน การวัดผล ประเมินผล ศึกษาข้อมูลด้านสภาพทั่วไปของจังหวัดสมุทรปราการ และข้อมูลทางภาษาด้านคำศัพท์เฉพาะและเรื่องราวเกี่ยวกับท้องถิ่น วัฒนธรรมของจังหวัดสมุทรปราการ ที่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีโอกาสพบเห็นและใช้บ่อยในชีวิตประจำวัน ยกเว้นหลักสูตร ขั้นที่ 2 การตรวจสอบคุณภาพเบื้องต้นและปรับปรุงแก้ไข ขั้นที่ 3 การจัดทำวัสดุหลักสูตร ขั้นที่ 4 การทดลองใช้หลักสูตรเพื่อหาคุณภาพของหลักสูตร ขั้นที่ 5 การปรับปรุงหลักสูตร ผลการวิจัยพบว่า 1) ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้จากการทดสอบหลังเรียน โดยใช้หลักสูตรภาษาอังกฤษสำหรับการท่องเที่ยวสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 2) นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษในระดับดีมาก

สิทธิเดช สำลีแก้ว (2545, บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่อง การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น เรื่อง การอนุรักษ์ป่าชายเลน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีขั้นตอนในการพัฒนาหลักสูตร 4 ขั้นตอน คือ 1) การศึกษาข้อมูลพื้นฐาน 2) การพัฒนาหลักสูตร 3) การทดลองใช้หลักสูตร 4) การประเมินผลและปรับปรุงหลักสูตร โดยทดลองใช้หลักสูตรกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านคลองวาฬ อำเภอเมือง จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จำนวน 25 คน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีความรู้เกี่ยวกับเรื่องการอนุรักษ์ป่าชายเลนก่อนและหลังการใช้หลักสูตร แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

อัมพร เต็มดี (2545, บทคัดย่อ) ได้วิจัยเรื่อง การพัฒนาชุดการเรียนรู้เรื่อง การอนุรักษ์แหล่งท่องเที่ยวในชุมชนสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา อำเภอสวนผึ้ง จังหวัดราชบุรี มีขั้นตอนในการพัฒนาชุดการเรียนรู้ 4 ขั้นตอน คือ 1) ศึกษาความต้องการและข้อมูลพื้นฐาน 2) พัฒนาและหาประสิทธิภาพชุดการเรียนรู้ 3) ทดลองใช้ 4) ประเมินและปรับปรุงแก้ไข กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/1 โรงเรียนชุมชนบ้านบ่อ สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอสวนผึ้ง จังหวัดราชบุรี จำนวน 32 คน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการอนุรักษ์แหล่งท่องเที่ยวในชุมชนก่อน และหลังการใช้ชุด

การเรียนรู้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และมีความคิดเห็นที่ดีต่อชุดการเรียนรู้เรื่องอนุรักษ์แหล่งท่องเที่ยวในชุมชน

จิตรา ชูมณี (2545, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาหลักสูตรมัคคุเทศก์ท้องถิ่น อำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนและบุคคลที่เกี่ยวข้องมีความต้องการในการพัฒนาหลักสูตร เรื่องมัคคุเทศก์ท้องถิ่น อำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โดยใช้แหล่งเรียนรู้ในท้องถิ่น เรียนรู้จากสถานการณ์จริง และเน้นการประเมินผลตามสภาพจริง 2) หลักสูตรประกอบด้วย หลักการ คำอธิบายรายวิชา จุดหมาย โครงสร้าง ขอบข่ายเนื้อหา เวลาเรียน แนวทาง การจัดการเรียนการสอน สื่อการเรียนการสอน การประเมินผล และแผนการสอน 10 แผนการสอน ขอบข่ายเนื้อหาประกอบด้วย ประวัติศาสตร์และภูมิศาสตร์ท้องถิ่น เทศกาล งานประเพณี และวัฒนธรรมท้องถิ่น สถานที่ท่องเที่ยวที่สำคัญในท้องถิ่น โรงแรมสถานที่พัก ร้านอาหาร และผลิตภัณฑ์ของฝากของที่ระลึกในท้องถิ่น อนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวในท้องถิ่น คุณสมบัติทั่วไปของมัคคุเทศก์ และการปฏิบัติหน้าที่ในการเป็นมัคคุเทศก์ท้องถิ่น ผู้เชี่ยวชาญประเมินองค์ประกอบของหลักสูตรมีความสอดคล้องและเหมาะสม 3) นำหลักสูตรไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านเขาชะ อำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี ในชุมชนมัคคุเทศก์ท้องถิ่น โดยผู้วิจัย ครูผู้สอนกิจกรรมชุมนุม ผู้รู้ในท้องถิ่น และมัคคุเทศก์อาชีพเป็นผู้สอน จำนวน 25 คาบ คาบละ 50 นาที และ 4) การประเมินผลและปรับปรุงหลักสูตร พบว่า นักเรียนมีความรู้เกี่ยวกับมัคคุเทศก์ท้องถิ่นก่อนและหลังการใช้หลักสูตรแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 นักเรียนสามารถจัดทำชิ้นงานได้ระดับดีมาก เช่น แผ่นพับ หนังสือเล่มเล็ก นิทาน แต่งกลอนเกี่ยวกับการนำเที่ยว และปฏิบัติหน้าที่เป็นมัคคุเทศก์ท้องถิ่นได้ และมีความคิดเห็นที่ดีต่อหลักสูตร และหลักสูตรควรปรับปรุงเรื่องระยะเวลาในการสอนให้มีความยืดหยุ่นและสอดคล้องกับเนื้อหา

ชีวันต์ สาลีประเสริฐ (2545, บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่อง การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น เรื่อง การอนุรักษ์โบราณสถานโบราณวัตถุ อำเภออุ้มถ่อง สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีขั้นตอนการพัฒนาหลักสูตร 4 ขั้นตอน คือ 1) การศึกษาข้อมูลพื้นฐาน 2) การพัฒนาหลักสูตร 3) การทดลองใช้หลักสูตร 4) การประเมินผลและปรับปรุงหลักสูตร ผลการพัฒนาหลักสูตร พบว่า องค์ประกอบของหลักสูตรประกอบด้วย หลักการ จุดหมาย โครงสร้าง คำอธิบายรายวิชา ขอบข่ายเนื้อหา เวลาเรียน แนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน สื่อการเรียนการสอน การวัดผลและประเมินผล และแผนการสอน 6 แผนการสอน ผลการทดลองใช้หลักสูตร พบว่า นำหลักสูตรไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยมีการสอนร่วมกันระหว่าง ผู้วิจัย ผู้สอน เจ้าหน้าที่พิพิธภัณฑสถาน อ.ส.ม.ศ. และผู้รู้ในท้องถิ่น ผลการประเมินและปรับปรุงหลักสูตร พบว่า นักเรียนมีความรู้เกี่ยวกับเรื่องการอนุรักษ์โบราณสถานโบราณวัตถุอำเภออุ้มถ่องก่อนและหลังการใช้หลักสูตรแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สุภวรรณ สิงห์ตะ (2545, บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่อง การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น เรื่อง การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 อำเภอสังขละบุรี จังหวัด กาญจนบุรี มีขั้นตอนการพัฒนาหลักสูตร 4 ขั้นตอน คือ 1) การศึกษาข้อมูลพื้นฐาน 2) การ พัฒนาหลักสูตร 3) การทดลองใช้หลักสูตร 4) การประเมินผลและปรับปรุงหลักสูตรผลการ พัฒนาหลักสูตรพบว่า นักเรียนและบุคคลที่เกี่ยวข้องต้องการให้มีการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น โดยจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่หลากหลายร่วมกับผู้รู้ในท้องถิ่น มีเนื้อหาเกี่ยวกับการ ท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์เน้นการประเมินผลตามสภาพจริง องค์ประกอบของหลักสูตรประกอบด้วย หลักการ คำอธิบายรายวิชา จุดมุ่งหมาย โครงสร้าง ขอบข่ายเนื้อหา เวลาเรียน แนวการจัด กิจกรรมการเรียนการสอน แผนการสอน 8 แผนการสอน ผู้เชี่ยวชาญประเมินองค์ประกอบ ของหลักสูตรพบว่ามีความสอดคล้องและเหมาะสม ผลการทดลองใช้หลักสูตร พบว่า นำ หลักสูตรไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยมีการสอนร่วมกันระหว่าง ผู้วิจัย ครูผู้สอน และผู้รู้ในท้องถิ่น ผลการประเมินและปรับปรุงหลักสูตรพบว่า นักเรียนมีความรู้ เกี่ยวกับเรื่องการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ก่อนและหลังการใช้หลักสูตรแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ 0.05

กานต์นารี เขียวพานิช (2547, บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่อง การพัฒนาหลักสูตรมัคคุเทศก์น้อย กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนท้ายพิบูล (สำนักงานสลากกินแบ่งสงเคราะห์ 68) จังหวัด สระบุรี มีขั้นตอนการพัฒนาหลักสูตร 4 ขั้นตอน คือ 1) การศึกษาข้อมูลพื้นฐาน 2) การพัฒนาหลักสูตร 3) การทดลองใช้หลักสูตร 4) การประเมินผลและปรับปรุงหลักสูตร ผลการพัฒนาหลักสูตรพบว่า นักเรียนสนใจ ตั้งใจ ให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมต่างๆ เป็นอย่างดี สามารถเป็นมัคคุเทศก์น้อย แนะนำ สถานที่ท่องเที่ยวในวัดพระพุทธรบาทได้ กล่าวพูด กล่าวแสดงออก และมีความรู้เกี่ยวกับ เรื่อง มัคคุเทศก์น้อย หลังใช้หลักสูตรสูงกว่าก่อนใช้หลักสูตรอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ 0.05

นันธิชัย หิรัญวงษ์ (2547, บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่อง การพัฒนาหลักสูตรมัคคุเทศก์ น้อย นำเที่ยวบึงฉวากเฉลิมพระเกียรติสำหรับ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีขั้นตอนการ พัฒนาหลักสูตร 4 ขั้นตอน คือ 1) การศึกษาข้อมูลพื้นฐาน พบว่า หลักสูตรมัคคุเทศก์น้อยนำ เที่ยวบึงฉวากเฉลิมพระเกียรติ มีความเหมาะสมที่จะจัดการเรียนรู้ให้กับนักเรียน 2) การ พัฒนาหลักสูตร พบว่า หลักสูตรมีความสอดคล้องระหว่าง 0.80-1.00 ดังนั้น ส่วนประกอบใน โครงสร้างหลักสูตรและแผนการจัดการเรียนรู้ มีความสอดคล้องและเหมาะสม 3) การ ทดลองใช้หลักสูตร พบว่า นักเรียนมีความสนใจในการเรียนรู้การเป็นมัคคุเทศก์น้อยนำเที่ยว บึงฉวากเฉลิมพระเกียรติ และมีความสนุกสนานกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้อย่างหลากหลาย 4) การประเมินผลและปรับปรุงหลักสูตร พบว่า นักเรียนมีความสนใจในการเรียนรู้การเป็น

มีคฤเทศก์น้อยนำเที่ยวบึงฉวากเฉลิมพระเกียรติและหลักสูตรควรปรับปรุงเรื่องระยะเวลาในการสอนให้มีความยืดหยุ่นและสอดคล้องกับเนื้อหาวิชา

เรณู สิงห์อุบล (2549, บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่อง การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น เรื่อง History of Uthai District สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดอุทัย (เขาวนวิทยา) ผลการวิจัยพบว่า 1) ได้หลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง History of Uthai District สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดอุทัย (เขาวนวิทยา) 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนของนักเรียนสูงกว่าก่อนเรียน นักเรียนมีผลการเรียนรวมผ่านเกณฑ์เฉลี่ยร้อยละ 70 และนักเรียนมีเจตคติต่อหลักสูตรในทางบวก

งานวิจัยต่างประเทศ

มู (Moore, 2000, Abstract) ศึกษาเรื่องเกี่ยวกับการเข้าร่วมสัมมนาการเรียนรู้ขั้นพื้นฐานด้านวัตถุประสงค์ของการพัฒนาหลักสูตร เพื่อเป็นพื้นฐานแห่งพิพิธภัณฑศิลป์ที่มีให้บริการ ซึ่งศึกษาการพัฒนาหลักสูตรขั้นพื้นฐานทางด้านศิลปะสำหรับครูมืออาชีพโดยการสำรวจครูซึ่งยังมีความไม่แน่นอนด้านการใช้โครงสร้าง และนวัตกรรมขั้นสูงในการจัดการสอนศิลปะ ซึ่งครูมีความพร้อมและสะดวกในการเปลี่ยนแปลง ในการใช้โครงสร้างและนวัตกรรมใหม่ๆ ทางด้านบทบาททางวรรณกรรมวรรณคดี คุณลักษณะ กลยุทธ์และทักษะตามความต้องการเพื่อพัฒนาหลักสูตรเพื่อส่งเสริมการเป็นครูมืออาชีพเพื่อเป็นการพัฒนาบทบาทครูมีการฝึกฝนซ้ำแล้วซ้ำอีกจนเกิดความชำนาญ ซึ่งพื้นฐานทางการวิจัยเหล่านี้มุ่งเป็นพื้นฐานเพื่อการออกแบบหลักสูตรที่จะใช้ต่อไปสำหรับปีที่ 3

วิทเทอร์ (Wither, 2000, Abstract) ศึกษาเรื่องการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นและการจัดพื้นฐานทางการศึกษามีจุดประสงค์เพื่อพิจารณาข้อมูลเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรของท้องถิ่นของสถาบันการศึกษา YVLEI ซึ่งพบว่าทางโรงเรียนมีการวิเคราะห์ถึงพื้นฐานของหลักสูตรว่าปรับปรุงให้เกิดความสัมพันธ์ระหว่างโรงเรียนกับชุมชน ทำให้เด็กเกิดความคิดโดยใช้ประสาทสัมผัสทุกส่วนจากตัวเด็กกับสิ่งแวดล้อมที่เขาอยู่ด้วย จัดหาโอกาสให้นักเรียนได้แลกเปลี่ยนความรู้ระหว่างชุมชน ซึ่งหลักสูตรนี้ได้พัฒนาทุกระดับโดยเฉพาะ ป.6 เน้นในเรื่องของระเบียบวินัยอย่างเคร่งครัด โดยการร่วมกันจัดระหว่างครู สมาชิกของชุมชน และนักเรียน ซึ่งผู้นำชุมชนจะจัดหาเนื้อหากิจกรรมการเรียนการสอนตามมาตรฐานซึ่งเป็นที่ยอมรับของโรงเรียนใช้ประสาทสัมผัสทุกส่วนจากตัวเด็กกับสิ่งแวดล้อมที่พวกเขาอยู่ด้วย จัดหาโอกาสให้นักเรียนได้แลกเปลี่ยนความรู้ระหว่างชุมชน ซึ่งหลักสูตรนี้ได้พัฒนาทุกระดับโดยเฉพาะชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เน้นในเรื่องของระเบียบวินัยอย่างเคร่งครัดโดยการร่วมกันจัดระหว่างครู สมาชิกของชุมชนและนักเรียน ซึ่งผู้นำชุมชนจะจัดหา กิจกรรมการเรียนการสอนตามมาตรฐานเป็นที่ยอมรับของโรงเรียน

ลีแลนด์ (Leland, 2006, Abstract) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความไม่ฝืนของเมือง แคลิฟอร์เนีย ประเทศสหรัฐอเมริกา ในศตวรรษที่ 20 และความคิดเห็นที่มีต่อเมืองลอสแอนเจลิส พบว่า มีการวิเคราะห์งานเขียนของชาวอเมริกันที่อยู่ในเมืองว่ามีความแตกต่างกันในเรื่องการพัฒนาสิ่งแวดล้อมในประวัติศาสตร์จากผลิตทางวัฒนธรรม ซึ่งสามารถพิจารณาออกเป็น 4 ส่วน จากความสัมพันธ์ ประวัติศาสตร์การอพยพ ซึ่งแสดงถึงความทันสมัยและความล้าหลังของประเทศสหรัฐอเมริกา ทั้งข้อมูลทางภูมิศาสตร์และวัฒนธรรมที่ถูกจำกัด ทำให้มีการเปลี่ยนแปลงในคอนปลายศตวรรษที่ 20 ที่จะทำให้เมืองลอสแอนเจลิสเป็นศูนย์กลางและต้นแบบของเมืองท่องเที่ยว ความเปลี่ยนแปลงจากความล้าหลังมาสู่ความทันสมัย ซึ่งได้ถูกวิเคราะห์ข้อมูลจากหนังสือท่องเที่ยว วรรณกรรม เรื่องสั้น บทความและแนวคิดทฤษฎีทางวัฒนธรรม

มิลส์ (Mills, 2006, Abstract) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์เครื่องมือการพัฒนา โครงสร้างสมการของความพอใจของลูกค้ากับบริการท่องเที่ยวแบบออนไลน์ มีจุดประสงค์เพื่อพัฒนาเครื่องมือการสำรวจรูปแบบความพึงพอใจของลูกค้ากับการท่องเที่ยวเว็บไซต์ ซึ่งดูได้จากประสิทธิภาพของการท่องเที่ยวเว็บไซต์ ซึ่งมีด้วย 3 แบบคือ 1.ท่องเที่ยวเว็บไซต์โดยตรง 2. ใช้บริการหรือสนใจสินค้า 3. เห็นคุณค่าของการท่องเที่ยวเว็บไซต์ที่มีต่อลูกค้า มีขั้นตอนในการทดสอบความพึงพอใจของลูกค้าในการท่องเที่ยวเว็บไซต์ (e-satisfaction) โดยการโปรแกรม Amos 40 ผลการวิจัย ความพึงพอใจมี 2 ทาง คือ 1. ทางบวก เป็นการท่องเที่ยวเว็บไซต์เพื่อการติดต่อประสานงาน 2. ทางลบ เป็นเรื่องเกี่ยวกับการใช้บริการและสั่งซื้อผลิตภัณฑ์ ได้มีการวิจัยเกี่ยวกับธุรกิจการท่องเที่ยวความความพึงพอใจของลูกค้าในการใช้บริการออนไลน์ ซึ่งจะช่วยให้ธุรกิจการท่องเที่ยวพัฒนาไปอย่างดี ในด้านการบริการและความมั่นคงด้วยบริการที่ประทับใจ

อลสัน (Olson, 2006, Abstract) ศึกษาเรื่องการทำแผนพัฒนาที่ทันสมัยเพื่อนำเที่ยวเมืองปารีสในต้นปีที่ 3 ของสาธารณรัฐ ปิคริสต์ศักราช 1870-1900 พบว่า การสร้างภาพพจน์ให้กับปารีส ประเทศฝรั่งเศส ให้เป็นเมืองท่องเที่ยวปรากฏแก่สายตาชาวโลก มีการนำเสนอว่าเมืองปารีสเป็นเมืองที่ทันสมัย มีการคิดแผนเผยแพร่ข้อมูล ข้อความที่เกี่ยวกับการแนะนำการท่องเที่ยว ซึ่งได้ถูกจัดขึ้นโดยเมืองปารีสและสำนักงานรัฐบาล ได้มีการสำรวจภูมิหลังของแผนพัฒนาเศรษฐกิจ กระบวนการและวิธีการในเรื่องของวัฒนธรรม ประวัติศาสตร์ เพื่อใช้เป็นแนวทางในการจัดทำแผนพัฒนาเมืองปารีสให้เป็นเมืองท่องเที่ยว

จากสาระสำคัญของทฤษฎี หลักการ แนวคิดและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง พบว่าการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นทำให้ผู้เรียนเกิดความรักและความผูกพันในท้องถิ่นของตน ตลอดจนเข้าใจเกี่ยวกับสภาพความเป็นอยู่ในท้องถิ่นของตนได้เป็นอย่างดี ซึ่งการเข้าใจในสภาพท้องถิ่นของตนเป็นป่อเกิดของการพัฒนาสภาพท้องถิ่นของตนให้ดียิ่งขึ้นต่อไป และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวพบว่า ประโยชน์ที่สำคัญที่สุดของการท่องเที่ยวที่มีต่อเยาวชนนั้นคือ ทำให้

เยาวชนมีประสบการณ์ที่ดีขึ้น ได้รับความรู้ ได้พบเห็นสิ่งใหม่ๆ ทำให้หูตากว้างขวางขึ้น และประโยชน์ที่สำคัญรองลงมาก็คือเป็นการพักผ่อนทำให้เยาวชนได้รับความเพลิดเพลิน และมีโอกาสได้รู้จักประเทศและท้องถิ่นของตนเองดียิ่งขึ้น ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่า การท่องเที่ยวเป็นการเรียนรู้ที่ทำให้ผู้เรียนได้สัมผัสกับสภาพแวดล้อมใหม่ที่เป็นของจริง มีความน่าสนใจยิ่งกว่าเนื้อหาในตำราเรียน ทำให้ได้รับประสบการณ์ตรงในด้านของความรู้และเป็นการสร้างจิตสำนึกรักและหวงแหนท้องถิ่นของเยาวชนเอง การศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับความหมาย ความสำคัญ ขั้นตอนวิธีการในการพัฒนาหลักสูตร แนวทางการวัดผลประเมินผลหลักสูตร ตลอดจนการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศและต่างประเทศ เป็นแนวทางในการพัฒนาหลักสูตรต่อไป

บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่องการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นเรื่องท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัดสระบุรี กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเทศบาลบ้านม่วง เป็นลักษณะของการวิจัยและพัฒนา (research and development : R & D) โดยมี ขั้นตอนดำเนินการวิจัย ดังนี้

- ขั้นตอนที่ 1 การวิจัย (research 1) : การศึกษาข้อมูลพื้นฐาน
 - ขั้นตอนที่ 2 การพัฒนา (development 1) : การพัฒนาหลักสูตร
 - ขั้นตอนที่ 3 การวิจัย (research 2) : การทดลองการใช้หลักสูตร
 - ขั้นตอนที่ 4 การพัฒนา (development 2) : การประเมินผลและปรับปรุง
- การดำเนินการวิจัยในแต่ละขั้นตอน ผู้วิจัยได้ดำเนินการ ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การวิจัย (research 1) : การศึกษาข้อมูลพื้นฐาน

วัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับความต้องการในการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นเรื่องท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัดสระบุรี กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยศึกษาจากเอกสารเกี่ยวกับ อำเภอแก่งคอย ศึกษาจากเอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตร การวิเคราะห์หลักสูตร และศึกษาขอหมายเนื้อหาและการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนหลักสูตรท้องถิ่นท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัดสระบุรี จากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเทศบาลบ้านม่วง จำนวน 46 คน ผู้บริหารสถานศึกษาโรงเรียนสังกัดเทศบาล จำนวน 3 คน ครูผู้สอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศโรงเรียนในสังกัดเทศบาล จำนวน 3 คน คณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน จำนวน 2 คน และเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวของอำเภอแก่งคอย จำนวน 2 คน รวม 56 คน เพื่อนำข้อมูลมาพัฒนาหลักสูตร ให้สอดคล้องกับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

วิธีดำเนินการ ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. ศึกษาจากเอกสารเกี่ยวกับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตร เพื่อเป็นแนวทางในการดำเนินการวิจัย
2. วิเคราะห์หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

3. ศึกษาข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับอำเภอแก่งคอย โดยศึกษาจากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับอำเภอแก่งคอย

4. ดำเนินการติดต่อส่วนราชการต่างๆ และอำเภอแก่งคอยอย่างเป็นทางการ โดยขอหนังสือจากคณะครุศาสตร์มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

5. คัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง โดยการสุ่มอย่างง่าย (simple random sampling) จากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 1 ห้องเรียน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2551 จากประชากร จำนวนทั้งสิ้น 92 คน ของโรงเรียนเทศบาลบ้านม่วง เป็นกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งประกอบด้วยนักเรียน จำนวน 46 คน

6. สอบถามความต้องการในการพัฒนาหลักสูตร และรูปแบบการจัดการเรียนการสอนที่นักเรียนต้องการในหลักสูตร จากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเทศบาลบ้านม่วง

7. สัมภาษณ์ความต้องการเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น เรื่องท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัดสระบุรี จากผู้บริหารสถานศึกษาสังกัดเทศบาล จำนวน 3 คน ครูผู้สอนกลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ จำนวน 3 คน คณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน จำนวน 2 คน และเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวของอำเภอแก่งคอย จำนวน 2 คน

8. ศึกษาขอบข่ายเนื้อหาและการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนหลักสูตรท้องถิ่นเรื่องท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัดสระบุรี จากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเทศบาลบ้านม่วง หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 และหนังสือการจัดสาระการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544

การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลพื้นฐานและข้อมูลที่เกี่ยวข้องด้วยตนเอง โดยการใช้แบบสัมภาษณ์ ซึ่งอาศัยความร่วมมือจาก ผู้บริหารโรงเรียนสังกัดเทศบาล จำนวน 3 คน ครูผู้สอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศโรงเรียนในสังกัดเทศบาล จำนวน 3 คน คณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน จำนวน 2 คน และเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวของอำเภอแก่งคอย จำนวน 2 คน รวม 10 คน และการใช้แบบสอบถามกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 46 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย มีดังต่อไปนี้

1. แบบสอบถาม จำนวน 1 ฉบับ ได้แก่ แบบสอบถามของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เกี่ยวกับความต้องการในการเรียนเรื่องหลักสูตรท้องถิ่นเรื่องท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัดสระบุรี โดยแบ่งออกเป็น 2 ตอน จำนวน 11 ข้อ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป ได้แก่ เพศ อายุ ระยะเวลาในการอาศัยในอำเภอแก่งคอย และอาชีพของผู้ปกครองของผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 5 ข้อ

ตอนที่ 2 แบบสอบถามความต้องการของนักเรียน ในการเรียนหลักสูตรท้องถิ่นท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัดสระบุรี และรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่นักเรียนต้องการ จำนวน 6 ข้อ ประกอบด้วย ความต้องการให้มีการจัดการเรียนรู้เรื่อง ท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัดสระบุรี ลักษณะแนวการจัดการเรียนรู้ ประโยชน์ของการนำเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัดสระบุรี เนื้อหาที่ต้องการเรียน และความสำคัญ และความจำเป็นของการเรียนเรื่องท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย ซึ่งเป็นแบบสอบถามปลายเปิด (open form)

การสร้างแบบสอบถาม ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถาม โดยมีขั้นตอนในการสร้างดังต่อไปนี้

1. ศึกษาแนวคิด หลักการ ทฤษฎี จากหนังสือและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องตลอดจนสัมภาษณ์ บุคคลที่เกี่ยวข้องกับความต้องการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัดสระบุรี

2. นำข้อมูลที่ได้มาประมวล เพื่อกำหนดโครงสร้างและเครื่องมือและขอบเขตของเนื้อหา โดยขอคำแนะนำจากอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ สร้างแบบสอบถามตามขอบเขตของเนื้อหา

3. จากนั้นนำแบบสอบถามที่สร้างเสร็จ เสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ตรวจสอบเพื่อให้ข้อเสนอแนะ แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข

4. นำแบบสอบถามเสนอผู้เชี่ยวชาญทางด้านหลักสูตร ด้านเนื้อหา และด้านการวัดผลประเมินผล จำนวน 5 ท่าน เพื่อตรวจสอบคุณภาพของแบบสอบถาม โดยใช้ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) เพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไข

5. นำแบบสอบถามมาปรับปรุงแก้ไข แล้วนำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขเสร็จแล้วให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบอีกครั้ง เพื่อความสมบูรณ์ของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

6. นำแบบสอบถามไปทดลองใช้ (try out) กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเทศบาลบ้านม่วง อีกห้องหนึ่งซึ่งไม่ใช่นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 46 คน แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข

ขั้นตอนการสอบถาม

ผู้วิจัยขออนุญาตผู้บริหารโรงเรียนเทศบาลบ้านม่วง โดยการแจ้งวัตถุประสงค์ของการเก็บรวบรวมข้อมูลในครั้งนี้

1. ผู้วิจัยเริ่มเก็บรวบรวมข้อมูล โดยการแนะนำตัวกับ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 46 คน โดยการสร้างบรรยากาศเป็นกันเอง จากนั้นชี้แจงวัตถุประสงค์ของการเก็บรวบรวมข้อมูลในครั้งนี้

2. ผู้วิจัยแจกแบบสอบถามให้นักเรียนคนละ 1 ฉบับ และอธิบายขั้นตอนวิธีการเพื่อสร้างความเข้าใจที่ตรงกันในการตอบแบบสอบถาม โดยใช้เวลาในการตอบ 40 นาที และเก็บรวบรวมแบบสอบถามจากนักเรียนพร้อมทั้งกล่าวขอบคุณนักเรียน

3. จัดเตรียมข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามเพื่อใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงเนื้อหาต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถาม ข้อมูลจากแบบสอบถามความต้องการศึกษาหลักสูตรท้องถิ่นที่เกี่ยวเนื่องแก่งคอย จำนวน 1 ฉบับ โดยการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปในตอนที่ 1 ใช้ค่าร้อยละ (percentage) และวิเคราะห์ความต้องการในตอนที่ 2

2. **แบบสัมภาษณ์** จำนวน 1 ฉบับ ซึ่งประกอบด้วย แบบสัมภาษณ์ผู้บริหารสถานศึกษาโรงเรียนเทศบาล ครูผู้สอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศโรงเรียนในสังกัดเทศบาล คณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐานและเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวของอำเภอแก่งคอย เกี่ยวกับความต้องการในการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นเรื่องท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัดสระบุรี ซึ่งแบบสัมภาษณ์ ชนิดมีโครงสร้าง (structured interview) โดยแบ่งออกเป็น 3 ตอน จำนวน 12 ข้อ ดังมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 แบบสัมภาษณ์เกี่ยวกับสถานภาพและข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสัมภาษณ์ในเรื่อง ชื่อ เพศ อายุ ระดับการศึกษา ตำแหน่งหน้าที่การงาน ประสบการณ์ทำงาน ประสบการณ์การฝึกอบรมเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตร จำนวน 7 ข้อ

ตอนที่ 2 แบบสัมภาษณ์ความต้องการเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นเรื่องท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัดสระบุรี สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 3 ข้อ ประกอบด้วยความสำคัญและความจำเป็นในการพัฒนาหลักสูตร ความคิดเห็นเกี่ยวกับการส่งเสริมให้โรงเรียนพัฒนาหลักสูตร เนื้อหาและแนวทางในการจัดการเรียนรู้

ตอนที่ 3 ด้านปัญหาอุปสรรคและแนวทางการแก้ไขปัญหาในการพัฒนาหลักสูตรหรือการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ และข้อเสนอแนะอื่น ๆ จำนวน 2 ข้อ

การสร้างแบบสัมภาษณ์ ผู้วิจัยสร้างแบบสัมภาษณ์โดยมีขั้นตอนในการสร้างดังต่อไปนี้

1. ศึกษาแนวคิด หลักการ ทฤษฎี จากหนังสือ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนสัมภาษณ์ ผู้ที่เกี่ยวข้อง การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นเรื่องท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัดสระบุรี

2. นำข้อมูลที่ได้จากการศึกษามาประมวล เพื่อกำหนดโครงสร้างของเครื่องมือและขอบเขตของเนื้อหา ในพฤติกรรมบ่งชี้ โดยขอคำแนะนำจากอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

3. สร้างแบบสัมภาษณ์ ตามขอบเขตเนื้อหาใน พฤติกรรมบ่งชี้ ที่กำหนดจากนั้น นำแบบสัมภาษณ์ เสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบ เพื่อให้ข้อเสนอแนะแล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข

4. นำแบบสัมภาษณ์เสนอผู้เชี่ยวชาญทาง ด้านหลักสูตร จำนวน 2 ท่าน ด้านเนื้อหา จำนวน 2 ท่าน และด้านการวัดผลประเมินผล จำนวน 1 ท่าน รวม 5 ท่าน (ภาคผนวก ณ) เพื่อตรวจสอบคุณภาพของแบบสัมภาษณ์หรือตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (content validity) โดยใช้ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC : Index of Item Objective Congruence) เพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไข โดยมีรายละเอียด ในการตรวจสอบคุณภาพดังนี้ นำแบบประเมินความสอดคล้องของส่วนประกอบของแบบสัมภาษณ์ ที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน พิจารณาลงความเห็น และให้คะแนนในแต่ละท่านมีรายละเอียดดังนี้

+ 1 เมื่อแน่ใจว่าส่วนประกอบของแบบสัมภาษณ์ มีความสอดคล้องกับ ลักษณะของกลุ่มพฤติกรรม

0 เมื่อไม่แน่ใจว่าส่วนประกอบของแบบสัมภาษณ์ มีความสอดคล้องกับ ลักษณะเฉพาะของกลุ่มพฤติกรรมหรือไม่

- 1 เมื่อแน่ใจว่าส่วนประกอบของแบบสัมภาษณ์ ไม่มีความสอดคล้องกับ ลักษณะเฉพาะของกลุ่มพฤติกรรม

หลังจากนั้น จึงนำคะแนนของผู้เชี่ยวชาญแต่ละท่านมารวมกันแล้วหารด้วยจำนวนของผู้เชี่ยวชาญที่ให้คะแนนในแต่ละข้อ ถ้าข้อใดมีค่าความสอดคล้อง ตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป แสดงว่า ข้อนั้นวัดได้ตรงกับพฤติกรรมหรือวัตถุประสงค์นั้น ๆ ถ้าข้อใดมีค่าความสอดคล้อง ต่ำกว่า 0.50 ต้องแก้ไขก่อนนำไปทดลองใช้

5. นำแบบสัมภาษณ์มาปรับปรุงแก้ไขในประเด็นที่ผู้เชี่ยวชาญ ให้ข้อเสนอแนะ แล้วนำแบบสัมภาษณ์ให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบอีกครั้งหนึ่ง เพื่อความสมบูรณ์ของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

6. นำแบบสัมภาษณ์ทดลองใช้ (try out) กับผู้บริหารสถานศึกษาสังกัดเทศบาล จำนวน 3 ท่าน ครูผู้สอนกลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ จำนวน 3 คน คณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน จำนวน 2 คน และเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวของอำเภอแก่งคอย จำนวน 2 คน แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขอีกครั้ง ก่อนนำไปใช้

ขั้นตอนสัมภาษณ์

1. ขั้นตอนเตรียมการสัมภาษณ์มีรายละเอียดดังนี้

1.1 ขอนหนังสือจากคณะครุศาสตร์มหาวิทาลัยราชภัฏเทพสตรี ถึงผู้บริหารสถานศึกษาสังกัดเทศบาล จำนวน 3 ท่าน ครูผู้สอนกลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ จำนวน 3 คน คณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน จำนวน 2 คน และเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับ

การท่องเที่ยวของอำเภอแก่งคอย จำนวน 2 คน เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

1.2 ผู้วิจัย กำหนด วัน เวลา ที่จะสัมภาษณ์ และแจ้งให้ผู้ให้สัมภาษณ์ทราบล่วงหน้า พร้อมทั้งส่งประเด็นการสัมภาษณ์ให้ผู้สัมภาษณ์ล่วงหน้า

1.3 ขั้นตอนการสัมภาษณ์มีรายละเอียดดังนี้

1.3.1 ผู้วิจัยดำเนินการสัมภาษณ์ โดยการเดินทางไปยังสถานที่นัดหมาย แล้วแนะนำตัวเอง และขออนุญาต ให้ผู้สัมภาษณ์ที่จะทำการบันทึกเทป และบันทึกภาพ พร้อมแจ้งวัตถุประสงค์ ของการเก็บรวบรวมข้อมูล และทำการสัมภาษณ์จนสิ้นสุด

1.3.2 จัดเตรียมข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ เพื่อใช้ในการวิเคราะห์เชิงเนื้อหาต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์

ข้อมูลจากแบบสัมภาษณ์ เกี่ยวกับความต้องการด้านการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัดสระบุรี สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 1 ฉบับ โดยการวิเคราะห์สถานภาพและข้อมูลทั่วไป ในตอนที่ 1 จากนั้นนำเสนอในรูปแบบของตารางประกอบคำบรรยาย และวิเคราะห์ความต้องการ ในการพัฒนาหลักสูตร ในตอนที่ 2 และวิเคราะห์อุปสรรคปัญหาและแนวทางแก้ไข และข้อเสนอแนะอื่นๆ ในตอนที่ 3 โดยการวิเคราะห์เนื้อหาและนำเสนอแบบพรรณนาความ

จากขั้นตอนที่ 1 การศึกษาข้อมูลขั้นพื้นฐาน ผู้วิจัยสรุปวิธีดำเนินการวิจัย ดังตาราง 9

ตาราง 9 สรุปวิธีดำเนินการวิจัย ขั้นตอนที่ 1 การศึกษาข้อมูลขั้นพื้นฐาน

วัตถุประสงค์	วิธีการ	กลุ่มเป้าหมาย	เครื่องมือ/ การวิเคราะห์ข้อมูล
1.เพื่อวิเคราะห์หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน	วิเคราะห์หลักสูตร การศึกษาขั้นพื้นฐาน	-เอกสารหลักสูตร การศึกษาขั้นพื้นฐาน	-วิเคราะห์เนื้อหา
ขั้นพื้นฐาน	พุทธศักราช 2544	พุทธศักราช 2544	
พุทธศักราช 2544	กลุ่มสาระการเรียนรู้	กลุ่มสาระการเรียนรู้	
กลุ่มสาระการเรียนรู้	ภาษาต่างประเทศ	ภาษาต่างประเทศ	
ภาษาต่างประเทศ			

ตาราง 9 (ต่อ)

วัตถุประสงค์	วิธีการ	กลุ่มเป้าหมาย	เครื่องมือ/ การวิเคราะห์ข้อมูล
2. เพื่อศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาหลักสูตร	ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาหลักสูตร	-งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาหลักสูตรเพื่อเป็นแนวทางในการดำเนินการวิจัย	-วิเคราะห์เนื้อหา
3. ศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับข้อมูลพื้นฐานของอำเภอแก่งคอย	ศึกษาเอกสาร	- เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวของอำเภอแก่งคอย	-วิเคราะห์เนื้อหา
4. เพื่อสำรวจและศึกษาความต้องการการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นอำเภอแก่งคอย	สอบถาม สัมภาษณ์	นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเทศบาลบ้านม่วง จำนวน 46 คน - ผู้บริหารสถานศึกษาสังกัดเทศบาล จำนวน 3 ท่าน - ครูผู้สอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศโรงเรียนสังกัดเทศบาล จำนวน 3 ท่าน - เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวอำเภอแก่งคอย จำนวน 2 ท่าน	แบบสอบถาม - วิเคราะห์คำร้อยละ - วิเคราะห์เนื้อหา

ขั้นตอนที่ 2 การพัฒนา (development 1) : การพัฒนาหลักสูตร

วัตถุประสงค์ เพื่อดำเนินการพัฒนาหลักสูตรหลักสูตรท้องถิ่นเรื่อง ท้องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัดสระบุรี กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในโรงเรียนเทศบาลบ้านม่วง

วิธีดำเนินการพัฒนาหลักสูตร

โดยการพัฒนาหลักสูตร ให้สอดคล้องกับข้อมูลที่ได้จากการวิเคราะห์ขั้นตอนที่ 1 ในการพัฒนาหลักสูตร ประกอบขั้นตอนที่ 3 ขั้นตอน คือ

1. การพัฒนาหลักสูตรฉบับร่าง
 2. การประเมินหลักสูตรฉบับร่าง
 3. การปรับปรุงหลักสูตรฉบับร่าง
- ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. การพัฒนาหลักสูตรฉบับร่าง

โดยนำข้อมูลที่ได้จากขั้นตอนที่ 1 ทั้งจากการศึกษา เอกสารเกี่ยวกับอำเภอแก่งคอย การศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตร วิเคราะห์หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้สาระภาษาต่างประเทศ การสัมภาษณ์ การสอบถาม มาร่วมกันวิเคราะห์อีกครั้ง พร้อมทั้งชี้แจงวัตถุประสงค์ในการดำเนิน เพื่อเป็นแนวทางในการร่างโครงสร้างหลักสูตรซึ่งประกอบไปด้วย ความสำคัญ วิสัยทัศน์ โครงสร้างคุณภาพของผู้เรียน มาตรฐานการเรียนรู้ แหล่งการเรียนรู้ แผนการจัดการเรียนรู้

ดำเนินการร่างหลักสูตรโดยการประชุมผู้ที่เกี่ยวข้อง ประกอบด้วย ผู้บริหารโรงเรียนเทศบาลบ้านม่วง ครูผู้สอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ คณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน

การสร้างแผนการจัดการเรียนรู้

เมื่อพัฒนาโครงสร้างหลักสูตรเสร็จแล้ว นำหลักสูตรมาใช้ประกอบการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ ดังนี้

1. กำหนดเนื้อหา สาระและเวลาเรียน ตามโครงสร้างหลักสูตรที่พัฒนาขึ้น
2. นำเนื้อหาสาระในข้อ 1 มาเขียนเป็นสาระสำคัญ เพื่อให้ครอบคลุมเนื้อหาที่จะให้ผู้เรียนเรียน
3. กำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ โดยให้สอดคล้องกับคำอธิบายรายวิชา และจุดประสงค์การเรียนรู้ ในแนวการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของหลักสูตรที่พัฒนาขึ้น
4. กำหนดแผนการจัดการเรียนรู้ ให้สอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้ ในแนวการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของหลักสูตรที่พัฒนาขึ้น

5. กำหนดสื่อการเรียนการสอน การวัดผลและการประเมินผลตามแนวการสอนในหลักสูตรที่พัฒนาขึ้น

2. การประเมินหลักสูตรฉบับร่าง

เมื่อร่างโครงสร้างหลักสูตรและแผนการจัดการเรียนรู้เสร็จ จัดดำเนินการประเมินหลักสูตรฉบับร่าง โดยการตรวจสอบคุณภาพของหลักสูตรด้านความเหมาะสมและความสอดคล้องขององค์ประกอบหลักสูตร โดยพิจารณากำหนดรายละเอียดดังนี้

2.1 สิ่งที่ต้องตรวจสอบ ความเหมาะสม และความสอดคล้องของส่วนประกอบของหลักสูตร ตั้งแต่หลักการ จุดหมาย โครงสร้าง คำอธิบายรายวิชา ขอบข่ายเนื้อหาสาระ แนวการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ สื่อการเรียนการสอน การวัดและประเมินผล และแผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมกับสภาพปัญหา และความจำเป็นในการพัฒนาหลักสูตรหรือไม่

2.2 ผู้ตรวจสอบคุณภาพหลักสูตรฉบับร่าง นำหลักสูตรที่พัฒนาขึ้นไปตรวจสอบก่อนนำไปใช้ โดยให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบความเหมาะสมและความสอดคล้องด้านส่วนประกอบของหลักสูตร จากนั้นนำแบบประเมินให้ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตร ด้านเนื้อหาด้านการวัดและประเมินผลเอกสารหลักสูตรและแผนการสอน จำนวน 5 ท่าน ตรวจสอบคุณภาพของหลักสูตร โดยการหาค่าดัชนีความสอดคล้องของหลักสูตรฉบับร่าง ซึ่งประกอบด้วย

2.3 เครื่องมือที่ใช้ในการตรวจสอบคุณภาพ ได้แก่ แบบประเมินความสอดคล้องของส่วนประกอบของหลักสูตรฉบับร่าง ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นซึ่งเป็นแบบประเมินโดยใช้ ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) เพื่อให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน คือผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตร ด้านเนื้อหา ด้านการวัดและประเมินผล เอกสารหลักสูตรและแผนการจัดการเรียนรู้ เป็นผู้ประเมินความเหมาะสม ความสอดคล้อง และข้อเสนอแนะ ก่อนนำหลักสูตรหลักสูตรท้องถิ่นท้องที่แขวงเมืองแก่งคอย จังหวัดสระบุรี ไปใช้โดยการประเมินค่า IOC เมื่อคำนวณได้ต้องมีค่ามากกว่าหรือเท่ากับ 0.50 จึงมีความสอดคล้องและเหมาะสมในการนำหลักสูตรฉบับร่างไปใช้

2.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล นำเครื่องที่สร้างขึ้น พร้อมทั้งหลักสูตรฉบับร่างให้ผู้เชี่ยวชาญ แต่ละคนพิจารณาตรวจสอบคุณภาพของหลักสูตรฉบับร่าง กำหนดระยะเวลาประมาณ 1 สัปดาห์ เก็บรวบรวมตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญ และขอข้อมูลเพิ่มเติมจากผู้เชี่ยวชาญ เพื่อวิเคราะห์ข้อมูล

2.5 การวิเคราะห์ข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูลด้านส่วนประกอบของหลักสูตรฉบับร่าง โดยใช้ค่า IOC จากนั้นนำมาวิเคราะห์เนื้อหาและนำเสนอโดยการเขียนพรรณนาความ

3. การปรับปรุงหลักสูตรฉบับร่าง

นำผลการประเมินหลักสูตรฉบับร่างของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และผู้เชี่ยวชาญมาเป็นข้อมูลในการปรับปรุงหลักสูตรฉบับร่างเพื่อให้หลักสูตรมีความเหมาะสมที่จะนำไปทดลองใช้ จากขั้นตอนที่ 2 การพัฒนาหลักสูตร ผู้วิจัยได้สรุปวิธีดำเนินการวิจัย ดังตาราง 10

ตาราง 10 สรุปวิธีดำเนินการวิจัย ขั้นตอนที่ 2 การพัฒนาหลักสูตร

วัตถุประสงค์	วิธีการ	กลุ่มเป้าหมาย	เครื่องมือ/ การวิเคราะห์ข้อมูล
1. เพื่อพัฒนา หลักสูตรท้องถิ่น ท่องเที่ยวเมือง แก่งคอยจังหวัด สระบุรี	การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น ท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัดสระบุรี ประกอบด้วย - หลักการ - ความสำคัญ - วิสัยทัศน์ - คุณภาพผู้เรียน - สารการเรียนรู้ - มาตรฐานการเรียนรู้ - ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง - คำอธิบายรายวิชา - แนวการจัดกิจกรรมการ เรียนรู้ - สื่อการเรียนการสอน - การวัดผลและประเมินผล - แผนการจัดการเรียนรู้ - การวัดและประเมินผล		
2. เพื่อประเมิน หลักสูตรฉบับ ร่างท่องเที่ยว เมืองแก่งคอย จังหวัดสระบุรี	นำหลักสูตรที่พัฒนาขึ้น ปรับปรุง	อาจารย์ที่ปรึกษา วิทยานิพนธ์ และ ผู้เชี่ยวชาญด้าน หลักสูตร เนื้อหาและ ด้านการวัดผลและ ประเมินผล จำนวน 5 ท่าน	แบบประเมิน หลักสูตรฉบับร่าง/ ดัชนีความสอดคล้อง (IOC) วิเคราะห์เนื้อหา
3. เพื่อปรับปรุง หลักสูตรฉบับ ร่าง			หลักสูตรฉบับร่าง/ วิเคราะห์เนื้อหา

ขั้นตอนที่ 3 การวิจัย (research 2) : การทดลองการใช้หลักสูตร

วัตถุประสงค์ เพื่อทดลองใช้หลักสูตรกับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเทศบาลบ้านม่วง จำนวน 46 คน ทั้งนี้เพื่อพิจารณาถึงผลที่เกิดขึ้น การกระบวนการทดลองใช้หลักสูตรดังกล่าวซึ่งในการทดลองใช้หลักสูตรท้องถิ่นท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัดสระบุรี กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีแบบแผนการวิจัยเป็น one group pretest posttest design (Tuckman, 1999, pp.159-160)

การทดสอบความรู้ความเข้าใจ ทักษะการสื่อสารทางภาษา ก่อนการใช้หลักสูตร	ทดลองใช้หลักสูตรและวัด ทักษะการสื่อสารทาง ภาษา	การทดสอบความรู้ ความเข้าใจ
T 1	X	T 2

T1 หมายถึง การทดสอบความรู้ความเข้าใจก่อนการใช้หลักสูตร

X หมายถึง การทดลองใช้หลักสูตรและวัดทักษะการสื่อสารทางภาษา

T 2 หมายถึง การทดสอบความรู้ความเข้าใจหลังการใช้หลักสูตร

วิธีดำเนินการ

ในการทดลองใช้เพื่อปรับปรุงหลักสูตรฉบับร่างมีวิธีดำเนินการตามลำดับขั้นตอนดังนี้

1. ขออนุญาตจากคณะครูคณาจารย์วิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี ถึงผู้บริหารโรงเรียนเทศบาลบ้านม่วง เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการทดลองใช้หลักสูตรที่พัฒนาขึ้น

2. ผู้วิจัยได้กำหนดแนวการสอนและแผนการจัดการเรียนรู้เพื่อนำไปทดลองใช้สอนโดยผู้วิจัย เป็นผู้ดำเนินการสอนกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ปีการศึกษา 2551 ภาคเรียนที่ 1 จำนวน 46 คน ในโรงเรียนเทศบาลบ้านม่วง โดยใช้เวลาสอนสัปดาห์ละ 2 ชั่วโมง จำนวน 8 สัปดาห์ รวมระยะเวลา 16 ชั่วโมง

2.1 ในการทดลองใช้หลักสูตรท้องถิ่นท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัดสระบุรี กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเทศบาลบ้านม่วง มีขั้นตอน ดังนี้

2.1.1 ผู้วิจัยดำเนินการทดสอบวัดความรู้ความเข้าใจ ทักษะการสื่อสารทางภาษา เรื่องท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย โดยใช้แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผู้วิจัยดำเนินการเรียนรู้ ตามหลักสูตรท้องถิ่นท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัดสระบุรี ที่พัฒนาขึ้นให้กับนักเรียน ตามตารางการจัดกิจกรรมในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้ที่กำหนดไว้ สัปดาห์ละ 2 ชั่วโมง จำนวน 8 สัปดาห์ ในเวลาเรียนปกติ รวมระยะเวลา 16 ชั่วโมง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. หลักสูตรท้องถิ่นท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัดสระบุรี ซึ่งหลักสูตรดังกล่าวเขียนโดยผู้วิจัยร่วมกับ ครูผู้สอนในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ผู้บริหารโรงเรียนเทศบาลบ้านม่วง คณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน

2. แผนการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

3. เอกสารประกอบหลักสูตร ประกอบด้วยใบงาน ใบความรู้

จากขั้นตอนที่ 3 การทดลองใช้หลักสูตรท้องถิ่นท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัดสระบุรี ผู้วิจัยได้สรุปวิธีดำเนินการวิจัยดังตาราง 11

ตาราง 11 สรุปวิธีดำเนินการวิจัยขั้นตอนที่ 3 การทดลองใช้หลักสูตร

วัตถุประสงค์	วิธีการ	กลุ่มเป้าหมาย	เครื่องมือ/ การวิเคราะห์ข้อมูล
เพื่อทดลองใช้หลักสูตรท้องถิ่นท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัดสระบุรี	จัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแผนการจัดการเรียนรู้	นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 46 คน	- หลักสูตรท้องถิ่นท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัดสระบุรี
ท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัดสระบุรี	เรียนรู้		- แผนการจัดการเรียนรู้ - เอกสารประกอบหลักสูตรประกอบด้วยใบงาน ใบความรู้ต่างๆ

ขั้นตอนที่ 4 การพัฒนา (development 2) : การประเมินผลและปรับปรุงหลักสูตร

วัตถุประสงค์ เพื่อประเมินหลักสูตรและประเมินเอกสารหลักสูตรท้องถิ่นท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัดสระบุรี กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเทศบาลบ้านม่วง แล้วนำผลการประเมินมาปรับปรุงแก้ไขให้เป็นหลักสูตรฉบับปรับปรุง ที่มีความเหมาะสมและสามารถนำไปใช้ในแนวทางปฏิบัติได้จริงต่อไป

วิธีการดำเนินการ

ในการประเมินผลหลักสูตรผู้วิจัยดำเนินการประเมิน 2 ระยะคือ การประเมินผลก่อนการใช้หลักสูตรระหว่างการใช้หลักสูตร และการประเมินผลหลังการใช้หลักสูตร ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. การประเมินผลระหว่างการใช้หลักสูตร เพื่อศึกษาพฤติกรรมระหว่างเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเทศบาลบ้านม่วง โดยใช้แบบประเมินทักษะการสื่อสารทางภาษา

2. การประเมินผลก่อนและหลังการใช้หลักสูตร โดยการวัดความรู้ความเข้าใจและทักษะการสื่อสารทางภาษา ดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.1 เพื่อวัดความรู้ความเข้าใจ และทักษะการสื่อสารทางภาษาโดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แล้วนำผลการทดสอบมาหาค่าความแตกต่าง ของคะแนนเฉลี่ยก่อนและหลังเรียน

2.2 เพื่อศึกษาเจตคติที่มีต่อการเรียนรู้หลักสูตรท้องถิ่นเรื่องท้องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัดสระบุรี โดยใช้แบบวัดเจตคติต่อการเรียนรู้หลักสูตร

เครื่องมือที่ใช้ในการประเมินผล

เครื่องมือที่ใช้ในการประเมินผล การใช้หลักสูตรท้องถิ่นเรื่องท้องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัดสระบุรี ประกอบด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แบบประเมินทักษะการสื่อสารทางภาษา และแบบวัดเจตคติต่อการเรียนรู้หลักสูตร ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 2 โรงเรียนเทศบาลบ้านม่วง จำนวน 1 ฉบับ ลักษณะของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นแบบตัวเลือก 4 ตัวเลือก จำนวน 40 ข้อ

แบบประเมินทักษะการสื่อสารทางภาษาของนักเรียน ผู้วิจัยใช้ระหว่างการจัดการเรียนรู้ โดยวิธีการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมต่างๆ หรือเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นในขณะจัดกิจกรรมการเรียนรู้

แบบวัดเจตคติต่อการเรียนรู้หลักสูตร ในลักษณะการเขียนพรรณนาความในหัวข้อที่กำหนดให้ จำนวน 3 ตอน คือ เจตคติต่อการเรียนรู้หลักสูตรท้องถิ่นเรื่องท้องเที่ยวเมืองแก่งคอย เจตคติต่อครูผู้สอนและการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ และข้อคิดเห็นอื่นๆ

การสร้างเครื่องมือ เพื่อให้การเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการประเมิน ประกอบด้วย แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์แบบประเมินทักษะการสื่อสารทางภาษา และแบบวัดเจตคติต่อการเรียนรู้หลักสูตร ดังรายละเอียดต่อไปนี้

การสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

1. ศึกษาเกณฑ์ในการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จากเอกสารการวัดผลและประเมินผลต่างๆ

2. สร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้สอดคล้องกับจุดประสงค์ที่ตั้งไว้ จำนวน 1 ฉบับ ลักษณะของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นแบบตัวเลือก 4 ตัวเลือก จำนวน 40 ข้อ

3. สร้างเกณฑ์การประเมินแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เพื่อเป็นคู่มือประกอบการตรวจสอบ ให้คะแนนโดยกำหนดแนวทางการตอบคำถามของแต่ละข้อ โดยใช้คะแนน 1 คะแนน เมื่อตอบถูก 0 คะแนนเมื่อตอบผิด

4. นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ที่สร้างขึ้นไปให้ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบ แล้วนำข้อเสนอแนะ คือด้านเนื้อหาควรสอดคล้องกับจุดประสงค์มาปรับปรุงแก้ไข

5. นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ปรับปรุงแก้ไขไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตร ด้านเนื้อหา และด้านการวัดผลประเมินผล จำนวน 5 ท่าน ตรวจสอบคุณภาพของแบบทดสอบ โดยใช้ค่าดัชนีความสอดคล้อง ระหว่างข้อคำถามกับลักษณะพฤติกรรม (IOC)

6. นำแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 39 คน

7. นำแบบทดสอบมาหาค่าระดับความยาก (p) (difficulty) กำหนดเกณฑ์ความยากของข้อสอบไว้ระหว่าง 0.26- 0.84

8. นำแบบทดสอบมาหาค่าอำนาจจำแนก (r) (discrimination) กำหนดเกณฑ์ค่าอำนาจจำแนกที่กำหนด คือ มีค่าตั้งแต่ 0.21-0.88

9. นำแบบทดสอบมาหาค่าความเชื่อมั่น (reliability) ของข้อสอบทั้งฉบับ โดยการนำผลการทดลองใช้ มาหาค่าความคงตัวภายในของแบบทดสอบ (internal consistency) โดยใช้สูตรของ Kuder-Richardson (KR-20) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.86

10. นำแบบวัดเจตคติต่อการเรียนรู้หลักสูตรมาหาค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นของแอลฟา (α - coefficient) แบบวัดเจตคติต่อการเรียนรู้หลักสูตรทั้งฉบับ โดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - coefficient) ของครอนบารค (Cronbach) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.79

การเก็บรวบรวมข้อมูล โดยการทดสอบวัดความรู้ความเข้าใจก่อนเรียน (pretest) จากการนำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ให้นักเรียนทำก่อนการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรท้องถิ่น เรื่องท้องเที่ยวเมืองแก่งคอย และการทดสอบหลังเรียน (posttest) หลังจากการสิ้นสุดการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามหลักสูตรแล้ว

การวิเคราะห์ข้อมูล นำคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบก่อนและหลังเรียนมาหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) และ t-test แบบ dependent แล้ววิเคราะห์ข้อมูล เพื่อหาความแตกต่างก่อนและหลังการใช้หลักสูตร

การสร้างแบบวัดเจตคติต่อการเรียนรู้หลักสูตร เรื่องท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย
การสร้างแบบวัดเจตคติมีลำดับขั้นตอน การสร้าง ดังนี้

1. กำหนดรูปแบบของแบบวัดเจตคติ ผู้วิจัยได้กำหนดรูปแบบของแบบวัดเจตคติเป็นแบบประเมินค่าของลิเคิร์ต 5 อันดับ (บุญธรรม กิจปริดาปริสุทธิ, 2542, หน้า 138) โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

5	หมายถึง	มากที่สุด
4	หมายถึง	มาก
3	หมายถึง	ปานกลาง
2	หมายถึง	น้อย
1	หมายถึง	น้อยที่สุด

2. การแปลความหมายเจตคติจากค่าเฉลี่ย

โดยการนำผลการตอบแต่ละข้อความมารวมกันเป็นคะแนนรวม แล้วคำนวณค่าเฉลี่ยคะแนนซึ่งจะได้คะแนนระหว่าง 1.00-5.00 แล้วแปลความหมาย ดังนี้

ค่าเฉลี่ย	4.51 ขึ้นไป	หมายถึง	มีเจตคติดีมาก/สูงมาก
ค่าเฉลี่ย	3.51 - 4.50	หมายถึง	มีเจตคติดี/สูง
ค่าเฉลี่ย	2.51 - 3.50	หมายถึง	มีเจตคติดระดับปานกลาง
ค่าเฉลี่ย	1.51 - 2.50	หมายถึง	มีเจตคติดระดับไม่ดี/ต่ำ
ค่าเฉลี่ย	1.50 และต่ำกว่า	หมายถึง	มีเจตคติดระดับไม่ดียิ่ง/ต่ำมาก

การสร้างแบบวัดเจตคติต่อการเรียนรู้หลักสูตร

1. ศึกษาเกณฑ์การสร้างแบบวัดเจตคติต่อการเรียนรู้หลักสูตรจากเอกสารการวัดผลและประเมินผลต่างๆ

2. สร้างแบบวัดเจตคติต่อการเรียนรู้หลักสูตรให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ มีลักษณะเป็นแบบการเขียนพรรณนาความ จำนวน 3 ตอน ประกอบด้วย เจตคติต่อหลักสูตร ท้องถิ่นท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย เจตคติต่อครูผู้สอนเนื้อหา และเจตคติต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ และข้อคิดเห็นอื่นโดยให้นักเรียนเขียนแสดงความคิดเห็นในลักษณะที่นักเรียนต้องการนำเสนอ

3. นำแบบวัดเจตคติต่อการเรียนรู้หลักสูตรที่สร้างเสร็จแล้วเสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยาลัยอาชีวศึกษา ตรวจสอบเพื่อให้ข้อเสนอแนะแล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข

4. นำแบบวัดเจตคติต่อการเรียนรู้หลักสูตรที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตร ด้านเนื้อหาและด้านการวัดผลประเมินผล จำนวน 5 ท่าน ตรวจสอบคุณภาพของแบบสอบถาม โดยใช้ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับลักษณะพฤติกรรม (IOC) เมื่อคำนวณได้ต้องมีค่ามากกว่าหรือเท่ากับ 0.50 จึงมีความสอดคล้องและเหมาะสมในการนำแบบวัดเจตคติต่อการเรียนรู้หลักสูตรไปใช้

การเก็บรวบรวมข้อมูล โดยวิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลจากแบบวัดเจตคติต่อการเรียนรู้ หลักสูตรท้องถิ่นเรื่องท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย เจตคติต่อครูผู้สอนเนื้อหา และเจตคติต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ และข้อคิดเห็นอื่นๆจากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้สิ้นสุดตามหลักสูตรแล้ว

การวิเคราะห์หลักสูตร ผู้วิจัยนำผลที่ได้จากแบบสอบถามมาวิเคราะห์โดยใช้ค่าร้อยละ (%) และการวิเคราะห์เนื้อหา (content analysis)

การปรับปรุงแก้ไขหลักสูตร โดยการนำผลการประเมินหลักสูตรและข้อเสนอแนะมาใช้ในการแก้ไขปรับปรุง เพื่อให้หลักสูตรมีความสมบูรณ์ขึ้น และมีความเหมาะสมในการนำไปใช้ในโอกาสต่อไป

จากขั้นตอนที่ 4 การประเมินผลและปรับปรุงหลักสูตรท้องถิ่นท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัดสระบุรี ผู้วิจัยได้สรุปวิธีดำเนินการวิจัยดังตาราง 12

ตาราง 12 สรุปวิธีดำเนินการวิจัยขั้นตอนที่ 4 การประเมินผลและปรับปรุงหลักสูตร

วัตถุประสงค์	วิธีการ	กลุ่มเป้าหมาย	เครื่องมือ/ การวิเคราะห์ ข้อมูล
1. เพื่อประเมินผล หลักสูตรท้องถิ่นเรื่อง ท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย			
- เพื่อประเมินผล ก่อนการใช้หลักสูตร	-การทดสอบความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับ สถานที่ท่องเที่ยว เมืองแก่งคอย	นักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 2 โรงเรียนเทศบาล บ้านม่วง จำนวน 46 คน	แบบทดสอบวัด ผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนวิชาภาษาอังกฤษ
- เพื่อประเมินผล ระหว่างการใช้หลักสูตร	-การสังเกตและ บันทึกแบบประเมิน ทักษะการสื่อสาร ทางภาษาของ นักเรียน	นักเรียนชั้น มัธยม ศึกษาปีที่ 2 โรงเรียน เทศบาลบ้านม่วง จำนวน 46 คน	-การสังเกตและ บันทึกแบบประเมิน ทักษะการสื่อสาร ทางภาษาของ นักเรียน
- เพื่อประเมินผล หลังการใช้หลักสูตร	-การทดสอบ ความรู้ความเข้าใจ เกี่ยวกับสถานที่ ท่องเที่ยวเมือง		-แบบทดสอบ/ \bar{X} , S.D., t-test แบบ dependent

ตาราง 12 (ต่อ)

วัตถุประสงค์	วิธีการ	กลุ่มเป้าหมาย	เครื่องมือ/ การวิเคราะห์ข้อมูล
	แก่งคอยหลังนำ หลักสูตรไปทดลอง ใช้		
2. เพื่อวัดเจตคติต่อ การเรียนรู้ หลักสูตรของ นักเรียน	แบบวัดเจตคติต่อ การเรียนรู้หลักสูตร	นักเรียนชั้น มัธยม ศึกษาปีที่ 2 โรงเรียน เทศบาลบ้านม่วง จำนวน 46 คน	แบบวัดเจตคติต่อ การเรียนรู้หลักสูตร
3. เพื่อปรับปรุงแก้ไข หลักสูตร	นำผลการประเมิน และข้อเสนอแนะ มาปรับปรุงแก้ไข	นักเรียนชั้น มัธยม ศึกษาปีที่ 2 โรงเรียน เทศบาลบ้านม่วง จำนวน 46 คน	

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. การหาคุณภาพเครื่องมือ

1.1 ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) เพื่อวัดความเที่ยงตรง (validity) (พิชิต ฤทธิจรูญ, 2544, หน้า 273)

$$\text{จากสูตร } IOC = \frac{\sum R}{N}$$

IOC	แทน	ดัชนีความสอดคล้องระหว่างส่วนประกอบของแบบสัมภาษณ์ แบบสอบถาม กับลักษณะเฉพาะกลุ่มพฤติกรรม
$\sum R$	แทน	ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ ทั้งหมด
N	แทน	จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

1.2 ค่าระดับความยาก (difficulty) โดยใช้สูตร ดังนี้ (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2543, หน้า 129)

$$p = \frac{R}{N}$$

p	แทน	ค่าความยากของคำถามแต่ละข้อ
r	แทน	จำนวนผู้ตอบถูกในแต่ละข้อ
N	แทน	จำนวนผู้เข้าสอบทั้งหมด

1.3 นำแบบทดสอบมาหาค่าอำนาจจำแนก (discrimination) โดยใช้หลักสูตร ดังนี้ (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2543, หน้า 130)

$$r = \frac{Ru - Re}{\frac{n}{2}}$$

r	แทน	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ
Ru	แทน	จำนวนผู้ที่ตอบถูกในข้อนั้นในกลุ่มเก่ง
Re	แทน	จำนวนผู้ที่ตอบถูกในข้อนั้นในกลุ่มอ่อน
N	แทน	จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

1.4 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์มาหาค่าความเชื่อมั่น (reliability) ของข้อสอบทั้งฉบับ โดยการนำผลการทดลองใช้ มาหาค่าความคงตัวภายในของแบบทดสอบ (internal consistency) โดยใช้สูตรของ Kuder-Richardson (KR- 20) ซึ่งมีสูตรในการคำนวณดังนี้ (พิชิต ฤทธิ์จรรยา, 2544, หน้า 278)

$$r_{tt} = \left[\frac{n}{n-1} \right] \left[1 - \frac{\sum pq}{s^2} \right]$$

r_{tt}	แทน	ค่าความเชื่อมั่น
n	แทน	จำนวนข้อ
p	แทน	สัดส่วนของคนทำถูกในแต่ละข้อ
q	แทน	สัดส่วนของคนทำผิดในแต่ละข้อ
s^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนรวมทั้งฉบับ

1.5 นำแบบวัดเจตคติต่อการเรียนรู้หลักสูตรมาหาค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่น (α - coefficient) ของแบบวัดเจตคติต่อการเรียนรู้หลักสูตรทั้งฉบับ โดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) ซึ่งมีสูตรในการคำนวณดังนี้ (พิชิต ฤทธิ์จรรยา, 2544, หน้า 248)

$$\alpha = \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\sum s_i^2}{s_i^2} \right]$$

α	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่น
n	แทน	จำนวนข้อของเครื่องมือ
s_i^2	แทน	คะแนนความแปรปรวนแต่ละข้อ
s_i^2	แทน	คะแนนความแปรปรวนของเครื่องมือทั้งฉบับ

2. การวิเคราะห์ข้อมูล

2.1 ค่าเฉลี่ย mean (\bar{x}) (พิชิต ฤทธิจรรยา, 2544, หน้า 300)

$$\bar{x} = \frac{\sum x}{N}$$

\bar{x}	แทน	ค่าเฉลี่ย
$\sum x$	แทน	ผลรวมของข้อมูลทั้งหมด
N	แทน	จำนวนข้อมูลทั้งหมด

2.2 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) (พิชิต ฤทธิจรรยา, 2544, หน้า 312)

$$S.D. = \sqrt{\frac{\sum (x - \bar{x})^2}{n-1}}$$

x	แทน	ข้อมูลหรือคะแนนแต่ละตัว
\bar{x}	แทน	คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง
N	แทน	จำนวนข้อมูลทั้งหมด

2.3 การทดสอบกลุ่มตัวอย่างเดียว ใช้ t- test แบบ dependent (พิชิต ฤทธิจรรยา, 2544, หน้า 343)

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{n \sum D^2 - (\sum D)^2}{n-1}}}$$

D	แทน	ผลต่างของคะแนนแต่ละคู่
$\sum D$	แทน	ผลรวมของผลต่างของคะแนนแต่ละคู่
n	แทน	จำนวนคู่ของตัวอย่าง

2.4 สถิติสำหรับทดสอบสมมติฐานเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียนและหลังเรียน มาคำนวณเพื่อเปรียบเทียบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ใช้วิธี ทดสอบค่าที่ (t – test) โดยใช้สูตร t – test dependent จากโปรแกรมวิเคราะห์ข้อมูลทางคอมพิวเตอร์

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น เรื่องท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัดสระบุรี กลุ่มสาระการเรียนรู้สาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผู้วิจัยได้นำเสนอการวิเคราะห์ข้อมูล โดยนำเสนอขั้นตอนการพัฒนาหลักสูตร เป็นลักษณะของการวิจัยและพัฒนา (research and Development : R & D) ดังนี้

- ขั้นตอนที่ 1 การวิจัย (research) : การศึกษาข้อมูลพื้นฐาน
- ขั้นตอนที่ 2 การพัฒนา (development) : การพัฒนาหลักสูตร
- ขั้นตอนที่ 3 การวิจัย (research) : การทดลองใช้หลักสูตร
- ขั้นตอนที่ 4 การพัฒนา (development) : การประเมินผลและปรับปรุงหลักสูตร

ขั้นตอนที่ 1 การวิจัย (research) การศึกษาข้อมูลพื้นฐาน

ตอนที่ 1 ผลการศึกษาข้อมูลพื้นฐานจากการศึกษาเอกสาร

1. ผลการศึกษาแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาหลักสูตร ประกอบด้วย ความหมายและความสำคัญของหลักสูตร องค์ประกอบของหลักสูตร ลักษณะของหลักสูตรที่ดี ความหมายของหลักสูตร ความสำคัญของหลักสูตร องค์ประกอบของหลักสูตร ความหมายของการพัฒนาหลักสูตร รูปแบบของการพัฒนาหลักสูตร และกระบวนการพัฒนาหลักสูตร การพัฒนาหลักสูตรเป็นสิ่งสำคัญเป็นอย่างยิ่งที่จะนำมาใช้ในการจัดการศึกษา และการพัฒนาหลักสูตรส่วนใหญ่มีการพัฒนาหลักสูตรเป็น 4 ขั้นตอน คือ 1) การศึกษาข้อมูลพื้นฐาน 2) การพัฒนาหลักสูตร 3) การทดลองใช้หลักสูตร 4) การประเมินผลและการปรับปรุงหลักสูตร และผู้วิจัยได้ใช้การพัฒนาหลักสูตร 4 ขั้นตอนดังกล่าวมาแล้วในการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น เรื่องท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัดสระบุรี กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

2. ผลการวิเคราะห์หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2544 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

ในส่วนของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ส่งเสริมให้ผู้เรียนเรียนรู้ด้วยตนเองเรียนรู้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต และใช้เวลาอย่างสร้างสรรค์รวมทั้งมีความยืดหยุ่น สนองความต้องการของผู้เรียนชุมชน สังคม และประเทศชาติ ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ทุกเวลา ทุกสถานที่และเรียนรู้ได้จากสื่อการเรียนรู้และแหล่งการเรียนรู้ทุกประเภท รวมทั้งจากเครือข่ายการเรียนรู้ต่างๆ ที่มีอยู่ในท้องถิ่น ชุมชน และแหล่งอื่นๆ องค์ประกอบของหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ แยกเป็น 4 สาระคือ สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

(communications) หมายถึง ความสามารถในการสื่อสารเป็นภาษาต่างประเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพ ไม่ใช่เพียงแค่การจดจำคำศัพท์ ประโยคในภาษา นักเรียนต้องใช้ภาษาได้คล่อง เข้าใจวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และตระหนักถึงวิธีการที่จะนำภาษาและวัฒนธรรมไปใช้ในการสร้างปฏิสัมพันธ์ในสังคม

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม (cultures) หมายถึง การรับรู้และเข้าใจอิทธิพลของวัฒนธรรมของชนชาติอื่น ที่มีต่อสังคมของเรา วัฒนธรรม มีองค์ประกอบ 3 ส่วน คือ แนวคิด การปฏิบัติ และผลผลิต ภาษาเป็นเครื่องมือในการแสดงออกถึงแนวคิดด้านวัฒนธรรม นักเรียนจะมีโอกาสได้สะท้อนความคิดเห็นเกี่ยวกับภาษาและวัฒนธรรมของตนเอง หลังจากได้ศึกษาภาษาและวัฒนธรรมของชนชาติอื่น

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพัทธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น (connections) นักเรียนมีประสบการณ์เดิมของตนอยู่แล้ว เนื้อหาที่ปรากฏอยู่ในกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น เป็นแหล่งความรู้ ที่มีค่า การเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นจะช่วยเสริมความรู้ในกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นให้กับนักเรียนในขณะที่กำลังฝึกฝนภาษาต่างประเทศ

สาระที่ 4 ภาษาและความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก (communities) การที่นักเรียนสามารถนำประสบการณ์จากภายนอกโรงเรียนมาใช้ในโรงเรียน และนำความรู้ที่ได้รับในโรงเรียนไปใช้ในชีวิตประจำวัน ส่วนมาตรฐานการเรียนรู้ในแต่ละสาระมีไม่เท่ากัน แต่มาตรฐานการเรียนรู้มีความหมายที่ครูผู้สอนควรทำความเข้าใจให้กระจ่างดังต่อไปนี้

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร มี 3 มาตรฐาน ได้แก่ มาตรฐาน ต.1.1 คาดหวังว่า นักเรียนจะเข้าใจและตีความการสื่อสารด้วยภาษาต่างประเทศทั้งการพูดและการเขียน ในหัวข้อที่หลากหลาย

มาตรฐาน ต 1.2 คาดหวังว่า นักเรียนจะสามารถใช้ภาษาต่างประเทศ ในการสื่อสารโดยตรงระหว่างบุคคลเพื่อการสังสรรค์ในสังคม ทั้งในการแลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร ความคิดเห็น และการแสดงความรู้สึกหรืออารมณ์

มาตรฐาน ต 1.3 คาดหวังว่า นักเรียนจะนำเสนอข้อมูล ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นเกี่ยวกับหัวข้อต่างๆที่หลากหลาย โดยใช้ภาษาพูดหรือภาษาเขียนที่ผ่านทางสื่อต่างๆ

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม มี 2 มาตรฐาน ได้แก่ มาตรฐาน ต 2.1 คาดหวังว่านักเรียนจะเข้าใจธรรมชาติของภาษาและแสดงความเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมกับแนวคิดของวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

มาตรฐาน ต 2.2 คาดหวังว่า นักเรียนจะเข้าใจความคิดรวบยอดด้านวัฒนธรรมและความสัมพันธ์ระหว่างผลผลิตกับแนวคิดทางวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพัทธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น มี 1 มาตรฐาน ได้แก่ มาตรฐาน ต 3.1 คาดหวังว่านักเรียนจะใช้ภาษาต่างประเทศ เสริมและแสวงหาความรู้ในสาขาวิชาอื่นเพิ่มเติม รวมทั้งข้อมูลและจดจำแง่คิดเด่นชัด ที่ปรากฏ โดยอาศัยทั้งภาษาและวัฒนธรรม

สาระที่ 4 ภาษาและความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก มี 2 มาตรฐาน ได้แก่ มาตรฐาน ต 4.1 คาดหวังว่า นักเรียนจะสามารถใช้ภาษาภายในและนอกบริบทโรงเรียน รวมทั้งใช้ภาษาเพื่อเพิ่มความรู้ ขยายความรู้ และความเพลิดเพลินเป็นผู้เรียนรู้ตลอดชีวิต

มาตรฐาน ต. 4.2 คาดหวังว่า นักเรียนจะสำรวจตนเองและเตรียมตัวเข้าสู่อาชีพ ซึ่งใช้ภาษาเป้าหมายอย่างมีประสิทธิภาพ

ดังนั้นจะเห็นได้ว่า องค์ประกอบต่างๆในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ การจัดทำหลักสูตรสถานศึกษา มีการกำหนดสาระการเรียนรู้ เป็นรายปีหรือรายภาค ต้องให้สอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้ที่กำหนดไว้ตามเป้าหมาย และวิสัยทัศน์ของสถานศึกษา กำหนดวิธีการจัดการเรียนการสอน สื่อการเรียนการสอน การวัดผลประเมินผล พร้อมทั้งการพิจารณาภูมิปัญญาท้องถิ่น แหล่งการเรียนรู้ในท้องถิ่น สถานศึกษากำหนดได้ตามความเหมาะสม ในส่วนของการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นเรื่องท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัดสระบุรี กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 นั้น เนื่องจากบริบทที่เกี่ยวข้องได้แก่ สภาพความต้องการของท้องถิ่น สภาพความพร้อมของบุคลากร และแหล่งการเรียนรู้และสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ มีความเหมาะสมที่จะพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นเรื่องท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัดสระบุรี กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยจัดทำเป็นหลักสูตรท้องถิ่น กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ในส่วนที่หลักสูตรสถานศึกษากำหนดที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับชุมชนในท้องถิ่น

3. ผลการศึกษาแนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น

ผลการศึกษาแนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น ประกอบด้วย ความหมายของการท่องเที่ยว ตลาดการท่องเที่ยว ประเภทของการท่องเที่ยว กรอบนโยบายและแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยว พบว่า การท่องเที่ยวเป็นการสนองตอบแนวนโยบายของประเทศด้านการส่งเสริมอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ซึ่งมีแหล่งท่องเที่ยวที่หลากหลายในแต่ละภูมิภาค ไม่ว่าจะเป็นด้านศิลปวัฒนธรรม ผลผลิตพื้นบ้าน สิ่งแวดล้อม ทำให้เศรษฐกิจของประเทศดีขึ้น สามารถสร้างรายได้ให้กับประเทศ จำนวนมหาศาล นอกจากนี้ ยังเป็นการพัฒนาผู้เรียน ให้มีความสามารถและมีทักษะการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้อย่างแท้จริง สามารถนำชาวต่างประเทศท่องเที่ยวในท้องถิ่นของตนด้วยความรักและภาคภูมิใจเป็นอย่างยิ่ง

4. ผลการศึกษาข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับอำเภอแก่งคอย

จากผลการศึกษาเกี่ยวกับอำเภอแก่งคอย พบว่า อำเภอแก่งคอยอำเภอแก่งคอย ตั้งอยู่ทางทิศตะวันออก ของที่ตั้งศาลากลางจังหวัดสระบุรี ระยะทาง ห่างจากตัวจังหวัด ประมาณ 14 กิโลเมตร และอยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือของกรุงเทพมหานคร ระยะทางห่างจากเมืองหลวงประมาณ 120 กิโลเมตร พื้นที่มีทั้งที่ราบ ที่ราบลุ่มและภูเขา พื้นที่โดยทั่วไปด้านทิศตะวันตก เป็นที่ราบ ราษฎรใช้พื้นที่ตามไหล่เขาและหุบเขา ประกอบอาชีพ ทำไร่ข้าวโพด มันสำปะหลัง มีสถานที่ท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์ที่สำคัญ 6 สถานที่ ได้แก่ 1) ผาเสด็จ 2) พระพุทธบาทน้อย 3) ถ้ำพระธาตุเจริญธรรม หรือถ้ำพระธาตุบ่อปลา 4) ถ้ำพระโพธิสัตว์ และถ้ำธรรมทัศน์ 5) อนุสาวรีย์ผู้ประสพภัยทางอากาศจากสงครามโลกครั้งที่ 2 6) พระบรมราชวังสีทา

5. ผลการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น

ผลการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องพบว่าการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นที่เกี่ยวเนื่องกับเมืองแก่งคอย จังหวัดสระบุรี ช่วยให้ผู้เรียนเกิดความรู้ สามารถถ่ายทอดความรู้เกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวในท้องถิ่นให้กับนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศได้จริง ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของสุธิดา สังฆรักษ์ศาสตร์ (2543, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการพัฒนาหลักสูตรมัคคุเทศก์นำเที่ยว เขตคุสิต พบว่า มีค่าเฉลี่ยของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนผ่านเกณฑ์การประเมินตามที่กำหนดไว้ คือ ร้อยละ 70 ของคะแนนเต็มทั้ง 3 และความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 สอดคล้องกับผลการวิจัยของยุพิน บุญญานาม (2544, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น เรื่อง จังหวัดระยอง กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการทดลองใช้หลักสูตรท้องถิ่น เรื่อง จังหวัดระยองสูงกว่าก่อนการทดลองใช้หลักสูตรท้องถิ่น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.01 และนักเรียน ส่วนใหญ่มีความพึงพอใจในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน และมีความรัก ความภาคภูมิใจต่อท้องถิ่นของตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของปรารธนา ศรีสุข (2544, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาหลักสูตรภาษาอังกฤษ สำหรับการท่องเที่ยว สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จังหวัดสมุทรปราการ ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้จากการทดสอบหลังเรียน โดยใช้หลักสูตรภาษาอังกฤษสำหรับการท่องเที่ยวสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และนักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษในระดับดีมาก และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ สุภวรรณ สิงห์คะ (2545, บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่อง การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น เรื่องการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 อำเภอสังขละบุรี จังหวัดกาญจนบุรี พบว่า นักเรียนมีความรู้เกี่ยวกับเรื่องการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์หลังการใช้หลักสูตรแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 สอดคล้องกับผลการวิจัยของกานต์นารี เขียวพานิช (2547, บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่อง การพัฒนาหลักสูตรมัคคุเทศก์น้อย กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนท้ายพิบูลย์ พบว่า และมีความรู้เกี่ยวกับ เรื่องมัคคุเทศก์น้อย หลังใช้หลักสูตรสูงกว่าก่อนใช้หลักสูตรอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทางสถิติที่ระดับ 0.05 และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ สิงห์อุบล (2549, บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่อง การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น เรื่อง History of Uthai District สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดอุทัย (เขาวนวิทยา) พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนของนักเรียนสูงกว่าก่อนเรียน นักเรียนมีผลการเรียนรวมผ่านเกณฑ์เฉลี่ยร้อยละ 70 และนักเรียนมีเจตคติต่อหลักสูตรในทางบวก จากการศึกษาวิจัยที่เกี่ยวข้องกล่าวโดยสรุปได้ว่า หลักสูตรท้องถิ่นเรื่องท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย เป็นวิธีการหนึ่งที่ทำให้ให้นักเรียนเกิดความรู้ ความเข้าใจ มีทักษะการปฏิบัติในการติดต่อสื่อสาร สามารถทำให้ปรับเปลี่ยนพฤติกรรมและเจตคติได้จริงและยัง

ทำให้ปรับเปลี่ยนพฤติกรรมและเจตคติได้จริง ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนสูงขึ้น

ตอนที่ 2 ผลจากการศึกษาข้อมูลพื้นฐานจากการสัมภาษณ์ ผู้ให้สัมภาษณ์เป็นผู้บริหารโรงเรียนสังกัดเทศบาล ครูผู้สอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศโรงเรียนในสังกัดเทศบาล คณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน และเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวของอำเภอแก่งคอย การนำเสนอมีดังนี้

1. สถานภาพและข้อมูลทั่วไปของผู้ให้สัมภาษณ์
2. ความต้องการและความสำคัญเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น เรื่องท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัดสระบุรี สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
3. ปัญหาอุปสรรคและแนวทางการแก้ไขปัญหาในการพัฒนาหลักสูตร หรือการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ และข้อเสนอแนะอื่น ๆ

1. ผลการวิเคราะห์สถานภาพและข้อมูลทั่วไปของผู้ให้สัมภาษณ์ ได้แก่ ผู้บริหารโรงเรียนสังกัดเทศบาล จำนวน 3 คน ครูผู้สอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศโรงเรียนในสังกัดเทศบาล จำนวน 3 คน คณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน จำนวน 2 คน และเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวของอำเภอแก่งคอย จำนวน 2 คน โดยจำแนกตาม เพศ อายุ ระดับการศึกษาสูงสุด ตำแหน่งทางการทำงาน ประสบการณ์การทำงาน ประสบการณ์การอบรมหรือสัมมนาเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ ความถี่ และค่าร้อยละ (percentage) นำเสนอดังตาราง 13

ตาราง 13 แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับสถานภาพและข้อมูลทั่วไปของผู้ให้สัมภาษณ์

รายการ	ความถี่	ร้อยละ
1. เพศ		
ชาย	3	30.00
หญิง	7	70.00
รวม	10	100
2. อายุ		
20 – 30 ปี	1	10.00
31 – 40 ปี	-	-
41 – 50 ปี	5	50.00
51 – 60 ปี	3	30.00
61 – 70 ปี	1	10.00
รวม	10	100

ตาราง 13 (ต่อ)

รายการ	ความถี่	ร้อยละ
3. ระดับการศึกษา		
ปริญญาตรี	8	80.00
ปริญญาโท	2	20.00
ปริญญาเอก	-	-
รวม	10	100
4. ตำแหน่ง		
ผู้บริหารสถานศึกษา	3	30.00
ครูผู้สอนภาษาต่างประเทศ	3	30.00
คณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน	2	20.00
เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว	2	20.00
รวม	10	100
5. ประสบการณ์การทำงาน		
1 - 10 ปี	1	10.00
11 - 20 ปี	4	40.00
21 - 30 ปี	2	20.00
31 - 40 ปี	3	30.00
41- 50 ปี	-	-
รวม	10	100
6. ประสบการณ์อบรมหรือสัมมนาเกี่ยวกับเรื่องหลักสูตรท่องเที่ยว		
เคย	7	70.00
ไม่เคย	3	30.00
รวม	10	100

จากตาราง 13 พบว่า ผู้ให้สัมภาษณ์ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงร้อยละ 70.00 อายุระหว่าง 41 - 50 ปี ร้อยละ 50.00 ด้านการศึกษาส่วนใหญ่ จบปริญญาตรี ร้อยละ 80.00 ด้านตำแหน่งการทำงานพบว่าเป็น ผู้บริหารสถานศึกษา ร้อยละ 30.00 ด้านประสบการณ์การทำงานส่วนใหญ่ มีประสบการณ์การทำงานระหว่าง 11 - 20 ปี ร้อยละ 40.00 ด้านประสบการณ์อบรมหรือสัมมนาเกี่ยวกับเรื่องหลักสูตรท่องเที่ยวส่วนใหญ่เคยอบรมหรือสัมมนาร้อยละ 70.00

2. ความต้องการเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น เรื่องท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัดสระบุรี กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

2.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความสำคัญและความจำเป็นของการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น เรื่องท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย ต่อการจัดการศึกษา โดยให้เหตุผลว่า เป็นการรักษาเอกลักษณ์ สืบสาน สืบทอด วัฒนธรรม ประเพณีของท้องถิ่น เพื่อให้ทราบถึงเรื่องราวประวัติศาสตร์ และชาติพันธุ์ สภาพภูมิประเทศ ภูมิอากาศ ศิลปวัฒนธรรม ประเพณี ทำให้เกิดความภาคภูมิใจและสามารถเผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับท้องถิ่นให้ผู้อื่นได้ ให้ชุมชนมีส่วนร่วมในการจัดทำหลักสูตร ให้ผู้เรียนตระหนักและเห็นคุณค่าของท้องถิ่น เพื่อนำความรู้ไปใช้ในชีวิตรประจำวันและนำมาพัฒนาชุมชนและท้องถิ่นของตน และนักเรียนส่งเสริมให้นักเรียนมีจิตสำนึกที่ดีต่อท้องถิ่น รู้ประวัติความเป็นมา เกิดความรักและภาคภูมิใจในท้องถิ่น

2.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับวิธีการดำเนินการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น เรื่องท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัดสระบุรี พบว่า ผู้ให้สัมภาษณ์ส่วนใหญ่ให้ข้อเสนอแนะว่าควรมีวิธีดำเนินการดังนี้ ให้นำไปประยุกต์ไว้ในหลักสูตรชั้นพื้นฐาน จัดทำเอกสารประกอบหลักสูตรตามช่วงชั้น จัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับหลักสูตรแกนกลาง ความต้องการของผู้เรียนและชุมชน ครูควรศึกษาท้องถิ่นของตนเอง นำมาเขียนเป็นหลักสูตร นำหลักสูตรมาใช้กับผู้เรียน จัดหาวิทยากรและแหล่งการเรียนรู้ท้องถิ่นทุกกลุ่มสาระการเรียนรู้ และจัดตั้งคณะกรรมการ กำหนดขอบเขต เนื้อหา ภาระหน้าที่ เพื่อพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น

2.3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการนำหลักสูตรท้องถิ่น เรื่องท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัด สระบุรี มาจัดการศึกษามาจัดทำเป็นหลักสูตร พบว่า ผู้ให้สัมภาษณ์ส่วนใหญ่ให้ข้อเสนอแนะว่าควรนำหลักสูตรท้องถิ่นมาจัดการศึกษาเนื่องจากเป็นการอนุรักษ์ สืบสาน ศิลปวัฒนธรรม ประเพณีท้องถิ่น เป็นภูมิปัญญาที่ควรเรียนรู้ จะทำให้เกิดความรู้ ความหวงแหนในท้องถิ่นและสามารถนำความรู้มาเผยแพร่ได้ ผู้เรียนได้เรียนรู้ถึงสภาพความเป็นจริงเพื่อสร้างความภาคภูมิใจและพัฒนาท้องถิ่นให้เจริญก้าวหน้า ตอบสนองความต้องการของท้องถิ่นชุมชนได้ตรงจุด เป็นการเพิ่มรายได้และกระตุ้นให้เยาวชนมีความรักและหวงแหนทรัพยากรในท้องถิ่น

2.4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล ด้านส่งเสริมสนับสนุนให้โรงเรียนพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น พบว่า ผู้ให้สัมภาษณ์ส่วนใหญ่เห็นด้วยในการส่งเสริมสนับสนุนให้พัฒนาหลักสูตรดังนี้ ควรมีการเผยแพร่ ประชาสัมพันธ์ ให้บุคคลในท้องถิ่น เกิดความตระหนัก รักบ้านเกิด พัฒนา และส่งเสริมอนุรักษ์วัฒนธรรม ประเพณี เศรษฐกิจ เพื่อนำไปประกอบอาชีพที่ยั่งยืน จัดแผนการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการ จัดอบรมการทำหลักสูตรและปรับปรุงพัฒนาให้ทันสมัยอยู่เสมอ จัดตั้งคณะกรรมการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น โดยให้คณะครู นักเรียน

ปราชญ์ชาวบ้าน ภูมิปัญญาควรมีส่วนร่วมในการพัฒนาหลักสูตร ส่งเสริมด้านบุคลากร วิทยากร วัฒนธรรม ประเพณี งบประมาณ มีการระดมสมองในการพัฒนาหลักสูตร และนักเรียนควรศึกษาจากแหล่งการเรียนรู้

2.5 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านเนื้อหา ในการนำหลักสูตรท้องถิ่น เรื่องท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัดสระบุรี มาจัดทำหลักสูตร พบว่า ผู้ให้สัมภาษณ์ส่วนใหญ่ มีความต้องการจัดเนื้อหา ดังนี้ ศึกษาประวัติความเป็นมา สถานที่ท่องเที่ยว ศาสนา วัฒนธรรม และอาชีพ สภาพภูมิประเทศ ภูมิอากาศ ทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อมและแหล่งอารยธรรม

2.6 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล แนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ พบว่าผู้ให้สัมภาษณ์ส่วนใหญ่มีแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ดังนี้ ควรจัดการเรียนการสอนแบบเน้นประสบการณ์และบูรณาการ ศึกษาแหล่งการเรียนรู้โดยตรง ทัศนศึกษานอกสถานที่เพื่อเน้นการศึกษา สภาพจริง เน้นการจัดนิทรรศการเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ท้องถิ่นของตนเอง ผู้เรียนเป็นผู้ถ่ายทอดเรื่องราวท้องถิ่นของตนเอง นักเรียนศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองตามแหล่งการเรียนรู้ ฝึกปฏิบัติจริงและแสดงบทบาทสมมติ

2.7 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล ด้านการวัดผลและประเมินผล เพื่อตรวจสอบว่าผู้เรียนหลักสูตร ได้บรรลุวัตถุประสงค์การเรียนรู้ พบว่าผู้ให้สัมภาษณ์ส่วนใหญ่ต้องการให้มีแบบประเมินที่รัดกุม และวัดได้ตามวัตถุประสงค์ ซึ่งประกอบด้วย การประเมินตามสภาพจริง แบบสัมภาษณ์และภาพถ่ายกิจกรรม เพื่อเป็นแนวทางการพัฒนาหรือแก้ปัญหา ใช้แบบสังเกตพฤติกรรม แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผลงานนักเรียน และควรใช้เครื่องมือหลายอย่าง เพื่อวัดทั้งด้านความรู้และด้านเจตคติ

3. ปัญหาอุปสรรค และแนวทางแก้ไขปัญหา ในการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น เรื่องท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัดสระบุรี กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และข้อเสนอแนะอื่น ๆ

3.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านปัญหาอุปสรรค และแนวทางแก้ไขปัญหา ในการพัฒนาหลักสูตรและการจัดกิจกรรม พบว่า การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น เรื่องท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัด สระบุรี กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผู้ให้สัมภาษณ์คิดว่าปัญหาที่อาจจะพบคือ ขาดภูมิปัญญาท้องถิ่นในการถ่ายทอดความรู้ ขาดแหล่งการเรียนรู้ที่สำคัญ ขาดการประสานงานระหว่างโรงเรียนและภูมิปัญญาชาวบ้าน งบประมาณไม่เพียงพอในการไปศึกษาข้อมูล ผู้บริหารไม่เห็นความสำคัญในเรื่องการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น เรื่องท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัด สระบุรี ขาดความรู้ความเข้าใจในองค์ประกอบของหลักสูตร รวมทั้งขาดข้อมูลที่จะมาจัดทำเป็นหลักสูตร

3.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านข้อเสนอแนะอื่น ๆ เกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น เรื่องท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัด สระบุรี ผู้ให้สัมภาษณ์ให้ข้อเสนอแนะว่า

รัฐบาลและเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องควรให้ความสำคัญในเชิงประจักษ์มากขึ้น ร่วมมือในการพัฒนาหลักสูตรร่วมกัน มีการประชาสัมพันธ์และบูรณะสถานที่ท่องเที่ยว ควรทำอย่างต่อเนื่องและศึกษาข้อเท็จจริงอย่างถี่ถ้วนและฝึกอบรมให้มากขึ้น เพื่อไปสู่การปฏิบัติจริง

สรุปได้ว่า การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น เรื่องท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัด สระบุรี ควรจัดให้มีโครงสร้างหลักสูตรแบบบูรณาการที่นำมาใช้กับวิชาอื่นๆได้ สามารถนำ ความรู้ที่ได้มาใช้ในการชีวิตประจำวัน เป็นหลักสูตรที่ปลูกฝังให้เยาวชนเกิดความรักและหวงแหน ทรัพยากรการท่องเที่ยวและทำให้ผู้เรียนรู้จักท้องถิ่นของตนเองในด้านลักษณะทางด้านกายภาพ ประวัติความเป็นมา สภาพเศรษฐกิจ สถานที่ท่องเที่ยวที่สำคัญและสังคม ก่อให้เกิดความ ภาคภูมิใจ เกิดความรักและหวงแหน สามารถถ่ายทอดเรื่องราวให้ชาวต่างชาติและผู้สนใจ ได้รับรู้ถึงท้องถิ่นของตนเอง

ตอนที่ 3 ผลการศึกษาข้อมูลพื้นฐานจากการสอบถามนักเรียน สอบถาม สถานภาพทั่วไป เกี่ยวกับปัญหา ความต้องการ ความจำเป็น ในการเรียนรู้การพัฒนาหลักสูตร ท้องถิ่น เรื่องท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัด สระบุรี กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเทศบาลบ้านม่วง อำเภอแก่งคอย จังหวัด สระบุรี จำนวน 46 คน รูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่นักเรียนต้องการพัฒนา มีดังต่อไปนี้

1. ข้อมูลทั่วไปของนักเรียน
2. ความต้องการในการเรียนและรูปแบบการจัดการเรียนการสอน มีรายละเอียดดังนี้
 - 2.1 ด้านรูปแบบการจัดการเรียนการสอน
 - 2.2 ด้านเนื้อหาในการเรียน
 - 2.3 ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน
 - 2.4 ด้านความสำคัญของสถานที่ท่องเที่ยว
 - 2.5 ด้านประโยชน์ในการเรียน
 - 2.6 ด้านการวัดผลและประเมินผลในการฝึกอบรม

1. ข้อมูลทั่วไปของนักเรียน

1.1 สถานภาพและข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ นักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเทศบาลบ้านม่วง อำเภอแก่งคอย จังหวัดสระบุรี จำนวน 46 คน โดยจำแนกตาม เพศ อายุ ระยะเวลาในการอาศัยในอำเภอแก่งคอย อาชีพผู้ปกครอง และประสบการณ์การท่องเที่ยว ในสถานที่ท่องเที่ยวในอำเภอแก่งคอย วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ ความถี่และค่าร้อยละ ดังตาราง 14

ตาราง 14 แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับสถานภาพและข้อมูลทั่วไปของนักเรียน

สถานภาพและข้อมูลทั่วไป	ความถี่	ร้อยละ
1. เพศ		
ชาย	25	54.35
หญิง	21	45.65
รวม	46	100
2. อายุ		
12 ปี	-	-
13 ปี	31	67.39
14 ปี	15	32.61
15 ปี	-	-
รวม	46	100
3. ระยะเวลาการอาศัยในอำเภอแก่งคอย		
1-5 ปี	7	15.22
6-10 ปี	14	30.43
11-15 ปี	25	54.35
รวม	46	100
4. อาชีพของผู้ปกครอง		
ราชการ	1	2.17
รับจ้าง	21	45.65
ธุรกิจส่วนตัว	1	2.17
พนักงานโรงงานบริษัท	15	32.61
ค้าขาย	-	-
รวม	46	100
5. ประสบการณ์ท่องเที่ยวในสถานที่ท่องเที่ยวในอำเภอแก่งคอย		
พระบรมราชวังสีทา	5	10.87
ถ้ำพระโพธิสัตว์	8	17.40
พระพุทธบาทน้อย	6	13.04

ตาราง 14 (ต่อ)

สถานภาพและข้อมูลทั่วไป	ความถี่	ร้อยละ
ทุ่งทานตะวัน	15	32.61
อนุสาวรีย์ที่ระลึกภัยสงครามโลกครั้งที่ 2	3	6.52
ผาเสด็จ	5	10.87
ถ้ำพระธาตุเจริณธรรม	1	2.17
สวนเฉลิมพระเกียรติ	3	6.52
รวม	46	100

จากตาราง 14 พบว่า ผู้ให้ข้อมูลทั่วไปส่วนใหญ่เป็นเพศชาย จำนวน 25 คน ร้อยละ 54.35 ด้านอายุผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ อายุ 13 ปี จำนวน 31 คน ร้อยละ 67.39 ด้านระยะเวลาในการอาศัยในอำเภอแก่งคอย ส่วนใหญ่ผู้ให้ข้อมูลอาศัยอยู่ในอำเภอแก่งคอย 11-15 ปี จำนวน 25 คน ร้อยละ 54.35 ด้านอาชีพผู้ปกครอง ส่วนใหญ่อาชีพรับจ้าง จำนวน 21 คน ร้อยละ 45.65 ด้านประสบการณ์การท่องเที่ยวในสถานที่ท่องเที่ยวอำเภอแก่งคอย ส่วนใหญ่ท่องเที่ยวทุ่งทานตะวัน จำนวน 15 คน ร้อยละ 32.61 ท่องเที่ยวถ้ำพระโพธิสัตว์ จำนวน 8 คน ร้อยละ 17.40 และท่องเที่ยวถ้ำพระธาตุเจริณธรรม จำนวน 1 คน ร้อยละ 2.17

2. ความต้องการในการเรียนและรูปแบบการจัดการเรียนการสอน ต้องการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น เรื่องท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัด สระบุรี กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเทศบาลบ้านม่วง อำเภอแก่งคอย จังหวัดสระบุรี จำนวน 46 คน วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ ความถี่และค่าร้อยละ ดังต่อไปนี้

ตาราง 15 แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับความต้องการรูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

รูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน	ความถี่	ร้อยละ
1. เชิญวิทยากรท้องถิ่นมาให้ความรู้	1	2.17
2. ทัดตนศึกษาดูงานสถานที่จริง	24	52.17

ตาราง 15 (ต่อ)

รูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน	ความถี่	ร้อยละ
3. ทัศนศึกษาดูงานพิพิธภัณฑ์แก่งคอย	4	8.70
4. คู่มือทัศน	3	6.52
5. คู่มือแผนที่	2	4.35
6. จัดงานแสงสีเสียง	12	26.09
รวม	46	100

จากตาราง 15 พบว่า ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ มีความต้องการจัดรูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ส่วนใหญ่ต้องการให้ทัศนศึกษาดูงานสถานที่จริง จำนวน 24 คน ร้อยละ 52.17 จัดงานแสงสีเสียง จำนวน 12 คน ร้อยละ 26.09 ทัศนศึกษาดูงานพิพิธภัณฑ์แก่งคอย จำนวน 4 คน ร้อยละ 8.70 และเชิญวิทยากรท้องถิ่นมาให้ความรู้ จำนวน 1 คน ร้อยละ 2.17

ตาราง 16 แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับความต้องการการจัดเนื้อหา

ด้านการจัดเนื้อหา	ความถี่	ร้อยละ
1. ความหมายของการท่องเที่ยว	4	8.70
2. ความสำคัญของการท่องเที่ยว	6	13.03
3. ประโยชน์ของการท่องเที่ยว	7	15.22
4. ข้อดี ข้อเสียของการท่องเที่ยว	2	4.35
5. สถานที่ท่องเที่ยวที่สำคัญในอำเภอแก่งคอย	12	26.09
6. ประวัติความเป็นมา	7	15.22
7. สภาพภูมิประเทศและภูมิอากาศ	2	4.35
8. จำนวนประชากร	1	2.17
9. อาชีพของประชากรในอำเภอแก่งคอย	3	6.52
10. แหล่งการเรียนรู้ที่สำคัญในอำเภอแก่งคอย	2	4.35
รวม	46	100

จากตาราง 16 พบว่า ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ มีความต้องการจัดเนื้อหาการเรียนการสอน ส่วนใหญ่ต้องการศึกษาสถานที่ท่องเที่ยวที่สำคัญในอำเภอแก่งคอย จำนวน 12 คน ร้อยละ 26.09 ศึกษาเรื่องประวัติความเป็นมาและประโยชน์ของการท่องเที่ยว จำนวน 7 คน

ร้อยละ 15.22 ศึกษาความสำคัญของอำเภอแก่งคอย จำนวน 6 คน ร้อยละ 13.03 และศึกษาจำนวนประชากร จำนวน 1 คน ร้อยละ 2.17

ตาราง 17 แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับความต้องการการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน	ความถี่	ร้อยละ
1. แข่งขันตอบปัญหาทางวิชาการ	16	34.78
2. จัดทัศนศึกษาสถานที่ท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย	17	36.96
3. จัดตั้งชุมนุมท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย	8	17.40
4. เชิญวิทยากรท้องถิ่นมาให้ความรู้	3	6.52
5. ประกวดคำขวัญ/บทความ	1	2.17
6. จัดนิทรรศการหลักสูตรท้องถิ่น เรื่องท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย	1	2.17
7. จัดทำผลงานนักเรียน	-	-
รวม	46	100

จากตาราง 17 พบว่า ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ มีความต้องการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ส่วนใหญ่ต้องการจัดทัศนศึกษาสถานที่ท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย จำนวน 17 ร้อยละ 36.96 แข่งขันตอบปัญหาทางวิชาการ จำนวน 16 คน ร้อยละ 34.78 จัดตั้งชุมนุมท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย จำนวน 8 คน ร้อยละ 17.40 และจัดนิทรรศการหลักสูตรท้องถิ่นเรื่องท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย จำนวน 1 คน ร้อยละ 2.17

ตาราง 18 แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับความสำคัญของหลักสูตรท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย

ความสำคัญของหลักสูตรท่องเที่ยวอำเภอแก่งคอย	ความถี่	ร้อยละ
1. ทำให้รู้จักสถานที่ต่างๆในอำเภอแก่งคอยมากขึ้น	16	34.78
2. มีความภาคภูมิใจ	17	36.96
3. ทำให้รู้จักการอนุรักษ์สถานที่ท่องเที่ยวที่สำคัญ	8	17.40
4. สามารถนำเที่ยวให้กับชาวต่างชาติ	3	6.52
5. ทำให้มีความรู้ในเรื่องประวัติความเป็นมา	1	2.17
6. ทำให้เรียนรู้ภูมิปัญญาท้องถิ่น	1	2.17
7. จัดทำผลงานนักเรียน	-	-
รวม	46	100

จากตาราง 18 พบว่า ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ มีความเห็นเกี่ยวกับความสำคัญของหลักสูตรท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย ส่วนใหญ่มีความรู้สึกภาคภูมิใจ จำนวน 17 ร้อยละ 36.96 ทำให้รู้จักสถานที่ท่องเที่ยวในอำเภอแก่งคอยมากขึ้น จำนวน 16 ร้อยละ 34.78 ทำให้รู้จักการอนุรักษ์สถานที่ท่องเที่ยวที่สำคัญ จำนวน 8 ร้อยละ 17.40 และทำให้เรียนรู้ภูมิปัญญาท้องถิ่น จำนวน 1 คน ร้อยละ 2.17

ตาราง 19 แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับประโยชน์ในการเรียน

ประโยชน์ในการเรียน	ความถี่	ร้อยละ
1. รู้ประวัติความเป็นมาของอำเภอแก่งคอย	5	10.87
2. รู้จักสถานที่ท่องเที่ยวในอำเภอแก่งคอยมากขึ้น	16	34.78
3. เป็นการอนุรักษ์สถานที่ท่องเที่ยว	14	30.43
4. นำเที่ยวชาวต่างชาติ	2	4.35
5. มีความภาคภูมิใจ	1	2.17
6. เรียนรู้ภูมิปัญญาท้องถิ่น	8	17.40
รวม	46	100

จากตาราง 19 พบว่า ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ เห็นประโยชน์ในการเรียน ส่วนใหญ่ต้องการรู้จักสถานที่ท่องเที่ยวในอำเภอแก่งคอยมากขึ้น จำนวน 16 คน ร้อยละ 34.78 เป็นการอนุรักษ์สถานที่ท่องเที่ยว จำนวน 14 ร้อยละ 30.43 เรียนรู้ภูมิปัญญาท้องถิ่น จำนวน 8 คน ร้อยละ 17.40 และมีความภาคภูมิใจ จำนวน 1 คน ร้อยละ 2.17

ตาราง 20 แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับการวัดผลและประเมินผล

การวัดผลและประเมินผล	ความถี่	ร้อยละ
1. การสอบถาม	11	23.91
2. การทดสอบ	7	15.22
3. แฟ้มสะสมผลงาน	6	13.04
4. สัมภาษณ์	3	6.52
5. สังเกตพฤติกรรมในการเรียน	6	13.04
6. ตรวจสอบผลงาน	4	8.70
7. ปฏิบัติจริงโดยใช้ทักษะการสื่อสารทางภาษา	9	19.57
รวม	46	100

จากตาราง 20 พบว่า ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ มีความต้องการวัดผล ประเมินผลส่วนใหญ่ต้องการวัดผลประเมินผลด้วยการสอบถาม จำนวน 11 ร้อยละ 23.91 ปฏิบัติจริงโดยใช้ทักษะการสื่อสารทางภาษา จำนวน 9 คน ร้อยละ 19.57 และสังเกตพฤติกรรมในการเรียน จำนวน 6 คน ร้อยละ 13.04

จากการสัมภาษณ์และการสอบถาม สรุปได้ว่า บุคคลที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น เรื่องท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัดสระบุรี กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ได้แก่ผู้บริหาร สถานศึกษาสังกัดเทศบาลเมืองแก่งคอย คณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐานและเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวของอำเภอแก่งคอย และนักเรียนมีความต้องการที่จะพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น เรื่องท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัดสระบุรี มีเนื้อหาที่เหมาะสมและสอดคล้องกับบริบทของท้องถิ่น และความต้องการของนักเรียน จัดให้มีการฝึกทักษะการปฏิบัติทางภาษาในสถานที่จริง

สรุปขั้นตอนการศึกษาข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนาหลักสูตร แบ่งออกเป็น 5 ส่วนดังนี้

- 1) ผลการศึกษาแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาหลักสูตร 2) ผลการวิเคราะห์หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ 3) ผลการศึกษาแนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรท่องเที่ยว 4) ผลการศึกษาข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับอำเภอแก่งคอย 5) ผลการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาหลักสูตรท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัดสระบุรี ข้อมูลที่ได้จากการวิเคราะห์ การศึกษา และสำรวจข้อมูลพื้นฐานดังกล่าว ผู้วิจัยได้นำข้อมูลมาจัดทำหลักสูตรท้องถิ่น เรื่องท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัด สระบุรี สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยกำหนดโครงสร้างหลักสูตร ประกอบด้วย ความสำคัญ หลักการ วิสัยทัศน์ จุดมุ่งหมาย สาระ มาตรฐานการเรียนรู้ มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น (ช่วงชั้นที่ 3) ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง คำอธิบายรายวิชา ขอบข่ายเนื้อหา โครงสร้างหลักสูตร คุณภาพของผู้เรียน แนวทางการจัดการเรียนการสอน สื่อการเรียนการสอน แหล่งการเรียนรู้ กระบวนการวัดผลและการประเมินผล ให้มีความเหมาะสม และสอดคล้องกับความต้องการของนักเรียนและท้องถิ่น

ขั้นตอนที่ 2 การพัฒนา (development) การพัฒนาหลักสูตร

ผลการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น เรื่องท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัด สระบุรี โดยนำข้อมูลจากขั้นตอนที่ 1 คือ การศึกษาข้อมูลพื้นฐาน ประกอบด้วยความสำคัญ หลักการ วิสัยทัศน์ จุดมุ่งหมาย สาระ มาตรฐานการเรียนรู้ มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น (ช่วงชั้นที่ 3) ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง คำอธิบายรายวิชา ขอบข่ายเนื้อหา โครงสร้างหลักสูตร คุณภาพของผู้เรียน แนวทางการจัดการเรียนการสอน สื่อการเรียนการสอน แหล่งการเรียนรู้ กระบวนการวัดผลและการประเมินผล สอดคล้องกับผลการสัมภาษณ์ ผู้เกี่ยวข้องมาเป็นข้อมูล

เบื้องต้น สำหรับการเป็นแนวทางในการกำหนดองค์ประกอบของหลักสูตรท้องถิ่น เรื่อง ท้องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัด สระบุรี ได้ขอคำแนะนำจากอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ แล้วนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรและผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดผลประเมินผล ตรวจสอบ ความสอดคล้อง เพื่อนำมาพัฒนาหลักสูตรฉบับร่าง โดยแบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอนคือ 1) การพัฒนาหลักสูตรฉบับร่าง 2) การประเมินหลักสูตรฉบับร่าง โดยผู้เชี่ยวชาญ 3) การปรับปรุง หลักสูตรฉบับร่าง

1. การพัฒนาหลักสูตรฉบับร่าง

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลในขั้นตอนการศึกษาข้อมูลพื้นฐาน รวมทั้งการขอ คำแนะนำและคำปรึกษาจากอาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ นำมาพัฒนาหลักสูตรฉบับร่าง ประกอบด้วย ความสำคัญ หลักการ วิสัยทัศน์ จุดมุ่งหมาย สาระ มาตรฐานการเรียนรู้ มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น (ช่วงชั้นที่ 3) ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง คำอธิบายรายวิชา ขอบข่าย เนื้อหา โครงสร้างหลักสูตร คุณภาพของผู้เรียน แนวทางการจัดการเรียนการสอน สื่อการเรียน การสอน แหล่งการเรียนรู้ กระบวนการวัดผลและการประเมินผล

2. การประเมินหลักสูตรฉบับร่าง

การประเมินหลักสูตรฉบับร่าง เป็นการประเมินก่อนการนำหลักสูตรไปทดลองใช้ โดยให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 คน เป็นผู้ประเมินหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) พิจารณา ความสอดคล้องขององค์ประกอบโครงสร้างหลักสูตร และแผนการจัดการเรียนรู้ นำข้อเสนอแนะ ที่ได้มาปรับปรุงแก้ไข โดยวิเคราะห์ข้อมูลด้วยการวิเคราะห์เนื้อหา (content analysis) ดังตาราง 21

ตาราง 21 แสดงค่าดัชนีความสอดคล้องที่ได้จากการประเมินหลักสูตรฉบับร่างของผู้เชี่ยวชาญ

ประเด็น	ความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ					ค่า IOC	ความหมาย
1. ความสอดคล้องของส่วน ประกอบของหลักสูตรฉบับ ร่าง	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
2. ความ สอด คล้อง ของ ส่วนประกอบในแนวการ จัดการเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง

ตาราง 21 (ต่อ)

ประเด็น	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					ค่า IOC	ความหมาย
3. ความสอดคล้องของส่วนประกอบในแผนการจัดการเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
4. ความสอดคล้องระหว่างมาตรฐานการเรียนรู้กับจุดประสงค์ของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
5. ความสอดคล้องระหว่างมาตรฐานการเรียนรู้ในหลักสูตรกับการเรียนรู้ในแผนการจัดการเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
6. ความสอดคล้องระหว่างมาตรฐานการเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนรู้ และการวัดประเมินผลในการจัดการเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง

จากตาราง 21 แสดงค่าดัชนีความสอดคล้องที่ได้จากการประเมินหลักสูตรฉบับร่างของผู้เชี่ยวชาญ สรุปได้ดังนี้

1. ความสอดคล้องของส่วนประกอบในหลักสูตรฉบับร่าง ได้แก่ ความสำคัญ หลักการ วิสัยทัศน์ จุดมุ่งหมาย สาระ มาตรฐานการเรียนรู้ มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น (ช่วงชั้นที่ 3) ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง คำอธิบายรายวิชา ขอบข่ายเนื้อหา โครงสร้างหลักสูตร คุณภาพของผู้เรียน แนวทางการจัดการเรียนการสอน สื่อการเรียนการสอน แหล่งการเรียนรู้ กระบวนการวัดผลและการประเมินผล จากผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญ ได้ค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1.00 ดังนั้นส่วนประกอบของหลักสูตรฉบับร่าง มีความสอดคล้องและเหมาะสม ผู้เชี่ยวชาญบางท่านให้ข้อเสนอแนะว่าด้านขอบข่ายเนื้อหาว่าไม่ควรมีเนื้อหาเยิ่นเย้อไป ด้านการวัดประเมินผลควรใช้วิธีการที่หลากหลาย

2. ความสอดคล้องของส่วนประกอบในแนวการจัดการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ ได้แก่สาระสำคัญ จุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหากิจกรรมการเรียนรู้ สื่อการเรียนการสอน และการวัดผลและประเมินผล จากผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญ ได้ค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1.00 ดังนั้นส่วนประกอบในแนวการจัดการเรียนรู้ มีความสอดคล้องและเหมาะสม โดยมีผู้เชี่ยวชาญบางท่านให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมในด้านการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้

3. ความสอดคล้องของส่วนประกอบในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1-10 ได้แก่สาระสำคัญ จุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหา กิจกรรมการเรียนรู้ สื่อการจัดการเรียนรู้และการประเมินผลจากการประเมินของผู้เชี่ยวชาญ ได้ค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1.00 ดังนั้นส่วนประกอบในแผนการจัดการเรียนรู้ มีความสอดคล้องและเหมาะสม มีผู้เชี่ยวชาญบางท่านให้ข้อเสนอแนะว่า แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 และแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 ให้เพิ่มชั่วโมงเนื่องจากต้องใช้เวลาในการฝึกปฏิบัติจริง

ขั้นตอนที่ 3 การวิจัย (research) การทดลองใช้หลักสูตร

จากผลการประเมินหลักสูตรท้องถิ่น เรื่องท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัดสระบุรี พบว่าผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นว่าหลักสูตรมีความสอดคล้องเหมาะสม และสามารถนำไปทดลองใช้ได้โดยมีข้อเสนอแนะเพิ่มเติม เพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไขหลักสูตรท้องถิ่น เรื่องท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัดสระบุรี มีรายละเอียดดังนี้

1. ด้านโครงสร้างหลักสูตร ควรเพิ่มระยะเวลาในการเรียนและระยะเวลาการฝึกปฏิบัติ
2. ด้านการจัดการจัดการเรียนการสอน การฝึกปฏิบัติทางภาษา ควรมีการฝึกที่หลากหลายวิธี ไม่ว่าจะเป็นการฝึกเดี่ยว ฝึกคู่ เพื่อให้นักเรียนมาได้รับการฝึกปฏิบัติอย่างครบถ้วน มีผู้เชี่ยวชาญบางท่านให้ข้อเสนอแนะว่า ควรเพิ่มรูปภาพประกอบในใบความรู้ ในแผนการจัดการเรียนรู้เพื่อนำสนใจมากขึ้น

ผลการทดลองใช้หลักสูตรท้องถิ่น เรื่องท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัดสระบุรี ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2551 ผู้วิจัยได้ดำเนินการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่กำหนดไว้ ซึ่งสรุปผลการทดลองใช้หลักสูตรดังต่อไปนี้

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง Greeting เป็นการจัดการเรียนรู้เกี่ยวกับการกล่าวคำทักทาย แนะนำตนเอง และการกล่าวลา ให้เหมาะสมกับกาลเทศะ ผู้วิจัยได้จัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยเน้นการฝึกปฏิบัติจริง นักเรียนได้ฝึกสนทนาตามสถานการณ์ที่กำหนดให้จากการสังเกตพฤติกรรมในระหว่างฝึกปฏิบัติ พบว่า นักเรียนมีบรรยากาศในการเรียนที่ดี มีความกระตือรือร้น ในการปฏิบัติกิจกรรมจับคู่ พูดสนทนาได้อย่างถูกต้อง ตามหลัก

ภาษาแต่มีท่าที่เขินอาย เมื่อผู้วิจัยพูดให้กำลังใจ นักเรียนจึงสามารถพูดสนทนาโต้ตอบได้อย่างคล่องแคล่ว มีความมั่นใจมากกว่าเดิม และสามารถทำใบงานได้

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง Travel Around Kaengkhoi” เป็นการจัดการเรียนรู้เกี่ยวกับ ประวัติ ความเป็นมา สภาพทั่วไปของอำเภอแก่งคอย มีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยให้นักเรียนแบ่งกลุ่ม กลุ่มละ 7-8 คน ศึกษาใบความรู้ “Travel Around Kaengkhoi” และเขียนสรุปข้อความรู้ลงในใบงานพร้อมวาดภาพที่ประทับใจ เกี่ยวกับอำเภอแก่งคอย จังหวัดสระบุรี ผลจากการสังเกตพฤติกรรมการทำงานของนักเรียนแต่ละกลุ่ม พบว่านักเรียนหญิงจะเป็นผลให้ความคิดเห็นเป็นส่วนใหญ่ นักเรียนชายจะสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรม แต่จะห่างๆและเล่นกันบ้าง ในขณะที่ทำงานที่ได้รับมอบหมาย และนักเรียนทุกกลุ่ม สามารถตอบคำถามลงในใบงานได้อย่างถูกต้อง

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง Attraction Places in Kaengkhoi” เป็นการจัดการเรียนรู้เกี่ยวกับ การอ่านข้อความสั้นๆ เกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวที่สำคัญ ในอำเภอแก่งคอย ผู้วิจัยได้ดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยให้นักเรียนฝึกอ่าน พบว่านักเรียนตั้งใจและสนใจในการปฏิบัติกิจกรรมการอ่านและสามารถตอบคำถามได้ถูกต้องตามหลักภาษา แต่มีนักเรียนบางส่วนยังขาดทักษะการอ่าน ทำให้ไม่สามารถตอบคำถามได้ ผู้วิจัยได้ให้คำแนะนำให้นักเรียนสามารถตอบคำถามได้ถูกต้อง

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4-9 เป็นการจัดการเรียนรู้เกี่ยวกับ สถานที่ท่องเที่ยวที่สำคัญในอำเภอแก่งคอย ได้แก่ Pha Sa Det, The World War II Monument, Phraphuttabat Noi, Phra Tat Charentham Cavern, Tham Phra Po Thi Sat และ Sitha Royal Palace ผู้วิจัยได้ดำเนินการจัดการเรียนรู้ โดยให้นักเรียนแต่ละกลุ่ม ศึกษาใบความรู้เกี่ยวกับประวัติ ความเป็นมา และความสำคัญของสถานที่สำคัญต่างๆ สรุปองค์ความรู้ที่ได้รับจัดทำเป็นหนังสือเล่มเล็ก ซึ่งจากการสังเกตพฤติกรรมและตรวจผลงาน พบว่านักเรียนมีความสนุกสนาน ร่วมมือในการทำกิจกรรมกลุ่มเป็นอย่างดี ผลงานที่ออกมามีความสวยงามและมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ มีเพียงนักเรียนบางคน เขียนประโยคในหนังสือเล่มเล็กยังไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ ผู้วิจัยได้แนะนำให้ไปปรับแก้ไข จนนักเรียนสามารถทำได้ดี

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 10 เรื่อง Situation เป็นการจัดการเรียนรู้เกี่ยวกับ การฝึกสนทนาโดยการฝึกปฏิบัติจริง ผู้วิจัยได้ดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยแบ่งนักเรียนเป็น 6 กลุ่ม กลุ่มละ 7-8 คน ไปฝึกปฏิบัติกับ “Model Travel Around Kaengkhoi” นักเรียนแต่ละกลุ่ม จับคู่สนทนาทีละคู่ คู่ละ 1 จุด ผลัดกันถาม ผลัดกันตอบ ฝึกพูดเกี่ยวกับ สถานที่ท่องเที่ยวที่สำคัญในแต่ละจุด นักเรียนใช้ภาษาในการสื่อสารสนทนาเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวที่สำคัญในอำเภอแก่งคอยได้อย่างคล่องแคล่ว และสนุกสนานในการทำกิจกรรม

ขั้นตอนที่ 4 การพัฒนา (development) การประเมินและปรับปรุงหลักสูตร

ผลการประเมินและปรับปรุงหลักสูตร

ผลการประเมินหลักสูตรท้องถิ่น เรื่องท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัดสระบุรี กลุ่มสาระการเรียนรู้สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเทศบาลบ้านม่วง จำนวน 46 คน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2551 ผู้วิจัยได้ทำการประเมินผลหลักสูตร โดยมีการประเมินผล 2 ลักษณะคือ 1) การประเมินผลหลักสูตรระหว่างการใช้หลักสูตร โดยการใช้แบบประเมินทักษะการสื่อสาร 2) การประเมินหลังการใช้หลักสูตรโดยการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังการใช้หลักสูตร โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ จำนวน 40 ข้อ ชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก มีรายละเอียดดังนี้

1. การประเมินระหว่างการใช้หลักสูตร

ผลการประเมินทักษะการสื่อสารทางภาษา ในระหว่างการใช้หลักสูตรท้องถิ่น เรื่องท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัดสระบุรี มีดังต่อไปนี้

1) ชี้นำเข้าสู่บทเรียน การดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ผู้วิจัยได้เกริ่นนำนักเรียนเข้าสู่การเรียนรู้ในแผนการจัดการเรียนรู้ในแต่ละแผน ด้วยวิธีที่หลากหลาย อาทิเช่น กิจกรรมเกม กิจกรรมเพลง ให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น และเป็นส่วนหนึ่งในกิจกรรม ก่อนที่จะเข้าสู่สาระหรือหัวข้อที่จะเริ่มเข้าสู่บทเรียน ซึ่งนักเรียนส่วนมากเข้าใจ ช่วยกันตอบและแสดงความคิดเห็น มีความตั้งใจและพร้อมสำหรับการเรียนในกิจกรรมต่อไป

2) ชี้นสอนและชี้ฝึก พบว่า การดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอนในชั้นนี้ นักเรียนมีความตั้งใจ สนใจ มีความกระตือรือร้นในการทำกิจกรรมต่างๆ ที่ได้รับมอบหมายในการทำงานกลุ่ม นักเรียนจะเป็นฝ่ายจัดการกันเอง โดยนักเรียนจะทำหน้าที่ แบ่งกลุ่มตามความสนใจ แบ่งหน้าที่ของแต่ละคน ได้อย่างชัดเจน มีการเรียนรู้ร่วมกันในการศึกษาไป ความรู้ ค้นหาคำตอบจากใบงาน กล้าแสดงออก เมื่อต้องออกไป แสดงบทบาทสมมุติ ตามสถานการณ์ที่กำหนดให้ด้วยความเต็มใจ มีความรักสามัคคีกัน จนทำให้ผลงานสำเร็จลุล่วงดี ในเรื่องของการฝึกพูดสนทนา นักเรียนในกลุ่มจะช่วยเหลือซึ่งกันและกัน นักเรียนที่เข้าใจเนื้อหาในบทเรียน สามารถฝึกเพื่อน โดยการเป็นคู่ฝึกให้ ในการจัดกิจกรรมพูดสนทนา ใช้รูปแบบหลายรูปแบบ เช่นการฝึกพูดเป็นกลุ่ม ฝึกพูดเป็นคู่ ทำให้นักเรียนได้รับการฝึกฝนจนครบทุกคน นักเรียนมีความมั่นใจในการใช้ภาษามากขึ้น

3) ชี้นสรุปและนำไปใช้ นักเรียนส่วนใหญ่จะสรุปร่วมกันหลังจากการฝึกกิจกรรมในแต่ละแผนจัดการเรียนรู้ มีการนำเสนอผลงานของกลุ่ม หน้าชั้นเรียน จากนั้นนักเรียนกับผู้วิจัยร่วมกันอภิปรายและสรุปผล การนำเสนอผลงานในบางครั้งส่วนใหญ่มีความมั่นใจในการออกมานำเสนอผลงาน นักเรียนกล้าพูด กล้าแสดงออก สามารถแสดงความคิดเห็น

มีบรรยากาศการเรียนรู้ที่ดี นักเรียนเรียนอย่างมีความสุขโดยคุณได้จากขณะทำกิจกรรมร่วมกัน นักเรียนมีความสุขสนุกสนาน พูดสนทนาโต้ตอบกันด้วยความคล่องแคล่วตามหลักภาษา

2. การประเมินหลังการใช้หลักสูตร

1) จากการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ตามแผนการจัดการเรียนรู้ การสังเกต พฤติกรรม และตรวจผลงานของนักเรียน พบว่า นักเรียนให้ความร่วมมือในการเข้าร่วม กิจกรรมเป็นอย่างดี นักเรียนมีความสุข ตั้งใจ เอาใจใส่ต่อเนื้อหาที่เรียนเป็นอย่างดี สามารถใช้ภาษาอังกฤษในการท่องเที่ยวเมืองแก่งคอยได้ สามารถท่องเที่ยวได้อย่างมีความสุข สามารถใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์ต่างๆ ที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยว ได้ถูกต้องตาม หลักภาษาและเหมาะสมกับวัฒนธรรม พัฒนาการใช้ภาษาในการศึกษา และเป็นพื้นฐานการ ประกอบอาชีพเกี่ยวกับการท่องเที่ยว มีเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษ เห็นประโยชน์และคุณค่า ของภาษาอังกฤษในการแสวงหาความรู้ และการประกอบอาชีพเกี่ยวกับการท่องเที่ยว และมี จิตสำนึกที่ดี ภาคภูมิใจในท้องถิ่นของตน และในการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ก่อนและหลังการใช้ หลักสูตร ซึ่งทดสอบนักเรียนด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ จำนวน 40 ข้อ สรุปผลการ ทดสอบ ดังตาราง 22

ตาราง 22 แสดงผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนเฉลี่ยวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เกี่ยวกับหลักสูตรท้องถิ่นเรื่องท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ ก่อนและหลังการใช้หลักสูตรของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

ผลสัมฤทธิ์	จำนวน นักเรียน (n)	คะแนน เฉลี่ย \bar{X}	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน S.D.	t-test	P-value
ก่อนใช้หลักสูตร	46	22.25	2.99	15.66	.000 *
หลังใช้หลักสูตร	46	32.40	3.20		

* $p < 0.05$

จากตาราง 22 พบว่า คะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์หลักสูตรท้องถิ่น เรื่อง ท่องเที่ยวเมือง แก่งคอย กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ก่อนและหลังการใช้หลักสูตรของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังการใช้หลักสูตรสูงกว่าก่อนใช้หลักสูตร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .05 โดยมีคะแนนเฉลี่ยหลังการใช้หลักสูตร เท่ากับ 32.40, S.D. = 3.20 และก่อนใช้

หลักสูตร เท่ากับ 22.25, S.D. = 2.99 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยที่กำหนดไว้ (รายละเอียดดังตาราง ภาคผนวก ก)

ตาราง 23 แสดงผลคะแนนรวมจากการประเมินภาคปฏิบัติด้วยแบบประเมินทักษะการสื่อสารทางภาษา ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน ตามอัตราส่วน 25 : 25 : 25 : 25 มารวมกันแล้วหาค่าเฉลี่ยร้อยละ

จำนวนนักเรียน (n)	คะแนนรวมทักษะการสื่อสารทางภาษาของนักเรียนทุกคน			
	ทักษะการฟัง	ทักษะการพูด	ทักษะการอ่าน	ทักษะการเขียน
	25	25	25	25
46	893	985	823	812
รวมคะแนนการประเมิน ทักษะการสื่อสารทาง ภาษาของนักเรียนทุกคน	77.65	85.65	71.56	70.61

จากตาราง 23 พบว่า นักเรียนที่เรียนตามหลักสูตรท้องถิ่น เรื่องท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัด สระบุรี จำนวน 46 คน มีทักษะการสื่อสารทางภาษาดังนี้ ทักษะการฟัง ร้อยละ 77.65 ทักษะการพูด ร้อยละ 85.65 ทักษะการอ่าน ร้อยละ 71.56 และทักษะการเขียนร้อยละ 70.61 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือร้อยละ 70 ถือว่าทักษะการสื่อสารทางภาษาอยู่ในระดับดี(รายละเอียดดังตาราง ภาคผนวก ก)

2) ผลงานของนักเรียน โดยภาพรวมพบว่า นักเรียนส่วนใหญ่สามารถจัดทำผลงานได้อย่างถูกต้อง สวยงาม มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ส่วนด้านการใช้ทักษะการปฏิบัติในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ทำให้สามารถสนทนาโต้ตอบและร่วมมือในการทำกิจกรรมเป็นอย่างดี สามารถแสดงบทบาทสมมุติตามสถานการณ์ที่กำหนดให้ในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้ ไม่ว่าจะเป็นการประเมินด้านการพูด นักเรียนสามารถพูดสนทนาโต้ตอบได้อย่างมั่นใจ ได้ใจความชัดเจน อย่างคล่องแคล่วและถูกต้อง การประเมินด้านการเขียน นักเรียนทำงานด้วยประณีต ถูกต้อง สวยงาม การประเมินทักษะการอ่าน นักเรียนสามารถอ่านบทความข้อความ ในใบความรู้ ใบงาน สามารถอ่านออกเสียงได้อย่างถูกต้องชัดเจนตามหลักภาษา ด้านความถูกต้องของเนื้อหา นักเรียนบางคนมีประสบการณ์ในการท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย จึงสามารถบอกเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวที่สำคัญในอำเภอแก่งคอยได้อย่างถูกต้อง มีความเชื่อมั่นและมั่นใจในตนเอง มีการเตรียมความพร้อมในด้านข้อมูลที่จะแนะนำให้ผู้ฟังได้ เช่น ภูมิศาสตร์และภาษา สามารถพูดแนะนำ "ผาเสด็จ" ได้อย่างคล่องแคล่ว

3) ผลการประเมินเจตคติที่มีต่อการเรียนรู้หลักสูตรท้องถิ่น เรื่องท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เพื่อเป็นการประเมินผลหลักสูตรหลังการทดลองใช้ โดยประเมินผลจากกลุ่มตัวอย่าง 46 คน ที่กำหนดไว้ในการทำวิจัย แสดงผลภาพรวมในแต่ละด้านของการประเมินตามลำดับ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ปรากฏดังตาราง 24

ตาราง 24 ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับเจตคติของนักเรียนต่อการเรียนรู้ตามหลักสูตรท้องถิ่นเรื่องท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย

รายการ	\bar{X}	S.D.	แปลความ
1. นักเรียนคิดว่าการแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวเมืองแก่งคอยให้ชาวต่างชาติรับรู้เป็นสิ่งที่ดี	4.59	0.62	ดีมาก
2. นักเรียนมีความสนุกสนานในขณะที่เรียน	4.13	0.54	ดี
3. นักเรียนมีความภาคภูมิใจที่สามารถนำเที่ยวเมืองแก่งคอยเป็นภาษาอังกฤษ	4.35	0.64	ดี
4. นักเรียนมีความต้องการที่จะเรียนเรื่องราวต่างๆในอำเภอแก่งคอยเป็นภาษาอังกฤษ	4.41	0.65	ดี
5. นักเรียนคิดว่าหลักสูตรท้องถิ่น เรื่องท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย มีคุณค่าและมีประโยชน์ต่อการดำรงชีวิตในปัจจุบัน	4.39	0.65	ดี
6. นักเรียนคิดว่าการใช้เวลาว่างในการทบทวนวิชาภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่ดี	4.28	0.66	ดี
7. นักเรียนคิดว่าวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่เรียนสนุก	4.24	0.52	ดี
8. นักเรียนคิดว่าหลักสูตรท้องถิ่น เรื่องท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย ทำให้ท่านได้รับความรู้เกี่ยวกับเรื่องเมืองแก่งคอยมากขึ้น	4.59	0.58	ดีมาก
9. นักเรียนรู้สึกภูมิใจมากถ้าตอบคำถามในวิชาภาษาอังกฤษได้ถูกต้อง	4.48	0.59	ดี
10. นักเรียนคิดว่าหลักสูตรท้องถิ่น เรื่องท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย มีความน่าสนใจน่าศึกษา	4.43	0.50	ดี
11. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของครูทำให้นักเรียนสนใจในการเรียนมากขึ้น	4.24	0.60	ดี

ตาราง 24 (ต่อ)

รายการ	\bar{X}	S.D.	แปลความ
12. กิจกรรมการเรียนรู้ในหลักสูตรทำให้นักเรียน สนุกสนานกับการเรียนมากขึ้น	4.39	0.58	ดี
13. การให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติแนะนำสถานที่ท่องเที่ยว เมืองแก่งคอยทำให้นักเรียนเมืองแก่งคอยมากขึ้น	4.43	0.50	ดี
14. นักเรียนรู้สึกมีความรักในท้องถิ่นมากขึ้นหลังจาก เรียนหลักสูตร	4.33	0.67	ดี
15. นักเรียนคิดว่าการเรียนหลักสูตรทำให้มีความรู้ ทางด้านภาษาอังกฤษมากขึ้น	4.33	0.67	ดี
16. นักเรียนคิดว่าท้องถิ่นของนักเรียนมีสถานที่ ท่องเที่ยวที่น่าสนใจ	4.50	0.59	ดี
17. นักเรียนคิดว่าหลักสูตรมีคำศัพท์ที่ไม่ยากเกินไป	4.33	0.67	ดี
18. นักเรียนคิดว่าหลักสูตรทำให้ท่านรู้เรื่องเกี่ยวกับเมือง แก่งคอยมากขึ้น	4.30	0.63	ดี
19. นักเรียนคิดว่าการเรียนหลักสูตรท่องเที่ยวทำให้รัก และรู้คุณค่าของท้องถิ่นมากขึ้น	4.43	0.50	ดี
20. นักเรียนคิดว่าหลังเรียนหลักสูตรนักเรียนมีความ มั่นใจในการเรียนภาษาอังกฤษ	4.33	0.56	ดี
รวม	4.38	0.27	ดี

จากตาราง 24 พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่มีเจตคติต่อการเรียนรู้หลักสูตรท้องถิ่น เรื่อง
ท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัดสระบุรี โดยภาพรวมอยู่ในระดับดี ($\bar{X} = 4.38$, S.D. = 0.27)
เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อการประเมิน พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดได้แก่ นักเรียนคิดว่าหลักสูตร
ท้องถิ่น เรื่องท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย ทำให้นักเรียนได้รับความรู้เกี่ยวกับเรื่องเมืองแก่งคอย
มากขึ้น ($\bar{X} = 4.59$, S.D. = 0.58) นักเรียนคิดว่าการแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย
ให้ชาวต่างชาติรับรู้เป็นสิ่งที่ดี ($\bar{X} = 4.59$, S.D. = 0.58) และนักเรียนคิดว่าท้องถิ่นของนักเรียน
มีสถานที่ท่องเที่ยวที่น่าสนใจ ($\bar{X} = 4.50$, S.D. = 0.59) ข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ได้แก่ นักเรียนมี
ความสนุกสนานในขณะที่เรียน ($\bar{X} = 4.13$, S.D. = 0.54) (รายละเอียด ภาคผนวก ฉ)

ส่วนข้อเสนอแนะอื่นๆ ต่อหลักสูตรท้องถิ่น เรื่องท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัด
สระบุรี แบบสอบถามปลายเปิด พบว่า นักเรียนมีเจตคติต่อการเรียนรู้หลักสูตรท้องถิ่น เรื่อง

ท่องเที่ยวเมืองแก่งคอยในระดับดี และอยากให้เพิ่มสถานที่ท่องเที่ยว เพิ่มเวลาในการท่องเที่ยวและมีการจัดฝึกในสถานที่จริงอย่างนี้อีก เพราะเป็นการเรียนรู้ที่มีความสนุกสนานและได้ความรู้ไปพร้อมๆ กัน ผลการเรียนรู้หลักสูตรนักเรียนสามารถนำความรู้เกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวเมืองแก่งคอยไปใช้ในชีวิตประจำวัน และสามารถนำความรู้ในเรื่องภาษาอังกฤษนำนักท่องเที่ยวชมเมืองแก่งคอยได้อย่างคล่องแคล่ว

ผลการปรับปรุงแก้ไขหลักสูตร

จากการนำหลักสูตรหลักสูตรท้องถิ่น เรื่อง ท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาคำต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเทศบาลบ้านม่วง จำนวน 46 คน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2551 พบว่ามีข้อบกพร่องที่ควรปรับปรุงแก้ไขในเรื่องของระยะเวลา ถึงแม้ว่า ในช่วงพัฒนาหลักสูตรฉบับร่างจะได้รับการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญ แล้วก็ตามว่าความสอดคล้องเหมาะสม แต่ในการปฏิบัติจริง พบว่า ระยะเวลาที่กำหนดไม่เพียงพอ ต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนและควรเพิ่มรูปภาพประกอบในทุกๆแผนเพื่อนำสนใจมากขึ้น ดังในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 จากเดิม จำนวน 1 ชั่วโมง เพิ่มเป็น 2 ชั่วโมง และแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 จากเดิม จำนวน 2 ชั่วโมง เพิ่มเป็น 3 ชั่วโมง เวลาในการฝึกปฏิบัติ ควรให้นักเรียนฝึกนอกเวลาเรียน ในช่วงพักกลางวันหลังเลิกเรียน ในการนำนักเรียนไปฝึกปฏิบัติในสถานที่ท่องเที่ยวที่สำคัญของอำเภอแก่งคอย ต้องมีการเตรียมความพร้อมในเรื่องของวิทยากรท้องถิ่น พาหนะ อาหารและเครื่องดื่ม ความปลอดภัยของนักเรียน ควรมีการเตรียมบุคลากรที่จะไปช่วยดูแลนักเรียน และควรมีย้ำเตือนนักเรียนในเรื่องการรักษาเวลา จิตสำนึกในการดูแลอนุรักษ์โบราณสถาน โบราณวัตถุ ให้ท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ เวลาฝึกปฏิบัติกิจกรรมต่างๆ เพื่อให้นักเรียนเกิดความมั่นใจมากขึ้นในการทำกิจกรรม ผู้วิจัยควรให้คำแนะนำปรึกษาอย่างใกล้ชิด

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปราย และข้อเสนอแนะ

การวิจัยในครั้งนี้ เป็นการวิจัยและพัฒนา (research and development) จุดมุ่งหมายในการวิจัย เพื่อพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น เรื่องท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัดสระบุรี สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ มีขั้นตอนการพัฒนาหลักสูตร 4 ขั้นตอน คือ 1) การศึกษาข้อมูลพื้นฐาน 2) การพัฒนาหลักสูตร 3) การทดลองใช้หลักสูตร 4) การประเมินผลและปรับปรุงหลักสูตร ผู้วิจัยได้พัฒนาหลักสูตร โดยนำข้อมูลที่ได้จากการศึกษาข้อมูลพื้นฐาน ในเรื่องเกี่ยวกับนโยบายทางการศึกษา การวิเคราะห์หลักสูตรขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยว อำเภอแก่งคอย จังหวัดสระบุรี และความต้องการจากบุคคลที่มีส่วนเกี่ยวข้อง ได้แก่ ผู้บริหารสถานศึกษาสังกัดเทศบาลเมืองแก่งคอย จำนวน 3 คน ครูผู้สอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ จำนวน 3 คน คณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน จำนวน 2 คน และเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวของอำเภอแก่งคอย จำนวน 2 คน นำมาพัฒนาหลักสูตรฉบับร่าง และปรับปรุงโดยการประมวลจากการตรวจสอบของผู้เชี่ยวชาญ โดยนำหลักสูตรทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเทศบาลบ้านม่วง

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากร คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเทศบาลบ้านม่วง จำนวน 92 คน กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเทศบาลบ้านม่วง จำนวน 46 คน ได้จากการสุ่มแบบง่าย (simple random sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย

1. การศึกษาข้อมูลพื้นฐาน โดยใช้แบบสัมภาษณ์สำหรับผู้บริหารสถานศึกษาสังกัดเทศบาลเมืองแก่งคอย จำนวน 3 คน ครูผู้สอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ จำนวน 3 คน คณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน จำนวน 2 คน และเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวของอำเภอแก่งคอย จำนวน 2 คน แบบสอบถามสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

2. หลักสูตรท้องถิ่นเรื่อง ท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัดสระบุรี สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ 10 แผน รวม 16 ชั่วโมง

3. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาผล ได้แก่ แบบสอบถาม แบบสัมภาษณ์ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แบบวัดเจตคติต่อการเรียนรู้หลักสูตรท้องถิ่น แบบประเมินทักษะการสื่อสารทางภาษา ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองทุกขั้นตอน วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ร้อยละ (percentage) ค่าเฉลี่ย (mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard deviation)

และสถิติที่ t-test dependent และการวิเคราะห์เนื้อหา (content analysis) และนำผลที่ได้จากการประเมินมาปรับปรุงเป็นหลักสูตรต่อไป

วิธีดำเนินการวิจัยผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลจากขั้นตอนการพัฒนาหลักสูตรโดยดำเนินการ 4 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การศึกษาข้อมูลพื้นฐาน

1. ศึกษาแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาหลักสูตร แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น เรื่องท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย ศึกษาข้อมูลจากการสัมภาษณ์แนวคิดในการทำหลักสูตรกับผู้ที่เกี่ยวข้อง ศึกษาข้อมูลพื้นฐานนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตร

2. ดำเนินการสัมภาษณ์ ผู้บริหารสถานศึกษาโรงเรียนสังกัดเทศบาล ครูผู้สอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศโรงเรียนในสังกัดเทศบาล คณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน และเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวของอำเภอแก่งคอย เกี่ยวกับ การศึกษาข้อมูลพื้นฐาน สอบถามปัญหา ความต้องการ ความคิดเห็น ความจำเป็นในการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น เพื่อเข้ารับการนำหลักสูตรท้องถิ่น เรื่องท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัดสระบุรีไปใช้

3. สอบถามนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเทศบาลบ้านม่วง เกี่ยวกับ สถานภาพทั่วไป ปัญหา ความต้องการ ความจำเป็น ในการนำหลักสูตรไปใช้

หลังจากนั้นเก็บรวบรวมข้อมูล นำมาวิเคราะห์ข้อมูล แล้วนำข้อมูลมาสร้างหลักสูตรฉบับร่าง ประกอบด้วย ความสำคัญ หลักการ วิสัยทัศน์ จุดมุ่งหมาย สาระ มาตรฐานการเรียนรู้ มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น (ช่วงชั้นที่ 3) ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง คำอธิบายรายวิชา ขอบข่ายเนื้อหา โครงสร้างหลักสูตร คุณภาพของผู้เรียน แนวทางการจัดการเรียนการสอน สื่อการเรียนการสอน แหล่งการเรียนรู้ กระบวนการวัดผลและการประเมินผล

ขั้นตอนที่ 2 ดำเนินการพัฒนาหลักสูตร รวบรวมข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ จากการแบบสอบถาม แล้วเสนอประธานอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อขอคำแนะนำและตรวจสอบข้อมูลเพื่อจัดทำเป็นหลักสูตรฉบับร่าง และปรับปรุงแก้ไข แล้วส่งหลักสูตรฉบับร่างให้ผู้เชี่ยวชาญในด้านหลักสูตรและการสอน 2 ท่าน ผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดผลและประเมินผล 1 ท่าน ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา 2 ท่าน จากนั้นปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะจากผู้เชี่ยวชาญก่อนนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างจริง

ขั้นตอนที่ 3 ทดลองใช้หลักสูตรท้องถิ่น เรื่องท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย ได้ดำเนินการ ดังนี้

ทดลองใช้หลักสูตรกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเทศบาลบ้านม่วง อำเภอแก่งคอย จังหวัดสระบุรี จำนวน 46 คน จำนวน 16 ชั่วโมง

ขั้นที่ 1 ทำการทดสอบและสอบถาม

ขั้นที่ 2 ศึกษาหลักสูตรท้องถิ่น เรื่องท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย

ขั้นที่ 3 ดำเนินการทัศนศึกษาสถานศึกษาที่ท่องเที่ยวที่สำคัญในอำเภอแก่งคอย

ขั้นที่ 4 ทดสอบและสอบหลังการเรียน

ขั้นตอนที่ 4 การประเมินผลและปรับปรุงหลักสูตร เมื่อสิ้นสุดการเรียน ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูล ประกอบด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ แบบสังเกตพฤติกรรมการฝึกทักษะการปฏิบัติ แบบวัดเจตคติต่อหลักสูตร นำมาวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าสถิติร้อยละ (%) ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ค่าสถิติ (t – test dependent) และการวิเคราะห์เนื้อหา (content analysis) และนำผลจากการประเมินมาปรับปรุงเป็นหลักสูตรต่อไป

สรุปผลการวิจัย

จากการดำเนินตามขั้นตอนการพัฒนาหลักสูตร เป็นการวิจัยเพื่อพัฒนา (research and development) โดยปรากฏผลการวิจัย ซึ่งมีละเอียดดังนี้

1. ผลการศึกษาข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนาหลักสูตรท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัดสระบุรี กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จากผลการศึกษาแนวคิดในการจัดทำหลักสูตรกับผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง การศึกษาข้อมูลพื้นฐาน สอบถามปัญหา ความต้องการ ความคิดเห็น ความจำเป็นในการพัฒนาหลักสูตรท่องเที่ยว และข้อเสนอแนะจากผู้มีส่วนเกี่ยวข้องพบว่า 1) เพื่อเป็นการรักษาเอกลักษณ์ สืบทอด สืบสาน วัฒนธรรม ประเพณีของท้องถิ่น 2) เพื่อให้ชุมชนมีส่วนร่วมในการจัดทำหลักสูตร โดยการจัดกระบวนการเรียนรู้ภายในชุมชนตามสภาพปัญหาของชุมชน ความต้องการของท้องถิ่น ความต้องการของนักเรียน และส่งเสริมให้จัดทำหลักสูตรท้องถิ่น 3) เพื่อให้ให้นักเรียนตระหนักและเห็นคุณค่าของท้องถิ่นเพื่อนำความรู้ไปใช้ในชีวิตรประจำวัน 4) เพื่อให้ให้นักเรียนมีจิตสำนึกที่ดีต่อท้องถิ่น รู้ประวัติความเป็นมา เกิดความรักและภาคภูมิใจในเทศกาลงานประเพณี สถานที่ท่องเที่ยวที่สำคัญของท้องถิ่นและภูมิปัญญาท้องถิ่น

2. ผลการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น เรื่องท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัดสระบุรี กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 พบว่า การสร้างองค์ประกอบหลักสูตรฉบับร่าง ผู้วิจัยได้นำผลแนวคิดทฤษฎี หลักการและข้อมูลพื้นฐาน โดยสำรวจความต้องการผู้เชี่ยวชาญ นักเรียน และผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น เรื่องท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัด สระบุรี สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มาเป็นพื้นฐานในการสร้างโครงร่างหลักสูตร ประกอบด้วย ความสำคัญ วัตถุประสงค์ โครงสร้าง คุณภาพผู้เรียน สาระ มาตรฐานการเรียนรู้ เนื้อหาสาระ เวลาเรียน แนวการจัดการเรียนรู้อาชีพ การเรียนการสอน การวัดผล ประเมินผล และแผนการจัดการเรียนรู้ 10 แผน ประกอบด้วย

แผนการจัดกิจกรรมที่ 1 เรื่อง Greeting เป็นการกล่าวคำทักทาย แนะนำตนเองและการกล่าวลาให้เหมาะสมกับกาลเทศะ

แผนการจัดกิจกรรมที่ 2 เรื่อง Travel Around Kaengkhoi

แผนการจัดกิจกรรมที่ 3 เรื่อง Attraction Places in Kaengkhoi

แผนการจัดกิจกรรมที่ 4 เรื่อง Pha Sa Det

แผนการจัดกิจกรรมที่ 5 เรื่อง The World War II Monument

แผนการจัดกิจกรรมที่ 6 เรื่อง Phraputtabat Noi

แผนการจัดกิจกรรมที่ 7 เรื่อง Phra Tat Charengtham Cavern

แผนการจัดกิจกรรมที่ 8 เรื่อง Tham Phra Po Thi Sat

แผนการจัดกิจกรรมที่ 9 เรื่อง Sitha Royal Palace

แผนการจัดกิจกรรมที่ 10 เรื่อง Situation เป็นการฝึกปฏิบัติจริง

ผลการประเมินหลักสูตรฉบับร่าง พบว่า หลักสูตรฉบับร่างมีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1.00 และมีความเหมาะสมในส่วนประกอบต่างๆ ในแผนการจัดการเรียนรู้

3. ผลการทดลองใช้หลักสูตร จากการนำหลักสูตรท้องถิ่นเรื่องท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัดสระบุรี ทดลองให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเทศบาลบ้านม่วงสังกัดเทศบาลเมืองแก่งคอย จำนวน 46 คน พบว่านักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจ มีความสนใจและตั้งใจในการทำกิจกรรมการเรียนรู้ร่วมกันเป็นอย่างดี และสามารถจัดทำผลงานแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวที่สำคัญในอำเภอแก่งคอย จังหวัดสระบุรี เป็นภาษาอังกฤษได้

4. ผลการประเมินและการปรับปรุงหลักสูตร

ผลการประเมินและการปรับปรุงหลักสูตรโดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 คน พบว่า มีค่าความสอดคล้อง (IOC) เท่ากับ 1.00 นั่นคือ มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับบริบทในด้านต่างๆพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีคะแนนเฉลี่ยด้านความรู้ ความเข้าใจ ก่อนและหลังการใช้หลักสูตรแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยคะแนนเฉลี่ยหลังการใช้หลักสูตรสูงกว่าก่อนใช้หลักสูตร ซึ่งสอดคล้องกับสมมุติฐานการวิจัยที่กำหนดให้ นักเรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการติดต่อสื่อสาร แนะนำ บอกประวัติความเป็นมาและความสำคัญของสถานที่ท่องเที่ยวที่สำคัญในอำเภอแก่งคอย จังหวัดสระบุรี นอกจากนั้นยังทำให้นักเรียนเกิดความรัก ความภาคภูมิใจ และรู้สึกหวงแหน ทรัพยากรท้องถิ่น สามารถถ่ายทอด สืบสาน ศิลป ประเพณี วัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่น มีความเชื่อมั่นและมั่นใจในตนเอง มีการเตรียมความพร้อมในด้านข้อมูลที่จะแนะนำให้นักท่องเที่ยวฟังและมีทักษะในการนำเสนอดี นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการจัดการเรียนรู้ ได้เรียนรู้สิ่งที่อยู่ใกล้ตัว ทำให้มีความรู้เกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวในท้องถิ่นมากยิ่งขึ้น

อภิปรายผล

ผลการวิจัยมีประเด็นที่จะนำมาอภิปรายผล มีเป็นประเด็นสำคัญที่จะอภิปรายผล ในแต่ละชั้นตอนดังนี้

1. ผลการศึกษาข้อมูลพื้นฐาน ในการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นเกี่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัดสระบุรี กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ซึ่งประกอบด้วยหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 (กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ) เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นเรื่องท้องถิ่นเกี่ยวเมืองแก่งคอย ข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับอำเภอแก่งคอย โดยสำรวจความต้องการ ความจำเป็นในการพัฒนาหลักสูตรจากบุคคลที่เกี่ยวข้อง พบว่า มีนโยบายให้เยาวชนในท้องถิ่นมีความรู้ ความเข้าใจเห็นความสำคัญของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว รักและหวงแหนในศิลปวัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อม โดยคำนึงถึงสภาพปัญหา ความพร้อม เอกลักษณ์ ภูมิปัญญาท้องถิ่น และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ นำไปจัดทำสาระการเรียนรู้ในแต่ละกลุ่มให้ครบถ้วนตามมาตรฐานกำหนด โดยส่งเสริมให้ผู้เรียน ใฝ่เรียน ใฝ่รู้และพัฒนาตนเองได้ตามศักยภาพ ใช้แหล่งการเรียนรู้ที่หลากหลาย รวมทั้งสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร แนะนำสถานที่ท่องเที่ยวอำเภอแก่งคอย ให้กับชาวต่างชาติได้ถูกต้องตามหลักภาษาและเหมาะสมกับวัฒนธรรม นำภูมิปัญญาท้องถิ่นมาช่วยจัดกระบวนการเรียนการสอน เพื่อพัฒนาหลักสูตรให้ประสบผลสำเร็จตามความคาดหวัง ส่งเสริมให้การท่องเที่ยวมีบทบาทในการช่วยพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชนและเป็นเครื่องมือสำคัญในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจ ก่อให้เกิดการสร้างงานและเพิ่มรายได้ให้กับประเทศ เน้นการท่องเที่ยวให้กระจายตัวสู่แหล่งท่องเที่ยวมากขึ้น ทำให้เกิดความรักและภาคภูมิใจในเอกลักษณ์ความเป็นไทย (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2551) ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาข้อมูลพื้นฐานของสาลินี อุดมผล (2542, หน้า ๗) พบว่า การศึกษาข้อมูลพื้นฐานมีส่วนสำคัญในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน โดยผู้สอนที่เป็นปราชญ์ชาวบ้าน นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการร่วมกิจกรรม สอดคล้องกับผลการวิจัยของอภิชัย หล้าสุตตา (2543, หน้า 90) ศึกษาเรื่องการสานสัมพันธ์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า ความต้องการหลักสูตรของครูผู้สอน นักเรียน ผู้ปกครอง มีความสอดคล้องกับสภาพแวดล้อมในท้องถิ่น จะส่งผลให้การพัฒนาหลักสูตรลุล่วงไปด้วยดี สอดคล้องกับผลการวิจัยของ สุธิดา สังฆรักษ์ศาสตร์ (2543, หน้า 144) ได้พัฒนาหลักสูตรมคศุเทศกัน้อยนำเที่ยวเขตคูสิต ในกลุ่มการทำงานและพื้นฐานอาชีพ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพฯ พบว่า การเปิดโอกาสให้นักเรียนเรียนรู้เรื่องราวของชุมชนที่ตนอาศัยอยู่ ซึ่งนับเป็นสังคมที่ใกล้ชิดนักเรียนไปพร้อมๆ กับการฝึกอาชีพ สอดคล้องกับหลักการเรียนที่คตินั้นควรเรียนรู้จากสิ่งที่ใกล้ตัวไปยังสิ่งที่อยู่ไกลตัว และยังเป็นเปิดโอกาสให้นักเรียนและคนในชุมชนได้เข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาหลักสูตร และสอดคล้องกับผลการศึกษาข้อมูลพื้นฐานของชีวันต์ สาลีประเสริฐ (2545, หน้า 165) พบว่า นโยบายของหน่วยงานต่างๆ กำหนดให้

สถานบันการศึกษาองค์กรต่างๆ และชุมชนมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ ฟื้นฟู อนุรักษ์มรดกทางศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่น โดยจัดกระบวนการเรียนรู้ในชุมชน และสอดคล้องกับผลการวิจัยของนันทิชัย หิรัญวงษ์ (2547, หน้า 105) พบว่า สถานศึกษาจะต้องจัดการศึกษาให้สอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจและสังคมในท้องถิ่น

จากการสำรวจความต้องการในการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นที่เกี่ยวเนื่องกับเมืองแก่งคอย จังหวัดสระบุรี จากบุคคลที่เกี่ยวข้องได้แก่ผู้บริหารสถานศึกษาสังกัดเทศบาลเมืองแก่งคอย ครูผู้สอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ คณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐานและเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 พบว่า หลักสูตรท้องถิ่นที่เกี่ยวเนื่องกับเมืองแก่งคอย มีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ทำให้นักเรียนได้รับความรู้ ความเข้าใจ และมีประสบการณ์ตรงจากการเรียนรู้ แหล่งท่องเที่ยวที่มีอยู่ในท้องถิ่น ทำให้รู้คุณค่าของท้องถิ่น สามารถพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวที่มีอยู่ในท้องถิ่น ทำให้รู้คุณค่าของท้องถิ่น สามารถพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวในเมืองแก่งคอยให้เป็นที่รู้จักอย่างแพร่หลายจากบุคคลภายนอกสามารถใช้ภาษาอังกฤษ ประชาสัมพันธ์ ประวัติความเป็นมา สถานที่ท่องเที่ยวที่สำคัญที่มีอยู่ในท้องถิ่นให้ผู้สนใจทราบ ซึ่งจะมีผลทำให้ชาวต่างประเทศมีทัศนคติที่ดีต่ออำเภอแก่งคอย เป็นการนำความเป็นไทยสู่สังคมโลก ซึ่งสอดคล้องกับหลักการของหลักสูตรสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ข้อ 1 ที่ว่าเป็นการศึกษาเพื่อความเป็นเอกภาพของชาติ มุ่งเน้นความเป็นไทยควบคู่ความเป็นสากล และเป็นการสนับสนุนอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในประเทศให้เพิ่มมากขึ้น (กระทรวงศึกษาธิการ, 2545, หน้า 4)

2. จากการสร้างหลักสูตรท้องถิ่นที่เกี่ยวเนื่องกับเมืองแก่งคอย จังหวัดสระบุรี กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผลการพัฒนาหลักสูตร พบว่า องค์ประกอบของหลักสูตรฉบับร่าง ประกอบด้วย ความสำคัญ หลักการ วิสัยทัศน์ จุดมุ่งหมาย สาระ มาตรฐานการเรียนรู้ ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง คำอธิบายรายวิชา ขอบข่ายเนื้อหา โครงสร้างหลักสูตร คุณภาพของผู้เรียน แนวทางการจัดการเรียนการสอน สื่อการเรียนการสอน แหล่งการเรียนรู้ กระบวนการวัดผลและประเมินผล ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของกรมวิชาการ (2540 ก, หน้า 8-9) ระบุว่าองค์ประกอบของหลักสูตรประกอบด้วย หลักการ จุดมุ่งหมาย โครงการ จุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหาของวิชา สื่อการเรียนการสอน วิธีสอน การวัดผลและประเมินผล และแผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 10 แผนการจัดการเรียนรู้ จากการนำหลักสูตรฉบับร่างและแผนการจัดการเรียนรู้ ไปให้ผู้เชี่ยวชาญประเมินความสอดคล้อง ส่วนประกอบของหลักสูตรฉบับร่าง พบว่า หลักสูตรมีความสอดคล้อง เท่ากับ 1.00 แสดงว่าเป็นหลักสูตรที่มีประสิทธิภาพและเหมาะสม ซึ่งเป็นไปตามหลักการของการสร้างหลักสูตร เพราะแต่ละองค์ประกอบของหลักสูตรได้ยึดหลักของการพัฒนาหลักสูตรของทาบา (Taba, 1962, p. 14) และโบแชมพ์ (Beauchamp, 1981, p.14) ที่กล่าวว่าองค์ประกอบของหลักสูตรประกอบด้วย เนื้อหาสาระและวิธีการจัดการเรียนการสอน จุดมุ่งหมายทั่วไป แนวทางการนำ

หลักสูตรไปใช้ และการประเมินผล ทั้งนี้เนื่องมาจากการพัฒนาหลักสูตรเป็นขั้นตอนที่สำคัญ จึงต้องมีการกำหนดองค์ประกอบดังกล่าว ซึ่งหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมีองค์ประกอบดังนี้ ความสำคัญ วิสัยทัศน์ คุณภาพผู้เรียน มาตรฐานการเรียนรู้ มาตรฐานช่วงชั้น ผลการเรียนรู้ที่คาดหวังรายปี คำอธิบายรายวิชา ขอบข่ายเนื้อหา หน่วยการเรียนรู้ แนวทางการจัดการเรียนการสอน สื่อการเรียนการสอน การวัดและประเมินผล ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัย ของลัมัยพร แผล่งหล้า (2542, บทคัดย่อ) ซึ่งพบว่า ครูผู้สอนมีการพัฒนาหลักสูตร มีการปรับกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้วิธีการสอน แนวการสอนเพื่อการสื่อสาร และสอดคล้องกับกาญจนา คำสอนทา (2543, หน้า 100) ศึกษาการพัฒนาหลักสูตร เรื่องการทำปลาซ่า สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัยพบว่า ผลการประเมินหลักสูตรทั้ง 6 ด้าน คือ ด้านจุดมุ่งหมาย โครงสร้างและเนื้อหา กิจกรรมการเรียนการสอน อัตราเวลาเรียน สภาพแวดล้อม สื่อ วัสดุ และอุปกรณ์ มีความสอดคล้องและเหมาะสมมาก

3. ผลการทดลองใช้หลักสูตรท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัดสระบุรี กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเทศบาลบ้านม่วง ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2551 จำนวน 46 คน ผู้วิจัยดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 10 แผน ประกอบด้วยภาคทฤษฎี และภาคปฏิบัติ พบว่านักเรียนมีความสนใจในการเรียนเรื่องท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย ในส่วนที่เป็นเนื้อหาสาระเกี่ยวกับ ประวัติความเป็นมา สภาพภูมิประเทศ ภูมิอากาศ ประวัติและความสำคัญของสถานที่ท่องเที่ยวอำเภอกา่งคอย ให้แก่นักท่องเที่ยวได้อย่างถูกต้องและคล่องแคล่วตามหลักภาษา นักเรียนมีความสุข สนุกสนาน กระตือรือร้น กับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่หลากหลาย เช่น การแสดงบทบาทสมมติ การทำหนังสือเล่มเล็ก การจัดทำแผ่นพับ และการออกไปทัศนศึกษานอกสถานที่ สอดคล้องกับสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2542, หน้า 7) ที่กล่าวว่า การเรียนรู้แบบบูรณาการ ทำให้นักเรียนมีโอกาสได้ใช้ความคิด ประสบการณ์ ความสามารถและทักษะต่างๆ อย่างหลากหลาย ก่อให้เกิดการเรียนรู้ ทักษะกระบวนการและเนื้อหาสาระที่เป็นประโยชน์ สอดคล้องกับผลการวิจัยของลัมัยพร แผล่งหล้า (2542, บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่อง การศึกษาการพัฒนาหลักสูตรภาษาอังกฤษให้สอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่น ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร พบว่า ครูผู้สอนมีการพัฒนาหลักสูตรโดยมีการปรับกิจกรรมการเรียนการสอน โดยมีวิธีการคือ ศึกษาจุดประสงค์ เนื้อหา กิจกรรม คาบเวลาและจัดทำแผนการสอนกิจกรรมการเรียนการสอนที่ใช้ คือ การสนทนาได้ตอบ เกม เพลง และบทบาทสมมติ โดยใช้วิธีการสอนเพื่อการสื่อสาร สอดคล้องกับผลการวิจัยของประทีป หวานซิด (2545, หน้า 137) ศึกษาเรื่อง สภาพปัญหาและความต้องการใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่นในการเรียนการสอนในโรงเรียนสังกัดสามัญ จังหวัดกาญจนบุรี

พบว่า การสอนภูมิปัญญาท้องถิ่น โดยใช้การสอนแบบบรรยายและการศึกษานอกสถานที่ และหลังจากใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่นแล้วนักเรียนสามารถนำความรู้ ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ ทำให้ผู้เรียนสนใจ และภูมิใจในภูมิปัญญาท้องถิ่นมาก สอดคล้องกับจิตรา ชูมณี (2545, หน้า 160) ได้พัฒนาหลักสูตรเรื่อง มัคคุเทศก์ท้องถิ่น อำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น พบว่า การเรียนการสอนที่มีเทคนิคหลากหลาย ผู้สอนเป็นกันเองกับนักเรียน จะทำให้นักเรียนไม่เกร็งและไม่เครียดในระหว่างเรียนจะทำให้ นักเรียนกล้าแสดงออก สามารถนำความรู้ที่ได้รับจากการเรียนรู้ไปทำกิจกรรมต่างๆ ได้อย่าง หลากหลาย ผลการวิจัยของ พระมหาสิริชัย เสรีไตรรัตน์ (2549, บทคัดย่อ) ได้พัฒนาหลักสูตร ฝึกอบรมศีลธรรม ค่ายคุณธรรมจริยธรรม เพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิต สำหรับนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 6 อำเภอเสนาให้ จังหวัดสระบุรี ที่ได้จัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้มีการ ปฏิบัติจริง ทำให้นักเรียนมีความสนใจและตั้งใจในการเรียนรู้ทำให้เกิดความรู้ความเข้าใจ มีความสนุกสนานในการร่วมกิจกรรม และสามารถทำกิจกรรมร่วมกันโดยใช้ภาษาอังกฤษเป็น สื่อกลางในการเรียนรู้ได้เป็นอย่างดี

4. ผลการประเมินและการปรับปรุงหลักสูตร จากการนำหลักสูตรไปทดลองใช้กับ นักเรียนซึ่งมีการประเมินผลก่อนการใช้หลักสูตร ระหว่างการใช้หลักสูตรและหลังการใช้ หลักสูตรพบว่านักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัด สระบุรี หลังทดลองสูงกว่าก่อนทดลองใช้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยคะแนน เฉลี่ยหลังการใช้หลักสูตรสูงกว่าก่อนการใช้หลักสูตร และระหว่างการใช้หลักสูตร พบว่า นักเรียนสามารถบอกเกี่ยวกับประวัติความเป็นมา สภาพภูมิประเทศ สภาพภูมิอากาศ ทรัพยากรธรรมชาติและสถานที่ท่องเที่ยวที่สำคัญของอำเภอแก่งคอย สามารถนำเพื่อนเที่ยว ชมสถานที่ท่องเที่ยวด้วยความเชื่อมั่นและมีความมั่นใจในตนเอง มีทักษะการนำเสนอที่ดี เนื่องจากมีการเตรียมความพร้อมในด้านข้อมูลที่จะแนะนำให้นักเรียนท่องเที่ยวรับทราบข้อมูล ส่วนด้านเจตคติโดยภาพรวมพบว่านักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการจัดการเรียนรู้หลักสูตรท่องเที่ยว เมืองแก่งคอย เนื่องจากนักเรียนมีความสนุกสนานต่อการเรียนรู้ เกี่ยวกับเรื่องเมืองแก่งคอย ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของปรารณา ศรีสุข (2544, บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่องการพัฒนา หลักสูตรภาษาอังกฤษสำหรับการท่องเที่ยว สำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 จังหวัด สมุทรปราการ พบว่า ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้จากการทดสอบ หลังเรียน โดยใช้หลักสูตรภาษาอังกฤษสำหรับการท่องเที่ยวสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ 0.01 สอดคล้องกับผลการวิจัยของยุพิน บุญญานาม (2544, บทคัดย่อ) ได้ ศึกษาเรื่อง การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น เรื่อง จังหวัดระยอง กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการ ทดลองใช้หลักสูตรท้องถิ่น เรื่อง จังหวัดระยองสูงกว่าก่อนการทดลองใช้หลักสูตรท้องถิ่น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.01 และนักเรียน ส่วนใหญ่มีความพึงพอใจในการจัด

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน และมีความรัก ความภาคภูมิใจต่อท้องถิ่นของตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของอัมพร เต็มดี (2545, บทคัดย่อ) ได้พัฒนาชุดการเรียนรู้เรื่องการอนุรักษ์แหล่งท่องเที่ยวในชุมชน สำหรับนักเรียนประถมศึกษา อำเภอสวนผึ้ง จังหวัดราชบุรี พบว่านักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการอนุรักษ์แหล่งท่องเที่ยวในชุมชนและหลังการใช้ชุดการเรียนรู้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และนักเรียนมีความคิดเห็นที่ดีต่อชุดการเรียนรู้ เรื่องการอนุรักษ์แหล่งท่องเที่ยวในชุมชน รู้สึกรักและภาคภูมิใจในท้องถิ่นของตนมากขึ้น และยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของชิวรัตน์ สาลีประเสริฐ (2545, หน้า 3) ศึกษาเรื่องการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น เรื่อง การอนุรักษ์โบราณสถานโบราณวัตถุ อำเภออุ้มถ่อง สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผลการทดลองใช้หลักสูตรพบว่านักเรียนมีความรู้เกี่ยวกับเรื่องการอนุรักษ์โบราณวัตถุ โบราณสถาน อำเภออุ้มถ่องก่อนและหลังการใช้หลักสูตรแตกต่างกันอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของกานต์นารี เขียวพานิช (2547, บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่อง การพัฒนาหลักสูตรมัลติเทคก์น้อย กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนท้ายพิบูลย์ จังหวัด สระบุรี พบว่า นักเรียนมีความรู้เกี่ยวกับ เรื่องมัลติเทคก์น้อย หลังใช้หลักสูตรสูงกว่าก่อนใช้หลักสูตรอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทางสถิติที่ระดับ 0.05 และสอดคล้องกับผลการวิจัยของเรณูสิงห์อุปบล (2549, บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่อง การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น เรื่อง History of Uthai District สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดอุทัย (เขาวนวิทยา) ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนของนักเรียนสูงกว่าก่อนเรียน นักเรียนมีผลการเรียนรวมผ่านเกณฑ์เฉลี่ยร้อยละ 70 และนักเรียนมีเจตคติต่อหลักสูตรในทางบวก

ผลที่เป็นเช่นนี้สืบเนื่องมาจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ในหลักสูตรท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัดสระบุรี ได้นำนักเรียนศึกษาแหล่งการเรียนรู้ที่เป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่สำคัญในอำเภอแก่งคอย นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติจริง ทำให้นักเรียนเกิดความรัก รู้สึกหวงแหนและมีความภาคภูมิใจในท้องถิ่นของตนเอง สามารถใช้ภาษาอังกฤษนำเที่ยวเพื่อต้อนรับนักท่องเที่ยวที่มาเยือนได้ ด้านผลงานนักเรียนพบว่า นักเรียนแต่ละกลุ่มแต่ละคน สามารถจัดทำผลงานตอบคำถามและปฏิบัติกิจกรรมตามใบงาน ใบความรู้ ในแผนการจัดการเรียนรู้ได้ดี สามารถพูด เขียน บทสนทนา และเขียนประโยคอธิบายสถานที่ท่องเที่ยวในอำเภอแก่งคอยได้เหมาะสมกับ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ที่เน้นผู้เรียนในการใช้ภาษาอังกฤษทั้ง 4 ทักษะ คือ ฟัง พูด อ่านและเขียน

ข้อเสนอแนะ

จากการพัฒนาหลักสูตรท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัดสระบุรี กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผู้วิจัยได้สรุปข้อเสนอแนะ โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ข้อเสนอแนะในการนำหลักสูตรไปใช้

จากประสบการณ์ในการนำหลักสูตรไปทดลองใช้ ผู้วิจัยมีความเห็นว่าหลักสูตรท้องถิ่นเรื่อง ท้องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัดสระบุรี กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 นักเรียนสามารถนำไปใช้ได้จริง นำเที่ยวแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญที่มีอยู่ในท้องถิ่นของตนเองได้จริง

1. ครูควรศึกษารายละเอียดต่างๆของหลักสูตรและเอกสารประกอบหลักสูตรให้เข้าใจ ก่อนนำหลักสูตรไปใช้ เพื่อจะได้สามารถนำหลักสูตรไปใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพก่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดกับนักเรียน

2. ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในภาคทฤษฎี ควรจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่หลากหลาย เพราะจะทำให้ผู้เรียนมีความสุขสนุกสนานและมีเจตคติที่ดีต่อการจัดการเรียนการสอน เช่น กิจกรรมเกม เพลง การแสดงบทบาทสมมติ การทำหนังสือเล่มเล็ก แผ่นพับ

3. ในการฝึกปฏิบัติการใช้ภาษา เพื่อการท่องเที่ยวพบว่า นักเรียนบางคน สามารถติดต่อสื่อสารกับชาวต่างชาติได้ แต่ไม่ค่อยกล้าแสดงออกเท่าที่ควร ขาดความมั่นใจ ครูควรส่งเสริมให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติมากๆ เพื่อเพิ่มความมั่นใจก่อนไปฝึกปฏิบัติจริง

4. ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้สัมฤทธิ์ผล ควรพานักเรียนศึกษานอกสถานที่ให้มากขึ้น เพื่อให้นักเรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์ตรงและสามารถนำไปบูรณาการกับการเรียนเรื่องอื่นๆได้มากยิ่งขึ้น

5. การนำหลักสูตรท้องถิ่นท่องเที่ยวเมืองแก่งคอยไปใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ควรเพิ่มระยะเวลาให้มีความยืดหยุ่นและเหมาะสมกับเนื้อหาและกิจกรรมการเรียนรู้

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการวิจัยเพื่อพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นในกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นๆ ที่สามารถจัดทำได้ เพื่อให้เกิดความหลากหลาย สอดคล้องกับความต้องการและเหมาะสมกับท้องถิ่น

2. ควรมีการวิจัยเพื่อพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นวิชาภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และมัธยมศึกษาปีที่ 3 ต่อไป

3. ควรมีการวิจัยและพัฒนาหลักสูตรเกี่ยวกับ เรื่องการอนุรักษ์โบราณสถาน โบราณวัตถุ ในท้องถิ่นต่างๆ ตามศักยภาพของแต่ละชุมชน เนื่องจากหลังการใช้หลักสูตร นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจ รักและหวงแหน โบราณสถาน โบราณวัตถุ ที่สำคัญในท้องถิ่นของตน

4. ควรมีการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นต่างๆ ที่ชุมชนหรือท้องถิ่นนั้นๆ มีความต้องการให้โรงเรียนจัดกิจกรรมการเรียนรู้

บรรณานุกรม

- กฤษณ์ เจริญทอง. (2540). การนำเที่ยวถ้ำลอดของผู้นำท้องถิ่น ตำบลถ้ำลอด อำเภอบาง
มะผ้า จังหวัดแม่ฮ่องสอน. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยแม่โจ้.
- กาญจนา คำสอนทา. (2543). การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นเรื่องการทำปาล์กร้ากลุ่มแรงงาน
และพื้นฐานอาชีพ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สถาบัน
ราชภัฏมหาสารคาม.
- กาญจนา คุณารักษ์. (2540). หลักสูตรและการพัฒนาหลักสูตร. นครปฐม: มหาวิทยาลัย
ศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์
- กานต์นารี เขียวพานิช. (2547). การพัฒนาหลักสูตรมัธยมศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ปริญญา
มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี.
- การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. สำนักงานภาคกลางเขต 6. (2544). เจ้าบ้านที่ดีเพื่อสืบสาน
รอยพระพุทธบาท. สระบุรี: ผู้แต่ง.
- _____. (2549). Thailand สระบุรี: ผู้แต่ง.
- _____. (2538). นโยบายและแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์
(Ecotourism) พ.ศ.2538-2539. กรุงเทพมหานคร: อมรินทร์ พรินติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง
จำกัด (มหาชน).
- _____. (2540). ททท. วางแผนงานท่องเที่ยว 2541-2542 ดึงความสนใจทั่วโลกธุรกิจ
การท่องเที่ยว. ม.ป.ท.
- _____. (2550, ตุลาคม 21). จังหวัดสระบุรี. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก :
<http://www.tat.or.th/>
- _____. (2551, มกราคม 20). กรอบนโยบายของคณะกรรมการการท่องเที่ยวแห่ง
ประเทศไทย. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก : <http://www.tat.or.th/aboutdet.asp?id=3>
- _____. (2551, มกราคม 20). ปีการท่องเที่ยวจังหวัดสระบุรี. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก :
<http://www.tat.or.th/>
- การประถมศึกษาจังหวัดสระบุรี, สำนักงาน. (2515). วรรณกรรมพื้นบ้าน. ม.ป.ท.
- เกษม บำรุงเวช. (2530). การศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านและความสามารถในการ
เขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอน
โดย วิธี MIA และวิธีสอนตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.

- เขตพื้นที่การศึกษา จังหวัดสระบุรี เขต 2, สำนักงาน. (2551 มกราคม 12). **ผลสอบ National Test.** [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก : http://bet.obec.go.th/info_2006/result_bet2549/sch/144.pdf
- คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ ,สำนักงาน. (2550,ตุลาคม 21). **แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 8 (พ.ศ.2540-2544).** [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก : <http://www.onec.go.th/plan/8/pl2.htm>
- คณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2550). **แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่สิบ พ.ศ.2550-2554.** กรุงเทพฯ: วี.เจ.พรินต์ติ้ง _____ . (2551, มิถุนายน 27). **แผนพัฒนาเศรษฐกิจแห่งชาติ ฉบับที่ 10.** [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก : <http://www.nesdb.go.th/Default.aspx?tabid=78>
- จิตรา ชุมณี. (2545). **การพัฒนาหลักสูตรเรื่องมัคคุเทศก์ท้องถิ่น อำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น.** วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- จิราพร เกษมรักษ์ และแสงดาว. (2545).**เที่ยวเก่งคอย ไม่ไปไม่รู้.** กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- ใจทิพย์ เชื้อรัตนพงษ์ . (2539). **การพัฒนาหลักสูตร:หลักการและแนวปฏิบัติ.** กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์อัสสัมชัญ.
- ชานาญ ม่วงทิม. (2525). **มัคคุเทศก์กับการนำเที่ยว .** กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์พิมพ์เนต.
- ชีวรัตน์ สาลีประเสริฐ. (2545) **การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นเรื่อง การอนุรักษ์โบราณสถาน โบราณวัตถุอำเภออุทอง สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1.** วิทยานิพนธ์ ปริญญา มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ชูศรี สุวรรณโชติ . (2544). **หลักสูตรและการพัฒนาหลักสูตร.** กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์อักษรไทย.
- เดกิง สวาสดิพันธ์. (2525). **มัคคุเทศก์กับการนำเที่ยว .** กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์พิมพ์เนต.
- ทินวัฒน์ มฤคพิทักษ์. (2525). **หลักการมััคคุเทศก์ .** กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์พิมพ์เนต.
- ธัญภรณ์ วงศ์กนิษฐ์. (2543). **จิตสำนึกของมััคคุเทศก์ต่อการนำเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในระบบนิเวศแนวปะการัง.** วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ช่าง บัวศรี. (2532). **ทฤษฎีหลักสูตร : การออกแบบและการพัฒนา .** กรุงเทพฯ: เอราวิ้นการพิมพ์ _____ . (2542).**ทฤษฎีหลักสูตรการออกแบบและการพัฒนา .**กรุงเทพฯ: ธนัชการพิมพ์.
- ธีรวุฒิ เอกะกุล. (2549). **การวัดเจตคติ.** อุบลราชธานี: วิทยาออฟเซทการพิมพ์.

- นันทิชัย หิรัญวงษ์ .(2547). การพัฒนาหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้นเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม
พระเกียรติสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ปริญญา
มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี.
- นิคม ชมภูหลง. (2546). วิธีการและขั้นตอนการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นและการจัดทำ
หลักสูตรสถานศึกษา. มหาสารคาม: อภิชาติการพิมพ์.
- บรรพต สุวรรณประเสริฐ. (2544). การพัฒนาหลักสูตรโดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ. เชียงใหม่:
โรงพิมพ์แสงศิลา.
- บังอร พุ่มสะอาด. (2536). คู่มือครูการสร้างเครื่องมื่อวัดพฤติกรรมด้านจิตพิสัย.
พระนครศรีอยุธยา: โรงพิมพ์เทียนวัฒนา.
- บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์. (2542). เทคนิคการสร้างเครื่องมื่อรวบรวมข้อมูลสำหรับการ
วิจัย. คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล.
- เบญจมาส อุทกศิริ. (2550, ธันวาคม 14). ความหมายการท่องเที่ยว. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก
: <http://thai.tourismthailand.org/>
- ประทีป หวานชิต. (2545). การศึกษาสภาพปัญหาและความต้องการใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่น
ในการเรียนการสอนในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญ จังหวัดกาญจนบุรี.
วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ปราโมทย์ จันทร์เรือง. (2548). หลักการและแนวทางการพัฒนาหลักสูตร. ลพบุรี:
มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี. (อัดสำเนา).
- ปรารธนา ศรีสุข. (2544). การพัฒนาหลักสูตรภาษาอังกฤษสำหรับการท่องเที่ยวสำหรับ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัย
บูรพา.
- ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์. (2535). ทักษะคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียน
ตาพระยาจังหวัดปราจีนบุรี ที่มีต่อกิจกรรมชมรมภาษาอังกฤษ. วิทยานิพนธ์
ปริญญา มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- พรณี ช. เจนจิต. (2545). จิตวิทยาการเรียนการสอน (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: เมธีทีบี.
- พระมหาสิริชัย เสรีไถรวรัตน์. (2549). การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมศีลธรรมค่านิยม
จริยธรรมเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 อำเภอ
เสนาห์ จังหวัดสระบุรี. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏ
เทพสตรี
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2543). วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์ (พิมพ์ครั้งที่
8). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- พิชิต ฤทธิจรูญ. (2544). ระเบียบวิธีการวิจัยทางสังคมศาสตร์. กรุงเทพฯ: สถาบันราชภัฏ
พระนคร.
- พิตรวัลย์ โกวิทวที. (2537). ทักษะเทคนิคการสอนภาษาอังกฤษ ระดับประถมศึกษา.
กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ไพศาล หวังพานิช. (2526). การสอนในระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย
- ยุพิน บุญยานาม. (2544). การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น เรื่องจังหวัดระยองกลุ่มสร้างเสริม
ประสบการณ์ชีวิต สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ปริญญา
มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยบูรพา.
- รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย. พ.ศ.2540. (2542). กรุงเทพฯ : เจ.ฟิล์ม โปรเซส จำกัด.
- เรณู สิงห์อุบล. (2549). การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นวิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง History of
Uthai District สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดอุทัย (เขawan
วิทยา). วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา.
- แรมสมร อยู่สถาพร. (2534). การสร้างและการใช้หลักสูตรประถมศึกษา . กรุงเทพฯ: คณะ
ครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ลย์พร แห่่งหล้า. (2542). การศึกษาพัฒนาหลักสูตรมัคคุเทศก์น้อย นำเที่ยวแขวงคุสิต
ในกลุ่มการทำงานพื้นฐานอาชีพ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ใน
โรงเรียนประถมศึกษาสังกัด สำนักงานศึกษากรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์
ปริญญามหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ล้วน สายยศ, และอังคณา สายยศ, (2543). หลักการวิจัยทางการศึกษา. (พิมพ์ครั้งที่ 4).
กรุงเทพฯ: ศึกษาพร จำกัด
- วัดพระพุทธราย. (2550, ธันวาคม 14). ปัจจัยของการท่องเที่ยว. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก :
<http://www.watphraphutthachai.com/watphrabuddhachay/guide/guide3.htm>
- วิจิตรา การกลาง. (2546 ตุลาคม). การศึกษาสภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ.
วารสารวิชาการ. 6 (10) : 37-40
- วิชัย ดิสสระ. (2535). การพัฒนาหลักสูตรและการสอน. กรุงเทพฯ: ภาควิชาหลักสูตรและ
วิธีสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- วิชัย ประสิทธิ์วุฒิเวชช์. (2542). การพัฒนาหลักสูตรสานต่อที่ท้องถิ่น. กรุงเทพฯ: เซ็นเตอร์
ดิสคัฟเวอรี. (อัดสำเนา).
- วิชัย วงษ์ใหญ่. (2532). การพัฒนาหลักสูตรและการสอนมิติใหม่. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนา
พานิช.
- _____. (2535). การพัฒนาหลักสูตรแบบครบวงจร. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.

- _____. (2537). กระบวนการพัฒนาหลักสูตรและการเรียนการสอน. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- วิชาการ, กรม. (2534). คู่มือการจัดกิจกรรมตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภา.
- _____. (2540). การพัฒนารายวิชาสังคมศึกษาให้สอดคล้องกับท้องถิ่นในหลักสูตรระดับมัธยมศึกษา ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภา.
- _____. (2544 ก). หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภา.
- _____. (2544 ข). สาระและมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มภาษาต่างประเทศ. กรุงเทพฯ: องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- _____. (2545). คู่มือการพัฒนาหลักสูตรตามความต้องการของท้องถิ่น. กรุงเทพฯ: องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- _____. (2546). พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พุทธศักราช 2545. กรุงเทพฯ: องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- ศึกษาธิการ, กระทรวง. (2541 ก). คู่มือการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและมัธยมศึกษาตอนปลาย เล่ม 1. กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ.
- _____. (2541 ข). คู่มือการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา เล่ม 1. กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ.
- _____. (2541 ค). คู่มือการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาปีที่ 3. กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ.
- _____. (2543). คู่มือการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ. กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ.
- _____. (2544 ก). หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2544. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์วัฒนาพานิช.
- _____. (2544 ข). หลักสูตรท้องถิ่นวิชาภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- _____. (2545 ข). คู่มือการจัดกิจกรรมการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ. กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ.
- _____. (2545 ค). หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ.2544 สาระการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ. (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ.

- _____. (2546). การจัดสาระการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- _____. (2545 ก). แนวทางการจัดทำหลักสูตรของสถานศึกษา. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- ศูนย์วัฒนธรรมท้องถิ่นจังหวัดสระบุรี. (ม.ป.ป.) วัฒนธรรมท้องถิ่นจังหวัดสระบุรี. สระบุรี: โรงพิมพ์ปากเพรียวการช่าง.
- สงัด อุทรานันท์. (2532). พื้นฐานและการพัฒนาหลักสูตร. กรุงเทพฯ: คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สภาวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย. (2540). รายงานฉบับสมบูรณ์ โครงการศึกษาเพื่อจัดทำแผนแม่บทการพัฒนาการท่องเที่ยวของประเทศ. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย.
- สระบุรี. จังหวัด. (2550, ตุลาคม 7). ตำบลแก่งคอย. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก : <http://www.thaitambon.com/tambon/ttambon.asp?ID=190201>
- สันต์ ธรรมบำรุง. (2527). หลักสูตรและการบริหารหลักสูตร. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์การศาสนา กรมการศาสนา.
- สันติสุข ไชยมงคล. (2542). เจตคติของผู้ใช้บริการสถานีอนามัยที่มีต่อการบริการด้านการรักษาพยาบาลของเจ้าหน้าที่สาธารณสุข ประจำสถานีอนามัยในเขตอำเภอเมืองจังหวัดสกลนคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- สาธิตี อุดมผล. (2542). การพัฒนาหลักสูตรเพื่อถ่ายทอดภูมิปัญญาชาวบ้าน เรื่องการเจียรไนหิน. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- สำลี ทองธิว. (2544). การพัฒนาหลักสูตรมัคคุเทศก์น้อยงานไม้แกะสลักและงานไม้สำหรับหมู่บ้านหัตถกรรมไม้แกะสลักบ้านถวาย: กรณีศึกษาโรงเรียนบ้านต้นแก้วอำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์เจริญผล.
- สำลี รักสุทธี. (2544). เทคนิควิธีการเขียนหลักสูตร. กรุงเทพฯ: ห้างหุ้นส่วนจำกัดเรืองแสงการพิมพ์.
- สิทธิเดช สำลีแก้ว. (2545). การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น เรื่องการอนุรักษ์ป่าชายเลนสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- สุชาติ วงศ์สุวรรณ. (2538 มกราคม). "ท้องถิ่นกับการพัฒนาหลักสูตร". สารพัฒนาหลักสูตร. 14 (119) : 20-34. มหาสารคาม: อภิชาติการพิมพ์.

- สุดสายใจ ชาญณรงค์ .(2540). การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นวิชาภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษาจังหวัดขอนแก่น. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุธิดา สังฆรักษาสัตย์ .(2543). การพัฒนาหลักสูตรมคคฤเทศก์น้อย นำเที่ยวแขวงดูลิตใน กลุ่มการทำงานพื้นฐานอาชีพ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษา กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุนีย์ ภูพันธ์. (2546). แนวคิดพื้นฐานการสร้างและการพัฒนาหลักสูตร. เชียงใหม่: เชียงใหม่โรงพิมพ์แสงศิลป์.
- สุววรรณ สิงห์คะ. (2545). การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น เรื่องการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียน อำเภอสังขละบุรี จังหวัดกาญจนบุรี. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- อภิชัย หล้าสุดดา. (2543). การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น กลุ่มการทำงานและพื้นฐานอาชีพ เรื่องการสานส้มชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- อภิณฑ พันธ์วิทัน. (2549). เล่าเรื่องเมืองแก่งคอยเมืองแห่งประวัติศาสตร์และธรรมชาติ. สระบุรี: ซีโปรครีเอชั่น จำกัด.
- อังกูล สมคะเนย์. (2535). สภาพและปัญหาการนำภูมิปัญญาชาวบ้านมาใช้ในการพัฒนาหลักสูตรในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการศึกษาจังหวัดอุบลราชธานี. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อัมพร เต็มดี. (2545). การพัฒนาชุดการเรียนรู้เรื่องการท่องเที่ยวในชุมชน สำหรับนักเรียนประถมศึกษา อ.สวนผึ้ง จ.ราชบุรี. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- อุทุมพร จามรมาน. (2545). เทคนิคการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ตามหลักสูตร การศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ.2544. กรุงเทพฯ: คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Anastasi, Ann. (1981). *Psychological testing*. (5th ed) New York : Macmillan, Co., inc.,
- Beauchamp, George A. (1981). *Curriculum Theory* (4th ed) . Itasca, Illinois: F.E.Peacock Publisher.
- Bem, D.J. (1970). *Belits, Attituces and Human Affairs*, Belmont, CA. : Books/Col.
- Crow,& A.W.Crow.(1980). *Introduction to Education*. New Delhi: Eurage Publishing House.

- Finocchiaro, Mary., & Sako, Sydney. (1983). **Foreign language teaching**. New York: Regents Publishing.
- Fishbein, M. and Ajzen, I. (1975). **Beliefs, Attitude, Intention and behavior : And Introduction to Theory and Research**. Reading, Mass. Addison Wesley,
- Gay, L. R. (1991). **Educational evaluation and measurement competencies for Analysis and application**. Florida: Macmillan.
- Good, Carter V. (1973). **Dictionary of Education** .(3rd ed). New York: Regents Publishing.
- Mehrens, William A.,& Lehmann, Irvin J. (1978). **Measurement and evaluation in education and psychology**. (2nd ed). New York :Holt, Rinehart ,& Winston.
- Mills, Juline Elaine. (2006). **Analysis, instrument development, and structural equation modeling of customer satisfaction with online travel services** Ph.D., USA.
- Moore, Patricia Ann. (2000). **Teachers as disseminator of object – based learning : Curriculum development for an art museum – based**, M.A., USA.
[Online]. Available: <http://thailis.uni.net.th/dao/detail.nsp>.
- Olson, Kory Ernest. (2006). **Mapping modernity: Representations of Paris in the early Third Republic, 1870--1900**. Ph.D..USA. [Online]. Available : <http://proquest.umi.com/pqdweb?did=1317313291&sid=1&Fmt=2&clientId=73601&RQT=309&VName=PQD>
- Saylor, J.Galen & William M. Alexander (1974). **Planning Curriculum For school**. New York : Holt, Rinchart & Winston.
- Saylor, J.Galen , William M. Alexander and Arthur J.Lewis. (1981). **Curriculum Planning for Better Teaching and Learning** (4th ed). New York : Holt, Rinchart & Winston.
- Stake E. Robert. (1973). **The Countence of Educational Evaluation**. California : Wadworth.
- Stufflebeam, Daniel. (1977). **Education evaluation and decision making**. Illinois: Peacock.
- Taba, Hilda. (1962). **Curriculum Development : Theory and Practice**. New York: Harcourt, Brace & world.

- Tuckman, Bruce W. (1999). **Conducting educational research**. New York: Harcourt Brace.
- Tyler, Ralph W. (1950). **Basic Principles of Curriculum and Instruction**. Chicago: University of Chicago press.
- Wiles, Jon & Bondi, Joseph. (1989). **Curriculum development : A guide to practice**. (3rd ed). London : Holt, Merrill Publishing Company.
- Wither, Sarash E. (2000). **Local Curriculum Development and Place – based Education**.M.A.USA. [Online]. Available : <http://thailis.uni.net.th/dao/detail.nsp>.
- Worthen & Sanders. (1973). **Educational evaluation** : theory and practice.

มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

ภาคผนวก

มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

ภาคผนวก ก
หนังสือขอความอนุเคราะห์

ที่ ศธ ๐๕๔๙.๐๒/๑๒๕

มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี
ถนนราชมรรคา
อ.เมือง จ.ลพบุรี ๑๕๐๐๐

๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

เรียน ผู้อำนวยการการทอ่งเกี่ยวแห่งประเทศไทย สำนักงานภาคกลาง เขต ๗

- สิ่งที่มาด้วย
๑. แบบสอบถามเพื่อการวิจัย
 ๒. แบบสัมภาษณ์
 ๓. แผนการจัดการเรียนรู้
 ๔. แบบวัดเจตคติที่มีต่อหลักสูตร
 ๕. แบบทดสอบ
 ๖. หลักสูตรฉบับร่าง

ด้วยนางสาววันดี จุพานิชย์ นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตร-มหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น เรื่องท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัดสระบุรี กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ โดยมี ผศ.ดร.ปราโมทย์ จันทร์เรือง เป็นประธานผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ และ ผศ.วรรณวิไล นันทมานพ เป็นกรรมการผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ ปัจจุบันอยู่ในขั้นตอนการสร้างเครื่องมือใช้ในการทำวิจัยซึ่งผู้วิจัยได้ เรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือในครั้งนี้

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี ไคร้ขอความอนุเคราะห์จากท่านในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือวิจัย ตามเอกสารที่แนบมาพร้อมหนังสือนี้ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุเทพ อ่อนใส)

คณบดีคณะครุศาสตร์ ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดี มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

คณะครุศาสตร์

โทร.๐-๓๖๔๑-๑๑๑๒ , ๐-๓๖๔๒-๒๖๐๗-๕ ต่อ ๔๑๑

ที่ ศธ ๐๕๔๔.๐๒/๑๒๖

มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี
ถนนนารายณ์มหาราช
อ.เมือง จ.ลพบุรี ๑๕๐๐๐

๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑

เรื่อง ขอดความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

เรียน นางทัตยา ยาชมภู

- สิ่งที่มาด้วย
๑. แบบสอบถามเพื่อการวิจัย
 ๒. แบบสัมภาษณ์
 ๓. แผนการจัดการเรียนรู้
 ๔. แบบวัดเจตคติที่มีต่อหลักสูตร
 ๕. แบบทดสอบ
 ๖. หลักสูตรฉบับร่าง

ด้วยนางสาววันดี จูพานิชย์ นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตร-
มหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี ได้รับอนุมัติให้
ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น เรื่องท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัดสระบุรี
กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒
โดยมี ผศ.ดร.ปราโมทย์ จันทรเรือง เป็นประธานผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ และ ผศ.วราภรณ์ไฉ
นันทมานพ เป็นกรรมการผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ ปัจจุบันอยู่ในขั้นตอนการสร้างเครื่องมือใช้ใ
การทำวิจัยซึ่งผู้วิจัยได้ เรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือใ
ครั้งนี้

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี ไกรขอดความอนุเคราะห์จากท่านใ
การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือวิจัย ตามเอกสารที่แนบมาพร้อมหนังสือใ
และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุเทพ อ่อนใสว)

คณบดีคณะครุศาสตร์ ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดี มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

คณะครุศาสตร์

โทร.๐-๓๖๔๑-๑๑๑๒ , ๐-๓๖๔๒-๒๖๐๗-๕ ต่อ ๔๑๑

ที่ ศธ ๐๕๔๔.๐๒/๑๒๗

มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี
ถนนราชนครินทร์มหาวิทยาลัย
อ.เมือง จ.ลพบุรี ๑๕๐๐๐

๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

เรียน นางปภาณิสรา เกิดมรกต

- สิ่งที่มาด้วย
๑. แบบสอบถามเพื่อการวิจัย
 ๒. แบบสัมภาษณ์
 ๓. แผนการจัดการเรียนรู้
 ๔. แบบวัดเจตคติที่มีต่อหลักสูตร
 ๕. แบบทดสอบ
 ๖. หลักสูตรฉบับร่าง

ด้วยนางสาววันดี จูพานิชย์ นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตร-
มหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี ได้รับอนุมัติให้
ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น เรื่องท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัดสระบุรี
กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒
โดยมี ผศ.ดร.ปราโมทย์ จันทร์เรือง เป็นประธานผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ และ ผศ.วรรณวิไล
นันทมานพ เป็นกรรมการผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ ปัจจุบันอยู่ในขั้นตอนการสร้างเครื่องมือใช้
ในการทำวิจัยซึ่งผู้วิจัยได้ เรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือใน
ครั้งนี้

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี ไต่ขอความอนุเคราะห์จากท่านใน
การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือวิจัย ตามเอกสารที่แนบมาพร้อมหนังสือนี้
และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุเทพ อ่อนไสว)

คณบดีคณะครุศาสตร์ ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดี มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

คณะครุศาสตร์

โทร.๐-๓๖๔๑-๑๑๑๒ , ๐-๓๖๔๒-๒๖๐๗-๕ ต่อ ๔๑๑

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

ที่

วันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ

เรียน ผศ.ดร.ประทุม ศรีรักษา

- สิ่งที่มาด้วย
๑. แบบสอบถามเพื่อการวิจัย
 ๒. แบบสัมภาษณ์
 ๓. แผนการจัดการเรียนรู้
 ๔. แบบวัดเจตคติที่มีต่อหลักสูตร
 ๕. แบบทดสอบ
 ๖. หลักสูตรฉบับร่าง

ด้วยนางสาววันดี จูพานิชย์ นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตร-
มหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี ได้รับอนุมัติให้
ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น เรื่องท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัดสระบุรี
กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒
โดยมี ผศ.ดร.ปราโมทย์ จันทรเรือง เป็นประธานผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ และ ผศ.วรรณวิไล
นันทมานพ เป็นกรรมการผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ ปัจจุบันอยู่ในขั้นตอนการสร้างเครื่องมือใช้ใ
การทำวิจัยซึ่งผู้วิจัยได้ เรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ
ในครั้งนี้

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี ไคร้ขอความอนุเคราะห์จาก
ท่านในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือวิจัย ตามเอกสารที่แนบมาพร้อมหนังสือนี้
และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุเทพ อ่อนใส)

คณบดีคณะครุศาสตร์

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

ที่

วันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ

เรียน ดร.ทรงศรี ดุ่นทอง

- สิ่งที่มาด้วย
๑. แบบสอบถามเพื่อการวิจัย
 ๒. แบบสัมภาษณ์
 ๓. แผนการจัดการเรียนรู้
 ๔. แบบวัดเจตคติที่มีต่อหลักสูตร
 ๕. แบบทดสอบ
 ๖. หลักสูตรฉบับร่าง

ด้วยนางสาววันดี จูพานิชย์ นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตร-
มหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี ได้รับอนุมัติให้
ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น เรื่องท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัดสระบุรี
กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒
โดยมี ผศ.ดร.ปราโมทย์ จันทร์เรือง เป็นประธานผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ และ ผศ.วรรณวิไล
นันทมานพ เป็นกรรมการผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ ปัจจุบันอยู่ในขั้นตอนการสร้างเครื่องมือใช้
ในการทำวิจัยซึ่งผู้วิจัยได้ เรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ
ในครั้งนี้

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี ไกร่ขอความอนุเคราะห์จาก
ท่านในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือวิจัย ตามเอกสารที่แนบมาพร้อมหนังสือนี้
และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุเทพ อ่อนใส)

คณบดีคณะครุศาสตร์

ที่ ศธ ๐๕๔๙.๐๒/ ๓๖๖

มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี
ถนนารายณ์มหาราช
อ.เมือง จ.ลพบุรี ๑๕๐๐๐

๒๑ มิถุนายน ๒๕๕๑

เรื่อง ขออนุญาตสอนเพื่อทดลองใช้เครื่องมือในการทำวิทยานิพนธ์

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนเทศบาลบ้านม่วง

ด้วยนางสาววันดี จูพานิชย์ นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น เรื่องท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัดสระบุรีกลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาคำต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ โดยมี ผศ.ดร.ปราโมทย์ จันทร์เรือง เป็นประธานผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ และ ผศ.วรรณวิไล นันทมานพ เป็นกรรมการผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ ขณะนี้อยู่ในขั้นตอนการทดลองใช้เครื่องมือ (Try out) เพื่อตรวจสอบคุณภาพและปรับปรุงเครื่องมือ วิจัยที่สร้างขึ้น

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี ไคร้ขอความอนุเคราะห์ จากท่านให้ นางสาววันดี จูพานิชย์ ดำเนินการสอนเพื่อทดลองใช้เครื่องมือเพื่อการวิจัยกับ กลุ่มตัวอย่างซึ่งได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ จำนวน ๔๖ คน ในสถานศึกษาสังกัดของท่าน หวังอย่างยิ่งในความกรุณาและคงได้รับความอนุเคราะห์ด้วยดี

จึงเรียนมาเพื่อได้โปรดพิจารณาอนุญาต และขอขอบพระคุณเป็น อย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุเทพ อ่อนใสว)
คณบดีคณะครุศาสตร์ ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดี มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

คณะครุศาสตร์

โทร.๐-๓๖๔๑-๑๑๑๒ , ๐-๓๖๔๒-๒๖๐๙-๙ ต่อ ๔๑๑

โทรสาร ๐-๓๖๔๒-๒๖๑๐

Email : education@tru.ac.th

ที่ ศธ ๐๕๔๙.๐๒/ ๓๐๗

มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี
ถนนนารายณ์มหาราช
อ เมือง จ.ลพบุรี ๑๕๐๐๐

๒๘ กันยายน ๒๕๕๑

เรื่อง ขออนุญาตสอนเพื่อเก็บข้อมูลในการทำวิทยานิพนธ์

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนเทศบาลบ้านม่วง

ด้วยนางสาววันดี จูพานิชย์ นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตร-
มหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี ได้รับอนุมัติให้
ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น เรื่อง ท้องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัดสระบุรี
กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ โดยมี
ผศ.ดร.ปราโมทย์ จันท์เรือง เป็นประธานผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ และ ผศ.วรรณวิไล นันมานพ
เป็นกรรมการผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ ปัจจุบันอยู่ในขั้นตอนระหว่างการเก็บข้อมูล ซึ่งสถานศึกษาของท่าน
ได้ถูกเลือกเป็นกลุ่มตัวอย่างในการเก็บข้อมูลในครั้งนี้

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี ใคร่ขอความอนุเคราะห์ จากท่านให้
นางสาววันดี จูพานิชย์ ดำเนินการสอนเพื่อเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างซึ่งได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ ๒ จำนวน ๔๖ คน ในสถานศึกษาของท่าน หวังอย่างยิ่งในความกรุณาและคงได้รับความอนุเคราะห์
ด้วยดี

จึงเรียนมาเพื่อพิจารณาอนุญาตด้วยจักเป็นพระคุณอย่างสูง

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุเทพ อ่อนใสว)
คณบดีคณะครุศาสตร์ ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดี มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

คณะครุศาสตร์

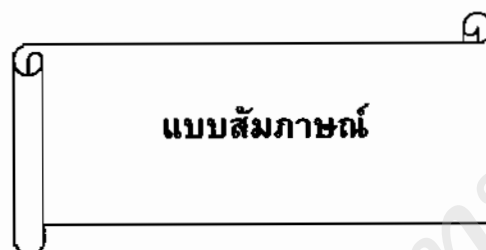
โทร.๐-๓๖๔๑-๑๑๑๒ ๐-๓๖๔๒-๒๖๐๗-๕ ต่อ ๕๑๑

โทรสาร ๐-๓๖๔๒-๒๖๑๐

Email: education@iru.ac.th

มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

ภาคผนวก ข
แบบสัมภาษณ์

เรื่อง การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น เรื่องท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 (สำหรับผู้บริหารสถานศึกษาโรงเรียนเทศบาล ครูผู้สอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศโรงเรียนในสังกัดเทศบาล คณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน และเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวของอำเภอแก่งคอย)

คำชี้แจง

แบบสัมภาษณ์ฉบับนี้ เป็นแบบสัมภาษณ์เกี่ยวกับความต้องการพัฒนาหลักสูตรมัลติเทคนิกน้อย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เพื่อเป็นข้อมูลประกอบการพิจารณาเปิดสอนหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ผู้วิจัยขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดตอบตามความเป็นจริง โดยแบบสัมภาษณ์ฉบับนี้แบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสัมภาษณ์เกี่ยวกับสถานภาพและข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสัมภาษณ์ในเรื่อง ชื่อ เพศ อายุ ระดับการศึกษา ตำแหน่งหน้าที่การงาน ประสบการณ์ทำงาน ประสบการณ์การฝึกอบรมเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตร จำนวน 7 ข้อ

ตอนที่ 2 แบบสัมภาษณ์ความต้องการเกี่ยวกับ การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นเรื่องท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัดสระบุรี สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 3 ข้อ ประกอบด้วยความสำคัญและความจำเป็นในการพัฒนาหลักสูตร ความคิดเห็นเกี่ยวกับการส่งเสริมให้โรงเรียนพัฒนาหลักสูตร เนื้อหาและแนวทางในการจัดการเรียนรู้

ตอนที่ 3 ด้านปัญหาอุปสรรคและแนวทางการแก้ไขปัญหาในการพัฒนาหลักสูตรหรือการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ และข้อเสนอแนะอื่น ๆ จำนวน 2 ข้อ

2. ท่านคิดว่ามีวิธีการดำเนินการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นอย่างไร

.....

.....

.....

.....

.....

.....

3. ท่านคิดว่าควรนำหลักสูตรท้องถิ่นมาจัดการศึกษาหรือไม่เพราะเหตุใด

.....

.....

.....

.....

.....

.....

4. ท่านคิดว่าการส่งเสริมสนับสนุนให้โรงเรียนพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นซึ่งเป็นสิ่งที่ดีหรือไม่ และถ้าควรมีท่านคิดว่า ควรส่งเสริมในลักษณะใด

.....

.....

.....

.....

.....

.....

5. ในการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นเรื่องท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัดสระบุรี สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ท่านคิดว่าควรจัดให้มีเนื้อหาอย่างไร

.....

.....

.....

.....

.....

.....

6. ในการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นเรื่องท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัดสระบุรี สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ท่านคิดว่าควรมีแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้อย่างไร

.....

.....

.....

.....

.....

7. ท่านคิดว่าในการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นเรื่องท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัดสระบุรี สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ควรมีการวัดและประเมินผล อย่างไร

.....

.....

.....

.....

.....

ตอนที่ 3 ปัญหาอุปสรรคและแนวทางการแก้ไขปัญหาในการพัฒนาหลักสูตร หรือการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ และข้อเสนอแนะอื่น ๆ

1. ท่านเคยประสบปัญหาและอุปสรรคใดบ้าง ในการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นหรือการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ และมีแนวทางการแก้ไขปัญหาอย่างไร

.....

.....

.....

.....

.....

2. ข้อเสนอแนะอื่นๆ

.....

.....

.....

.....

☆ ขอขอบพระคุณทุกท่านที่ให้ความร่วมมือในการออกแบบสัมภาษณ์ ☆

มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

ภาคผนวก ค

แบบประเมินค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบสัมภาษณ์

**แบบประเมินค่าดัชนีความสอดคล้อง
ของแบบสัมภาษณ์**

คำชี้แจง โปรดพิจารณาแบบสัมภาษณ์ และให้คะแนนความสอดคล้องของแบบสัมภาษณ์ การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น เรื่องท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัดสระบุรี สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยกาเครื่องหมาย (✓) ลงในช่องคะแนน ของแบบประเมินในแต่ละข้อและให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

ข้อ	ประเด็น	ระดับความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
		+1	0	-1	
1.	ความสอดคล้องของประเด็นสัมภาษณ์เกี่ยวกับสถานภาพข้อมูลทั่วไปของผู้ให้สัมภาษณ์กับวัตถุประสงค์ของการสัมภาษณ์
2.	ความสอดคล้องของประเด็นสัมภาษณ์เกี่ยวกับความสำคัญและมีความจำเป็นอย่างไร ต่อการจัดการศึกษา มีการดำเนินการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นกับวัตถุประสงค์ของการสัมภาษณ์
3.	ความสอดคล้องของประเด็นสัมภาษณ์เกี่ยวกับการสนับสนุนส่งเสริมให้โรงเรียนพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นกับวัตถุประสงค์ของการสัมภาษณ์

ข้อ	ประเด็น	ระดับความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
		+1	0	-1	
4.	ความสอดคล้องของประเด็นสัมภาษณ์เกี่ยวกับเนื้อหาแนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การวัดผลและประเมินผลกับวัตถุประสงค์ของการสัมภาษณ์			
5.	ความสอดคล้องของประเด็นสัมภาษณ์เกี่ยวกับปัญหา อุปสรรคและแนวทางแก้ไขปัญหาในการพัฒนาหลักสูตรหรือการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนกับวัตถุประสงค์ของการสัมภาษณ์			

มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

ภาคผนวก ง

แบบสอบถาม

แบบสอบถาม

เรื่อง การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น เรื่องท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย กลุ่มสาระการเรียนรู้
ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

(สำหรับนักเรียน)

คำชี้แจง

1.แบบสอบถามฉบับนี้เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับ ความต้องการของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 2 ในการเรียนรู้หลักสูตรท้องถิ่น เรื่อง ท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัดสระบุรี
และรูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่นักเรียนต้องการในการพัฒนาหลักสูตรเรื่องการ
ท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย ดังนั้นผู้วิจัยจึงให้นักเรียนตอบแบบสอบถาม ประกอบด้วย 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลเบื้องต้นของผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 5 ข้อ

ตอนที่ 2 คำถามความคิดเห็นที่มีต่อการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น จำนวน 6 ข้อ

2. ตอนที่ 1 และ 2 กรุณาอ่านข้อความที่กำหนดให้แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน
และเติมข้อความลงในช่องว่างตามความเป็นจริง การตอบแบบสอบถามฉบับนี้ จะไม่มี
ผลกระทบใด ๆ ต่อตัวนักเรียน ดังนั้นจึงขอความร่วมมือให้แสดงความคิดเห็นตามความเป็นจริง
เพื่อประโยชน์ในการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นต่อไป

ตอนที่ 1 ข้อมูลเบื้องต้นของผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 5 ข้อ

คำชี้แจง จงเติมข้อความลงในช่องว่าง

1. เพศ

ชาย

หญิง

2. อายุ

12 ปี

13 ปี

14 ปี

15 ปี

3. ระยะเวลาในการอาศัยในอำเภอแก่งคอย

1-5 ปี

6-10 ปี

11-15 ปี

4. อาชีพของผู้ปกครอง

- ราชการ รับจ้าง ธุรกิจส่วนตัว
 พนักงานโรงงาน/บริษัท ค้าขาย

5. สถานที่ท่องเที่ยวในอำเภอแก่งคอยที่นักเรียนต้องการที่จะไปมากที่สุด

- พระบวรราชวังสีทา ผาเสด็จ
 ถ้ำพระโพธิสัตว์ ถ้ำพระธาตุเจริญธรรม
 พระพุทธรูปท่อน้อย หอนาฬิกา
 ท่งทานตะวัน สวนเฉลิมพระเกียรติ
 อนุสาวรีย์ที่ระลึกภัยสงครามโลกครั้งที่ 2

ตอนที่ 2 ความต้องการในการเรียนเรื่อง ท่องเที่ยวเมืองแก่งคอยและรูปแบบการจัดการเรียนการสอนเรื่อง ท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย ในโรงเรียน

1. ในฐานะที่นักเรียนเป็นคนที่อยู่ในท้องถิ่นอำเภอแก่งคอย ต้องการให้โรงเรียนจัดการศึกษาเกี่ยวกับเรื่อง ท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัดสระบุรี ในโรงเรียนอย่างไร

- คู่มือทัศน เชิญวิทยากรท้องถิ่นมาให้ความรู้
 คูแผนที่ ทักษะศึกษาดูงานสถานที่จริง
 จัดงานแสงสีเสียง ทักษะศึกษาดูงานพิพิธภัณฑ์แก่งคอย

2. นักเรียนต้องการให้มีการวัดและประเมินผล จากการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเรื่องท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย อย่างไร (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

1. การสอบถาม 2. การทดสอบ
 3. แฟ้มสะสมงาน 4. ตรวจสอบผลงาน
 5. การสัมภาษณ์ 6. การสังเกตพฤติกรรมในการเรียน
 7. การปฏิบัติจริงโดยใช้ทักษะการสื่อสารทางภาษา

3. นักเรียนคิดว่าการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น เรื่องท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัดสระบุรี มีประโยชน์อย่างไรบ้าง (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

1. รู้จักสถานที่ต่างๆในอำเภอแก่งคอยมากขึ้น 2. มีความภาคภูมิใจ
 3. อนุรักษ์สถานที่ท่องเที่ยว 4. นำเที่ยวชาวต่างชาติ
 5. รู้ประวัติความเป็นมา 6. เรียนรู้ภูมิปัญญาท้องถิ่น

4. นักเรียนต้องการให้มีการจัดการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ในเรื่องท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย ในลักษณะอย่างไร (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

1. แข่งขันตอบปัญหาทางวิชาการ
 2. จัดทัศนศึกษาแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญในอำเภอแก่งคอย
 3. จัดตั้งชุมนุมท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย

- 4. เชิญวิทยากรท้องถิ่นมาให้ความรู้
 - 5. ประกวดคำขวัญ / บทความ
 - 6. จัดนิทรรศการหลักสูตรท้องถิ่น เรื่อง ท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย
 - 7. จัดทำผลงานนักเรียน วาดภาพ และประดิษฐ์สิ่งประดิษฐ์ เช่น โมเดล
5. นักเรียนมีความต้องการเรียนเกี่ยวกับเรื่องใดบ้าง ที่เกี่ยวข้องกับเรื่อง ท่องเที่ยว

เมืองแก่งคอย (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- 1. ความหมายของการท่องเที่ยว
 - 2. ความสำคัญของการท่องเที่ยว
 - 3. ประโยชน์ของการท่องเที่ยว
 - 4. ข้อดีข้อเสียของการท่องเที่ยว
 - 5. แหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญในอำเภอแก่งคอย
 - 6. ประวัติความเป็นมาของอำเภอแก่งคอย
 - 7. สภาพภูมิประเทศและภูมิอากาศ
 - 8. จำนวนประชากร
 - 9. อาชีพของอำเภอแก่งคอย
 - 10. แหล่งการเรียนรู้ที่สำคัญในอำเภอแก่งคอย
6. นักเรียนคิดว่าการเรียนรู้เรื่องราวของแหล่งท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัดสระบุรี มีความสำคัญอย่างไรต่อชุมชนเมืองแก่งคอยบ้าง
- 1. ทำให้รู้จักสถานที่ต่างๆในอำเภอแก่งคอยมากขึ้น
 - 2. ทำให้มีความภาคภูมิใจ
 - 3. ทำให้รู้จักอนุรักษ์สถานที่ท่องเที่ยว
 - 4. สามารถนำเที่ยวให้กับชาวต่างชาติ
 - 5. ทำให้มีความรู้ในเรื่องประวัติความเป็นมา
 - 6. ทำให้เรียนรู้ภูมิปัญญาท้องถิ่น

☆ ขอขอบพระคุณทุกท่านที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม ☆

มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

ภาคผนวก จ

แบบประเมินค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบสอบถาม

**แบบประเมินค่าดัชนีความสอดคล้อง
ของแบบสอบถาม**

คำชี้แจง โปรดพิจารณาแบบสอบถาม และให้คะแนนความสอดคล้องของแบบสอบถาม การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น เรื่องท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัดสระบุรี สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยกาเครื่องหมาย (✓) ลงในช่องคะแนน ของแบบประเมินในแต่ละข้อและให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

ข้อ	ประเด็น	ระดับความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
		+1	0	-1	
1.	ความสอดคล้องของข้อคำถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามกับวัตถุประสงค์ของการสอบถาม
2.	ความสอดคล้องของข้อคำถามเกี่ยวกับความต้องการเรียนรู้หรือให้โรงเรียนจัดการศึกษาเกี่ยวกับเรื่อง ท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัดสระบุรีของนักเรียนกับวัตถุประสงค์ของการสอบถาม
3.	ความสอดคล้องของข้อคำถามเกี่ยวกับลักษณะการวัดและประเมินผลกับวัตถุประสงค์ของการสอบถาม
4.	ความสอดคล้องของข้อคำถามเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้การสอนเรื่องท่องเที่ยวเมืองแก่งคอยกับวัตถุประสงค์ของการสอบถาม

ข้อ	ประเด็น	ระดับความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
		+1	0	-1	
5.	ความสอดคล้องของข้อคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่นักเรียนต้องการเรียน เรื่อง ท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย กับวัตถุประสงค์ของการสอบถาม
6.	ความสอดคล้องของข้อคำถามเกี่ยวกับความสำคัญและความจำเป็นของการเรียน เรื่อง ท่องเที่ยวเมืองแก่งคอยกับวัตถุประสงค์ของการสอบถาม

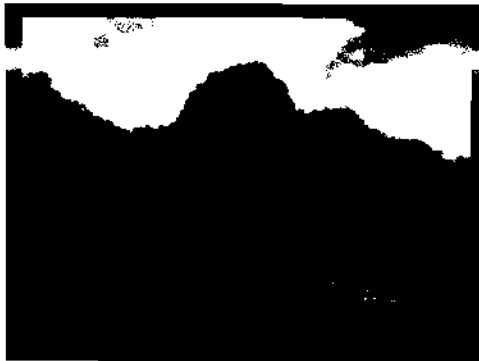
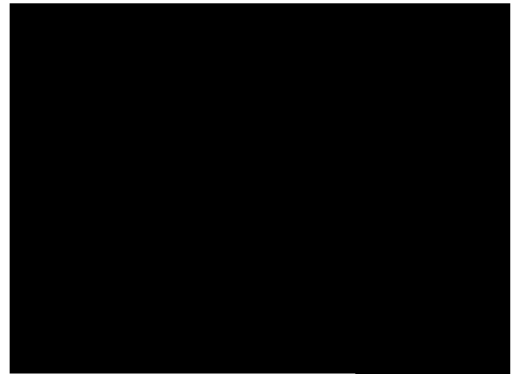
มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

ภาคผนวก จ

หลักสูตรท้องถิ่นเรื่องท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย

หลักศิลา ท้องถิ่น

เรื่องท้องเที่ยวเมืองแก่งคอย

หลักสูตรท้องถิ่นเรื่องท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัด สระบุรี
โรงเรียนเทศบาลบ้านม่วง
กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ)

- ☆ ความสำคัญ
 - ☆ หลักการ
- ☆ วิสัยทัศน์
 - ☆ จุดมุ่งหมาย
- ☆ สาระ
- ☆ มาตรฐานการเรียนรู้
- ☆ มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น (ช่วงชั้นที่ 3)
 - ☆ ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง
 - ☆ คำอธิบายรายวิชา
- ☆ ขอบข่ายเนื้อหา หน่วย ท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย
- ☆ โครงสร้างหลักสูตร
- ☆ คุณภาพของผู้เรียน คุณลักษณะอันพึงประสงค์
- ☆ แนวทางการจัดการเรียนการสอน
 - ☆ สื่อการเรียนการสอน
 - ☆ แหล่งการเรียนรู้
 - ☆ กระบวนการวัดผลและการประเมินผล

หลักสูตรท้องถิ่นเรื่องท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัด สระบุรี
โรงเรียนเทศบาลบ้านม่วง
กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ)

ความสำคัญ

ปัจจุบันนี้นับได้ว่าเป็นยุคแห่งสังคมข่าวสาร ภาษาต่างประเทศมีความจำเป็นในการติดต่อสื่อสารเป็นอย่างยิ่ง ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหนึ่งทั่วโลกใช้ในการสื่อสารเป็นภาษาสากล และหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานกำหนดให้ผู้เรียนได้เรียนภาษาอังกฤษอย่างต่อเนื่อง ตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาถึงมัธยมศึกษา ผู้เรียนจะมีเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษ สามารถใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ เพื่อแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ และศึกษาต่อในระดับสูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลก และสามารถถ่ายทอดความคิด วัฒนธรรม ไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์ ในขณะเดียวกัน เพื่อสนองนโยบายของประเทศในด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยว ซึ่งเป็นธุรกิจที่ทำรายได้ให้กับประเทศค่อนข้างสูง

หลักการ

หลักสูตรท้องถิ่นเรื่อง ท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัด สระบุรี พัฒนาขึ้นโดยมีหลักในการสร้างหลักสูตรดังต่อไปนี้

1. เป็นหลักสูตรที่มุ่งตอบสนองความต้องการของท้องถิ่น
2. เป็นหลักสูตรที่มุ่งสร้างความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวของท้องถิ่น และส่งเสริมความสามารถทักษะในการใช้ภาษาอังกฤษ เพื่อถ่ายทอดเรื่องราวของท้องถิ่นไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์
3. เป็นหลักสูตรที่มุ่งส่งเสริมคุณธรรม จริยธรรมที่พึงมีให้กับผู้เรียน
4. เป็นหลักสูตรที่ผลเรียนมีเจตคติที่ดีต่อท้องถิ่นของตน โดยมุ่งเน้นการสร้างความรักทำให้เกิดความภูมิใจในท้องถิ่นของตน

วิสัยทัศน์

การจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานมีความคาดหวังว่าเมื่อผู้เรียนเรียนภาษาต่างประเทศอย่างต่อเนื่องตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาถึงชั้นมัธยมศึกษา ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ สามารถใช้ภาษาต่างประเทศ สื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพและศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลก และสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์

จุดมุ่งหมาย

ในการจัดทำหลักสูตรท้องถิ่น เรื่อง ท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย มีจุดมุ่งหมายดังนี้

1. เพื่อให้สามารถใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์ต่างๆ ที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยว ได้ถูกต้องตามหลักภาษาและเหมาะสมกับวัฒนธรรม
2. เพื่อให้สามารถใช้ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ จากแหล่งการเรียนรู้ได้อย่างหลากหลาย
3. เพื่อให้สามารถพัฒนาการใช้ภาษาในการศึกษา และเป็นพื้นฐานการประกอบอาชีพเกี่ยวกับการท่องเที่ยว
4. เพื่อให้เกิดเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษ เห็นประโยชน์และคุณค่าของภาษาอังกฤษในการแสวงหาความรู้ และการประกอบอาชีพเกี่ยวกับการท่องเที่ยว
5. เพื่อให้มีคุณธรรม จริยธรรมในการดำรงชีวิตประจำวัน เป็นพลเมืองที่ดีของประเทศไทย

สาระ

สาระที่เป็นองค์ความรู้ของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ หลักสูตรท้องถิ่น ท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย ประกอบด้วย

สาระที่ 1	ภาษาเพื่อการสื่อสาร
สาระที่ 2	ภาษาและวัฒนธรรม
สาระที่ 3	ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น
สาระที่ 4	ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐานการเรียนรู้

มาตรฐานการเรียนรู้การศึกษาขั้นพื้นฐาน

สาระที่ 1 : ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ค 1.1 เข้าใจกระบวนการฟังและอ่าน สามารถตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และนำความรู้มาใช้อย่างมีวิจารณญาณ

มาตรฐานที่ ค 1.2 มีทักษะในการสื่อสารทางภาษา แลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร และแสดงความรู้สึกและความคิดเห็นโดยใช้เทคโนโลยีและการจัดการที่เหมาะสมเพื่อการเรียนตลอดชีวิต

มาตรฐานที่ ค 1.3 เข้าใจกระบวนการพูด การเขียนและการสื่อสาร ข้อมูล ความคิดเห็น และความคิดรวบยอดในเรื่องต่าง ๆ ได้อย่างสร้างสรรค์ มีประสิทธิภาพและมีสุนทรียภาพ

สาระที่ 2 : ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ค 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาและนำไปใช้ได้เหมาะสมกับกาลเทศะ

มาตรฐาน ค 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่าง ระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างมีวิจารณญาณ

สาระที่ 3 : ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐาน ค 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาที่มีความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนาและเปิดโลกทัศน์ของตน

สาระที่ 4 : ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ค 4.1 สามารถใช้ภาษาต่างประเทศตามสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษาชุมชนและสังคม

มาตรฐาน ค 4.2 สามารถใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ การศึกษาต่อ การประกอบอาชีพ การสร้างความร่วมมือ และการอยู่ร่วมกันในสังคม

มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น (ช่วงชั้นที่ 3)

สาระที่ 1 : ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ค 1.1 เข้าใจกระบวนการฟังและอ่าน สามารถตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และนำความรู้มาใช้อย่างมีวิจารณญาณ

1. เข้าใจภาษา ท่าทาง น้ำเสียง ความรู้สึกของผู้พูด รวมทั้งเข้าใจคำสั่ง คำขอร้อง คำแนะนำ คำอธิบาย ที่พบในสื่อจริง

2. อ่านออกเสียงบทอ่านได้ถูกต้อง ตามหลักการออกเสียง และเหมาะสมกับเนื้อหาที่อ่าน

3. เข้าใจและตีความสื่อที่ไม่ใช่ความเรียง (Non - text information) ในรูปแบบต่าง ๆ โดยถ่ายโอนเป็นข้อความ ที่ใช้ถ้อยคำของตนเอง หรือถ่ายโอนข้อความที่เป็นสื่อที่ไม่ใช่ความเรียง

4. เข้าใจ ตีความและแสดงความคิดเห็น เกี่ยวกับข้อความ ข้อมูลและข่าวสารจากสื่อสิ่งพิมพ์ หรือสื่ออิเล็กทรอนิกส์ เกี่ยวกับเรื่องที่อยู่ในความสนใจในชีวิตประจำวัน

สาระที่ 1 : ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐานที่ ด 1.2 มีทักษะในการสื่อสารทางภาษา แลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร และแสดงความรู้สึกและความคิดเห็นโดยใช้เทคโนโลยีและการจัดการที่เหมาะสมเพื่อการเรียนตลอดชีวิต

1. ใช้ภาษาตามมารยาททางสังคมเพื่อสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและสามารถดำเนินการสื่อสารอย่างต่อเนื่อง โดยใช้สื่อเทคโนโลยีที่มีอยู่ในแหล่งการเรียนรู้ทั้งในและนอกสถานศึกษา

2. ใช้ภาษาเพื่อแสดงความคิดเห็นแสดงความต้องการของคนเสนอความช่วยเหลือและบริการแก่ผู้อื่นและวางแผนในการเรียน โดยใช้สื่อเทคโนโลยีที่มีอยู่ในแหล่งการเรียนรู้ทั้งในและนอกสถานศึกษา

3. ใช้ภาษาเพื่อขอและให้ข้อมูลอธิบาย บรรยายเปรียบเทียบเรื่องราวต่างๆ ในชีวิตประจำวันประสบการณ์ของตนเอง และสิ่งที่ตนสนใจสร้างองค์ความรู้โดยใช้ประโยชน์จากสื่อการเรียนทางภาษาและผลจากการฝึกทักษะต่างๆ รวมทั้งวางแผนในการเรียนและอาชีพ

4. ใช้ภาษาเพื่อแสดงความรู้สึกของตนเกี่ยวกับเรื่องราวต่างๆในชีวิตประจำวัน และโครงการในอนาคตพร้อมทั้งให้เหตุผลจากสื่อการเรียนทางภาษาและฝึกทักษะต่างๆ รวมทั้งแสวงหาวิธีการเรียนภาษาต่างประเทศที่เหมาะสมกับตนเอง

สาระที่ 1 : ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐานที่ ด 1.3 เข้าใจกระบวนการพูด การเขียนและการสื่อสาร ข้อมูล ความคิดเห็น และความคิดรวบยอดในเรื่องต่าง ๆ ได้อย่างสร้างสรรค์ มีประสิทธิภาพและมีสุนทรีย์ภาพ

1. นำเสนอข้อมูลเรื่องราวสั้นๆหรือกิจวัตรประจำวัน ประสบการณ์รวมทั้งเหตุการณ์ทั่วไป

2. นำเสนอความคิดรวบยอดเกี่ยวกับประสบการณ์ส่วนตัวหรือเหตุการณ์ต่างๆ

3. นำเสนอความคิดเห็น ที่มีต่อเหตุการณ์ต่างๆในท้องถิ่นและสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์

4. นำเสนอบทเพลง บทละครสั้น (Skit) เหตุการณ์ บทกวี หรือข้อมูลจากสื่อประเภทต่างๆ ตามความสนใจ ด้วยความสนุกสนาน

สาระที่ 2 : ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ด 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาและนำไปใช้ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

1. ใช้ภาษาและท่าทางในการสื่อสารได้อย่างเหมาะสมกับระดับบุคคล และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

2. รู้ที่มาและเหตุผลของงานประเพณี วันสำคัญของชาติ ศาสนา และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

สาระที่ 2 : ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ด 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่าง ระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างมีวิจารณญาณ

1. เข้าใจความแตกต่าง ระหว่างภาษาต่างประเทศกับภาษาไทยในเรื่องคำ วลีสำนวน ประโยค และข้อความที่ซับซ้อน และนำไปใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม
2. เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับของไทยที่มีอิทธิพลต่อการใช้ภาษา และนำไปใช้ได้เหมาะสม
3. เห็นประโยชน์ของการรู้ภาษาต่างประเทศในการแสวงหาความรู้ การเข้าสังคมและอาชีพ
4. เห็นคุณค่าและเข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมทางภาษาและวัฒนธรรมตามความสนใจ

5. ตระหนักในคุณค่าของภาษาและวัฒนธรรมที่เรียนและนำความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับภาษาและวัฒนธรรมมาประยุกต์ในการพัฒนาตนเอง ครอบครัวชุมชน และสังคม

สาระที่ 3 : ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐาน ด 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาที่มีความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนาและเปิดโลกทัศน์ของตน

1. เข้าใจและถ่ายทอดเนื้อหาสาระภาษาต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นๆ จากแหล่งข้อมูลที่หลากหลาย
2. ใช้ภาษาต่างประเทศในการแสวงหาความรู้ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นๆ ด้วยวิธีการที่หลากหลาย

สาระที่ 4 : ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ด 4.1 สามารถใช้ภาษาต่างประเทศตามสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษาชุมชนและสังคม

1. ใช้ภาษาต่างประเทศตามสถานการณ์ต่าง ๆ ภายในสถานศึกษาและชุมชนด้วยวิธีการและรูปแบบที่หลากหลาย
 2. ใช้ภาษาต่างประเทศสื่อสารในรูปแบบต่างๆกับบุคคลภายในสถานศึกษาและชุมชน
- สาระที่ 4 : ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ด 4.2 สามารถใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ การศึกษาต่อ การประกอบอาชีพ การสร้างความร่วมมือ และการอยู่ร่วมกันในสังคม

1. ใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารในการทำงานและสมัครงานในสถานการณ์จำลองหรือสถานการณ์จริง
2. ใช้ภาษาต่างประเทศในการปฏิบัติงานร่วมกับผู้อื่นอย่างมีความสุข โดยรู้จักควบคุมตนเอง รับฟังความคิดเห็นของผู้อื่นแสดงความคิดเห็นของตนเองอย่างเหมาะสม และเจรจาโน้มน้าว ต่อรองอย่างมีเหตุผล

3. ใช้ภาษาต่างประเทศเฉพาะด้านเพื่อการสื่อสารการจัดการด้านการเรียน การศึกษา ต่อ และ/หรือด้านอาชีพ

4. ใช้ภาษาต่างประเทศเผยแพร่ ประชาสัมพันธ์ ข้อมูลข่าวสารของชุมชนท้องถิ่น หรือประเทศชาติ ในการส่งเสริมหรือสร้างความร่วมมือในสังคม

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

1. เข้าใจภาษา ท่าทาง น้ำเสียง ความรู้สึกของผู้พูด รวมทั้งเข้าใจคำสั่ง คำขอร้อง คำแนะนำ คำอธิบาย ที่พบในสื่อจริง

2. ออกเสียงบทอ่านได้ถูกต้อง ตามหลักการออกเสียง และเหมาะสมกับเนื้อหาที่อ่าน

3. เข้าใจและตีความสื่อที่ไม่ใช่ความเรียง (Non - text Information) ในรูปแบบต่าง ๆ โดยถ่ายโอนเป็นข้อความ ที่ใช้ถ้อยคำของตนเอง หรือถ่ายโอนข้อความ เป็นสื่อที่ไม่ใช่ความเรียง

4. เข้าใจ ตีความและแสดงความคิดเห็น เกี่ยวกับข้อความ ข้อมูลและข่าวสารจาก สื่อสิ่งพิมพ์ หรือสื่ออิเล็กทรอนิกส์ เกี่ยวกับเรื่องที่อยู่ในความสนใจในชีวิตประจำวัน

5. ใช้ภาษาตามมารยาททางสังคมเพื่อสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและสามารถ ดำเนินการสื่อสารอย่างต่อเนื่อง โดยใช้สื่อเทคโนโลยีที่มีอยู่ในแหล่งการเรียนรู้ทั้งในและนอก สถานศึกษา

6. ใช้ภาษาเพื่อแสดงความรู้สึกของตนเกี่ยวกับเรื่องราวต่างๆในชีวิตประจำวัน และ โครงการในอนาคตพร้อมทั้งให้เหตุผลจากสื่อการเรียนทางภาษาและฝึกทักษะต่างๆรวมทั้ง แสวงหาวิธีการเรียนภาษาต่างประเทศที่เหมาะสมกับตนเอง

7. ใช้ภาษาและท่าทางในการสื่อสารได้อย่างเหมาะสมกับระดับบุคคล และ วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

8. รู้ที่มาและเหตุผลของงานประเพณี วันสำคัญของชาติ ศาสนา และวัฒนธรรม ของเจ้าของภาษา

9. เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับของ ไทยที่มีอิทธิพลต่อการใช้ภาษา และนำไปใช้ได้เหมาะสม

10. เห็นประโยชน์ของการรู้ภาษาต่างประเทศในการแสวงหาความรู้ การเข้าสังคม และอาชีพ

11. เห็นคุณค่าและเข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมทางภาษาและ วัฒนธรรมตามความสนใจ

12. ตระหนักในคุณค่าของภาษาและวัฒนธรรมที่เรียนและนำความรู้ ความเข้าใจ เกี่ยวกับภาษาและวัฒนธรรมมาประยุกต์ใช้ในการพัฒนาตนเอง ครอบครัวชุมชน และสังคม

13. เข้าใจและถ่ายทอดเนื้อหาสาระภาษาต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นๆ ด้วยวิธีการที่หลากหลาย
14. ใช้ภาษาต่างประเทศตามสถานการณ์ต่างๆ ภายในสถานศึกษาและชุมชนด้วยวิธีการและรูปแบบที่หลากหลาย
15. ใช้ภาษาต่างประเทศสื่อสารในรูปแบบต่างๆ กับนักท่องเที่ยว
16. ใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารในการทำงานและสมัครงานในสถานการณ์จำลองหรือสถานการณ์จริง
17. ใช้ภาษาต่างประเทศในการปฏิบัติงานร่วมกับผู้อื่นอย่างมีความสุข โดยรู้จักควบคุมตนเอง รับฟังความคิดเห็นของผู้อื่นแสดงความคิดเห็นของตนเองอย่างเหมาะสม และเจรจาโน้มน้าว ต่อรองอย่างมีเหตุผล
18. ใช้ภาษาต่างประเทศเฉพาะด้านเพื่อการสื่อสารการจัดการด้านการเรียน การศึกษาต่อ หรือด้านอาชีพ
19. ใช้ภาษาต่างประเทศเผยแพร่ ประชาสัมพันธ์ ข้อมูลข่าวสารของชุมชนท้องถิ่นหรือประเทศชาติ ในการส่งเสริมหรือสร้างความร่วมมือในสังคม

คำอธิบายรายวิชา

มีความรู้เรื่องการอ่านออกเสียงบทอ่านตามหลักการออกเสียง ความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาต่างประเทศกับภาษาไทย ในเรื่องคำ วลี สำนวนประโยคและข้อความที่ซับซ้อน ที่มาและเหตุผลของงานประเพณี วันสำคัญของชาติ ศาสนาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา การตีความและแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับสื่อที่ไม่ใช่ความเรียงในรูปแบบต่าง ๆ ข้อความ ข้อมูล ข่าวสารจากสื่อสิ่งพิมพ์ หรือสื่ออิเล็กทรอนิกส์ ความเข้าใจภาษาท่าทาง น้ำเสียง ความรู้สึกของผู้พูด รวมทั้งคำสั่งและคำขอร้อง การใช้ภาษาตามมารยาททางสังคม เพื่อสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล แสดงความคิดเห็น แสดงความต้องการ เสนอความช่วยเหลือและบริการผู้อื่น การขอและให้ข้อมูล การอธิบาย การบรรยายเรื่องราวต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน ประสพการณ์ สิ่งที่น่าสนใจ การนำเสนอความคิดรวบยอด การเผยแพร่ ประชาสัมพันธ์ ข้อมูล ข่าวสาร การสื่อสารได้เหมาะสมกับระดับบุคคล และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา การใช้บทเพลง เหตุการณ์ บทกวี หรือข้อมูลจากสื่อประเภทต่าง ๆ สื่อเทคโนโลยีที่มีอยู่ทั้งในและนอกห้องเรียนเพื่อฝึกทักษะทางภาษาและสร้างความรู้ การใช้กลยุทธ์การจำขั้นสูง การถามเพื่อให้ได้คำตอบที่แสดงข้อเท็จจริง ความคิดเห็นและความเข้าใจ การใช้กระบวนการคิดอย่างมีวิจารณญาณในการประเมินข้อมูลเพื่อสรุปอ้างอิง ปรับความคิดและนำมาวางแผนอย่างเป็นระบบ การใช้ทักษะการคิดสร้างสรรค์เพื่อสร้างหรือแสวงหาแนวคิดใหม่และทักษะการประเมินตนเองในการปรับปรุงและการพัฒนาการเรียนภาษาต่างประเทศเพื่อให้ผู้เรียนมีความสุข

แสดงออกอย่างอิสระเห็นคุณค่าของภาษาและเข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมตามความสนใจ นำความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับภาษาและวัฒนธรรมมาประยุกต์ในการพัฒนาตนเอง ครอบครัว ชุมชน สังคมและเพื่อการเข้าสู่อาชีพ สังคม และการแสวงหาความรู้ด้วยเจตคติที่ดี ศึกษาความเป็นมาของท้องถิ่น อาชีพในท้องถิ่น จัดทำการพัฒนาหลักสูตร รวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับการประกอบอาชีพ การดำเนินงาน ปัญหา อุปสรรค นำมาวิเคราะห์ อภิปรายสรุปผล อภิปรายซักถามความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับ ความหมาย ประวัติความเป็นมา ความหมายของการท่องเที่ยว การพัฒนาการท่องเที่ยว ตลาดการท่องเที่ยว ประเภทของการท่องเที่ยว และประวัติความเป็นมาของสถานที่ท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย นำชาวต่างประเทศเที่ยวโดยใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เห็นความสำคัญและเห็นคุณค่าของทรัพยากรท่องเที่ยวในท้องถิ่น มีความภาคภูมิใจ เห็นแนวทางในการประกอบอาชีพในอนาคต

ขอบข่ายเนื้อหา หน่วย ท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย

เพื่อให้การศึกษาของหลักสูตรท้องถิ่น เรื่องท่องเที่ยวแก่งคอย เป็นไปตามมาตรฐานการศึกษา จุดมุ่งหมาย หลักการของหลักสูตร และเพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ เกิดทักษะการสื่อสาร เน้นการพัฒนาสมรรถภาพของผู้เรียนให้มีทักษะการแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง มีทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่น และมีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ ได้แก่ มีความรับผิดชอบ มีความคิดสร้างสรรค์ มีความอดทน มีความรับผิดชอบต่อหน้าที่ มีน้ำใจ รู้จักกาลเทศะ มีความกระตือรือร้น มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี ตรงต่อเวลา มีความซื่อสัตย์ การกล้าแสดงออก การมีนิสัยรักการทำงาน มีความมั่นใจในตนเองในการใช้ภาษาอังกฤษ สามารถนำความรู้และทักษะที่ได้รับจากการเรียนไปประกอบอาชีพและอนุรักษ์ภูมิปัญญาของท้องถิ่น จึงได้กำหนดขอบข่ายเนื้อหา หน่วย ท่องเที่ยวเมืองแก่งคอยดังนี้

เนื้อหา	เวลาเรียน		
	ทฤษฎี	ปฏิบัติ	รวม
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 : Greeting	1	1	2
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 : Travel Around Kaengkhoi	1	1	2
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 : Pha Sa Det	1	2	3
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 : The World War II Monument	-	1	1
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5 : Phraphuttabat Noi	1	-	1
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6 : Pha Tat Charentham	-	1	1

เนื้อหา	เวลาเรียน		
	ทฤษฎี	ปฏิบัติ	รวม
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 7: Tham Phra Po Thi Sat	1	-	1
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 8 : Sitha Royal Palace	1	-	1
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 9 :Attraction Places	-	1	2
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 10 :Situation		2	2
รวม	8	9	17

โครงสร้างหลักสูตร

โครงสร้างหลักสูตรท้องถิ่น เรื่องท่องเที่ยวแห่งคอย ได้กำหนดแนวทางตามหลักสูตร การศึกษาขั้นพื้นฐานวิชาภาษาอังกฤษทุกช่วงชั้น โดยเน้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารภาษา และวัฒนธรรม ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มวิชาอื่น และภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชน และโลก โดยให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ใช้ภาษาเพื่อเข้าสู่สังคมและวัฒนธรรม และใช้ภาษาให้สัมพันธ์กับการเรียนรู้ตามช่วงชั้น

โครงสร้างหลักสูตรท่องเที่ยว

ระดับ ช่วงชั้น	บริบทการใช้ภาษา	ทักษะ การปฏิบัติ	หัวเรื่อง (Topic)
ม.1-3	<ul style="list-style-type: none"> - ภาษาสนทนาที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวที่มีบริบทมากขึ้น - ใช้ภาษาในการสื่อความรู้ ความคิด และแสดงความคิดเห็น ได้ทั้งการพูดและการเขียนในลักษณะต่างๆตามบริบทของการท่องเที่ยว - เขียนประโยคที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวได้ - ภาษาสนทนาที่เกี่ยวข้อง 	<ul style="list-style-type: none"> - ฟัง - พูด - อ่าน - เขียน 	1. Vocabulary 1.1. Natural Resources <ul style="list-style-type: none"> - Area - Territory - The Landscapes - The Weather - The Communication - The river 1.2. Tourist Attractions <ul style="list-style-type: none"> - Historical Place

ระดับ ช่วงชั้น	บริบทการใช้ภาษา	ทักษะ การ ปฏิบัติ	หัวข้อเรื่อง (Topic)
ม.1-3	<p>การท่องเที่ยวที่มีบริบทมากขึ้น</p> <ul style="list-style-type: none"> - ใช้ภาษาในการสื่อความรู้ ความคิด และแสดงความคิดเห็น ได้ทั้งการพูดและการเขียนใน ลักษณะต่างๆตามบริบทของการท่องเที่ยว - เขียนประโยคที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยวได้ 	<ul style="list-style-type: none"> - ฟัง - พูด - อ่าน - เขียน 	<ul style="list-style-type: none"> - Places of Interest 1.3. Directions 2. Tourist Conversation 2.1. Greeting 2.2. Attraction Places

คุณภาพของผู้เรียน/ คุณลักษณะอันพึงประสงค์

สาระการเรียนรู้วิชาภาษาต่างประเทศ เป็นสาระการเรียนรู้ที่เสริมสร้างพื้นฐานความเป็นมนุษย์และสร้างศักยภาพในการคิดและการทำงานอย่างสร้างสรรค์ เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร การเรียนภาษาต่างประเทศจะช่วยให้ผู้เรียนมีวิสัยทัศน์ กว้างไกลและเกิดความมั่นใจในการที่จะสื่อสารกับชาวต่างประเทศ มีเจตคติที่ดีต่อภาษาและวัฒนธรรมต่างประเทศ โดยยังความภาคภูมิใจในภาษาและวัฒนธรรมไทย

แนวทางการจัดการเรียนการสอน

เพื่อให้หลักสูตรท้องถิ่น เรื่องท่องเที่ยวแก่งคอย บรรลุตามวัตถุประสงค์ มีแนวดำเนินการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กระบวนการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ตามหลักสูตรท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย มุ่งให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถในด้านการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยสามารถใช้ภาษาเพื่อเข้าสู่สังคมและวัฒนธรรม และสามารถใช้ภาษาให้สัมพันธ์กับการเรียนรู้ตามกระบวนการดังนี้

1. จัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยมุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีความรู้ ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการท่องเที่ยว และกระบวนการเรียนรู้ที่ผู้เรียนได้เรียนรู้ด้วยตนเองจากบริบทของการท่องเที่ยว ตลอดจนมีส่วนร่วมในการกำหนดจุดประสงค์ เนื้อหา กิจกรรมและ

การประเมินผล และได้รับการฝึกฝนเพื่อให้เกิดทักษะทางภาษาและทักษะการเรียนรู้ที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยว

2. จัดการเรียนรู้เพื่อการสื่อสาร โดยใช้ทักษะการปฏิบัติทางภาษาทั้ง 4 ทักษะ คือ ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน โดยเน้นให้ผู้เรียนมีโอกาสฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริงของการท่องเที่ยว

3. จัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษเกี่ยวกับการท่องเที่ยวให้เชื่อมโยงกับชีวิตจริงในสถานการณ์ที่หลากหลาย โดยเน้นการแสวงหาความรู้จากแหล่งการเรียนรู้ทั้งในและนอกห้องเรียนที่สอดคล้องกับสังคมและท้องถิ่น

สื่อการเรียนรู้

1. ใบความรู้สถานที่ท่องเที่ยว
2. ใบงานการปฏิบัติงาน
3. บทสนทนาในการนำเที่ยว
4. แบบสังเกตพฤติกรรมนักเรียนในการทำงาน
5. บันทึกผลการจัดการเรียนรู้
6. สื่อ "Travel around Kaengkhoi"
7. สื่อ "แก่งคอยเมืองน่าอยู่"

แหล่งการเรียนรู้

ในการเรียนรู้ตามหลักสูตรท้องถิ่น เรื่องท่องเที่ยวแก่งคอย มีแหล่งการเรียนรู้ที่สามารถให้ผู้เรียนศึกษาค้นคว้าหาความรู้ได้ดังนี้

1. สถานที่ท่องเที่ยวที่สำคัญต่างๆ เช่น พิพิธภัณฑ์ โบราณสถาน ผาเสด็จ ถ้ำพระโพธิสัตว์ พระบวรราชวังสีทา อนุสาวรีย์ที่ระลึกภัยสงครามโลกครั้งที่ 2 พระพุทธรูปน้อย ถ้ำพระธาตุเจริญธรรม ฯลฯ
2. ห้องสมุดของโรงเรียนหรือสถาบันการศึกษาต่างๆ
3. ศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเอง (Self-Access Learning Centre)
4. ห้องสมุดอิเล็กทรอนิกส์ (Internet)
5. สำนักงานการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย หรือตัวแทนในจังหวัดต่างๆ
6. สถานบริการต่างๆ เช่น สนามบิน สถานีขนส่งต่างๆ ตลอดจนโรงแรม

7. เอกสารประชาสัมพันธ์ที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยวต่างๆ เช่นวารสาร นิตยสาร แผ่นพับ

กระบวนการวัดผลและการประเมินผล

กระบวนการวัดผลและประเมินผล เป็นการวัดความสามารถในการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษด้านการใช้ภาษาเพื่อเข้าสู่สังคมและวัฒนธรรม ภาษากับความสัมพันธ์กับการเรียนรู้วิชาอื่น และภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลกเกี่ยวกับการท่องเที่ยว โดยเน้นให้ผู้เรียนแสดงออกจริง ซึ่งสะท้อนให้เห็นความสามารถในการใช้ภาษาได้ตามสภาพจริง ผลการวัดและประเมินผลแสดงให้เห็นความสามารถของผู้เรียนตามช่วงชั้น ซึ่งเป็นข้อมูลนำไปพัฒนาผู้เรียนและการจัดการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น ดังนี้

1. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 40 ข้อ กำหนดเกณฑ์ตอบถูกข้อละ 1 คะแนน คะแนนเต็มรวม 40 คะแนน เป็นการทดสอบความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับอำเภอแก่งคอย และความรู้ด้านภาษาอังกฤษ

2. แบบประเมินทักษะการสื่อสาร ได้แก่ แบบประเมินทักษะทางภาษาอังกฤษ ทั้ง 4 ทักษะ ได้แก่ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่านและทักษะการเขียน การจัดทำผลงานและการแสดงบทบาทสมมุติ กำหนดเป็นคะแนนเต็ม 100 คะแนน

3. แบบวัดเจตคติต่อการเรียนรู้หลักสูตร เป็นแบบวัดเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้หลักสูตร จำนวน 20 ข้อ

4. การวัดผลตามสภาพที่แท้จริง

- ชิ้นงาน
- โครงการเกี่ยวกับการท่องเที่ยว
- การวาดภาพ เกี่ยวกับการท่องเที่ยว
- การแสดงบทบาทสมมุติ (Role Play) เกี่ยวกับการท่องเที่ยว
- หนังสือเล่มเล็กเกี่ยวกับการท่องเที่ยว
- แผ่นพับ แผ่นปลิว แผ่นโฆษณา เกี่ยวกับการท่องเที่ยว
- การนำเสนองาน

มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

ภาคผนวก ข
แผนการจัดการเรียนรู้

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง Greeting

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
ระยะเวลา 2 ชั่วโมง

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระวิชา อ 32101

1. สาระสำคัญ

การพูดทักทาย ถาม-บอกรู้ชื่อ การกล่าวลา การแนะนำตัวเอง เป็นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ผู้เรียนต้องเรียนรู้การออกเสียงเน้นหนักในประโยคได้ถูกต้อง บอกวัฒนธรรมที่สอดคล้องแทรกอยู่ในภาษาได้ เพื่อให้การสื่อสารถูกต้องตามกาลเทศะ

2. จุดประสงค์การเรียนรู้

1. กล่าวคำทักทาย แนะนำตนเอง การกล่าวลาได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมกับกาลเทศะ
2. มีความรู้และเข้าใจคำศัพท์ สำนวน ที่ใช้ในการสนทนาเบื้องต้น
3. พูดสื่อความเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน
4. อ่านออกเสียงเน้นหนักในประโยคได้ถูกต้องตามหลักภาษา

3. เนื้อหา

1. การทักทายอย่างเป็นทางการ (Greet People Formally) : Good morning , Good afternoon , It's nice to meet you.
2. การกล่าวลา (Say Goodbye) : Goodbye , Bye - bye , See you later.
3. การแนะนำตนเอง : My name is , I'm
4. Wh-Question : What is your name?
Where are you from? / Where do you come from?
5. ไวยากรณ์
 1. Verb to be : Present Simple Tense
I'm / I am Miss Harris.
 2. Personal Pronoun : I , You , We , They , He , She , It

6. วัฒนธรรม

1. Good morning ใช้ทักทายตั้งแต่หลังเที่ยงคืนจนถึงเที่ยงวัน
2. Good afternoon ใช้ทักทายจากเที่ยงวันไปจนถึงประมาณ 17.00 นาฬิกา
3. Good night ใช้กล่าวอำลาตอนกลางคืน

4. กิจกรรมการจัดการเรียนรู้

ขั้นนำ

1. ครูทักทายและแนะนำตนเองอย่างเป็นทางการ เช่น
T: Good morning. My name is Wanida.
2. นักเรียนร้องเพลง Good morning ใช้ทำนองเพลง Happy Birthday

Good morning

- Good morning to you.
Good morning to you.
Good morning , my dear friends.
Good morning to you.

ขั้นสอน

1. ครูพูดทักทายและแนะนำตนเอง

T: Good morning everybody. My name isให้นักเรียนพูดทักทายครูดังนี้

T: Greet me. Say "Good morning....."

2. หมุนเข็มนาฬิกาให้เป็นเวลาในช่องต่างๆ แล้วกล่าวทักทายตามช่วงเวลานั้น ๆ
3. นักเรียนแบ่งกลุ่มๆละ 4 คน ฝึกพูดทักทายและแนะนำตนเอง

S1: Good morning . My name is

What is your name?

S2: บอกชื่อตนเอง My name is...../ I'm

4. นักเรียนเล่นเกม The Greeting Circle ดังนี้

- นักเรียนยืนเป็นวงกลมซ้อนกันสองวง เมื่อครูเปิดเพลงหรือพูดว่า "GO" ให้นักเรียนวงนอกเดินตามเข็มนาฬิกา วงในเดินทวนเข็มนาฬิกา นักเรียนหันหน้าเข้าหากันในขณะเดิน เมื่อครูหยุดเพลง หรือพูด "STOP" นักเรียนทุกคนหยุดเดิน และทักทายเพื่อนที่หันหน้าตรงกับตน เช่น

S1: Good morning. I'm.....

S2: Good morning. My name's.....

5. นักเรียนบอกคำและสำนวนที่ใช้ในการทักทาย และการกล่าวลา ที่เคยเรียนมาแล้วครูเขียนบนกระดาน และแนะนำเพื่อเพิ่มเติมจากที่นักเรียนบอก

6. นักเรียนจับคู่ฝึกสนทนา โดยใช้สถานการณ์สมมติ

A: Good morning . How are you today?

B: Good morning. I'm fine . Thank you. And you?

A: I'm fine . Thank you

7. นักเรียนอาสาสมัคร 5-6 คู่ พูดยุทธสนทนา โดยเปลี่ยนคำทักทาย

8. นักเรียนจับคู่ฝึกพูดยุทธสนทนา

9. เมื่อนักเรียนอ่านแถบประโยคสนทนาตามครู เมื่อนักเรียนพูดคล่องแล้วให้เปลี่ยนเป็นบทสนทนา ต่อไปนี้

Rujira: Good morning. My name is Rujira. What is your name?

Mr. Jhonnell: Good morning. My name is Jhonnell.

Rujira: Where are you from?

Mr. Jhonnell: I'm from

Rujira: How long have you been in Thailand?

Mr. Jhonnell: Nine days/ Two weeks / Three months.

Rujira: Do you like Thailand?

Mr. Jhonnell: Yes. It's very nice.

Rujira: Where do you want to visit?

Mr. Jhonnell: I want to visit Wat Prakaew.

Rujira: Where are you staying now?

Mr. Jhonnell: I am staying in Bangkok.

Rujira: Where are you going next?

Mr. Jhonnell: I'm going to Kaengkhoi.

Rujira: I'm glad to meet you.

Mr. Jhonnell: I'm glad to meet you , too.

Rujira: Goodbye.

Mr. Jhonnell: Goodbye.

10. นักเรียนจับคู่พูดยุทธสนทนา

ขั้นสรุป

ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปความรู้ทั้งหมด

5. สื่อการเรียนการสอน

1. เกม The Greeting Circle
2. แถบประโยคสนทนา
3. เพลง Good morning
4. สถานการณ์สมมุติ
5. นาฬิกา
6. Work Sheet

6. การวัดและประเมินผล

1. การสังเกต
 - ความสนใจในการเรียน
 - การตอบคำถาม
 - การมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม
2. การนำเสนอผลงาน
3. ตรวจ Work Sheet
4. แบบประเมินการพูดบรรยายภาษาอังกฤษ
5. แบบสังเกตพฤติกรรมการอ่าน

7. กิจกรรมเสนอแนะ

.....

.....

.....

.....

.....

Good morning. My name is A. What is your name?

Good morning. My name is B. Where are you from?

I'm from

How long have you been in Thailand?

Nine days/ Two weeks / Three months.

Worksheet

Name.....

Class..... No.....

Complete these sentences.

A: Good morning. My name is Rujira. What's your name?

B: 1)..... My name is Jhonnell.

A: Where are you 2).....from?

B: I'm from France.

A: How 3)..... have you been in Thailand?

B: Three months.

A: What 4)..... do you like to go?

B: Chiangmai.

A: 5)..... do you live now?

B: I 6)..... in Bangkok.

A: Where are you 7)..... next?

B: I'm going to Korat.

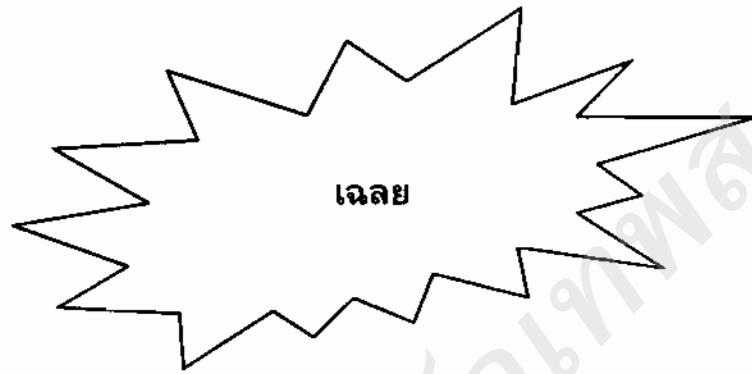
A: I'm 8)..... to meet you.

B: I'm glad to meet you, too.

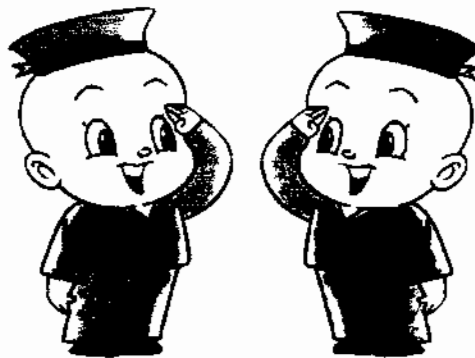
A: Goodbye. 9).....you later.

B: Goodbye.

1. Good morning
2. from
3. long
4. places
5. Where
6. live
7. going
8. glad
9. See

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง Travel around Kaengkhoi

ระยะเวลา 2 ชั่วโมง

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระวิชา อ. 32101

1. สาระสำคัญ

การเรียนรู้ภาษาอังกฤษเกี่ยวกับเรื่องราวของอำเภอแก่งคอย ซึ่งเป็นอำเภอของตนเองมีสถานที่ท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์ที่เกี่ยวกับพระมหากษัตริย์หลายพระองค์ ที่นักเรียนควรเรียนรู้อย่างยิ่ง

2. จุดประสงค์การเรียนรู้

1. ฟังประโยคบรรยายสถานที่ตั้งของอำเภอแก่งคอยแล้วสามารถตอบคำถามจากการฟังได้
2. อ่านออกเสียงประโยคที่บรรยายเกี่ยวกับอำเภอแก่งคอยได้ถูกต้อง
3. เขียนประโยคที่บรรยายเรื่องราวที่เกี่ยวกับสภาพทั่วไปของอำเภอแก่งคอยได้ถูกต้อง
4. มีความกระตือรือร้นในการร่วมกิจกรรม

3. เนื้อหา

ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับอำเภอแก่งคอย

4. กิจกรรมการจัดการเรียนรู้

ขั้นนำ

1. นักเรียนทบทวนหลักการใช้และโครงสร้างประโยค Present Simple Tense แล้วช่วยกันเขียนประโยค Present Simple Tense บนกระดานดำ

ขั้นสอน

1. นักเรียนศึกษาข้อความในใบความรู้ที่ 1 "Map of Kaengkhoi" แล้วตอบคำถาม
2. นักเรียนแบ่งกลุ่ม กลุ่มละ 7-8 คน ระดมสมองศึกษาใบความรู้ที่ 1 Map of Kaengkhoi เป็นเวลา 10 นาที ส่งตัวแทนกลุ่มพูดบรรยายเกี่ยวกับแผนที่ของ อำเภอแก่งคอย

3. นักเรียนศึกษาข้อความในใบความรู้ที่ 2 “Geography” แล้วตอบคำถาม
 4. นักเรียนแบ่งกลุ่ม กลุ่มละ 7-8 คน ระดมสมองศึกษาใบความรู้ที่ 2 “Geography” เป็นเวลา 10 นาที ส่งตัวแทนกลุ่มพูดบรรยายเกี่ยวกับอาณาเขตของ อำเภอแก่งคอย
 5. นักเรียนศึกษาข้อความในใบความรู้ที่ 3 “Physical” แล้วตอบคำถาม
 6. นักเรียนแบ่งกลุ่ม กลุ่มละ 7-8 คน ระดมสมองศึกษาใบความรู้ที่ 3 “Physical” เวลา 10 นาที ส่งตัวแทนกลุ่มพูดบรรยายเกี่ยวกับภูมิอากาศของอำเภอแก่งคอย ครูและนักเรียนช่วยกันสรุปเนื้อหาในใบงาน
 7. นักเรียนช่วยกันเขียนประโยคเกี่ยวกับอำเภอแก่งคอย ใน Work Sheet
 8. นักเรียนวาดภาพที่นักเรียนประทับใจเกี่ยวกับอำเภอแก่งคอย
 9. จัดทำแผ่นพับ “Travel around Kaengkhoi”
- ขั้นสรุป**
ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปความรู้ทั้งหมด

5. สื่อการเรียนการสอน

1. ใบความรู้ที่ 1 “Map of Kaengkhoi”
2. ใบความรู้ที่ 2 “Geography”
3. ใบความรู้ที่ 3 “Physical”
4. Work Sheet
5. Dictionary

6. การวัดและประเมินผล

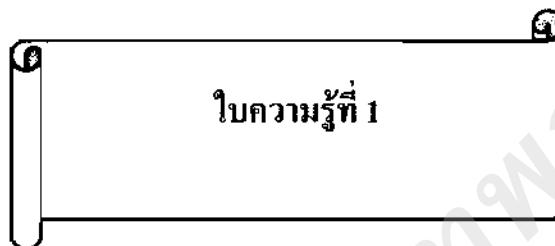
1. แบบสังเกตพฤติกรรมการเขียน
2. แบบสังเกตพฤติกรรมการอ่าน
3. แบบประเมินการพูดบรรยายภาษาอังกฤษ
4. แบบสังเกตการฉีกฟังภาษาอังกฤษ
5. ตรวจ Work Sheet

7. กิจกรรมเสนอแนะ

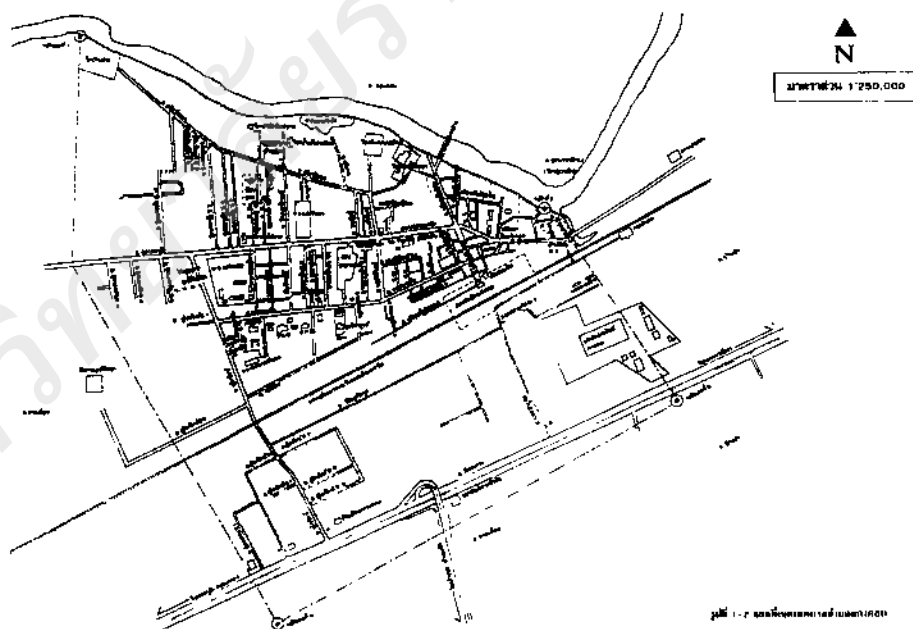
.....

.....

.....

Map of Aengkhoi

ใบความรู้ที่ 2

The Geography

The Area: 823 squares kilometers.

Territory

The North : Connected with Pattananikom District, Lopburi Province.

The South : Connected with Banna , Nakon Na Yok Province.

The East : Connected with Muak Lek , Saraburi Province.

The West : Connected with Muang , Saraburi Province.

The Landscapes

KaengKhoi is settled in the East of Saraburi province about 14kms. on Mitrpharp road to Nakon Ratchasima. It's 120 kms. far from Bangkok. The landscape is different in each area ; the table lowland and the mountain. The tableland is in the Northeast, the lowland is in the West. It has Pa Sak River that people use for farming and water supply.

ใบความรู้ที่ 3

Physical

The River

Pa Sak River that seems like the blood of Kaengkhoi for along time. It has flown through Hin Son, Tha Klau, Tha Toom, Ban Tad , Ban Pa, Song Korn, Tao Poon, Kaengkhoi and Tan Diew Sub-district. In the present we travel by boat to sight seeing along the river.

The Weather

The weather in Kaengkhoi is different. The tableland: It is hot in the hot season and it is cool in the cold season. The hills: It is rather cool in the hot season and cold in the cold season.

The Natural Resource

- Mineral , Marble and Limestone
- Forest

The Communication

The way that can come to Kaengkhoi: By the car, bus and train.

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง **Tourist Attractions in Kaengkhoi** ระยะเวลา 3 ชั่วโมง

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มวิชา อ 32201

1. สาระสำคัญ

การอ่านบทอ่านสั้นๆ เพื่อให้นักเรียนบอกรายละเอียดของข้อความที่อ่าน นักเรียนต้องมีความรู้ด้านคำศัพท์และวิธีอ่าน เพื่อช่วยให้นักเรียนหาคำตอบได้อย่างรวดเร็ว เกิดทักษะที่จะนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน และเป็นพื้นฐานการศึกษาภาษาในขั้นสูงต่อไป

2. จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถอ่านข้อความสั้นๆ แล้วตอบคำถามได้ถูกต้องจับใจความสำคัญ
2. สามารถนำครู เพื่อนๆ และนักท่องเที่ยวชมสถานที่ท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงในอำเภอแก่งคอยได้อย่างถูกต้องตามหลักภาษาและคลังแคล่ว

3. เนื้อหา

สถานที่ท่องเที่ยวในอำเภอแก่งคอย

1. ถ้ำพระโพธิสัตว์
2. พระบวรราชวังสีทา
3. ผาเสด็จ
4. อนุสาวรีย์ที่ระลึกภัยสงครามโลกครั้งที่ 2
5. พระพุทธรูปท่อน้อย
6. ถ้ำพระธาตุเจริญธรรม

4. กิจกรรมการจัดการเรียนรู้

ขั้นนำ

ครูนำนักเรียนดูวิดีโอทัศนสถานที่ท่องเที่ยวในอำเภอแก่งคอย

ขั้นสอน

1. ครูแจกใบความรู้เกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวอำเภอแก่งคอย

2. นักเรียนแบ่งออกเป็น 6 กลุ่ม กลุ่มละ 7-8 คน
 - กลุ่มที่ 1 ศึกษาใบความรู้เรื่อง ถ้าพระโพธิสัตว์
 - กลุ่มที่ 2 ศึกษาใบความรู้เรื่อง พระบรมราชวงศ์ทา
 - กลุ่มที่ 3 ศึกษาใบความรู้เรื่อง ผาเสด็จ
 - กลุ่มที่ 4 ศึกษาใบความรู้เรื่อง อนุสาวรีย์ที่ระลึกภัยสงครามโลกครั้งที่ 2
 - กลุ่มที่ 5 ศึกษาใบความรู้เรื่อง พระพุทธรูปน้อย
 - กลุ่มที่ 6 ศึกษาใบความรู้เรื่อง ถ้าพระธาตุเจรัญธรรม
 3. นักเรียนอ่านเนื้อเรื่องในใบความรู้ในใจ อภิปรายในกลุ่ม เพื่อช่วยกันสรุปใจความสำคัญของเรื่องที่อ่าน และหาความหมายของเรื่องที่อ่าน
 4. นักเรียนแต่ละกลุ่มส่งตัวแทนออกมาเล่าเรื่องให้เพื่อนฟังแล้วช่วยกันสรุปเรื่องที่อ่าน
 5. นักเรียนแต่ละกลุ่มทำความเข้าใจกับเนื้อเรื่องอีกครั้งแล้วตอบคำถามตามที่ครูกำหนดลงในใบงาน
- ขั้นสรุป**
- ครูสรุปผลการศึกษาเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวในอำเภอแก่งคอย

5. สื่อการเรียนรู้

1. ใบความรู้สถานที่ท่องเที่ยวอำเภอแก่งคอย 6 กลุ่ม
2. แบบสังเกตพฤติกรรม
3. วีดิทัศน์สถานที่ท่องเที่ยวในอำเภอแก่งคอย
4. Work Sheet

6. การวัดและประเมินผล

1. แบบประเมินการพูดบรรยายภาษาอังกฤษ
2. การสังเกต
 - ความสนใจในการเรียน
 - การพูดสนทนาโต้ตอบ
3. แบบประเมินการอ่าน

7. กิจกรรมเสนอแนะ

.....

.....

.....

.....

Tham Phra Po Thi Sat

Kaengkhoi has a long history since Tharawadee Era. It was found that the engraving of the Buddha image with many angles were on the wall of Tham Phra Pho Thi Sat. It is in Tab Kwuang Sub-district, Kaengkhoi, Saraburi. From Saraburi Province, you can go along on Mittrapharp Road around 2 kilometers. After that, turn left for around 9 kilometers. You will pass Nakkarat cavern monk office and then you will see it.

Sitha Royal Palace

It is located in Songkorn Sub-district. King Phin Kiao built the Sitha Royal Palace along the bank of the Pasak river .

Phra Chom Kiao Chaoyuhua (Rama IV) built Phra Na Rai Palace at Lopburi province. After that Rama IV commanded Phra Phin Kiao that he did not like Nakhon Ratchasima. He preferred Ban Si Tha Sub-district then he built the palace here. He resided at this palace for a long time.

After Phra Kiao died. Phra Chom Kiao would like to rebuild the palace at Bangkok.

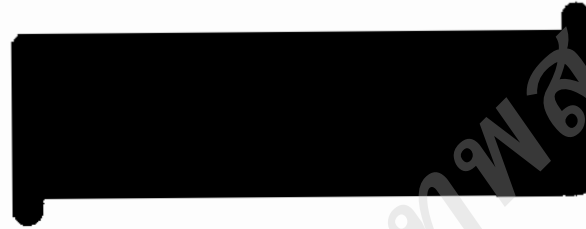

Pha Sa Det

King Chulalongkorn had the first railway line to Nakorn Ratchasima built. During the construction of the railway line there was a problem ; the worker couldn't explode the stone along the railway line and someone died of malaria. So the King and his queen came to visit and engraved their signatures on the stone. Later the building became successful and we called that station "Pha Sadet Pak"

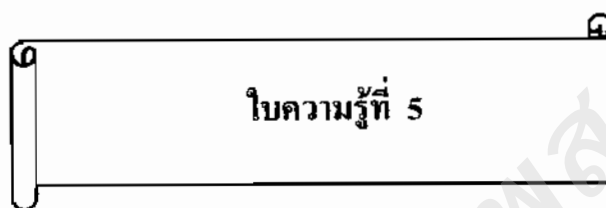
The World War II

In 2488 B.E. Kaengkhoi was bombed by missiles. They destroyed everything in town and killed many people here. During that time the people were very sad.

We built the monument of the missiles to remember the World War II at Wat Kaengkhoi.

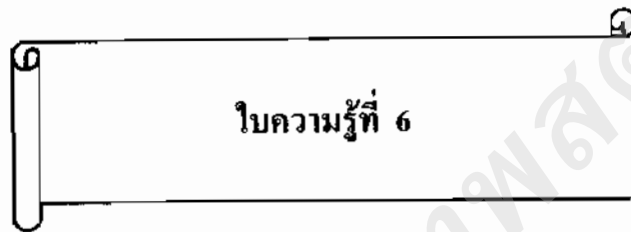
Phraphuttabat Noi

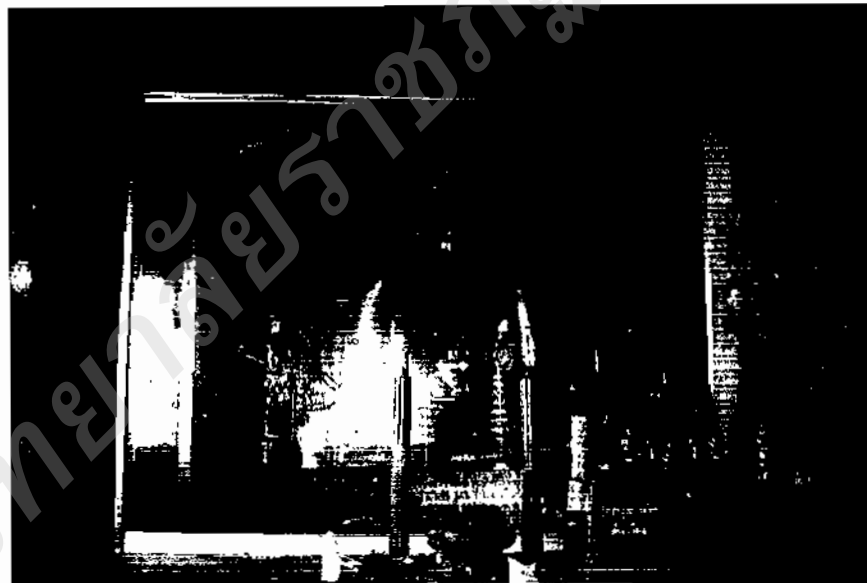
There was a footprint of Buddha, 0.5meters in width , 1.5 meters in length in Wat Phraphuttabat Noi, Village. Songkorn Sub-district This place in the valley, there was the Limestones, a beautiful sight seeing.It was far from the province 20 km

You can go on Mitrapharp Road to Kaengkhoi District. Go along Adireksan Road, turn right to SongKorn Phrabat Noi-Phukhae for 7.5 kms and you will be there.

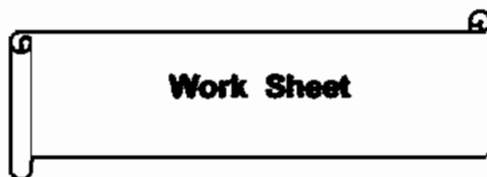

Phra Tat Charentham Cavern

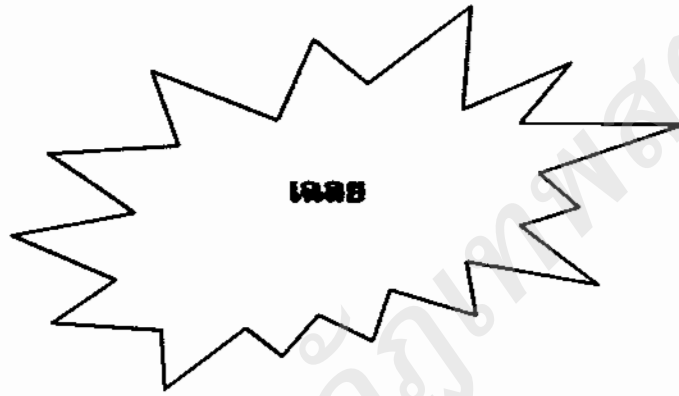
We called this place "Phra Tat Borpla" cavern. Inside the cavern, there was beautiful accumulated limestone. There has a Buddha Image in Ratanakosindra architectural style in Phatat Charentham Cavern. Approximately 22 kilometers away from Songkhorn Subdistrict to Saraburi province.

Answer these questions.

1. How big is Phraphuttabat Noi?
 - a. 1.5 meters wide and 0.5 meter long
 - b. 1 meter wide and 5 meters long
 - c. 0.5 meter wide and 1.5 meters long
 - d. 0.5 meters wide and 1 meter long
2. Where can you find the engraved Buddha with many angles on the wall?
 - a. Phra Tat Charentham cavern
 - b. Tham Phra Po Ti Sat
 - c. Sitha Royal Palace
 - d. Wat KaengKhoi
3. In which Era did the history of KaengKhoi begin?
 - a. Christian Era
 - b. Late Latin Era
 - c. Tharawadee Era
 - d. None is correct
4. What is Phraphuttabat Noi?
 - a. Monk's footprint
 - b. Giant's footprint
 - c. Bird's footprint
 - d. Buddha's footprint
5. How far is Phra Tat Charentham cavern from Saraburi province?
 - a. approximately 22 kilometers
 - b. approximately 20 kilometers
 - c. approximately 12 kilometers
 - d. approximately 10 kilometers
6. Which of the above has a missile monument?
 - a. Tham Phra Po Thi Sat
 - b. Sitha Royal Palace
 - c. Pha Sa Det
 - d. The World War II Monument
7. Which is a Palace of King Pinkao?
 - a. Tham Phra Po Thi Sat
 - b. Sitha Royal Palace
 - c. Pha Sa Det
 - d. The World War II Monument
8. Which is a railway station?
 - a. Pha Sa Det
 - b. Sitha Royal Palace
 - c. Tham Phra Po Thi Sat
 - d. The World War II Monument
9. Which has a very big rock?
 - a. Tham Phra Po Thi Sat
 - b. Pha Sa Det
 - c. Sitha Royal Palace
 - d. The World War II Monument
10. The following are natural tourist resources, except...
 - a. Phra Phuttabat Noi
 - b. Phra Tat Charentham cavern
 - c. Pha Sa Det
 - d. Tham Phra Po Thi Sat

1. c.
2. b.
3. c.
4. c.
5. a.
6. d.
7. b.
8. a.
9. b.
10. c.

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 เรื่อง Pha Sa Det

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
ระยะเวลา 2 ชั่วโมง

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มวิชา อ 32101

1. สาระสำคัญ

บทสนทนาเป็นเรื่องสำคัญในการใช้ในชีวิตประจำวัน การฝึกพูดสนทนาภาษาอังกฤษบ่อยๆจะทำให้เกิดความชำนาญ สามารถใช้ภาษาอังกฤษในการติดต่อสื่อสารได้อย่างคล่องแคล่ว

2. จุดประสงค์การเรียนรู้

1. พูดสื่อความในชีวิตประจำวันเกี่ยวกับประวัติสถานที่ท่องเที่ยวในอำเภอแก่งคอย ได้ถูกต้อง
2. พูดบทสนทนาตามสถานการณ์ต่างๆที่ใช้ในการเป็นมัคคุเทศก์ในการนำเที่ยวได้อย่างถูกต้อง
3. สามารถพูดบทสนทนาโต้ตอบเป็นภาษาอังกฤษได้ถูกต้องตามหลักภาษา

3. เนื้อหา

1. บทสนทนาในการซักถามเกี่ยวกับประวัติของสถานที่ท่องเที่ยวอำเภอแก่งคอย
2. Wh- Question
3. Yes/ No - Question

4. กิจกรรมการจัดการเรียนรู้

ขั้นนำ

1. นักเรียนดูภาพแผนที่อำเภอแก่งคอย ในสื่อการเรียนรู้ “แก่งคอยเมืองน่าอยู่”
2. ซักถามถึงประวัติและความสำคัญของสถานที่นั้นๆ

ขั้นสอน

1. นักเรียนฝึกสนทนา / สำนวน

Student: Good morning sir/madam. Welcome to Kaengkhoi. My name isI'm..... years old. I'm a student in Mathayomsuksa 2 at Tessaban Banmuang School.

Tourist : Good morning.

Student: What is your name ?

Tourist : My name is.....

Student : Where are you from ?

Tourist : I'm from..... Would you tell us about the first railway to Nakorn Rachasima.

Student: Yes, of course. It was built by King Chulalongkorn. It's the first railway line to Nakorn Rachasima. It has an interesting story before the construction was finished.

Tourist: Will you please tell me more about it?

Student: The workers couldn't explode the rock along the railway line and many people died because of malaria. So, His Majesty the King and his Queen came to visit the place and engraved their names on the rock. The construction of the railway station became successful. We call that station " Pha Sa Det Pak".

Tourist: Really? It's an amazing story! How do I get there?

Student: You can go there by car or by train.

Tourist: Thank you . It's nice to know you. Bye - bye.

Student : It's nice to meet you too. Have a nice holiday. Goodbye.

2. ครูอธิบายศัพท์และสำนวน

Sir = คุณผู้ชาย ใช้เรียกแทนชื่อผู้ชาย

Madam = คำสุภาพที่ใช้เรียกผู้หญิง

Welcome to = ยินดีต้อนรับสู่

Great = ดีมาก ดีเยี่ยม

Engrave = จารึก

Have a nice holiday = เป็นสำนวนให้อวยพรให้มีความสุขสนุกกับวันหยุด

พักผ่อน

3. จับคู่สนทนา โดยใช้ภาพเป็นสื่อในการอธิบายความ

4. นักเรียนอาสาสมัคร 6-8 คู่ พุดบทสนทนา

ชั้นสรุป

ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปความรู้ร่วมกัน

5. สื่อการเรียนการสอน

1. แถบประโยคบทสนทนา
2. สื่อการเรียนการสอน “แก่งคอยเมืองน่าอยู่”
3. แผนที่อำเภอแก่งคอย
4. รูปภาพสถานที่ท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย
5. Work Sheet

6. การวัดและประเมินผล

1. แบบประเมินการพูดบรรยายภาษาอังกฤษ
2. การสังเกต
 - ความสนใจในการเรียน
 - การพูดสนทนาได้ตอบ

7. กิจกรรมเสนอแนะ

.....

.....

.....

.....

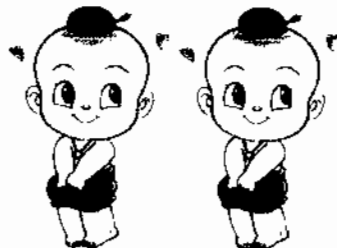
.....

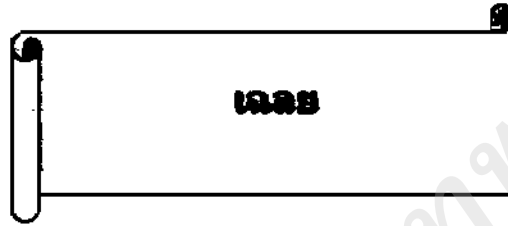

Fill these sentences using words from the box.

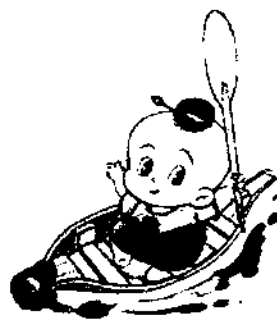
Tell , Pha Sa Det , died , visit , of course, engraved ,
Excuse me , railway, nice ,amazing

1. I can explain to you about and its importance.
2. I would like to know about the first railway to Nakorn Rachasima.
3. Yes,.....
4.me about it, please.
5. It's the first..... line to Nakorn Rachasima.
6. There were peopledue to malarial disease.
7. His Majesty and his queen came tothe place.
8. Theytheir names on the rock.
9. It's anstory! How do I get there?
10. Have aholiday. Goodbye.

1. Pha Sa Det
2. Excuse me
3. of course
4. Tell
5. railway
6. died
7. visit
8. engraved
9. amazing
10. nice

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 เรื่อง The World War II Monument

ระยะเวลา 1 ชั่วโมง

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มวิชา อ 32101

1. สาระสำคัญ

บทสนทนาเป็นเรื่องสำคัญในการใช้ในชีวิตประจำวัน การฝึกพูดสนทนาภาษาอังกฤษบ่อยๆ จะทำให้เกิดความชำนาญ สามารถใช้ภาษาอังกฤษในการติดต่อสื่อสารได้อย่างคล่องแคล่ว

2. จุดประสงค์การเรียนรู้

1. พูดสื่อความในชีวิตประจำวันเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวในอำเภอแก่งคอยได้ถูกต้อง
2. พูดบทสนทนาที่ใช้ในการเป็นไกด์ในการนำเที่ยวได้อย่างถูกต้องตามสถานการณ์ต่างๆ ได้
3. สามารถพูดบทสนทนาได้ตอบเป็นภาษาอังกฤษได้ถูกต้องตามหลักภาษา

3. เนื้อหา

1. บทสนทนาในการซักถามเกี่ยวกับประวัติของสถานที่ท่องเที่ยวอำเภอแก่งคอย
2. Wh- Question
3. Yes/ No - Question

4. กิจกรรมการจัดการเรียนรู้

ขั้นนำ

1. นักเรียนดูภาพแผนที่อำเภอแก่งคอย ในสื่อการเรียนรู้ “แก่งคอยเมืองน่าอยู่”
2. ซักถามถึงประวัติและความสำคัญของสถานที่นั้นๆ

ขั้นสอน

1. นักเรียนฝึกสนทนา / สำนวน

Student: Good afternoon everyone .Welcome to Kaengkhoi. My name isI'm..... years old. I'm a student in Mathayomsaksa 2 at Tessaban Banmuang School.

Tourist : Good morning.

Student: What is your name ?

Tourist : I'm

Student : Where are you from ?

Tourist : I'm from.....

Student : I will explain to you about **The World War II Monument** and and Kaengkhoi Temple.

Tourist: Where is Kaengkhoi Temple located?

Student:Please go straight ahead the main road. Then, from Lotus go past two traffic lights, and you will see Kaengkhoi Temple on the left hand side.

Tourist: You know, I am interested to know about what happened during World War II.

Student:Before World War II, Kaengkhoi was a peaceful and beautiful place. In 2488 Buddha Era ,Kaengkhoi was bombed by missiles. They destroyed everything in town and killed many people. The bombing caused pain and grief to the people even today.

Tourist: Oh! I'm sorry to hear that. What else?

Student:Because of that incident, the people built a missile monument in memory of World War II at Wat Kaengkhoi.

Tourist: Well, thank you so much! I'm very eager to see the place right now. Bye!

Student:You're welcome. Bye.

2. ครูอธิบายศัพท์และสำนวน

Welcome to = ยินดีต้อนรับสู่

destroy = ทำลาย

missiles = ระเบิดขีปนาวุธ

3. จับคู่สนทนา โดยใช้ภาพเป็นสื่อในการอธิบายความ

4. นักเรียนอาสาสมัคร 6-8 คู่ พุดบทสนทนา

ขั้นสรุป

ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปความรู้ร่วมกัน

5. สื่อการเรียนการสอน

1. แถบประโยคบทสนทนา
2. สื่อการเรียนการสอน “แก่งคอยเมืองน่าอยู่”
3. แผนที่อำเภอแก่งคอย
4. รูปภาพสถานที่ท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย
5. Work Sheet

6. การวัดและประเมินผล

1. แบบประเมินการพูดบรรยายภาษาอังกฤษ
2. การสังเกต
 - ความสนใจในการเรียน
 - การพูดสนทนาโต้ตอบ

7. กิจกรรมเสนอแนะ

.....

.....

.....

.....

Name.....

Class..... No.

Complete these dialogues with the correct form.

A : 1)..... Would you please tell me where Kaengkhoi Temple is located?

B: Please 2).....the main road. Then, from Lotus pass along two stop lights, you will see Kaengkhoi Temple on the left side.

A: You know, I am 3).....to know about the significant story during World War II.

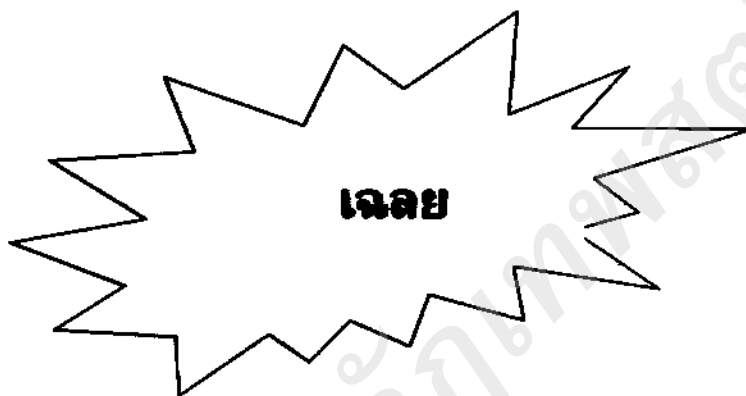
B: Before World War II, Kaengkhoi was a 4).....place. In 2488.Buddha Era,Kaengkhoi was 5).....by 6)..... It destroyed everything in town and 7).....many people. It caused pain and grief to the people even until now.

A: Oh! I'm sorry to hear that. What else?

B: Because of that 8)....., the people built a missile monument in memory of 9).....at Wat Kaengkhoi.

A: Well, thank you so much! I'm really very eager to see the place right now.
See you.Bye!

B :10)..... Bye.

1. Excuse me
2. go straight ahead
3. interested
4. peaceful and beautiful
5. bombed
6. missiles
7. killed
8. incident
9. World War II
10. You're welcome

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

หน่วยการเรียนรู้ที่ 6 เรื่อง Phrabuddhabat Noi

ระยะเวลา 1 ชั่วโมง

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มวิชา อ 32101

1. สาระสำคัญ

บทสนทนาเป็นเรื่องสำคัญในการใช้ในชีวิตประจำวัน การฝึกพูดสนทนาภาษาอังกฤษบ่อยๆจะทำให้เกิดความชำนาญ สามารถใช้ภาษาอังกฤษในการติดต่อสื่อสารได้อย่างคล่องแคล่ว

2. จุดประสงค์การเรียนรู้

1. พูดสื่อความในชีวิตประจำวันเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวในอำเภอแก่งคอยได้ถูกต้อง
2. พูดบทสนทนาตามสถานการณ์ต่างๆที่ใช้ในการเป็นมัคคุเทศก์ในการนำเที่ยวได้อย่างถูกต้อง
3. สามารถพูดบทสนทนาได้ตอบเป็นภาษาอังกฤษได้ถูกต้องตามหลักภาษา

3. เนื้อหา

1. บทสนทนาในการซักถามเกี่ยวกับประวัติของสถานที่ท่องเที่ยวอำเภอแก่งคอย
2. Wh- Question
3. Yes/ No - Question

4. กิจกรรมการจัดการเรียนรู้

ขั้นนำ

1. นักเรียนดูภาพแผนที่อำเภอแก่งคอย ในสื่อการเรียนรู้ “แก่งคอยเมืองน่าอยู่”
2. ซักถามถึงประวัติและความสำคัญของสถานที่นั้นๆ

ขั้นสอน

1. นักเรียนฝึกสนทนา / สำนวน

Student: Good morning! May I help you?

Tourist: Good morning! Yes. I heard about Phrabuddhabat Noi and I want to go there. Will you tell me the best way to get there?

Student: Take Mitrapharp Road to Kaengkhoi District.

Tourist: Would you like to spare a moment telling a brief story about it?

Student: Yes, of course. There is a footprint of Buddha about 0.5 meters wide and 1.5 meters long located at Phraphuttabat Noi Village.

Tourist: Any more information about this?

Student: The place is a valley where there are lime stones and beautiful scenery for sight seeing.

Tourist: How far is it?

Student: It is 20 kilometers away from Saraburi province.

Tourist: Oh, maybe it's easier if I rent a car with a driver who is very well acquainted to that place.

Student: Yeah, much better.

Tourist: Thank you!

Student: You're welcome.

2. ครูอธิบายศัพท์และสำนวน

May I help you = ขออนุญาตให้ความช่วยเหลือ

district = อำเภอ

Information = ข้อมูล

province = จังหวัด

How far = ไกลเท่าไร

3. จับคู่สนทนา โดยใช้ภาพเป็นสื่อในการอธิบายความ

4. นักเรียนอาสาสมัคร 5-6 คู่ พุดบทสนทนา

ขั้นสรุป

ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปความรู้ร่วมกัน

5. สื่อการเรียนการสอน

1. แถบประโยคบทสนทนา

2. สื่อการเรียนการสอน "แก่งคอยเมืองน่าอยู่"

3. แผนที่อำเภอแก่งคอย

4. รูปภาพสถานที่ท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย
5. Work Sheet

6. การวัดและประเมินผล

1. แบบประเมินการพูดบรรยายภาษาอังกฤษ
2. การสังเกต
 - ความสนใจในการเรียน
 - การพูดสนทนาได้ตอบ

7. กิจกรรมเสนอแนะ

.....

.....

.....

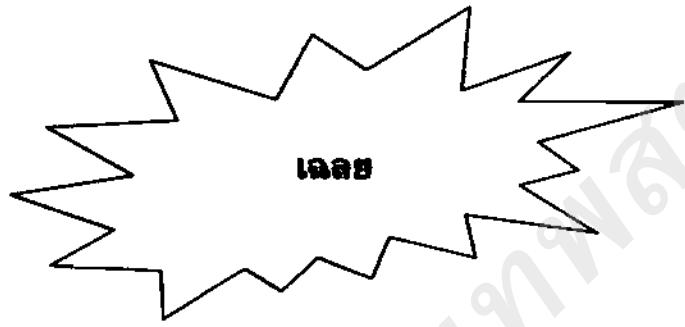
.....

.....

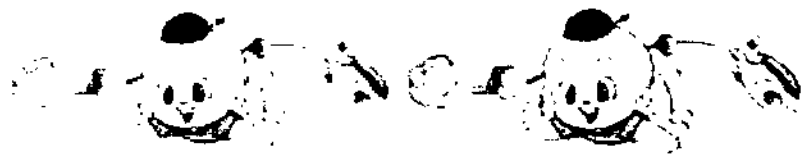
Answer these questions.

1. What is Phraphuttabat Noi?
 - a) Monk's footprint
 - b) Giant's footprint
 - c) Buddha's footprint
 - d) Bird's footprint
2. How big is Phrabuddhabat Noi?
 - a) 1.5 meters wide and 0.5 meter long
 - b) 1 meter wide and 5 meters long
 - c) 0.5 meter wide and 1.5 meters long
 - d) 0.5 meter wide and 1 meter long
3. Where is Phrabuddhabat Noi located?
 - a) Tab Kwang sub-district
 - b) Songkorn sub-district
 - c) Ban Si Tha sub-district
 - d) Wan Muang sub-district
4. What stones are commonly found on this mountainous place?
 - a) diamond
 - b) limestone
 - c) gold
 - d) pearl
5. How far is Phrabuddhabat Noi village from Saraburi province?
 - a) 20 kilometers
 - b) 7.5 kilometers
 - c) 12 kilometers
 - d) 22 kilometers

- 1. c.
- 2. c.
- 3. b.
- 4. b.
- 5. a.

มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 7

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

หน่วยการเรียนรู้ที่ 7 เรื่อง Phra Tat Charentham cavern

ระยะเวลา 1 ชั่วโมง

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มวิชา อ 32201

1. สาระสำคัญ

บทสนทนาเป็นเรื่องสำคัญในการใช้ในชีวิตประจำวัน การฝึกพูดสนทนาภาษาอังกฤษบ่อยๆจะทำให้เกิดความชำนาญ สามารถใช้ภาษาอังกฤษในการติดต่อสื่อสารได้อย่างคล่องแคล่ว

2. จุดประสงค์การเรียนรู้

1. พูดสื่อความในชีวิตประจำวันเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวในอำเภอแก่งคอยได้
2. พูดบทสนทนาที่ใช้ในการเป็นไกด์ในการนำเที่ยวได้อย่างถูกต้องตามสถานการณ์ต่างๆ ได้
3. สามารถพูดบทสนทนาได้ตอบเป็นภาษาอังกฤษได้ถูกต้องตามหลักภาษา

3. เนื้อหา

1. บทสนทนาในการซักถามเกี่ยวกับประวัติของสถานที่ท่องเที่ยวอำเภอแก่งคอย
2. Wh- Question
3. Yes/ No - Question

4. กิจกรรมการจัดการเรียนรู้

ขั้นนำ

1. นักเรียนดูภาพแผนที่อำเภอแก่งคอย ในสื่อการเรียนรู้ “แก่งคอยเมืองน่าอยู่”
2. ซักถามถึงประวัติและความสำคัญของสถานที่นั้นๆ

ขั้นสอน

1. นักเรียนฝึกสนทนา / สำนวน

Tourist: Good Afternoon! May I ask you for some information?

Student: Sure.

Tourist: My friend told me there is a beautiful cave where you can see accumulated lime stones inside. Do you know about this place?

Student: Yes, I do. It's in Songkhorn subdistrict, Kaengkhoi district. It is called the "Phra Tat Charemtham cavern" or "Phra Tat Borpla cavern".

Tourist: What is interesting there?

Student: There is an image of Buddha in Ratanakosind architectural style there.

Tourist: How far is it from here?

Student: It is quite far from Saraburi province, approximately 22 kilometers away on Mitrapharp road 12 kilometers and another 10 kilometers on the local road

Tourist: I think this weekend I'm going to visit and see Phra Tat Charemtham cavern.

Student: I am sure you will like the place. Happy weekend.

Tourist: Thank you. Same to you.

2. ครูอธิบายศัพท์และสำนวน

beautiful cave = ถ้ำที่สวยงาม

accumulated = การสะสม

lime stones = หินปูน

interest = น่าสนใจ

place = สถานที่

approximately = ประมาณ

3. จับคู่สนทนา โดยใช้ภาพเป็นสื่อในการอธิบายความ

4. นักเรียนอาสาสมัคร 6-8 คู่ พุคบทสนทนา

ขั้นสรุป

ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปความรู้ร่วมกัน

5. สื่อการเรียนการสอน

1. แถบประโยคบทสนทนา

2. สื่อการเรียนการสอน "แก่งคอยเมืองน่าอยู่"

3. แผนที่อำเภอแก่งคอย

4. รูปภาพสถานที่ท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย

5. Work Sheet

6. การวัดและประเมินผล

- 1. แบบประเมินการพูดบรรยายภาษาอังกฤษ
- 2. การสังเกต
 - ความสนใจในการเรียน
 - การพูดสนทนาโต้ตอบ

7. กิจกรรมเสนอแนะ

.....

.....

.....

.....

.....

มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

Complete these conversations.

Tourist: Good Afternoon! May I 1)..... some information from you?

Student: Sure. What is it?

Tourist: My friend told me there is a beautiful 2).....where you can see 3).....lime stones inside. Do you know about this place?

Student: Yes, I do. It's in Songkhorn subdistrict, Kaengkhoi district, the "Phra Tat Charengtham cavern" sometimes called "Phra Tat Borpla cavern".

Tourist: What is 4).....in there?

Student: It has the 5).....of 6).....in Ratanakosind art.

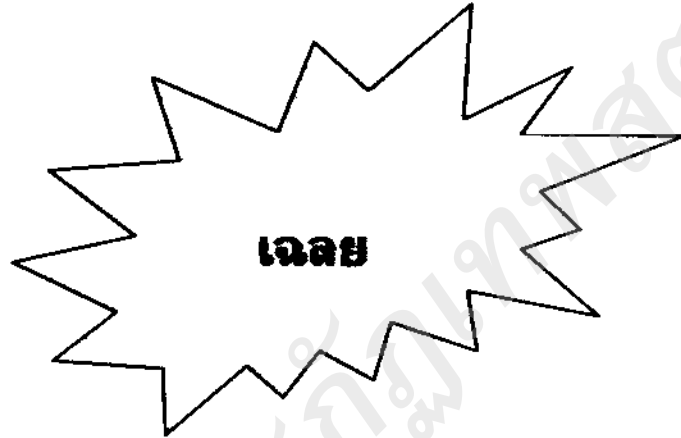
Tourist: How 7).....is it?

Student: It is quite far from the province, 8).....22 kms; on Mitrapnar road 12 kms. and other way 10 kms.

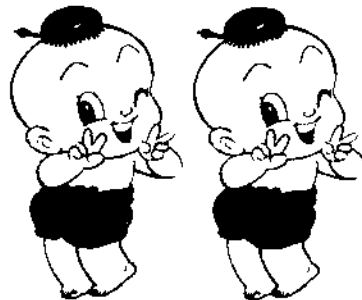
Tourist: I think this weekend. I'm going to visit and see Phra Tat Charengtham cavern.

Student: That soundsy).....! Happy weekend.

Tourist: 10)..... Same to you.

1. ask
2. cave
3. accumulated
4. interesting
5. image
6. Buddha
7. far
8. approximately
9. great
10. Thank you

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 8

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

หน่วยการเรียนรู้ที่ 8 เรื่อง Tham Phra Po Thi Sat

ระยะเวลา 1 ชั่วโมง

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มวิชา อ 32201

1. สาระสำคัญ

บทสนทนาเป็นเรื่องสำคัญในการใช้ในชีวิตประจำวัน การฝึกพูดสนทนาภาษาอังกฤษบ่อยๆจะทำให้เกิดความชำนาญ สามารถใช้ภาษาอังกฤษในการติดต่อสื่อสารได้อย่างคล่องแคล่ว

2. จุดประสงค์การเรียนรู้

1. พูดสื่อความในชีวิตประจำวันเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวในอำเภอแก่งคอยได้
2. พูดบทสนทนาที่ใช้ในการเป็นไกด์ในการนำเที่ยวได้อย่างถูกต้องตามสถานการณ์ต่างๆได้
3. สามารถพูดบทสนทนาได้ตอบเป็นภาษาอังกฤษได้ถูกต้องตามหลักภาษา

3. เนื้อหา

1. บทสนทนาในการซักถามเกี่ยวกับประวัติของสถานที่ท่องเที่ยวอำเภอแก่งคอย
2. Wh- Question
3. Yes/ No - Question

4. กิจกรรมการจัดการเรียนรู้

ขั้นนำ

1. นักเรียนดูภาพแผนที่อำเภอแก่งคอย ในสื่อการเรียนรู้ “แก่งคอยเมืองน่าอยู่”
2. ซักถามถึงประวัติและความสำคัญของสถานที่นั้นๆ

ขั้นสอน

1. นักเรียนฝึกสนทนา / สำนวน

Student: Good Morning! May I help you?

Tourist: Please tell me about this Marble Temple.

Student: This temple is a cavern called Tham Phra Po Thi Sat.

Tourist: What's interesting about it?

Student: There is a Buddha image with many angles engraved on the walls of the cavern.

Tourist: I'm so impressed to read about the beautiful art work there.

Student: I agree. It's a wonderful place.

Tourist: How far is it from Saraburi?

Student: Around 21 kilometers.

Tourist: How do I get there?

Student: Go straight Mitrapharp road from Saraburi around 12 kilometers.

Make a U-turn at Tabkuwang, then turn left at Mitrapharp road, and go straight for 9 kilometers more. You can't miss it.

Tourist: Thank you very much.

Student: You're welcome.

2. ครูอธิบายศัพท์และสำนวน

Please tell me about = ได้ไปรคบอกฉันเกี่ยวกับ

Marble Temple. = วัดหินอ่อน

Angle = นางฟ้า

Buddha image = พระพุทธรูป

How do I get there ...? = ฉันจะไปที่นี่ได้อย่างไร

Go straight = เดินตรงไป

turn left = เลี้ยวซ้าย

3. จับคู่สนทนา โดยใช้ภาพเป็นสื่อในการอธิบายความ

4. นักเรียนอาสาสมัคร 6-8 คู่ พุดบทสนทนา

ขั้นสรุป

ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปความรู้ร่วมกัน

5. สื่อการเรียนการสอน

1. แถบประโยคบทสนทนา

2. สื่อการเรียนการสอน “แก่งคอยเมืองน่าอยู่”

6. การวัดและประเมินผล

1. แบบประเมินการพูดบรรยายภาษาอังกฤษ
2. การสังเกต
 - ความสนใจในการเรียน
 - การพูดสนทนาโต้ตอบ

7. กิจกรรมเสนอแนะ

.....

.....

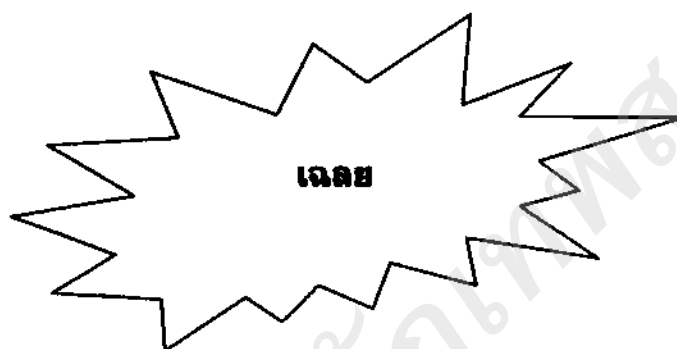
.....

.....

Answer these questions.

- Phra Tat Charengtham cavern is also known as...
 - Tham Phra Po Thi Sat cavern
 - Limestone cavern
 - Phra Tat Borpla
 - Ratanakosind art cavern
- What is inside the Phra Tat Charengtham cavern?
 - beautiful limestones
 - image of Buddha
 - suspended time story
 - All of the above
- Where is Phra Tat Charengtham cavern located?
 - Tab Kwang sub-district
 - Songkorn sub-district
 - Wan Muang sub-district
 - Ban Si Tha sub-district
- How far is Phra Tat Charengtham cavern from Saraburi province?
 - Approximately, 22 kilometers.
 - approximately, 20 kilometers.
 - approximately 12 kilometers.
 - approximately 10 kilometers.
- Which of the following is correct?
 - Sitha Royal Palace is a caven.
 - Tham Phra Po Thi Sat is a cave.
 - Pha Sa Det is a cave.
 - Phraphuttabat Noi is a cave.

1. c.
2. b.
3. a.
4. c.
5. b.

มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 9

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
 หน่วยการเรียนรู้ที่ 9 เรื่อง **Sitha Royal Palace**

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
 ระยะเวลา 1 ชั่วโมง

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร
 มาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มวิชา อ 32201

1. สาระสำคัญ

บทสนทนาเป็นเรื่องสำคัญในการใช้ในชีวิตประจำวัน การฝึกพูดสนทนาภาษาอังกฤษบ่อยๆ จะทำให้เกิดความชำนาญ สามารถใช้ภาษาอังกฤษในการติดต่อสื่อสารได้อย่างคล่องแคล่ว

2. จุดประสงค์การเรียนรู้

1. พูดสื่อความในชีวิตประจำวันเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวในอำเภอแก่งคอยได้
2. พูดบทสนทนาที่ใช้ในการเป็นไกด์ในการนำเที่ยวได้อย่างถูกต้องตามสถานการณ์ต่างๆ ได้
3. สามารถพูดบทสนทนาโต้ตอบเป็นภาษาอังกฤษได้ถูกต้องตามหลักภาษา

3. เนื้อหา

1. บทสนทนาในการซักถามเกี่ยวกับประวัติของสถานที่ท่องเที่ยวอำเภอแก่งคอย
2. Wh- Question
3. Yes/ No - Question

4. กิจกรรมการจัดการเรียนรู้

ขั้นนำ

1. นักเรียนดูภาพแผนที่อำเภอแก่งคอย ในสื่อการเรียนรู้ "แก่งคอยเมืองน่าอยู่"
2. ซักถามถึงประวัติและความสำคัญของสถานที่นั้นๆ

ขั้นสอน

1. นักเรียนฝึกสนทนา / สำนวน

Tourist: Excuse me. Please tell me about Sitha Royal Palace.

Student: Yes, sure. It was the palace of King Phin Klao. It is in Songkorn sub-district along the bank of Pasak River.

Tourist: I think it's an interesting place to visit.

Student: Yes, I agree.

Tourist: How do I get there?

Student: You can go there by bus or motor cycle taxi.

Tourist: Thank you very much.

Student: You're welcome.

2. ครูอธิบายศัพท์และสำนวน

Excuse me = ขอโทษค่ะ/ขอโทษครับ Palace = พระราชวัง

visit = เยี่ยมเยียน You're welcome = ไม่เป็นไร

3. จับคู่สนทนา โดยใช้ภาพเป็นสื่อในการอธิบายความ

4. นักเรียนอาสาสมัคร 6-8 คู่ พุคบทสนทนา

ขั้นสรุป

ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปความรู้ร่วมกัน

5. สื่อการเรียนการสอน

1. แถบประโยคบทสนทนา
2. สื่อการเรียนการสอน "แก่งคอยเมืองน่าอยู่"
3. แผนที่อำเภอแก่งคอย
4. รูปภาพสถานที่ท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย
5. Work Sheet

6. การวัดและประเมินผล

1. แบบประเมินการพูดบรรยายภาษาอังกฤษ
2. การสังเกต
 - ความสนใจในการเรียน
 - การพูดสนทนาได้ด้อย

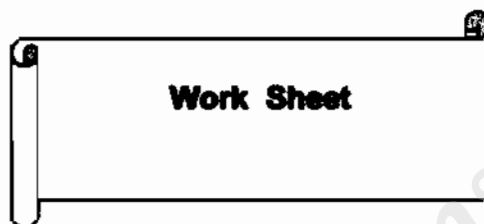
7. กิจกรรมเสนอแนะ

.....

.....

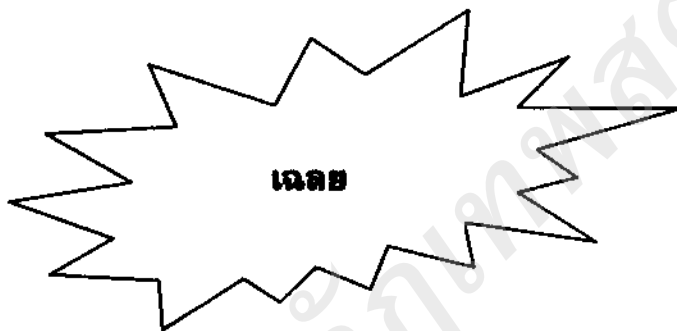
.....

.....

True or False.

- 1. Sitha Royal Palace was the palace of King Phin Klao.
- 2. It was the palace of Phra Chom Klao-Chaoyuhua.
- 3. It is in Songkorn sub-district.
- 4. Sitha Royal Palace was along the bank of Chao Phaya River.
- 5. You can go to Sitha Royal Palace by bus or motorcycle.

- 1. True
- 2. False
- 3. True
- 4. False
- 5. True

มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 10

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
หน่วยการเรียนรู้ที่ 10 เรื่อง Situation

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
ระยะเวลา 2 ชั่วโมง

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระวิชา อ 32201

1. สาระสำคัญ

การฝึกปฏิบัติกับสถานการณ์จริง เป็นการฝึกให้นักเรียนพูดเกี่ยวกับเรื่องที่นักเรียนมีความรู้ ซึ่งนักเรียนต้องมีความรู้ด้านโครงสร้างไวยากรณ์ที่จำเป็น เพื่อช่วยให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาได้อย่างถูกต้อง นับว่าเป็นประสบการณ์ตรงที่ดีสำหรับนักเรียน ทำให้ได้มีประสบการณ์ที่ดี สามารถนำไปใช้กับชีวิตประจำวันได้

2. จุดประสงค์การเรียนรู้

1. ให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารกับสถานการณ์จริงได้อย่างถูกต้อง
2. นักเรียนใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร ในสถานการณ์จริงได้อย่างถูกต้องเหมาะสม
3. นักเรียนสามารถพูดสื่อความในชีวิตประจำวันได้อย่างถูกต้อง

3. เนื้อหา

การปฏิบัติจริง

- การทักทาย
- การแนะนำ
- การกล่าวลา อวยพร
- การสนทนาถาม-ตอบ
- การแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวที่สำคัญในอำเภอแก่งคอย

4. กิจกรรมการจัดการเรียนรู้

ชั่วโมงที่ 1

1. ครูทบทวนเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวที่นักเรียนได้ศึกษามาในคาบก่อนๆ
2. นักเรียนแบ่งกลุ่มกลุ่มละ 7-8 คน ไปฝึกปฏิบัติจริงที่สถานที่ท่องเที่ยวในอำเภอ

แก่งคอย

3. แต่ละกลุ่มประจำสถานที่สำคัญ ดังนี้
กลุ่มที่ 1 ประจำ ตำพระโพธิสัตว์

- กลุ่มที่ 2 ประจำ พระราชวังสีทา
- กลุ่มที่ 3 ประจำ ผาเสด็จ
- กลุ่มที่ 4 ประจำ อนุสาวรีย์ที่ระลึกภัยสงครามโลก
- กลุ่มที่ 5 ประจำ พระพุทธรูปน้อย
- กลุ่มที่ 6 ประจำ พระธาตุเจริญธรรม

4. นักเรียนเป็นมัคคุเทศก์แนะนำสถานที่สำคัญในแต่ละแห่ง โดยให้ช่วยกันนำเที่ยวในจุดท่องเที่ยวของอำเภอแก่งคอย จุดละ 1 จุด โดยสมมติให้เพื่อนคนที่เหลือเป็นนักท่องเที่ยว และฝึกนำเที่ยวจาก Model Travel Around Kaengkhoi จนครบทุกคู่

5. นักเรียนช่วยกันสรุปกิจกรรมที่ได้ปฏิบัติจริง พร้อมทั้งบอกปัญหา ข้อบกพร่อง วิธีแก้ไข และข้อเสนอเพิ่มเติมในการปฏิบัติในชั่วโมงต่อไป

6. ครูแนะนำเพิ่มเติม

7. นักเรียนทำสมุดเล่มเล็ก เกี่ยวกับกิจกรรมที่ได้ปฏิบัติในการเป็นมัคคุเทศก์ ชั่วโมงที่ 2 เหมือนชั่วโมงที่ 1 แต่นักเรียนจะเปลี่ยนสถานที่สำคัญดังกล่าว ชั่วโมงละ 1 แห่ง

5. สื่อการเรียนการสอน

สถานที่สำคัญในอำเภอแก่งคอย

- ถ้ำพระโพธิสัตว์
- พระราชวังสีทา
- ผาเสด็จ
- อนุสาวรีย์ที่ระลึกภัยสงครามโลกครั้งที่ 2
- พระพุทธรูปน้อย
- ถ้ำพระธาตุเจริญธรรม

6. การวัดและประเมินผล

1. สังเกตการร่วมกิจกรรม การแสดงความคิดเห็น
2. แบบประเมินทักษะการปฏิบัติงาน

7. กิจกรรมเสนอแนะ

.....

.....

.....

มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

ภาคผนวก ช

แบบประเมินค่าดัชนีความสอดคล้องของหลักสูตรฉบับร่าง

ข้อ	รายการประเมิน	ระดับ ความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
		+1	0	-1	
4	ความสอดคล้องของส่วนประกอบในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 ได้แก่สาระสำคัญ จุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหา กิจกรรมการเรียนการสอน สื่อการเรียนการสอนและการประเมินผล
5	ความสอดคล้องของส่วนประกอบในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 ได้แก่สาระสำคัญ จุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหา กิจกรรมการเรียนการสอน สื่อการเรียนการสอนและการประเมินผล
6	ความสอดคล้องของส่วนประกอบในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 ได้แก่สาระสำคัญ จุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหา กิจกรรมการเรียนการสอน สื่อการเรียนการสอนและการประเมินผล
7	ความสอดคล้องของส่วนประกอบในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5 ได้แก่สาระสำคัญ จุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหา กิจกรรมการเรียนการสอน สื่อการเรียนการสอนและการประเมินผล
8	ความสอดคล้องของส่วนประกอบในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6 ได้แก่สาระสำคัญ จุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหา กิจกรรมการเรียนการสอน สื่อการเรียนการสอนและการประเมินผล

ข้อ	รายการประเมิน	ระดับ ความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
		+1	0	-1	
9	ความสอดคล้องของส่วนประกอบใน แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 7 ได้แก่ สาระสำคัญ จุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหา กิจกรรมการเรียนการสอน สื่อ การเรียนการสอนและการประเมินผล
10	ความสอดคล้องของส่วนประกอบใน แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 8 ได้แก่ สาระสำคัญ จุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหา กิจกรรมการเรียนการสอน สื่อ การเรียนการสอนและการประเมินผล
11	ความสอดคล้องของส่วนประกอบใน แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 9 ได้แก่ สาระสำคัญ จุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหา กิจกรรมการเรียนการสอน สื่อ การเรียนการสอนและการประเมินผล
12	ความสอดคล้องของส่วนประกอบใน แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 10 ได้แก่ สาระสำคัญ จุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหา กิจกรรมการเรียนการสอน สื่อ การเรียนการสอนและการประเมินผล

มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

ภาคผนวก ฉ
ตารางปรับปรุงหลักสูตร

ตารางแสดงการปรับปรุงหลักสูตร

ประเด็น	หลักสูตร	การปรับปรุงหลักสูตร
จำนวนเวลาเรียนในหลักสูตรฉบับร่าง	<p>เวลาเรียนในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้มีดังนี้</p> <p>แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 จำนวน 2 ชั่วโมง</p> <p>แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 จำนวน 1 ชั่วโมง</p> <p>แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 จำนวน 2 ชั่วโมง</p> <p>แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 จำนวน 1 ชั่วโมง</p> <p>แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5 จำนวน 1 ชั่วโมง</p> <p>แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6 จำนวน 1 ชั่วโมง</p> <p>แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 7 จำนวน 1 ชั่วโมง</p> <p>แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 8 จำนวน 1 ชั่วโมง</p> <p>แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 9 จำนวน 2 ชั่วโมง</p> <p>แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 10 จำนวน 2 ชั่วโมง</p> <p>รวมทั้งหมดจำนวน 14 ชั่วโมง</p>	<p>ปรับค่าเวลาเรียนในแผนการจัดการเรียนรู้</p> <p>แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 จำนวน 2 ชั่วโมง</p> <p>แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 จำนวน 2 ชั่วโมง</p> <p>แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 จำนวน 3 ชั่วโมง</p> <p>แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 จำนวน 1 ชั่วโมง</p> <p>แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5 จำนวน 1 ชั่วโมง</p> <p>แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6 จำนวน 1 ชั่วโมง</p> <p>แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 7 จำนวน 1 ชั่วโมง</p> <p>แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 8 จำนวน 1 ชั่วโมง</p> <p>แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 9 จำนวน 2 ชั่วโมง</p> <p>แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 10 จำนวน 2 ชั่วโมง</p> <p>รวมทั้งหมดจำนวน 16 ชั่วโมง</p>

มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

ภาคผนวก ญ

แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ก่อน-หลังเรียน เรื่อง ท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย
คำชี้แจง แบบทดสอบฉบับนี้มี 40 ข้อ ให้เวลา 40 นาที จงเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุดเพียงข้อเดียว

1. What are the two kinds of landscape in KaengKhoi? a. Mountain and the sea shore. b. The table lowland and the mountain. c. Lowland and the river bank. d. The river bank and the mountain. 2. The following are the natural resources of KaengKhoi, except a. Marble. b. Limestone. c. Gold. d. Forest. 3. The cheapest transportation from KaengKhoi to Bangkok is by.... a. Motor cycle. b. Van. c. Train. d. Bus. 4. Where is the footprint of Lord Buddha? a. Phra Phraphuttabat Noi. b. Sitha Royal Palace. c. Phra Tat Charengtham cavern. d. None of the above. 5. What stones are commonly found on Tham Phra Po Thi Sat? a. Diamond. b. Limestone. c. Gold. d. Pearl. 6. How long is KaengKhoi territory? a. 283 squares kilometers. b. 823 squares kilometers. c. 382 squares kilometers. d. 238 squares kilometers.	7. The engraved Buddha image with many angles on the wall can be found at..... a. Phra Tat Charengtham cavern. b. Sitha Royal Palace. c. Tham Phra Po Ti Sat. d. Wat KaengKhoi. 8. In which Era did the history of KaengKhoi begin? a. Christian Era. b. Late Latin Era. c. Tharawadee Era. d. None of the above is correct. 9. Where is Tham Phra Po Thi Sat located? a. Wan Muang. b. Tab Kwang. c. Ban Si Tha. d. Songkorn. 10. Where is Phraphuttabat Noi located? At..... a. Tab Kwang sub-district. b. Songkorn sub-district. c. Ban Si Tha sub-district. d. Wan Muang sub-district. 11. Which town is the closest to KaengKhoi? a. Pattanankom, Lopburi Province. b. Banna, Nakon Nayok Province. c. Muak Lek, Saraburi Province. d. Muang, Saraburi Province.

12. Where is KaengKhoi located?
- North of Saraburi.
 - South of Saraburi.
 - East of Saraburi.
 - West of Saraburi.
13. Where is a missile monument?
- Tham Phra Po Thi Sat
 - Sitha Royal Palace.
 - Pha Sa Det.
 - The World War II Monument.
14. What is the name King Pinklao's Palace?
- Tham Phra Po Thi Sat.
 - Sitha Royal Palace.
 - Pha Sa Det.
 - The World War II Monument.
15. Which is the railway station?
- Tham Phra Po Thi Sat.
 - Sitha Royal Palace.
 - Pha Sa Det.
 - The World War II Monument.
16. Which is a cavern with an engraved Buddha image inside?
- Tham Phra Po Thi Sat.
 - Sitha Royal Palace.
 - Pha Sa Det.
 - The World War II Monument.
17. Where is "the big rock" ?
At.....
- Tham Phra Po Thi Sat.
 - Sitha Royal Palace.
 - Pha Sa Det.
 - The World War II Monument.
18. Which is located on a river bank?
- Tham Phra Po Thi Sat.
 - Sitha Royal Palace.
 - Pha Sa Det.
 - The World War II Monument.
19. When did the World War II happen?
- 2848 Buddhist Era.
 - 2428 Buddhist Era.
 - 2488 Buddhist Era.
 - 2288 Buddhist Era.
20. Phra Tat Charentham cavern is also known as.....
- Tham Phra Po Thi Sat Cavern.
 - Limestone Cavern.
 - Phra Tat Borpla
 - Ratanakosind art Cavern.
21. What is inside the Phra Tat Charentham Cavern?
- Beautiful limestones.
 - Buddha image.
 - Old Material.
 - All of the above is correct.
22. Phra Tat Charentham Cavern is located in.....
- Tab Kwang sub-district
 - Songkorn sub-district.
 - Wan Muang sub-district.
 - Ban Si Tha sub-district.
23. In which province did King Mongkut build the Sittha Palace?
- Saraburi province.
 - Nakon Nayok province.

- c. Lopburi province
d. Chonburi province.
24. Who built the first railway line to Nakorn Rachasima?
a. King Phra Chom Klao Chaoyuhua.
b. King Mongkut Klao Chaoyuhua.
c. King Chulalongkorn.
d. None of the above is correct.
25. What problem did they encounter during the construction of Pha Sa Det railway?
a. Very big hard rock could not be exploded.
b. It's very easy to encounter Pha Sa Det Railway.
c. Some people died because of malaria.
d. Both a. and c. are correct.
26. What did the King engrave on the rock at Pha Sa Det?
a. The name of the king himself
b. The names of the king and the queen.
c. The names of the king and his daughter.
d. The names of the king and his son.
27. What were the results of the bombing of KaengKhoi?
a. The town was destroyed.
b. Many people were killed.
c. People left the town and never came back.
d. Both a and b.
28. Which of the following is true?
a. The Pasak River in KaengKhoi looked like a bloody river.
b. The Pasak River used to be very clean.
c. The Pasak River is a nice place for boating and fishing.
d. None of the above is correct.
29. The following are natural tourist attractions, except.....
a. Phraphuttabat Noi.
b. Phra Tat Charerntham cavern.
c. Pha Sa Det.
d. All of the above is correct.
30. What effect did World War II have on the people of KaengKhoi?
a. It brought pain and grief to the people.
b. People committed suicide.
c. People are always unhappy.
d. None of the above is correct.
31. What did people in KaengKhoi build in memory of the World War II incident?
a. A missile monument.
b. A hero monument.
c. A Buddha monument.
d. People in -grief monument.
32. Where in KaengKhoi did they build the monument?
a. At Wat Ban Muang.
b. At Wat Ratpattana.
c. At Wat KaengKhoi

- d. At Ban Si Tha.
33. Which of the following is correct?
- Phra Tat Charentham is a cavern.
 - Tham Phra Po Thi Sat is a cavern.
 - Both a and b are correct.
 - None of the above is correct.
34. What is the name of the first railway station in Nakorn Rachasima?
- King Chulalongkorn Station.
 - The Queen's Station.
 - HM Station.
 - Pha Sa Det Pak.
35. Which of the following is correct?
- Pha Sa Det has an on-going construction.
 - Pha Sa Det is totally finished.
 - Pha Sa Det is a very big station.
 - None of the above is correct.
36. Specifically, what was used in bombing Kaengkhoi?
- M. 16.
 - Missiles.
 - Dynamites.
 - Grenade .
37. The Pasak River is very useful to Kaengkhoi because.....
- Most of the farmers get water from it for farming.
 - It is the water supply of Kaengkhoi.
 - A and b are correct.
 - None of the above is correct.
38. There is a beautiful river found in Kaengkhoi called
- Mekong River. b. Korat River.
 - Pasak River. d. Kaengkhoi River.
39. Phraphuttabat Noi is a
- Monk's footprint .
 - Giant's footprint.
 - Buddha's footprint.
 - King's footprint.
40. What is the public transportation available to Kaengkhoi?
- Airplane. b. Boat and ship.
 - Motor cycle. d. Bus and train.

เฉลยข้อสอบก่อนเรียน - หลังเรียน

1.	b	21.	d
2.	c	22.	c
3.	c	23.	a
4.	a	24.	c
5.	b	25.	d
6.	b	26.	a
7.	c	27.	d
8.	c	28.	c
9.	b	29.	c
10.	b	30.	a
11.	d	31.	a
12.	b	32.	c
13.	d	33.	c
14.	b	34.	d
15.	c	35.	a
16.	a	36.	b
17.	c	37.	c
18.	b	38.	d
19.	c	39.	d
20.	c	40.	d

มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

ภาคผนวก ก
แบบประเมินค่าดัชนีความสอดคล้องของ
แบบวัดความตรงตามเนื้อหา
ของแบบทดสอบ

**แบบประเมินความตรงตามเนื้อหา
ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน**

คำชี้แจง โปรดพิจารณาแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และให้คะแนนความสอดคล้องของจุดประสงค์ของ หลักสูตรท้องถิ่นเรื่องท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัดสระบุรี สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 กับแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน โดยกาเครื่องหมาย (✓) ลงในช่องคะแนน ของแบบประเมินในแต่ละข้อและให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

- 1 หมายถึง แน่ใจว่าแบบทดสอบมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์ของหลักสูตรฯ
 0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าแบบทดสอบมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์ของหลักสูตรฯ
 -1 หมายถึง ท่านแน่ใจว่าแบบทดสอบไม่มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์ของหลักสูตรฯ

ที่	รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
		+1	0	-1	
1	นักเรียนสามารถตีความและแสดงความคิดเห็นจากข้อมูลที่กำหนดได้
	ข้อ 1
	ข้อ 2
	ข้อ 3
	ข้อ 4
2	นักเรียนนำเสนอความคิดรวบยอดต่อเหตุการณ์ต่างๆในท้องถิ่นได้
	ข้อ 5
	ข้อ 6
	ข้อ 7
	ข้อ 8
	ข้อ 9
	ข้อ 10

ที่	รายการประเมิน	ระดับความ คิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
		+1	0	-1	
3	นักเรียนสามารถบอกเรื่องราวเกี่ยวกับสถานที่ ท่องเที่ยวเมืองแก่งคอยได้ ข้อ 16 ข้อ 17 ข้อ 18 ข้อ 19 ข้อ 20 ข้อ 21 ข้อ 22 ข้อ 23
4	นักเรียนใช้ภาษาตามมารยาททางสังคมได้ ข้อ 24 ข้อ 25 ข้อ 26 ข้อ 27
5	นักเรียนใช้ภาษาในการถ่ายทอดความรู้ในการ ท่องเที่ยวได้ ข้อ 28 ข้อ 29 ข้อ 30 ข้อ 31 ข้อ 32 ข้อ 33
6	นักเรียนใช้ภาษาเพื่อช่วยเหลือผู้อื่นได้ ข้อ 34 ข้อ 35 ข้อ 36

ที่	รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
		+1	0	-1	
7.	นักเรียนใช้ภาษาเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ ข้อมูล ข่าวสาร ของชุมชนได้
	ข้อ 37
	ข้อ 38
	ข้อ 39
	ข้อ 40

มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

ภาคผนวก ก
การวิเคราะห์ความเชื่อมั่นของ
แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ตาราง เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น เรื่องท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัดสระบุรี
 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเทศบาลบ้านม่วง อำเภอแก่งคอย
 จังหวัดสระบุรี

T-Test

Paired Samples Statistics

	Mean	N	Std. Deviation	Std. Error Mean
Pair 1 PRETEST	22.2500	40	2.99358	.47333
POSTTEST	32.4000	40	3.20896	.50738

Paired Samples Correlations

	N	Correlation	Sig.
Pair 1 PRETEST & POSTTEST	40	.128	.431

Paired Samples Test

		Paired Differences				t	df	Sig. (2-tailed)
		Mean	Std. Deviation	Std. Error Mean	95% Confidence Interval of the Difference			
					Lower	Upper		
Pair 1	PRETEST - POSTTEST	-10.1500	4.09847	.64802	-11.4608	-8.8392	-15.663	.000

ตาราง แสดงความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของค่าอำนาจจำแนกของ
แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ข้อที่	ความยากง่าย (p)	ค่าอำนาจจำแนก (r)
1	.32	.28
2	.30	.39
3	.78	.49
4	.44	.37
5	.84	.31
6	.82	.35
7	.84	.29
8	.80	.49
9	.76	.55
10	.44	.21
11	.80	.35
12	.40	.68
13	.34	.64
14	.34	.37
15	.44	.50
16	.44	.55
17	.80	.60
18	.26	.34
19	.36	.64
20	.26	.34
21	.36	.64
22	.41	.38
23	.59	.75
24	.62	.63
25	.38	.88
26	.52	.75
27	.45	.63
28	.72	.50
29	.36	.64

ตาราง (ต่อ)

ข้อที่	ความยากง่าย (p)	ค่าอำนาจจำแนก (r)
30	.26	.34
31	.59	.75
32	.62	.63
33	.38	.88
34	.80	.35
35	.40	.68
36	.34	.64
37	.34	.37
38	.44	.50
39	.44	.55
40	.80	.60

การวิเคราะห์ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

$$r_{tt} = \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\sum pq}{S_t^2} \right]$$

$$r_{tt} = \frac{40}{40-1} \left[1 - \frac{5.64}{33.21} \right]$$

$$r_{tt} = 1.02 [1 - 0.16]$$

$$r_{tt} = 0.86$$

มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

ภาคผนวก ฐ
แบบประเมินทักษะการสื่อสารทางภาษา

การประเมินทักษะการสื่อสารทางภาษา

การประเมินทักษะการสื่อสารทางภาษา 100 คะแนน (ระหว่างเรียน)

ประเมินทักษะการสื่อสารทางภาษา ดังนี้

ทักษะการฟัง	25	คะแนน
ทักษะการพูด	25	คะแนน
ทักษะการอ่าน	25	คะแนน
ทักษะการเขียน	25	คะแนน

วิธีและเครื่องมือการประเมิน

1. ทักษะการฟัง ประเมินหลังจากเรียนจบแต่ละหน่วย จำนวน 5 หน่วย รวม 5 ครั้ง ด้วยการให้นักเรียนฟังคำศัพท์แล้วเลือกคำศัพท์ให้ถูกต้อง และฟังข้อความแล้วตอบคำถาม โดยใช้แบบประเมินการฟัง
2. ทักษะการพูด ประเมินด้วยการสังเกตนักเรียนเป็นรายบุคคล บันทึกพฤติกรรมในระหว่างเรียนจำนวน 5 ครั้ง โดยใช้แบบประเมินการพูด
3. ทักษะการอ่าน ประเมินด้วยการสังเกตนักเรียนเป็นรายบุคคล บันทึกพฤติกรรมในระหว่างเรียน เรียนจำนวน 5 ครั้ง โดยใช้แบบประเมินการอ่านออกเสียง
4. ทักษะการเขียน ประเมินจากผลการทำงานของนักเรียนที่ครูมอบหมายให้ทำในแต่ละชั่วโมง (เลือกชิ้นงานที่ดีที่สุดเพียง 3 ชิ้นงาน) โดยใช้แบบประเมินการเขียน

มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

ภาคผนวก ข

แบบวัดเจตคติต่อการเรียนรู้ตามหลักสูตร

รายการประเมิน	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
6. นักเรียนคิดว่าการใช้เวลาว่างในการทบทวนวิชาภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่ดี					
7. นักเรียนคิดว่าวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่เรียนสนุก					
8. นักเรียนคิดว่าหลักสูตรท้องถิ่น เรื่องท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย ทำให้ท่านได้รับความรู้เกี่ยวกับเรื่องเมืองแก่งคอยมากขึ้น					
9. นักเรียนรู้สึกภูมิใจมากถ้าตอบคำถามในวิชาภาษาอังกฤษได้ถูกต้อง					
10. นักเรียนคิดว่าหลักสูตรท้องถิ่น เรื่องท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย มีความน่าสนใจน่าศึกษา					
11. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของครูทำให้นักเรียนสนใจในการเรียนมากขึ้น					
12. กิจกรรมการเรียนรู้ในหลักสูตรทำให้ นักเรียนสนุกสนานกับการเรียนมากขึ้น					
13. การให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวเมืองแก่งคอยทำให้รู้จักเมืองแก่งคอยมากขึ้น					
14. นักเรียนรู้สึกมีความรักในท้องถิ่นมากขึ้นหลังจากเรียนหลักสูตร					
15. นักเรียนคิดว่าการเรียนหลักสูตรทำให้มีความรู้ทางด้านภาษาอังกฤษมากขึ้น					
16. นักเรียนคิดว่าท้องถิ่นของนักเรียนมีสถานที่ท่องเที่ยวที่น่าสนใจ					
17. นักเรียนคิดว่าหลักสูตรมีคำศัพท์ที่ไม่ยากเกินไป					

รายการประเมิน	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
19. นักเรียนคิดว่าการเรียนหลักสูตรท้องถิ่นทำให้รักและรู้คุณค่าของท้องถิ่นมากขึ้น					
20. นักเรียนคิดว่าหลังเรียนหลักสูตรนักเรียนมีความมั่นใจในการเรียนภาษาอังกฤษ					

ตอนที่ 3 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นท้องถิ่นท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย

.....

.....

.....

.....

ผู้วิจัยขอขอบคุณเป็นอย่างยิ่งที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบวัดเจตคติครั้งนี้

นางสาววันดี จูพานิชย์

นักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

ผู้สอบถาม

มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

ภาคผนวก ค

แบบประเมินค่าดัชนีความสอดคล้องของ
แบบวัดเจตคติต่อการเรียนรู้ตามหลักสูตร

**แบบประเมินค่าดัชนีความสอดคล้องของ
แบบวัดเจตคติต่อการเรียนรู้ตามหลักสูตร**

คำชี้แจง โปรดพิจารณาแบบประเมินค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบวัดเจตคติต่อการเรียนรู้ตามหลักสูตร และให้คะแนนความสอดคล้อง โดยกาเครื่องหมาย (✓) ลงในช่องคะแนนของแบบประเมินในแต่ละข้อและให้ให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

- 1 หมายถึง ท่านแน่ใจว่าข้อคำถามนั้น สอดคล้องกับรายการประเมิน
 0 หมายถึง ท่านไม่แน่ใจว่าข้อคำถามนั้น สอดคล้องกับรายการประเมิน
 -1 หมายถึง ท่านแน่ใจว่าข้อคำถามนั้น ไม่สอดคล้องกับรายการประเมิน

รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
	+1	0	-1	
1. นักเรียนคิดว่าการแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวเมืองแก่งคอยให้ชาวต่างชาติรับรู้เป็นสิ่งที่ดี				
2. นักเรียนมีความสนุกสนานในขณะที่เรียน				
3. นักเรียนมีความภาคภูมิใจที่สามารถนำเที่ยวเมืองแก่งคอยเป็นภาษาอังกฤษได้				
4. นักเรียนมีความต้องการที่จะเรียนเรื่องราวต่างๆในอำเภอแก่งคอยเป็นภาษาอังกฤษ				
5. นักเรียนคิดว่าหลักสูตรท้องถิ่น เรื่องท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย มีคุณค่าและมีประโยชน์ต่อการดำรงชีวิตในปัจจุบัน				
6. นักเรียนคิดว่าการใช้เวลาว่างในการทบทวนวิชาภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่ดี				
7. นักเรียนคิดว่าวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่เรียนสนุก				
8. นักเรียนคิดว่าหลักสูตรท้องถิ่น เรื่องท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย ทำให้นักเรียนได้รับความรู้เกี่ยวกับเรื่องเมืองแก่งคอยมากขึ้น				

รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
	+1	0	-1	
9. นักเรียนรู้สึกภูมิใจมากถ้าตอบคำถามในวิชาภาษาอังกฤษได้ถูกต้อง				
10. นักเรียนคิดว่าหลักสูตรท้องถิ่น เรื่องท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย มีความน่าสนใจน่าศึกษา				
11. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของครูทำให้นักเรียนสนใจในการเรียนมากขึ้น				
12. กิจกรรมการเรียนรู้ในหลักสูตรทำให้นักเรียนสนุกสนานกับการเรียนมากขึ้น				
13. การให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวเมืองแก่งคอยทำให้นักเรียนรู้จักเมืองแก่งคอยมากขึ้น				
14. นักเรียนรู้สึกมีความรักในท้องถิ่นมากขึ้นหลังจากเรียนหลักสูตร				
15. นักเรียนคิดว่าการเรียนหลักสูตรทำให้มีความรู้ทางด้านภาษาอังกฤษมากขึ้น				
16. นักเรียนคิดว่าท้องถิ่นของนักเรียนมีสถานที่ท่องเที่ยวที่น่าสนใจ				
17. นักเรียนคิดว่าหลักสูตรมีคำศัพท์ที่ไม่ยากเกินไป				
18. นักเรียนคิดว่าหลักสูตรทำให้นักเรียนรู้เรื่องเกี่ยวกับเมืองแก่งคอยมากขึ้น				
19. นักเรียนคิดว่าการเรียนหลักสูตรท่องเที่ยวทำให้รักและรู้คุณค่าของท้องถิ่นมากขึ้น				
20. นักเรียนคิดว่าหลังเรียนหลักสูตรนักเรียนมีความมั่นใจในการเรียนภาษาอังกฤษ				

มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

ภาคผนวก ณ

การวิเคราะห์ข้อมูลของแบบวัดเจตคติ

ตาราง วิเคราะห์ข้อมูลของแบบวัดเจตคติต่อการเรียนรู้ตามหลักสูตรท้องถิ่น เรื่องท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัดสระบุรี กลุ่มสาระการเรียนรู้
 ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเทศบาลบ้านม่วง อำเภอแก่งคอย จังหวัดสระบุรี

Frequencies

	เพศ	การศึกษา	อายุ	ข้อ1	ข้อ2	ข้อ3	ข้อ4	ข้อ5	ข้อ6	ข้อ7	ข้อ8
N	46	46	46	46	46	46	46	46	46	46	46
Valid	46	46	46	46	46	46	46	46	46	46	46
Missing	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Mean	1.39	2.00	1.00	4.59	4.13	4.35	4.41	4.39	4.28	4.24	4.59
Std. Deviation	.493	.000	.000	.617	.542	.640	.652	.649	.655	.524	.580

ข้อ9	ข้อ10	ข้อ11	ข้อ12	ข้อ13	ข้อ14	ข้อ15	ข้อ16	ข้อ17	ข้อ18	ข้อ19	ข้อ20	TOTAL
46	46	46	46	46	46	46	46	46	46	46	46	46
0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
4.48	4.43	4.24	4.39	4.43	4.33	4.33	4.50	4.33	4.30	4.43	4.33	4.3750
.586	.501	.603	.537	.501	.668	.634	.587	.668	.628	.501	.560	.26807

$\alpha = 0.80$

มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

ภาคผนวก ด

**รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือและ
รายชื่อผู้ให้ข้อมูลในการสร้างหลักสูตร**

รายนามผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือ

1. นายธนพงษ์ โพธิ์นิ่มแดง	ผู้อำนวยการการทอ้งเที่ยว สำนักงานภาคกลาง เขต 7
2. นางทัตยา ยาชมภู	ศึกษานิเทศก์เชี่ยวชาญ กลุ่มนิเทศติดตามและประเมินผล
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสระบุรี เขต 1
3. นางปานิสร่า เกิดมรกต	ครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการพิเศษ
โรงเรียนเทศบาล 2 วัดศรีบุรีรัตนาราม
สังกัดเทศบาลเมืองสระบุรี จังหวัดสระบุรี
4. ผศ. ดร.ประทุม ศรีรักษา	อาจารย์ประจำ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี ลพบุรี
5. ดร.ทรงศรี ตุ่นทอง	อาจารย์ประจำ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี ลพบุรี

รายชื่อนักเรียนที่เป็นกลุ่มทดลองใช้หลักสูตร

1. เด็กชายเอกรินทร์ โสदानิล	นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
โรงเรียนเทศบาลบ้านม่วง
2. เด็กชายเลิศชาย สมบูรณ์	นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
โรงเรียนเทศบาลบ้านม่วง
3. เด็กชายอดิศักดิ์ พรหมนนท์	นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
โรงเรียนเทศบาลบ้านม่วง
4. เด็กชายปฐวี ศรีบรรจง	นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
โรงเรียนเทศบาลบ้านม่วง
5. เด็กชายนัทรชัย พรมรุ่งโรจน์	นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
โรงเรียนเทศบาลบ้านม่วง
6. เด็กชายพลชิต พรหมปั้น	นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
โรงเรียนเทศบาลบ้านม่วง
7. เด็กชายสุรทิน เจริญพาณิชย์	นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
โรงเรียนเทศบาลบ้านม่วง
8. เด็กชายองอาจ ศิริ	นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
โรงเรียนเทศบาลบ้านม่วง
9. เด็กชายณัฐพล สุพรรณจนภาพ	นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
โรงเรียนเทศบาลบ้านม่วง
10. เด็กชายจิรัฐ สุวิงษ์ทอง	นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
โรงเรียนเทศบาลบ้านม่วง
11. เด็กชายวรพล ดวงจันทร์	นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
โรงเรียนเทศบาลบ้านม่วง
12. เด็กชายเมธี อบลลา	นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
โรงเรียนเทศบาลบ้านม่วง
13. เด็กชายวัชรพงษ์ นิลพร	นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
โรงเรียนเทศบาลบ้านม่วง
14. เด็กชายชาตรี สีใส	นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
โรงเรียนเทศบาลบ้านม่วง
15. เด็กชายวุฒิชัย ศรีทอง	นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
โรงเรียนเทศบาลบ้านม่วง

16. เด็กชายเกียรติศักดิ์ ทองมาลัย	นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
โรงเรียนเทศบาลบ้านม่วง
17. เด็กชายกฤษฎา แนวโสภี	นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
โรงเรียนเทศบาลบ้านม่วง
18. เด็กชายชานน ไพโรจน์	นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
โรงเรียนเทศบาลบ้านม่วง
19. เด็กชายธีรพงษ์ จุฬามณี	นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
โรงเรียนเทศบาลบ้านม่วง
20. เด็กชายสิทธิโชค เปี้ยดขุนทด	นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
โรงเรียนเทศบาลบ้านม่วง
21. เด็กชายอนุพงษ์ หุຍะคำย	นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
โรงเรียนเทศบาลบ้านม่วง
22. เด็กชายกิตติศักดิ์ สมัย	นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
โรงเรียนเทศบาลบ้านม่วง
23. เด็กชายธีรพล ทองลอย	นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
โรงเรียนเทศบาลบ้านม่วง
24. เด็กชายปรัชญา ธรรมกิตนา	นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
โรงเรียนเทศบาลบ้านม่วง
25. เด็กชายสุรกิจ ธารรัง	นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
โรงเรียนเทศบาลบ้านม่วง
26. เด็กชายจักรพงษ์ สายศรีหยุด	นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
โรงเรียนเทศบาลบ้านม่วง
27. เด็กชายวิศิษฐ์ เพ็งมาลา	นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
โรงเรียนเทศบาลบ้านม่วง
28. เด็กหญิงอาริยา ดันสียา	นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
โรงเรียนเทศบาลบ้านม่วง
29. เด็กหญิงอมรรัตน์ ยิ่งสมบูรณ์	นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
โรงเรียนเทศบาลบ้านม่วง
30. เด็กหญิงมณฑา เทพบำรุง	นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
โรงเรียนเทศบาลบ้านม่วง
31. เด็กหญิงวิรภัทรา ทองวิลัย	นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
โรงเรียนเทศบาลบ้านม่วง

32. เด็กหญิงอรอมล แสนสุภา นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
โรงเรียนเทศบาลบ้านม่วง
33. เด็กหญิงเสาวภา บุญมี นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
โรงเรียนเทศบาลบ้านม่วง
34. เด็กหญิงผ่องใส รัตนบารมี นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
โรงเรียนเทศบาลบ้านม่วง
35. เด็กหญิงณัฐชยาน์ รัตนเมธาวัฒน์ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
โรงเรียนเทศบาลบ้านม่วง
36. เด็กหญิงพัชราภรณ์ ชัดหนองค์ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
โรงเรียนเทศบาลบ้านม่วง
37. เด็กหญิงรุจิรา ภิรมฟอง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
โรงเรียนเทศบาลบ้านม่วง
38. เด็กหญิงชนาพร ทินปราณี นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
โรงเรียนเทศบาลบ้านม่วง
39. เด็กหญิงวาสนา สุขคำ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
โรงเรียนเทศบาลบ้านม่วง
40. เด็กหญิงอรพรรณ สืบสิงห์ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
โรงเรียนเทศบาลบ้านม่วง
41. เด็กหญิงนิชนัน ถาวรกลาง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
โรงเรียนเทศบาลบ้านม่วง
42. เด็กหญิงศิรดา ก้านเพชร นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
โรงเรียนเทศบาลบ้านม่วง
43. เด็กหญิงสุกิตรา พุทธรักษา นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
โรงเรียนเทศบาลบ้านม่วง
44. เด็กหญิงสุรีฉาย ศรีไพศาล นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
โรงเรียนเทศบาลบ้านม่วง
45. เด็กหญิงนิภา เนตรชลายุทธ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
โรงเรียนเทศบาลบ้านม่วง
46. เด็กชายพรธนเทพ ตั้งเงินเจริญ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
โรงเรียนเทศบาลบ้านม่วง

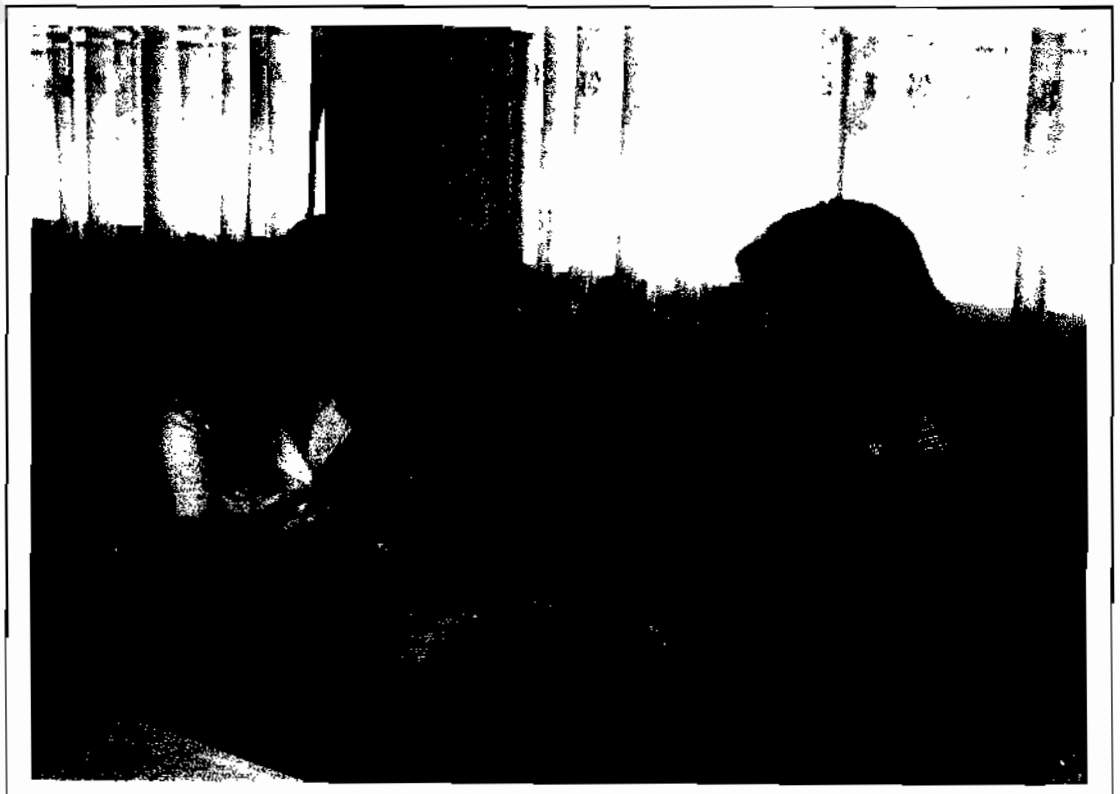
มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

ภาคผนวก ต

รูปภาพประกอบการพัฒนาหลักสูตร

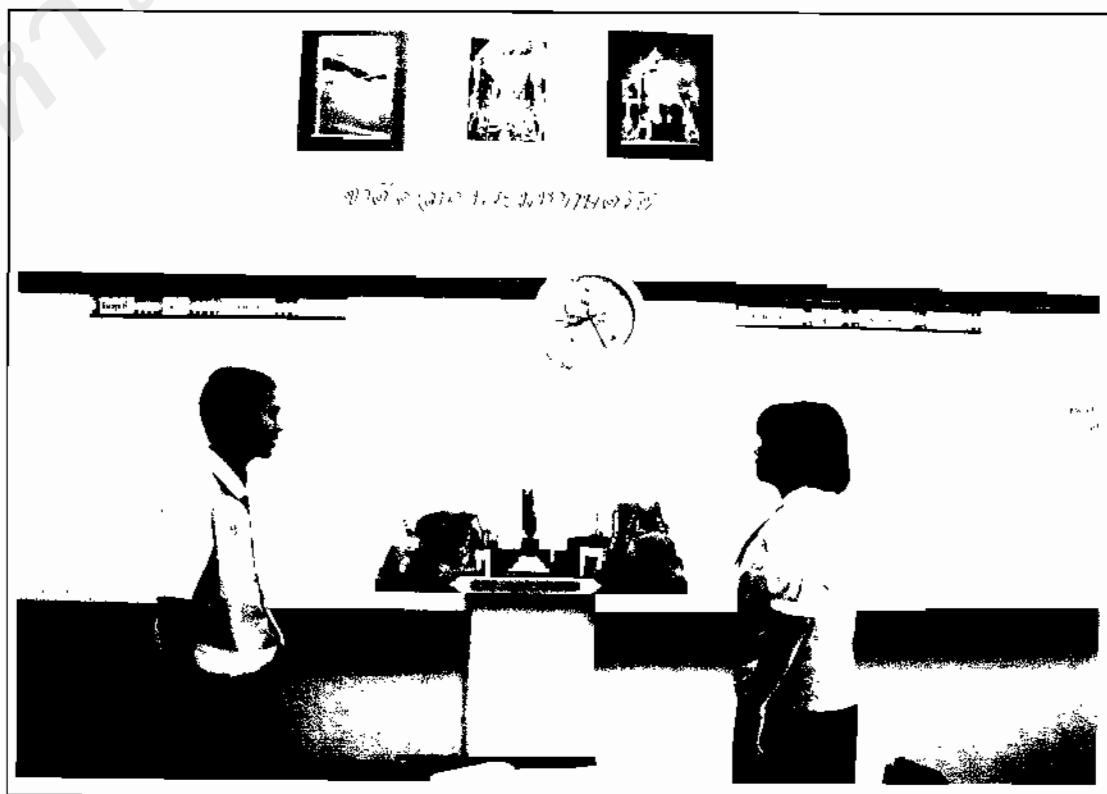

สัมภาษณ์ผู้บริหารสถานศึกษาโรงเรียนในสังกัดเทศบาลเมืองแก่งคอย

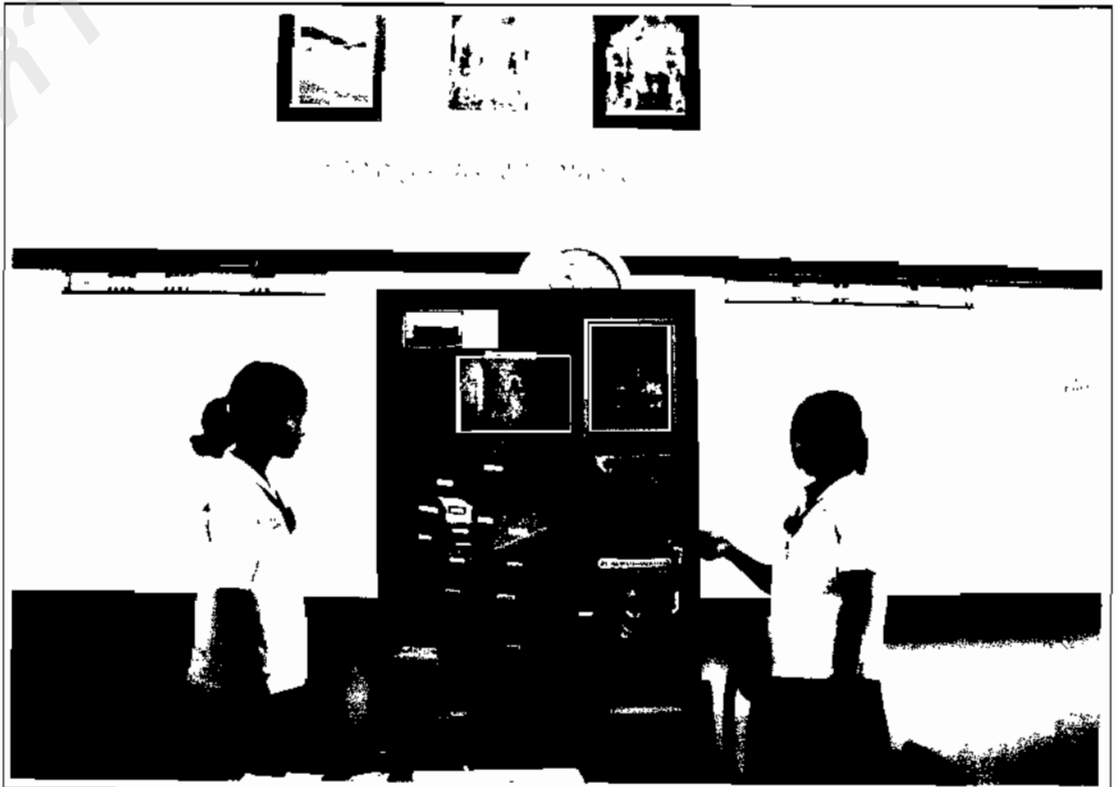

นักเรียนศึกษาความรู้จากสื่อการสอน "Travel Around Kaengkhoi"

การจัดการเรียนการสอนโดยใช้สื่อ “แก๊งคอยเมืองหน้าอยู่”

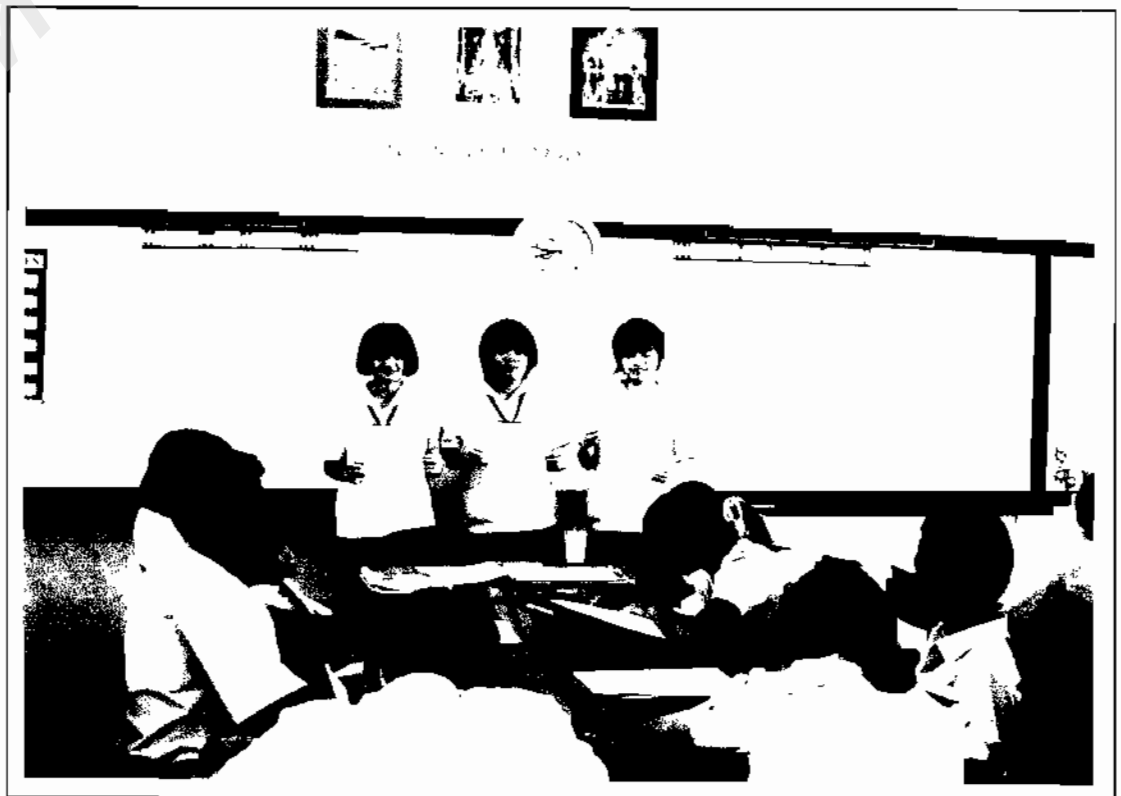

นักเรียนศึกษาสถานที่ท่องเที่ยวเมืองแก่งคอยและฝึกปฏิบัติจริง

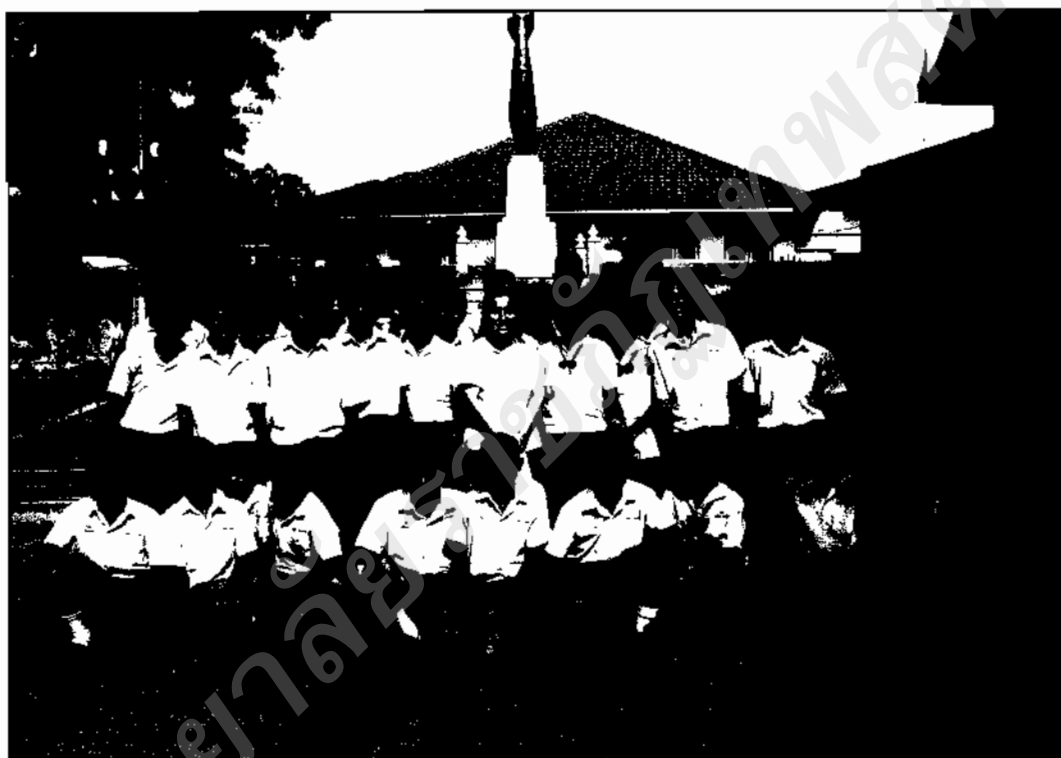
นักเรียนทำใบงานและนำเสนอผลงานด้วยความภาคภูมิใจ

นักเรียนทำแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน

นักเรียนท่องเที่ยว "อนุสาวรีย์ที่ระลึกภัยสงครามโลกครั้งที่ 2"

นักเรียนนำนักท่องเที่ยวชม "ผาเสด็จ"

นักเรียนทัศนศึกษาชมนิทรรศการ “เดินเท้าเล่าเรื่องเมืองแก่งคอย”

มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

ภาคผนวก ก
ผลงานนักเรียน

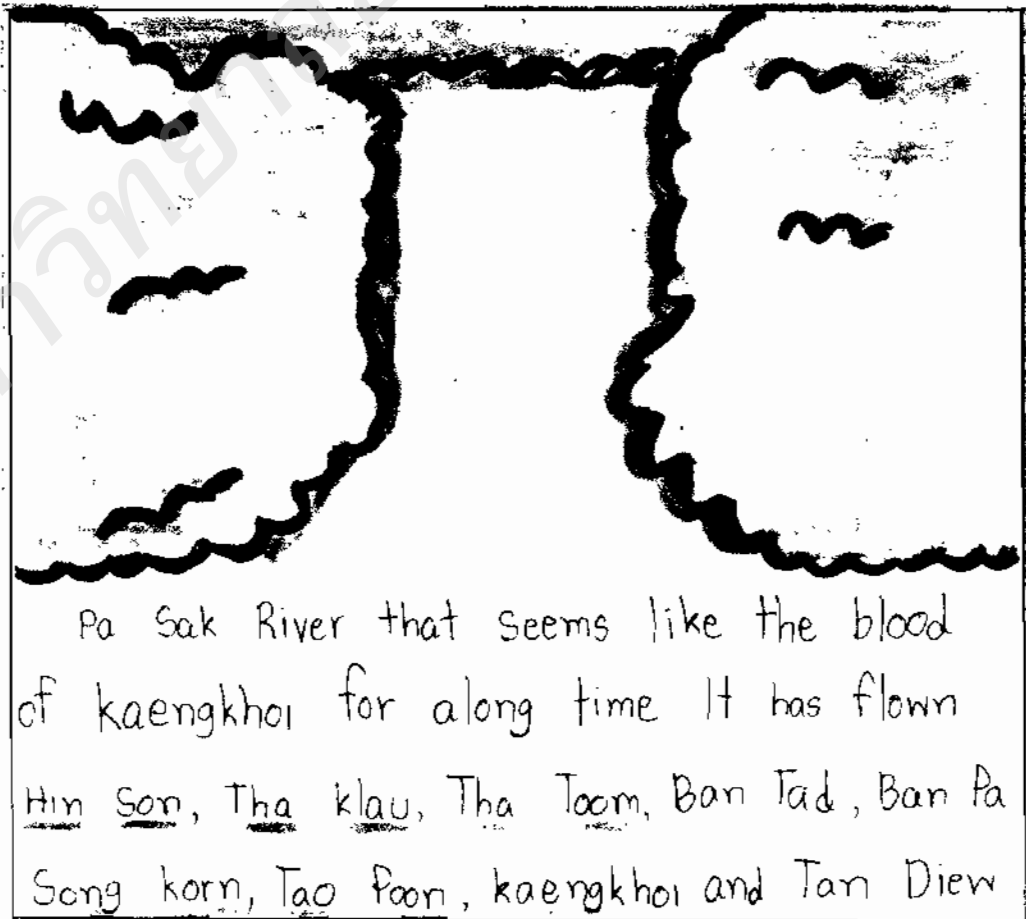
Work Sheet

Name..... Veera pattrra Thongni lai

Class..... 2/1 No. 31

Writing these sentences about Kaengkhoi and draw the pictures which you are impressed.

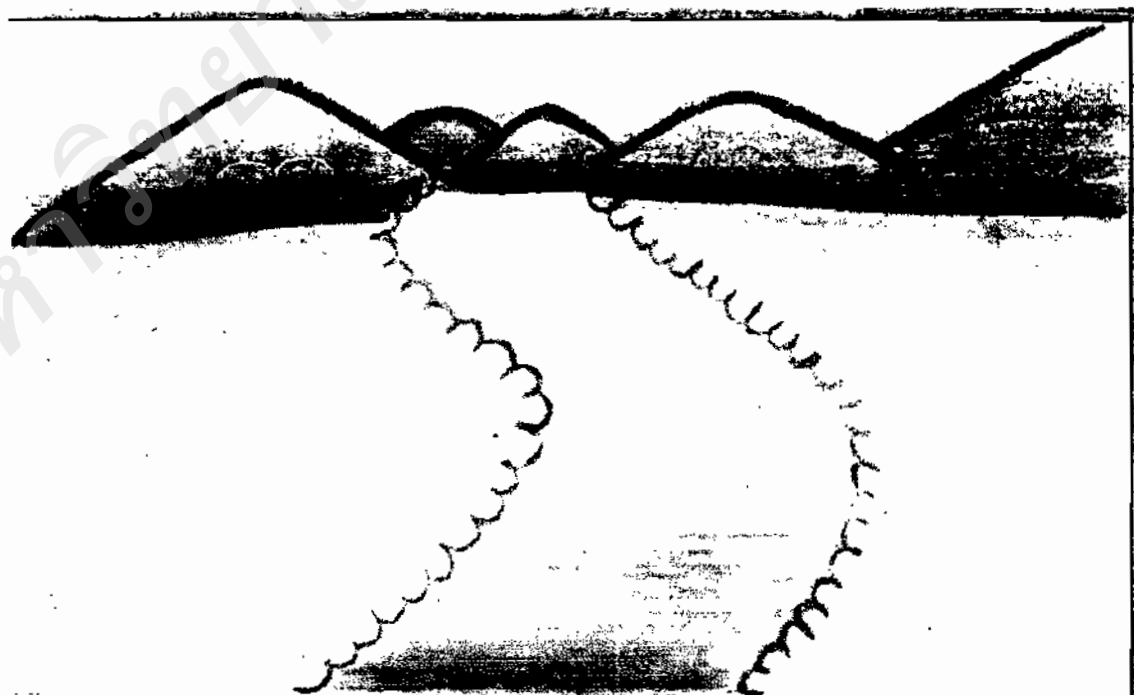

 Work Sheet

Name. Amornrat Yingsomboon

Class. M. 2/1 No. 29

Writing these sentences about Kaengkhoi and draw the pictures which you are impressed.

Pasak River that seems like the blood of Kaengkhoi for along time it has flown through Hin Son, Tha klau, Tha Toom, Ban Tad, Ban Pa, Song kom, Tao Poon, Kaeng Khoi, and Tan Diew

Name Rujira Piromlong

Class ม. 2/1 No. 87

Complete these dialogues with the correct form.

A: 1) Excuse me. Would you please tell me where Kaengkhoi Temple is located?

B: Please 2) go straight ahead the main road. Then, from Lotus pass along two stop lights, you will see Kaengkhoi Temple on the left side.

A: You know, I am 3) interested to know about the significant story during World War II.

B: Before World War II, Kaengkhoi was a 4) peaceful and beautiful place. In 2488.Buddha Era, Kaengkhoi was 5) bombed by 6) missiles. It destroyed everything in town and 7) killed many people. It caused pain and grief to the people even until now.

A: Oh! I'm sorry to hear that. What else?

B: Because of that 8) incident, the people built a missile monument in memory of 9) the world war II at Wat Kaengkhoi.

A: Well, thank you so much! I'm really very eager to see the place right now.

See you. Bye!

B: 10) You're welcome. Bye.

ประวัติผู้ทำวิทยานิพนธ์

ชื่อ-สกุล	นางสาววันดี จูพานิชย์
วัน เดือน ปีเกิด	วันที่ 27 มิถุนายน พ.ศ. 2511
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	บ้านเลขที่ 169 ซอย 4 ตำบลปากเพรียว อำเภอเมือง จังหวัดสระบุรี 18000
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนเทศบาลบ้านม่วง อำเภอแก่งคอย จังหวัดสระบุรี 18110
ประวัติการศึกษา	พ.ศ. 2529 ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสระบุรีวิทยาคม จังหวัดสระบุรี พ.ศ. 2532 ศิลปศาสตรบัณฑิต สาขา ภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยรามคำแหง กรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2551 ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและ การสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี จังหวัดลพบุรี